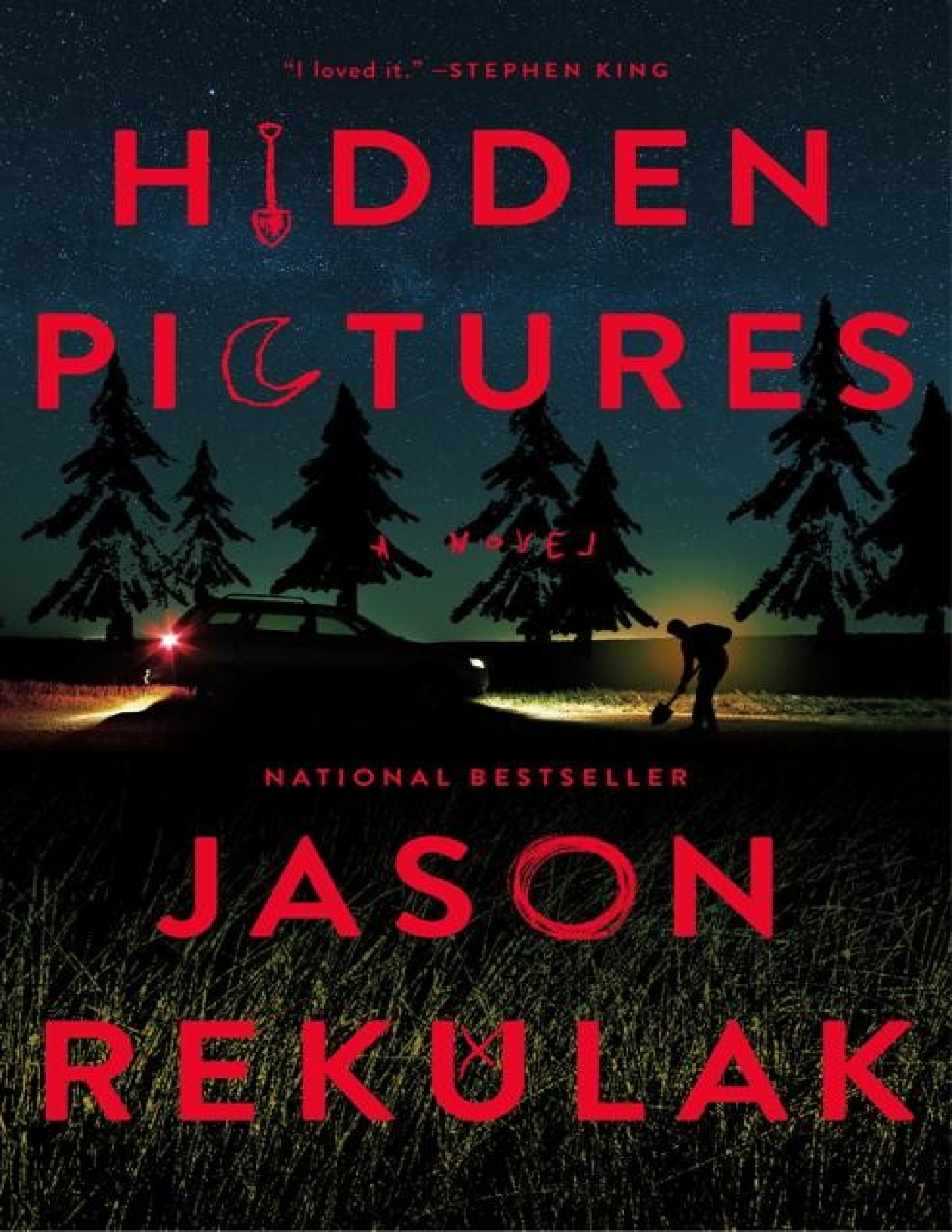

"I loved it." —STEPHEN KING
HIDDEN PICTURES
A NOVEL
NATIONAL BESTSELLER
JASON REKULAK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HIDDEN PICTURES

JASON REKULAK

Illustrations by Will Staehle and Doogie Horner

FLATIRON
BOOKS
NEW YORK

Okumaya Başlayın

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu Flatiron Books e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

JULIE İÇİN

1

Birkaç yıl önce param tükenmek üzereydi, bu yüzden Pennsylvania Üniversitesi'nde bir araştırma için gönüllü oldum. Yönlendirmeler beni Batı Philadelphia'daki kampüs tıp merkezine ve yaşları on sekiz ile otuz beş arasında değişen kadınlarla dolu büyük bir oditoryuma getirdi. Yeterli sandalye yoktu ve ben en son gelenler arasındaydım, bu yüzden yerde titreyerek oturmak zorunda kaldım. Ücretsiz kahve ve çikolatalı çörekler vardı ve büyük bir televizyonda *The Price Is Right* oynuyordu ama çoğu kişi telefonlarına bakıyordu. Ortam DMV'ye çok benziyordu ancak hepimiz saat başı ödeme alıyorduk, bu yüzden insanlar bütün gün beklemekten mutlu görünüyordu.

Beyaz önlüklü bir doktor ayağa kalktı ve kendini tanıttı. Adının Susan, Stacey ya da Samantha olduğunu ve Klinik Araştırma programında görevli olduğunu söyledi. Tüm olağan feragatnameleri ve uyarıları okudu ve bize tazminatın çek veya nakit değil Amazon hediye kartları şeklinde verileceğini hatırlattı. Birkaç kişi homurdandı ama umurumda değildi; benden seksen sente hediye kartı alan bir erkek arkadaşım vardı, bu yüzden her şey hazırdı.

Birkaç dakikada bir Susan (sanırım Susan'dı?) panosundan bir isim söylüyor ve içimizden biri odadan çıkıyordu. Hiç kimse geri dönmedi. Çok geçmeden bir sürü boş yer vardı ama ben yerde kaldım çünkü kusmadan hareket edebileceğimi sanmıyordum. Vücudum ağrıyordu ve titriyordum. Ama sonunda insanları ön elemeden geçirmedikleri haberi yayıldı -yani kimse idrarımı test etmeyecek, nabzımı ölçmeyecek ya da beni diskalifiye edebilecek herhangi bir şey yapmayacaktı- ben de ağzıma bir 40'lık attım ve mumsu sarı kaplama çıkana kadar emdim. Sonra avucuma geri tükürdüm, başparmaklarımın arasında ezdim ve üçte biri kadarını çektim. Beni tekrar uyuşturmaya yetecek kadar. Geri kalanı daha sonra kullanmak üzere küçük bir folyo parçasına koydum. Ondan sonra titrememem durdu ve yerde beklemek o kadar da kötü değildi.

Yaklaşık iki saat sonra doktor nihayet "Quinn? Mallory Quinn?" diye seslendi ve ben de ağır kışlık parkamı arkamda yerde sürükleyerek onu karşılamak için koridordan aşağı yürüdüm. Kafamın iyi olduğunu fark ettiyse de bir şey söylemedi. Sadece yaşımı (on dokuz) ve doğum tarihimi (3 Mart) sordu ve sonra cevaplarımı panosundaki bilgilerle karşılaştırdı. Ve sanırım yeterince ayık olduğuma karar verdi, çünkü beni küçük penceresiz bir odaya varana kadar labirent gibi koridorlardan geçirdi.

Bir sıra katlanır sandalyede oturan beş genç adam vardı; hepsi yere bakıyordu, bu yüzden yüzlerini göremedim. Ama tıp öğrencisi ya da asistan olduklarına karar verdim; hepsi de hastane önlüğü giyiyordu, hala kırışık ve parlak lacivert, sanki raftan yeni çıkmış gibiydiler.

"Pekâlâ Mallory, odanın önünde durmanı istiyoruz, yüzün erkeklere dönük olsun. Tam burada, X'in üzerinde, bu mükemmel. Şimdi gözlerini bağlamadan önce sana neler olacağını anlatayım." Elinde siyah bir göz maskesi tuttuğunu fark ettim; annemin yatarken taktığı türden yumuşak pamuklu bir siperlik.

Tüm erkeklerin şu anda yere baktığını ama önümüzdeki birkaç dakika içinde benim vücuduma bakacaklarını açıkladı. Benim görevim, "erkek bakışını" üzerimde hissettiğimde elimi kaldırmaktı. Elimi bu his devam ettiği sürece havada tutmamı ve his geçtiğinde indirmemi söyledi.

"Bunu beş dakika boyunca yapacağız, ancak bitirdikten sonra deneyi tekrarlamanızı isteyebiliriz. Başlamadan önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Gülmeye başladım. "Evet, siz *Grinin Elli Tonu*'nu okudunuz mu? Çünkü bunun on ikinci bölüm olduğundan oldukça eminim."

Bu benim hafif bir mizah girişimimdi ve Susan kibar olmak için gülümsedi ama adamların hiçbiri dikkat etmiyordu. Panolarıyla uğraşıyor ve kronometrelerini senkronize ediyorlardı. Sınıftaki hava tamamen iş havasındaydı. Susan maskeyi gözlerime taktı, sonra kayışı çok sıkı olmayacak şekilde ayarladı. "Pekâlâ Mallory, iyi hissediyor musun?"

"Elbette."

"Ve başlamaya hazır mısın?"

"Evet."

"O zaman üçe kadar saydığımda başlayacağız. Beyler, saatlerinizi hazırlayın. Bir, iki, üç."

Tamamen sessiz bir odada gözleri bağlı bir şekilde beş dakika boyunca hareketsiz durmak, erkeklerin göğüslerinize, poponuza ya da her neyse ona bakıyor olabileceğini bilmek çok garip. Ne olduğunu tahmin etmeme yardımcı olacak hiçbir ses ya da ipucu yoktu. Ama kesinlikle izlediklerini hissediyordum. Elimi birkaç kez kaldırıp indirdim ve beş dakika bir saat sürmüş gibi geldi. İşimiz bittikten sonra Susan benden deneyi tekrarlamamı istedi ve her şeyi baştan yaptık. Sonra benden deneyi üçüncü kez tekrarlamamı istedi! Ve sonunda göz bağını çıkardığında, tüm çocuklar ayağa kalktı ve sanki Akademi Ödülü kazanmışım gibi alkışlamaya başladılar.

Susan, deneyi bütün hafta boyunca yüzlerce kadın üzerinde gerçekleştirdiklerini, ancak mükemmele yakın bir skor elde eden, bakışları üç kez yüzde 97 doğrulukla rapor eden ilk kişinin ben olduğumu açıkladı.

Adamlara ara vermelerini söyledi ve beni ofisine götürüp sorular sormaya başladı. Yani, erkeklerin bana baktığını nereden biliyordum? Açıklayacak kelimelerim yoktu, sadece biliyordum. Bu, dikkatimin periferisinde dalgalanan bir his gibiydi - bir tür örümcek hissi. Bahse girerim siz de bunu hissetmişsinizdir, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuzdur.

"Ayrıca, bir tür ses var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Bir şey mi *duydun*?"

"Bazen. Çok tiz bir ses. Bir sivrisineğin kulağınıza çok yakın vızıldaması gibi."

Dizüstü bilgisayarına o kadar hızlı uzandı ki neredeyse düşürüyordu. Bir sürü not yazdı, sonra bir hafta içinde daha fazla test için tekrar gelip gelemeyeceğimi sordu. Saati yirmi dolar karşılığında istediği kadar gelebileceğimi söyledim. Ona cep telefonu numaramı verdim ve bir randevu ayarlamak için beni arayacağına söz verdi ama o gece iPhone'umu beş adet Oxy-80 ile takas ettim, bu yüzden beni takip etmesinin bir yolu yoktu ve ondan bir daha haber alamadım.

★ ★ ★

Artık temiz olduğum için milyonlarca pişmanlığım var ve iPhone'umu elden çıkarmak bunlardan en azı. Ama bazen deneyi hatırlıyorum ve merak etmeye başlıyorum. Doktoru internetten bulmaya çalıştım ama açıkçası adını bile hatırlamıyorum. Bir sabah otobüse binip üniversite tıp merkezine gittim ve oditoryumu bulmaya çalıştım ama kampüs artık tamamen farklı; bir sürü yeni bina var ve her şey

Karışık. Google'da "bakış algılama" ve "bakış algısı" gibi ifadeleri aratmayı denedim ancak her sonuç bunların gerçek olgular olmadığını söylüyor - kimsenin "kafasının arkasında gözleri" olduğuna dair bir kanıt yok.

Ve sanırım bu deneyin gerçekte yaşanmadığı, oksikodon, eroin ve diğer uyuşturucuları kötüye kullanırken edindiğim pek çok sahte anıdan biri olduğu gerçeğine kendimi teslim ettim. Destekçim Russell, sahte anıların bağımlılar arasında yaygın olduğunu söylüyor. Bir bağımlının beyninin mutlu fantezileri "hatırlayacağını", böylece gerçek anılar üzerinde durmaktan kaçınabileceğimizi söylüyor - uçmak için yaptığımız tüm utanç verici şeyler, bizi seven iyi insanları incittiğimiz tüm boktan yollar.

Russell, "Hikayenizin ayrıntılarını bir dinleyin," diyor. "Prestijli bir Ivy League üniversitesinin kampüsüne geliyorsunuz. Tekmelerle kafayı bulmuşsun ve kimsenin umurunda değilsin. Yakışıklı genç doktorlarla dolu bir odaya giriyorsun. Sonra on beş dakika boyunca vücuduna bakıyorlar ve ayakta alkışlıyorlar! Yani, hadi ama, Quinn! Bunu anlamak için Sigmund Freud olmana gerek yok!"

Ve tabii ki haklı. İyileşmeyle ilgili en zor şeylerden biri, artık beyninize güvenemeyeceğiniz gerçeğiyle yüzleşmektir. Aslında, beyninizin sizin en büyük düşmanınız haline geldiğini anlamanız gerekir. Sizi kötü seçimlere yönlendirecek, mantık ve sağduyuyu geçersiz kılacak ve en değerli anılarınızı imkansız fantezilere dönüştürecektir.

Ancak burada bazı mutlak gerçekler var:

Adım Mallory Quinn ve 21 yaşındayım.

On sekiz aydır iyileşme sürecindeyim ve dürüstçe söyleyebilirim ki alkol veya uyuşturucu kullanma isteğim yok.

On İki Adım'ı uyguladım ve hayatımı Rabbim ve kurtarıcım İsa Mesih'e teslim ettim. Beni sokak köşelerinde İncil dağıtırken göremezsiniz ama her gün ayık kalmama yardım etmesi için dua ediyorum ve şu ana kadar işe yarıyor.

Philadelphia'nın kuzeydoğusunda, iyileşme sürecinin ileri aşamalarında olan kadınlar için belediye tarafından desteklenen Safe Harbor'da yaşıyorum. Buraya yarı yol evi yerine "dörtte üç ev" diyoruz çünkü hepimiz ayıklığımızı kanıtladık ve birçok kişisel özgürlük kazandık. Yiyeceklerimizi kendimiz alıyoruz, yemeklerimizi kendimiz pişiriyoruz ve çok fazla can sıkıcı kuralımız yok.

Pazartesiden cumaya, Becky Teyze'nin Çocuk Bakım Akademisi'nde öğretmen yardımcısıyım, iki ila beş yaş arası altmış genç bursiyerin bulunduğu fare istilasına uğramış bir sıra ev. Hayatımın büyük bir bölümünü bez değiştirerek, yemek hazırlayarak

Japon balığı krakerleri ve *Susam Sokağı* DVD'leri oynuyorum. İşten sonra koşuya çıkarım ve ardından bir toplantıya katılırım ya da ev arkadaşlarımla Güvenli Liman'da kalırım ve hepimiz *Aşka Yelken Açmak* ya da *Sonsuza Kadar Kalbimde* gibi Hallmark Channel filmlerini izleriz. İsterseniz gülün ama Hallmark Channel filmlerinden birini açtığınızda asla beyaz pudra çeken bir fahişe görmeyeceğinizi garanti ederim. Çünkü o görüntülerin beynimde yer kaplamasına ihtiyacım yok.

Russell bana sponsor olmayı kabul etti çünkü ben eskiden bir mesafe koşucusuydum ve onun sprinterleri eğitme konusunda uzun bir geçmişi var. Russell 1988 Yaz Olimpiyatları'nda ABD Takımı'nda yardımcı antrenördü. Daha sonra Arkansas ve Stanford takımlarını NCAA atletizm şampiyonluklarına taşıdı. Daha sonra da metamfetamin etkisindeyken yan komşusunun üzerine araba sürdü. Russell kasıtsız adam öldürme suçundan beş yıl hapis yattı ve daha sonra papaz oldu. Şimdi, çoğu benim gibi yıkılmış sporculardan oluşan beş ya da altı bağımlıya sponsorluk yapıyor.

Russell yeniden antrenman yapmaya başlamam için bana ilham verdi (o buna "iyileşmek için koşmak" diyor) ve her hafta benim için özel antrenmanlar hazırlıyor, Schuylkill Nehri boyunca uzun koşular ve rüzgar sprintleri ile YMCA'da ağırlık ve kondisyon çalışmalarını dönüşümlü olarak yapıyor. Russell altmış sekiz yaşında ve yapay bir kalçası var ama hala iki yüz kilo kaldırıyor ve hafta sonları benimle birlikte antrenman yapmak için geliyor, tavsiyelerde bulunuyor ve bana tezahürat yapıyor. Kadın koşucuların otuz beş yaşına kadar zirve yapmadıklarını, en iyi yıllarımın önümde olduğunu bana sürekli hatırlatıyor.

Ayrıca geleceğimi planlamam için beni cesaretlendiriyor; eski arkadaşlarımdan ve eski alışkanlıklarımdan uzakta, yeni bir çevrede yeni bir başlangıç yapmam için. Bu yüzden benim için Ted ve Caroline Maxwell ile bir iş görüşmesi ayarladı - kız kardeşinin yakın zamanda Spring Brook, New Jersey'e taşınan arkadaşları. Beş yaşındaki oğulları Teddy'ye bakması için bir dadı arıyorlar.

"Barselona'dan yeni taşındılar. Baba bilgisayar işinde çalışıyor. Yoksa iş mi? İyi para kazandıran bir şey, detayları unuttum. Her neyse, Teddy'nin -çocuk, baba değil- sonbaharda okula başlayabilmesi için buraya taşındılar. Anaokuluna. Yani Eylül'e kadar kalmanı istiyorlar. Ama işler yolunda giderse? Kim bilir? Belki seni burada tutarlar."

Russell beni görüşmeye götürmekte ısrar ediyor. Spor yapmadığı zamanlarda bile her zaman spor salonu için giyinen adamlardan biri. Bugün üzerinde beyaz yarış çizgileri olan siyah bir Adidas eşofman var. Onun SUV'undayız, Ben Franklin Köprüsü'nde sol şeritte ilerliyoruz, trafiği geçiyoruz,

Boktan kolu tutuyor ve kucağıma bakıp çıldırmamaya çalışıyorum. Arabalarda pek iyi değilimdir. Her yere otobüs ve metroyla giderim ve neredeyse bir yıldır Philadelphia'dan ilk kez ayrılıyorum. Banliyölere doğru sadece 10 mil gidiyoruz ama sanki Mars'a uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Sorun nedir?" Russell soruyor. "Hiçbir şey."

"Gerginsin Quinn. Rahatla."

Ama sağımızdan kocaman bir BoltBus geçerken nasıl rahatlayabilirim ki? Tekerlekli *Titanik* gibi, o kadar yakın ki penceremden uzanıp ona dokunabilirim. Otobüs geçene kadar bekliyorum ve bağırmadan konuşabiliyorum.

"Peki ya anne?"

"Caroline Maxwell. VA hastanesinde doktor. Kız kardeşim Jeannie'nin çalıştığı yerde. Adını oradan aldım."

"Benim hakkımda ne kadar şey biliyor?"

Omuz silkiyor. "On sekiz aydır temiz olduğunu biliyor. Benim en yüksek profesyonel tavsiyeme sahip olduğunu biliyor."

"Demek istediğim bu değil."

"Merak etme. Ona tüm hikâyeni anlattım ve seninle tanışacağı için çok heyecanlı." Şüpheci görünüyor olmalıyım çünkü Russell ısrar etmeye devam ediyor: "Bu kadın hayatını bağımlılarla çalışarak kazanıyor. Ve hastaları askeri gaziler, Navy SEAL'lardan bahsediyorum, gerçek Afgan savaş travması. Yanlış anlama Quinn ama onlarla kıyaslandığında senin geçmişin o kadar da korkunç değil."

Cipli bir pislik camdan plastik bir poşet fırlatıyor ve direksiyonu kıracak yer olmadığı için saatte altmış mil hızla *poşete* çarpıyoruz ve cam kırılma sesi geliyor. Bomba patlaması gibi bir ses. Russell klimaya uzandı ve iki tık daha soğuk çalıştırdı. Motorun yavaşladığını duyana kadar, çıkış rampasının yumuşak kavisini hissedene kadar kucağıma bakıyorum.

Spring Brook, Amerikan Devrimi'nden bu yana var olan küçük Güney Jersey mezralarından biridir. Ön verandalarında ABD bayrakları asılı eski Kolonyal ve Viktorya tarzı evlerle doludur. Sokaklar pürüzsüz bir şekilde döşenmiş ve kaldırımlar tertemiz. Hiçbir yerde en ufak bir çöp yok.

Bir trafik ışığında duruyoruz ve Russell camlarımızı indiriyor. "Bunu duydun mu?" diye soruyor.

"Ben bir şey duymuyorum."

"Aynen öyle. Huzur verici. Burası sizin için mükemmel."

Işık yeşile dönüyor ve üç blok boyunca uzanan mağaza ve restoranlara giriyoruz - bir Tayland restoranı, bir smoothie dükkanı, bir vegan fırın, bir köpek kreşi ve bir yoga stüdyosu. Okul sonrası bir "Matematik Spor Salonu" ve küçük bir kitapçı/kafe var. Ve tabii ki bir de Starbucks var, önünde yüz tane genç ve aralarındaki genç, hepsi de iPhone'larını gagalıyor. Target reklamlarındaki çocuklara benziyorlar; kıyafetleri rengarenk ve ayakkabıları yepyeni.

Sonra Russell bir yan sokağa sapıyor ve birbiri ardına mükemmel banliyö evlerinin önünden geçiyoruz. Kaldırımları gölgeleyen ve sokağı renklendiren uzun, görkemli ağaçlar var. Büyük harflerle ÇOCUKLAR BURADA YAŞIYOR-YAVAŞLAYIN! yazan tabelalar var ve dört yönlü bir kavşağa geldiğimizde, neon güvenlik yeleği giymiş gülümseyen bir yaya geçidi görevlisi bize el sallıyor. Her şey o kadar mükemmel detaylandırılmış ki, sanki bir film setinden geçiyormuşuz gibi hissediyoruz.

Sonunda Russell yolun kenarına çeker ve ağlayan bir söğüdün gölgesinde durur. "Pekâlâ Quinn, hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

Vizörü indirip yansımamı kontrol ediyorum. Russell'ın önerisiyle yaz kampı danışmanı gibi giyinmiştim; yeşil bir kazak, haki şort ve tertemiz beyaz bir Keds. Eskiden belime kadar inen uzun saçlarım vardı ama dün at kuyruğumu kestim ve bir kanser derneğine bağışladım. Geriye sadece sportif siyah bir bob kaldı ve artık kendimi tanıyamıyorum.

Russell, "İşte size iki ücretsiz tavsiye," diyor. "Birincisi, çocuğun üstün yetenekli olduğunu söylediğinizden emin olun."

"Nasıl anlayabilirim?"

"Fark etmez. Bu kasabada bütün çocuklar üstün yeteneklidir. Sadece bunu konuşmaya dahil etmenin bir yolunu bulun."

"Pekâlâ. Diğer tavsiye nedir?"

"Peki, eğer görüşme kötü gidiyorsa? Ya da kararsız olduklarını düşünüyorsanız? Bunu her zaman teklif edebilirsiniz."

Torpido gözünü açıyor ve bana evlerinin içinde taşımak istemediğim bir şey gösteriyor.

"Oh, Russell, bilmiyorum."

"Al onu Quinn. Bunu bir koz gibi düşün. Oynamak zorunda değilsin ama ihtiyacın olabilir."

Ve rehabilitasyonda muhtemelen haklı olduğunu bilecek kadar çok korku hikayesi duydum. O aptal şeyi alıp çantamın derinliklerine itiyorum.

"Peki," dedim ona. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Dinle, ben gidip Starbucks'ta bekleyeceğim. İşin bitince beni ara, seni geri bırakayım."

İyi olduğum konusunda ısrar ediyorum, ona Philly'ye trenle dönebileceğimi söylüyorum ve Russell'a trafik daha da kötüleşmeden hemen eve dönmesi için ısrar ediyorum.

"Tamam, ama bitirdiğinde beni ara," diyor. "Tüm detayları duymak istiyorum, tamam mı?"

2

Arabanın dışında, sıcak ve bunaltıcı bir Haziran öğleden sonrası. Russell uzaklaşırken kornaya basıyor ve sanırım artık geri dönüş yok. Maxwell'in evi üç katlı, sarı ahşap kaplamalı ve beyaz zencefilli süslemeli büyük bir klasik Viktorya dönemi evi. Hasır mobilyalar ve sarı çiçeklerle (papatyalar ve begonyalar) dolu saksılarla çevrili büyük bir verandası var. Arazi büyük bir ormana -ya da belki bir tür parka- bakıyor, bu yüzden sokak kuş sesleriyle dolu ve böceklerin vızıltılarını, cıvıltılarını ve ötüşlerini duyabiliyorum.

Kaldırım taşlı patikadan yürüyorum ve ön verandaya çıkan basamakları tırmanıyorum. Kapının zilini çalıyorum ve küçük bir çocuk açıyor. Turuncu-kırmızımsı saçları dimdik yukarı kalkıyor. Bana bir Trol bebeğini hatırlatıyor.

Çömeliyorum, böylece göz göze
geliyoruz. "Eminim adın Teddy'dir."
Çocuk bana utangaç bir
gülümseme veriyor. "Ben
Mallory Quinn. Sen-"

Dönüyor ve ikinci kata çıkan merdivenlere doğru koşarak gözden kayboluyor.

"Teddy?"

Ne yapacağımdan emin değilim. Önümde küçük bir fuaye ve mutfağa giden bir geçit var. Solda bir yemek odası, sağda bir oturma odası ve her yerde muhteşem sert çam zeminler görüyorum. Sanki biri yerleri yeni fırçalamış gibi, bir parça Murphy Yağı ile karışmış merkezi klimanın taze ve temiz kokusu beni etkiliyor. Tüm mobilyalar Crate and Barrel showroom'undan yeni gelmiş gibi modern ve yepyeni görünüyor.

Kapı ziline basıyorum ama ses çıkmıyor. Üç kez daha basıyorum, ses yok.

"Alo?"

Evin uzak ucunda, mutfakta, beni fark etmek için dönen bir kadın silueti görüyorum.

"Mallory? Sen misin?"

"Evet! Merhaba! Kapı zilinizi denedim ama-" "Biliyorum, özür dilerim. Tamir ettiriyoruz."

Teddy'nin geldiğimi nasıl anladığını bile merak edemeden, beni karşılamak için öne doğru adım atıyor. Hayatımda gördüğüm en zarif yürüyüşe sahip; sanki ayakları yere değmiyormuş gibi sessizce hareket ediyor. Uzun boylu, zayıf ve sarışın, açık tenli ve bu dünya için fazla narin görünen yumuşak yüz hatları var.

"Ben Caroline."

Elimi uzattım ama o beni kucaklayarak karşıladı. O, sıcaklık ve şefkat yayan insanlardan biri ve bana gereğinden fazla sarılıyor.

"Burada olmanıza çok sevindim. Russell bize çok güzel şeyler anlattı. Gerçekten on sekiz aydır temiz misin?"

"On sekiz buçuk."

"İnanılmaz. Yaşadığın onca şeyden sonra mı? Bu olağanüstü. Kendinle gerçekten gurur duymalısın."

Ve ağlamaya başlayacağımdan endişe ediyorum çünkü daha evine adımımı atmadan hemen, ilk iş olarak iyileşme konusunu sormasını beklemiyordum. Ama bunu atlatmak, tüm kötü kartlarımı masaya koymak beni rahatlatıyor.

"Kolay değildi ama her geçen gün daha da kolaylaşıyor."

"Ben de hastalarıma tam olarak bunu söylüyorum." Geri adım atıyor, beni tepeden tırnağa inceliyor ve gülümsüyor. "Ve şu haline bak! Çok sağlıklısın, parlıyorsun!"

Evin içinde hava altmış sekiz derece, bunaltıcı havadan hoş bir kaçış. Caroline'ı merdivenden geçip ikinci kat sahanlığının altına kadar takip ediyorum. Mutfağı doğal ışıkla dolu ve Food Network'teki bir yemek programı setine benziyor. Büyük bir buzdolabı ve küçük bir buzdolabı var ve gazlı ocağın sekiz gözü var. Lavabo, iki ayrı musluk gerektirecek kadar geniş, bir tür çukur. Farklı şekil ve boyutlarda düzinelerce çekmece ve dolap var.

Caroline küçük bir kapıyı açıyor ve bunun soğuk içeceklerle dolu üçüncü bir buzdolabı, minyatür bir buzdolabı olduğunu fark ediyorum. "Bakalım, maden suyumuz, hindistan cevizi suyumuz, buzlu çayımız var..."

"Bir maden suyu iyi olurdu." Arka bahçeye bakan pencere duvarına hayretle bakıyorum. "Burası çok güzel bir mutfak."

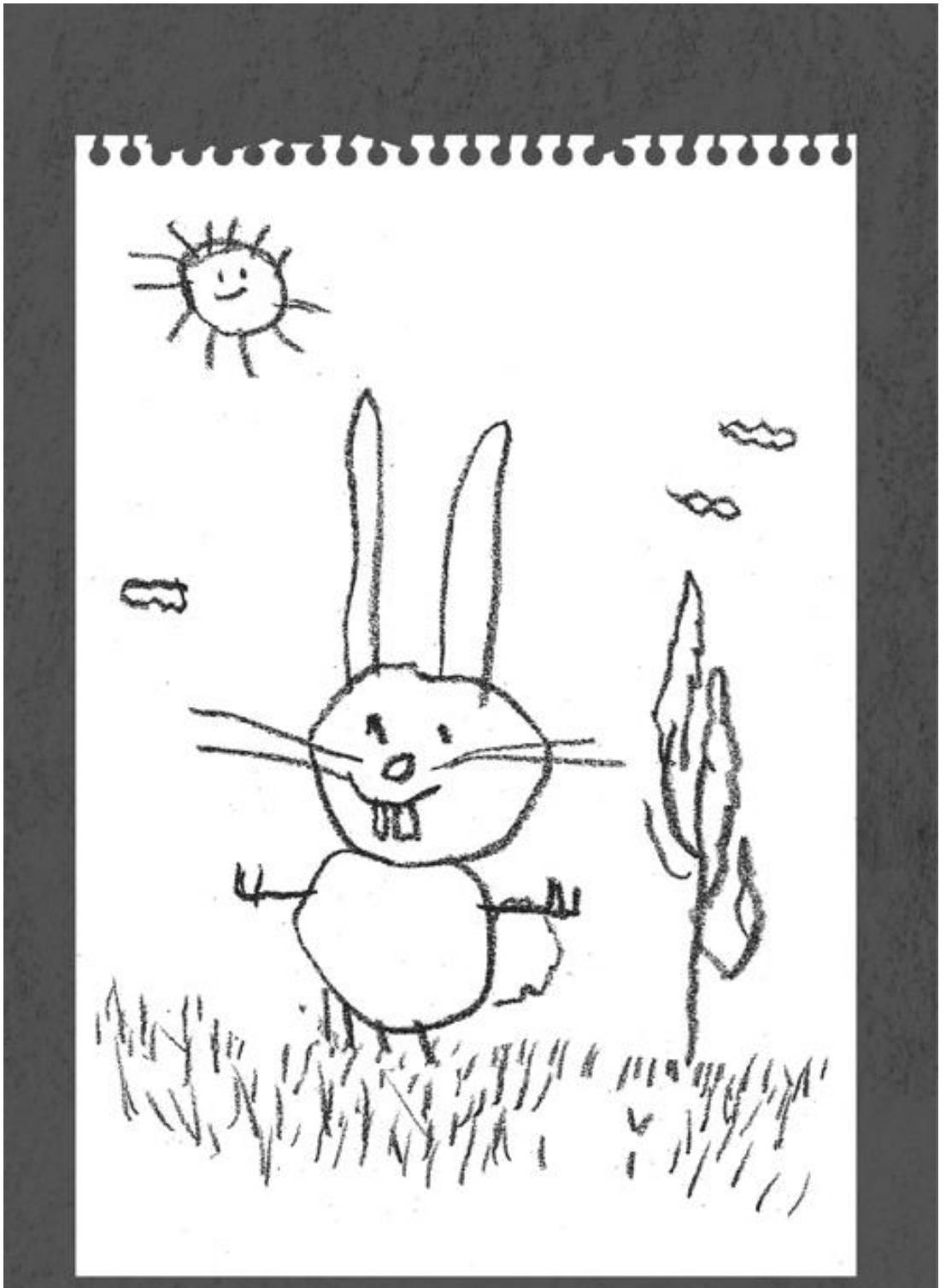
"Çok büyük, değil mi? Üç kişi için çok büyük. Ama evin geri kalanına aşık olduk, o yüzden kabul ettik. Hemen arkamızda bir park var, fark ettiniz mi? Teddy ormanda gezinmeye bayılıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Ama sürekli kene kontrolü yapıyoruz. Ona bir pire tasması almayı düşünüyorum."

Bir bardağı buz dağıtıcısına tutuyor ve ön verandasındaki rüzgâr çanları gibi hafif bir çınlama sesi çıkarıyor ve düzinelerce minik kristal buz incisi dökülüyor. Sanki bir sihir numarasına tanık olmuşum gibi hissediyorum. Bardağı gazlı maden suyuyla dolduruyor ve bana uzatıyor. "Sandviçe ne dersin? Sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum ama Caroline yine de büyük buzdolabını açıyor ve ortaya bir sürü yiyecek çıkıyor. Sürahiler dolusu tam yağlı süt ve soya sütü, kafessiz tavuklardan alınmış kahverengi yumurta kutuları, bir litrelik pesto, humus ve pico de gallo kutuları var. Peynir dilimleri ve kefir şişeleri ve yeşil yapraklı sebzelerle dolu beyaz file torbalar var. Ve meyveler! Dev istiridye kabukları dolusu çilek ve yaban mersini, ahududu ve böğürtlen, kavun ve bal özü. Caroline bir poşet bebek havuç ve bir pint humusa uzanıyor ve sonra buzdolabını kapatmak için dirseğini kullanıyor. Kapıda bir çocuk resmi olduğunu fark ediyorum, kaba ve acemice çizilmiş bir tavşan portresi. Teddy'nin sorumlu olup olmadığını soruyorum ve Caroline başını sallıyor. "Bu evde altı hafta geçirdi ve şimdiden evcil hayvan istediğini ima ediyor. Ona eşyaları yerleştirmeyi bitirmemiz gerektiğini söyledim."

"Yetenekli görünüyor," diyorum ona ve kelimelerin zorlama gelmesinden, çok erken ileri gitmiş olmaktan endişeleniyorum.

Ama Caroline benimle aynı fikirde!

"Oh, kesinlikle. Kendi akran grubuna göre gerçekten ileri düzeyde. Herkes öyle söylüyor."

Kahvaltı köşesindeki küçük yemek masasına yerleşiyoruz ve bana bir kâğıt uzatıyor. "Kocam bazı yönergeler yazdı. Çok çılgınca bir şey değil ama onları da aradan çıkarabiliriz."

EV KURALLARI

1. Uyuşturucu yok
2. İçki içmek yok
3. Sigara içilmez
4. Küfür yok
5. Ekran yok
6. Kırmızı et yok
7. Abur cubur yok
8. İzinsiz ziyaretçi yok.
9. Teddy'nin sosyal medyada fotoğrafı yok.
10. Din ya da batıl inanç yok. Bilimi öğretin.

Daktilo edilmiş listenin altında, narin kadınsı bir yazıyla el yazısıyla yazılmış on birinci bir kural var:

İyi eğlenceler! ☺

Caroline daha ben okumayı bitirmeden kurallar için özür dilemeye başladı. "Yedi numarayı pek uygulamıyoruz. Eğer kek yapmak ya da Teddy'ye dondurma almak istiyorsan, sorun değil. Sadece soda yok. Ve kocam on numarada ısrar etti. O bir mühendis. Teknoloji alanında çalışıyor. Yani bilim ailemiz için çok önemli. Dua etmeyiz ve Noel'i kutlamayız. Eğer biri hapşırırsa, Tanrı seni korusun bile demeyiz."

"Ne diyorsun?"

"Gesundheit. Ya da 'sağlığınıza'. Aynı anlama geliyor."

Sesinde özür dileyen bir ton var ve boynumda asılı duran küçük altın haça baktığını görüyorum - annemin bana ilk Kutsal Komünyon'umda verdiği bir hediye. Caroline'ı, Ev Kuralları'nın benim için bir sorun olmayacağı konusunda temin ediyorum.

sorun. "Teddy'nin dini sizi ilgilendirir, beni değil. Ben sadece güvenli, şefkatli ve besleyici bir ortam sağlamak için buradayım."

Rahatlamış görünüyor. "Ve eğlenin, değil mi? Bu on birinci kural. Eğer özel bir gezi planlamak istersen? Müzeye ya da hayvanat bahçesine? Her şeyi seve seve öderim."

Bir süre iş ve sorumlulukları hakkında konuşuyoruz ama Caroline çok fazla kişisel soru sormuyor. Ona Güney Philly'de, Shunk Caddesi'nde, stadyumların hemen kuzeyinde büyüdüğümü söyledim. Annem ve küçük kız kardeşimle birlikte yaşıyordum ve oturduğum bloktaki tüm ailelere bakıcılık yapardım. Central High School'a gittim ve hayatım raydan çıktığında Penn State'e tam bir atletizm bursu kazanmıştım. Russell gerisini Caroline'a anlatmış olmalı, çünkü o bana çirkin şeyleri anlattırmıyor.

Onun yerine "Gidip Teddy'yi bulalım mı? Bakalım ikiniz nasıl anlaşacaksınız?"

Çalışma odası mutfağın hemen dışında yer alıyor; rahat, gayriresmi bir aile odası olan bu odada seksiyonel bir kanepe, oyuncaklarla dolu bir sandık ve kabarık bir tüylü halı bulunuyor. Duvarlar kitap rafları ve New York Metropolitan Operası'nın çerçeveli posterleriyle kaplı.

-*Rigoletto*, *Pagliacci* ve *La Traviata*. Caroline bunların kocasının en sevdiği üç yapım olduğunu, Teddy gelmeden önce Lincoln Center'ı sürekli ziyaret ettiklerini anlatıyor.

Çocuğun kendisi, spiral ciltli bir defter ve sarı iki numaralı kalemlerle halının üzerine yayılmış durumda. Geldiğimde başını kaldırıp muzip bir gülümseme takınıyor ve hemen ardından çizimlerine geri dönüyor.

"Tekrar merhaba. Resim mi çiziyorsun?"

Omuzlarını büyük, abartılı bir şekilde silkiyor. Hala cevap veremeyecek kadar utangaç

Ben.

"Tatlım, tatlım," diye araya giriyor Caroline. "Mallory az önce sana bir şey sordu.

soru."

Tekrar omuz silkiyor, sonra burnu resme değene kadar yüzünü kağıda yaklaştırıyor, sanki resmin içinde kaybolmaya çalışıyor. Sonra sol eliyle bir kaleme uzanıyor.

"Oh, görüyorum ki solcusun!" Ona söyledim. "Ben de solcuyum!"

"Bu dünya liderlerinin ortak bir özelliği," diyor Caroline. "Barack Obama, Bill Clinton, Ronald Reagan - hepsi solcu."

Teddy vücuduna öyle bir manevra yaptırıyor ki omuzlarının üstünü göremiyorum, ne üzerinde çalıştığını göremiyorum.

"Bana küçük kız kardeşimi hatırlatıyorsun," diyorum ona. "O senin yaşındayken resim yapmayı çok severdi. Boya kalemleriyle dolu dev bir Tupperware kutusu vardı."

Caroline kanepenin altına uzanır ve boya kalemleriyle dolu dev bir Tupperware kutusu çıkarır. "Bunun gibi mi?"

"Aynen öyle!"

Hafif, hoş bir kahkahası var. "Size komik bir hikaye anlatacağım: Barselona'da yaşadığımız süre boyunca Teddy'ye bir türlü kalem aldıramadık. Ona keçeli kalemler, parmak boyaları, sulu boyalar aldık; sanata hiç ilgi göstermedi. Ama Amerika'ya geri döndüğümüz an? Ve bu eve taşındığımız an? Birdenbire Pablo Picasso oldu. Şimdi deli gibi çiziyor."

Caroline sehpanın üstünü kaldırıyor ve onun bir çeşit saklama sandığı olduğunu görüyorum. Bir santim kalınlığında bir tomar kâğıt çıkarıyor. "Kocam her şeyi sakladığım için benimle dalga geçiyor ama kendime engel olamıyorum. Görmek ister misiniz?"

"Kesinlikle."

Yerde, Teddy'nin kalemi hareket etmeyi bıraktı. Tüm vücudu gerildi. Dikkatle dinlediğini, tüm dikkatini benim tepkime odakladığını söyleyebilirim.

"Oooh, bu ilki gerçekten çok güzel," diyorum Caroline'a. "Bu bir at mı?" "Evet, sanırım öyle."

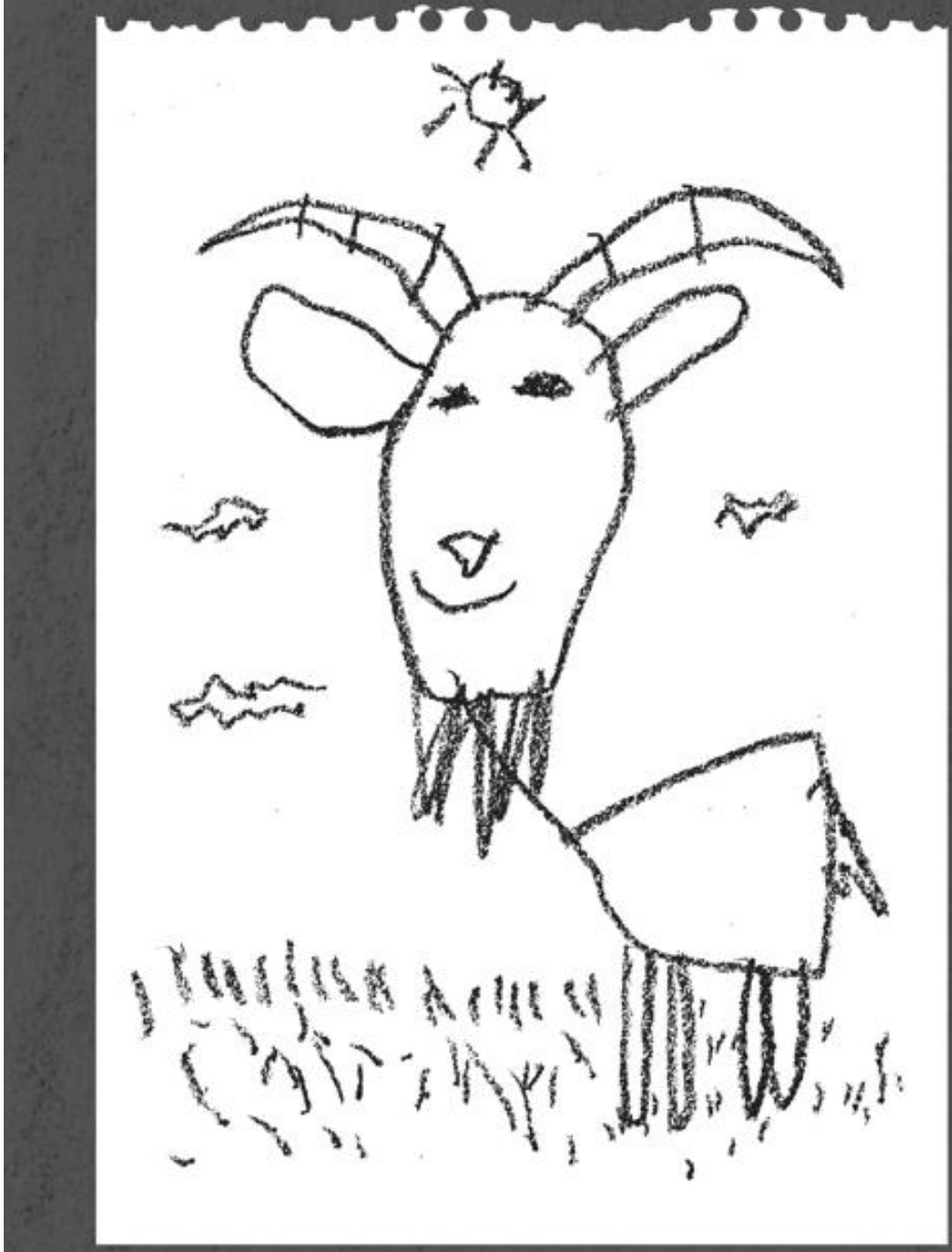
"Hayır, hayır, hayır," diyor Teddy, yerden kalkıp yanıma geliyor. "O bir keçi, çünkü kafasında boynuzları var, gördün mü? Ve sakalı. Atların sakalı olmaz." Sonra kucağıma eğilip sayfayı çeviriyor ve dikkatimi bir sonraki resme yönlendiriyor.

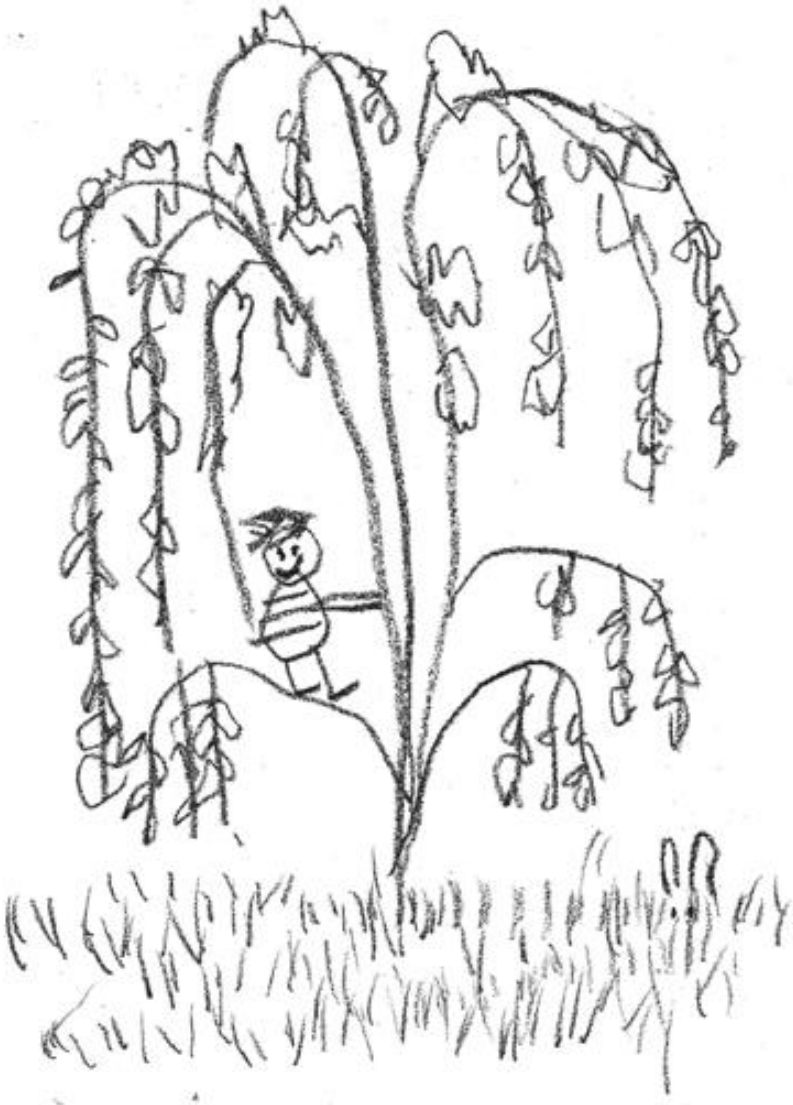
"Öndeki ağlayan söğüt mü?"

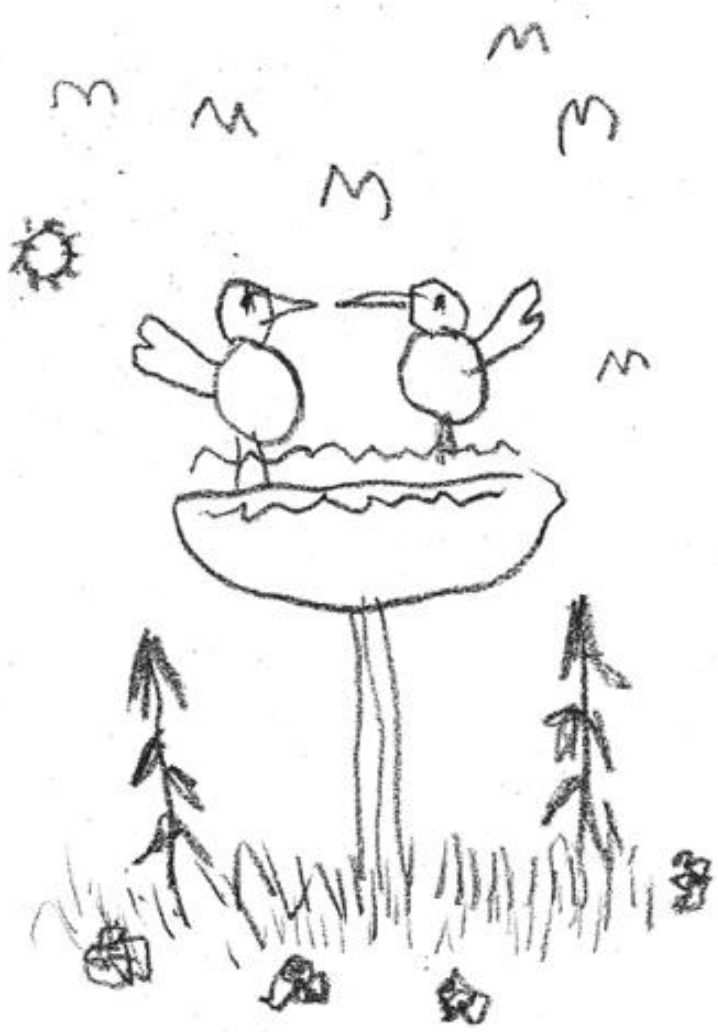
"Evet, aynen öyle. Eğer tırmanırsanız, bir kuş yuvası görebilirsiniz."

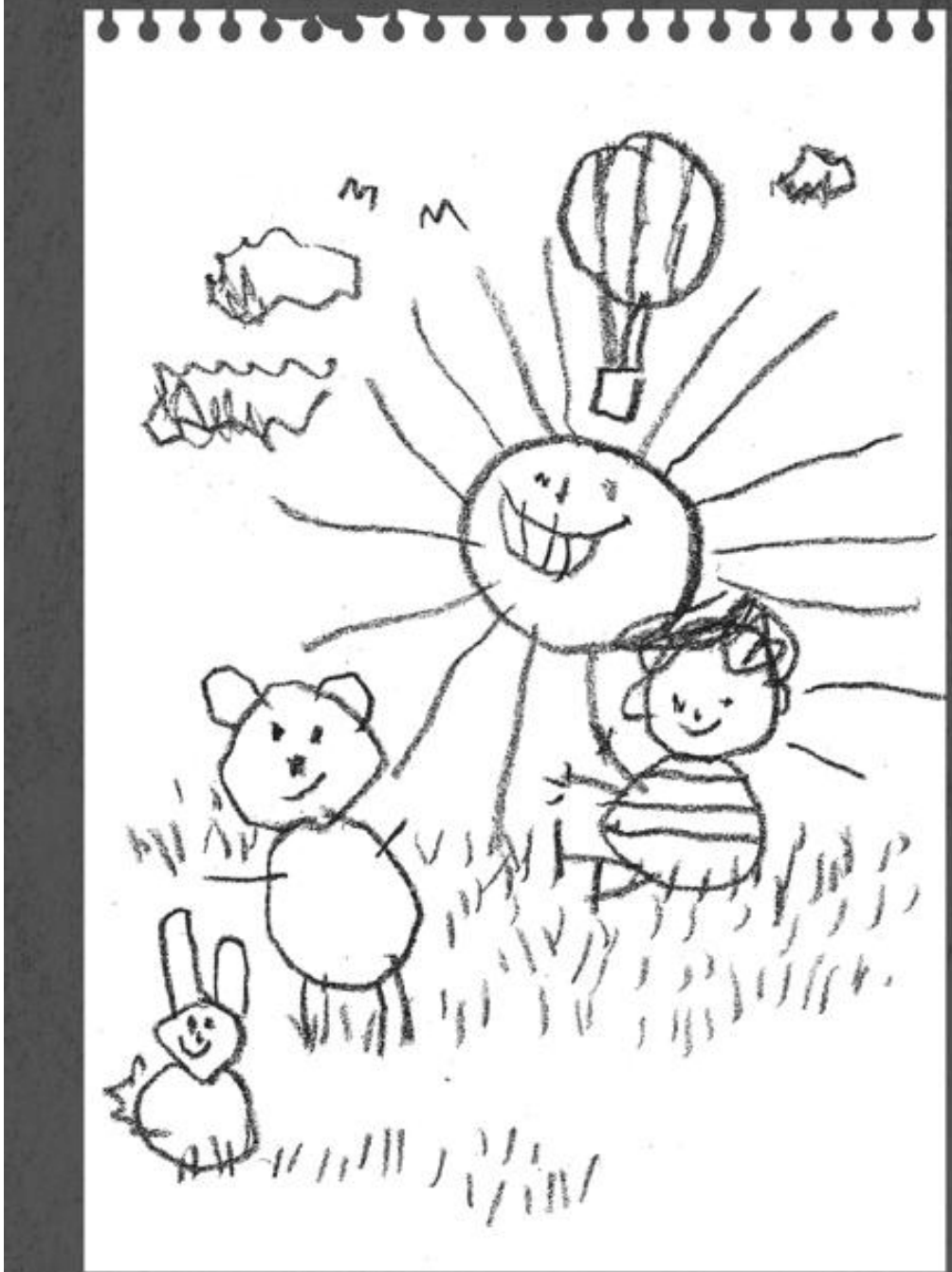
Sayfaları çevirmeye devam ediyorum ve çok geçmeden Teddy kollarımda rahatlıyor, başını göğsüme yaslıyor. Kendimi büyük bir köpek yavrusunu kucaklıyormuşum gibi hissediyorum. Vücudu sıcacık ve kurutucudan yeni çıkmış çamaşır gibi kokuyor. Caroline kenarda oturmuş, etkileşimimizi izliyor ve memnun görünüyor.

Çizimlerin hepsi oldukça standart çocuk resimleri - bir sürü hayvan, güneşli günlerde gülen yüzlü bir sürü insan. Teddy her çizime verdiğim tepkiyi inceliyor ve övgülerimi bir sünger gibi emiyor.

Caroline yığının içinde bu son resmi bulunca şaşırmış görünüyor. "Bunu bir kenara koyacaktım," diyor ama şimdi açıklamaktan başka çaresi yok. "Bu Teddy ve onun özel arkadaşı."

"Anya," diyor Teddy. "Onun adı Anya."

Caroline bana göz kırparak, "Doğru, Anya," diyor ve beni de oyuna katılmaya teşvik ediyor. "Hepimiz Anya'yı seviyoruz çünkü annem ve babam çalışırken o Teddy ile oynuyor."

Anya'nın bir tür tuhaf hayali oyun arkadaşı olduğunu fark ediyorum ve güzel bir şeyler söylemeye çalışıyorum. "Eminim Anya'nın etrafta olması harikadır. Özellikle de yeni bir kasabada küçük bir çocuksan ve henüz diğer çocuklarla tanışmadıysan."

"Kesinlikle!" Caroline durumu bu kadar çabuk kavradığım için rahatlamıştı. "Aynen öyle."

"Anya şimdi burada mı? Bizimle birlikte odada

mı?" Teddy çalışma odasının etrafına baktı.

"Hayır."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum."

"Bu gece onu görecek misin?"

"Onu her gece görüyorum," diyor Teddy. "Yatağımın altında uyuyor, böylece şarkı söylediğini duyabiliyorum."

Sonra antreden bir zil sesi geliyor ve ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Bir erkek sesi "Alo?" diye sesleniyor.

"Çalışma odasında!" Caroline geri sesleniyor ve Teddy'ye bakıyor. "Babam geldi!"

Teddy kucağımdan fırlayıp babasını selamlamak için koşuyor, ben de çizimleri Caroline'a geri veriyorum. "Bunlar... ilginç."

Başını sallar ve güler. "O ele geçirilmiş değil, yemin ederim. Bu sadece çok garip bir dönem. Ve pek çok çocuğun hayali arkadaşları vardır. Pediatri bölümündeki meslektaşlarım bunun son derece yaygın olduğunu söylüyor."

Sesi utanmış gibi geliyor ve ben de hemen ona bunun son derece normal olduğunu söylüyorum. "Eminim taşınma yüzündendir. Oynayacak biri olsun diye onu icat etti."

"Keşke bu kadar tuhaf görünüşlü olmasaydı. Bunu buzdolabına nasıl asacağım?" Caroline resmi ters çeviriyor, sonra da diğer çizimlerin arasına gömüyor. "Ama şöyle bir şey var Mallory: Sen burada çalışmaya başlayınca eminim onu tamamen unutacaktır. Yeni bakıcısıyla çok eğleniyor olacak!"

Konuşmasına bayılıyorum, sanki mülakat bitmiş ve ben işi almışım da şimdi sorun çözüyormuşuz gibi. "Eminim buradaki oyun alanları çocuk kaynıyordur," diyorum ona. "Teddy'nin okul başlamadan önce tonlarca gerçek arkadaşı olmasını sağlayacağım."

"Mükemmel," diyor Caroline. Koridorda ayak sesleri yaklaşıyor ve Caroline daha da yaklaşıyor. "Ayrıca, kocam hakkında seni uyarmak istemiştim. Senin geçmişin konusunda pek rahat değil. Uyuşturucu yüzünden mi? O yüzden hayır demek için sebepler arayacaktır. Ama endişelenme."

"Peki ne yapmalı-"

"Ayrıca, ona Bay Maxwell deyin. Ted değil. Bundan hoşlanacaktır."

Ben bunların ne anlama geldiğini soramadan Caroline geri çekiliyor ve kocası kalçasında sırıtan bir Teddy taşıyarak içeri giriyor. Ted Maxwell beklediğimden daha yaşlı, Caroline'den on ya da on beş yaş daha büyük, uzun boylu, kır saçlı, koyu çerçeveli gözlüklü ve sakallı. Tasarım kot pantolon, yıpranmış Oxfords ve V yaka tişört üzerine spor bir ceket giymiş - gündelik gibi görünen ama hayal edebileceğinizden on kat daha pahalı olan türden bir kıyafet.

Caroline onu bir öpücükle
selamlıyor. "Tatlım, bu
Mallory."

Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Merhaba, Bay Maxwell."

"Üzgünüm geciktim. İşle ilgili bir şey çıktı." Caroline'la birbirlerine bakıyorlar ve ben de bir şeylerin sık sık gündeme gelip gelmediğini merak ediyorum. "Görüşme nasıl gidiyor?"

"Pekala," diyor Caroline.

"*Çok* iyi!" Teddy haykırıyor. Babasının kollarından sıyrılıp tekrar kucağıma atlıyor, sanki ben Noel Baba'ymışım ve Noel listesindeki her şeyi bana anlatmak istiyormuş gibi. "Mallory, saklambaç sever misin?"

"Saklambacı *severim*," diyorum ona. "Özellikle de çok odalı büyük eski evlerde."

"Bu biziz!" Teddy şaşkınlıkla çalışma odasının etrafına bakıyor. "Büyük, eski bir evimiz var! Bir sürü odası var!"

Onu biraz sıktım. "Mükemmel!"

Ted konuşmanın gidişatından rahatsız olmuş görünüyor. Oğlunu elinden tutup kucağımdan indiriyor. "Dinle dostum, bu bir iş görüşmesi. Çok ciddi bir yetişkin konuşması. Anne ve babanın Mallory'ye bazı önemli sorular sorması gerekiyor. O yüzden şimdi yukarı çıkman gerekiyor, tamam mı? Git lego oyna ya da-"

Caroline onun sözünü keser. "Tatlım, biz zaten her şeyin üzerinden geçtik. Mallory'yi dışarı çıkarmak ve ona misafir kulübesini göstermek istiyorum."

"Benim kendi sorularım var. Bana beş dakika verin."

Ted oğlunu biraz iterek yoluna devam etmesini sağladı. Sonra ceketinin düğmelerini açıyor ve karşıma oturuyor. Düşündüğüm kadar zayıf olmadığını fark ediyorum - biraz göbeği var - ama fazla kilolar ona yakışıyor. İyi beslenmiş, iyi bakılmış görünüyor.

"Özgeçmişinin fazladan bir kopyasını getirdin mi?" Başımı hayır anlamında salladım.

"Üzgünüm."

"Sorun değil. Bir yere koymuştum."

Evrak çantasının kemerini açıyor ve içi evrak dolu bir klasör çıkarıyor. Dosyayı karıştırırken, diğer adaylardan gelen mektuplar ve özgeçmişlerle dolu olduğunu görüyorum. Elli tane olmalı. "İşte burada, Mallory Quinn." Özgeçmişimi yığının içinden çıkardığında, el yazısıyla yazılmış notlarla kaplı olduğunu görüyorum.

"Central High School ama üniversite yok, değil mi?" "Henüz değil," diyorum ona.

"Sonbaharda kayıt yaptıracak mısın?" "Hayır."

"Bahar mı?"

"Hayır, ama umarım yakında bir gün."

Ted özgeçmişime bakıyor, sonra gözlerini kısıyor ve sanki tam olarak anlamlandıramamış gibi başını eğiyor. "Burada yabancı dil bilip bilmediğin yazmıyor."

"Hayır, üzgünüm. Güney Philly'yi saymazsanız tabii. "Siz çocuklar şu odun buzundan yemek ister misiniz?"

Caroline gülüyor. "Oh, çok komik!"

Ted notlarını sadece küçük siyah bir *X* ile işaretliyor.

"Peki ya müzik aletleri? Piyano ya da keman?" "Hayır."

"Görsel sanatlar mı? Resim, çizim, heykel?"

"Hayır."

"Çok seyahat ettiniz mi? Yurtdışına çıktınız mı?" "Ben on yaşındayken Disney'e gitmiştik."

Özgeçmişimi bir *X* ile daha işaretledi.

"Şimdi de Becky teyzen için mi çalışıyorsun?"

"O benim teyzem değil. Bu sadece kreşin adı: Becky Teyze'nin Çocuk Bakımı. Çünkü ABC, anladın mı?"

Notlarını gözden geçirir. "Doğru, doğru, şimdi hatırladım. İyileşme dostu bir işyeri. Devletin seni çalıştırmaları için onlara ne kadar ödediğini biliyor musun?"

Caroline kaşlarını çattı. "Tatlım, bunun konuyla bir ilgisi var mı?" "Sadece merak ettim."

"Cevap vermekte bir sakınca görmüyorum," diyorum ona. "Pennsylvania eyaleti maaşımın üçte birini ödüyor."

"Ama hepsini biz ödeyeceğiz," diyor Ted ve özgeçmişimin kenarlarına rakamlar karalamaya başlıyor, bir tür ayrıntılı hesaplama yapıyor.

"Ted, başka soruların var mı?" Caroline soruyor. "Çünkü Mallory uzun zamandır burada. Ve ona hâlâ arka tarafı göstermem gerekiyor."

"Sorun değil. İhtiyacım olan her şeye sahibim." Elimde olmadan özgeçmişimi yığının en altına koyduğunu fark ediyorum. "Seninle tanışmak güzeldi Mallory. Geldiğin için teşekkürler."

★ ★ ★

"Ted'e aldırma," diyor Caroline birkaç dakika sonra sürgülü cam veranda kapılarından mutfaktan çıkarken. "Kocam çok akıllıdır. Bilgisayarlar konusunda bir sihirbazdır. Ama sosyal olarak beceriksizdir ve iyileşmeden hiç anlamaz. Çok yüksek riskli olduğunu düşünüyor. Penn'den bir öğrenciyi işe almak istiyor, 1600 SAT puanı olan bir çocuğu. Ama ben onu senin bir şansı hak ettiğine ikna edeceğim. Merak etme."

Maxwell'lerin uzun ağaçlar, çalılar ve rengarenk çiçeklerle çevrili yemyeşil bir çimenliğe sahip büyük bir arka bahçeleri var. Bahçenin en önemli parçası, Las Vegas kumarhanelerinde görebileceğiniz türden, veranda sandalyeleri ve şemsiyelerle çevrili muhteşem bir yüzme havuzu.

"Bu çok güzel!"

"Bizim özel vahamız," diyor Caroline. "Teddy burada oynamaya bayılıyor."

Çimenlerin üzerinde yürüyoruz ve çimler tıpkı bir trambolinin yüzeyi gibi gergin ve yaylı bir his veriyor. Caroline bahçenin kenarındaki küçük bir patikayı işaret ediyor ve bana bu patikanın Hayden's Glen'e indiğini söylüyor; patikalar ve derelerle kesişen üç yüz dönümlük bir doğa koruma alanı. "Dereler yüzünden Teddy'nin yalnız gitmesine izin vermeyiz. Ama onu istediğiniz kadar götürebilirsiniz. Sadece zehirli sarmaşıklara dikkat edin."

Neredeyse avluyu geçmiştik ki misafir kulübesini görebildim.

-Sanki orman onu tüketme sürecindeymiş gibi ağaçların arkasında yarı gizli. Bu ev bana Hansel ve Hansel'in

Gretel hikayesi - rustik ahşap kaplamalı ve A-çerçeve çatılı minyatür bir İsviçre dağ evi. Üç basamakla küçük bir verandaya çıkıyoruz ve Caroline ön kapının kilidini açıyor. "Önceki sahibi çim biçme makinesini burada tutuyordu. Bahçe kulübesi gibi kullanırdı. Ama ben sizin için tamir ettim."

Kulübenin içinde sadece bir oda var, küçük ama tertemiz. Duvarlar beyaz ve çatı kirişleri açıkta, tavanda kalın kahverengi kirişler çaprazlama uzanıyor. Ahşap zeminler o kadar tertemiz ki spor ayakkabılarımı tekmelemek zorunda kalıyorum. Sağ tarafta küçük bir mutfak; sol tarafta ise kabarık beyaz bir yorgan ve dört kocaman yastıkla şimdiye kadar gördüğüm en rahat yatak var.

"Caroline, bu inanılmaz."

"Biraz dar olduğunu biliyorum ama bütün gün Teddy ile birlikte olduktan sonra mahremiyeti takdir edeceğini düşündüm. Yatak da yepyeni. Bir denemelisin."

Yatağın kenarına oturup arkama yaslanıyorum ve sanki bir bulutun içine düşüyorum. "Aman Tanrım."

"Bu bir Brentwood yastık tabanı. Vücudunuzu destekleyen üç bin bobinli. Ted ve benim yatak odamızda da aynısından var."

Kulübenin uzak tarafında iki kapı var. Biri raflarla kaplı sığ bir dolaba açılıyor; diğeri ise duş, tuvalet ve ayaklı lavabo ile tamamlanmış dünyanın en küçük banyosu. İçeri giriyorum ve duş başlığının altından eğilmeden geçebilecek kadar kısa olduğumu fark ediyorum.

Tüm tur bir dakikadan fazla sürmüyor ama her şeyi incelemek için biraz daha fazla zaman harcamak zorunda hissediyorum. Caroline kulübeyi düzinelerce küçük, düşünceli tasarım dokunuşuyla donatmış: başucu okuma lambası, katlanabilir ütü masası, cep telefonları için USB şarj cihazı ve hava sirkülasyonunu sağlamak için bir tavan vantilatörü. Mutfak dolapları temel malzemelerle dolu: tabaklar ve bardaklar, kupalar ve gümüş takımlar, hepsi ana evde kullandıkları üst düzey malzemelerle aynı. Ayrıca yemek pişirmek için birkaç basit malzeme: zeytinyağı, un, kabartma tozu, tuz ve karabiber. Caroline yemek yapmayı sevip sevmediğimi soruyor ve ben de ona hala öğrenmekte olduğumu söylüyorum. "Ben de" diyor gülerek. "Bunu birlikte çözebiliriz."

Sonra verandada ağır ayak sesleri duyuyorum ve Ted Maxwell kapıyı açıyor. Spor ceketini akuamarin rengi bir polo tişörtle değiştirmişti ama gündelik kıyafetler içinde bile hala korkutucu bir görüntüsü vardı. Onu bir daha görmeden görüşmeyi bitireceğimi umuyordum.

Caroline'a, "Teddy'nin sana bir konuda ihtiyacı var," dedi. "Ona etrafı göstermeyi bitirebilirim."

Görülecek her şeyi gördüğüm için garip bir durum ama Caroline ben bir şey söyleyemeden kapıdan çıktı. Ted orada durmuş beni izliyor, sanki çarşafları ve havluları çalacağımı düşünüyor.

Gülümsüyorum. "Bu gerçekten çok güzel."

"Burası tek kişilik bir daire. İzinsiz misafir yok. Ve kesinlikle yatıya kalmak yok. Teddy için çok kafa karıştırıcı. Bu bir sorun olur mu?"

"Hayır, kimseyle görüşmüyorum."

Demek istediğini anlamadığım için sinirlenerek başını sallıyor. "Yasal olarak kimseyle görüşmeni yasaklayamayız. Sadece yabancıların bahçemde uyumasını istemiyorum."

"Anlıyorum. Sorun değil." Ve bunun bir ilerleme olduğuna inanmak istiyorum, sanki iş ilişkisine küçük bir adım daha yaklaşmışız gibi. "Başka endişeleriniz var mı?"

Sırıtıyor. "Ne kadar zamanın var?"

"Gerekli olan her zaman. Bu işi gerçekten istiyorum."

Pencereye doğru ilerliyor ve dışarıdaki küçük bir çam ağacını işaret ediyor. "Size bir hikâye anlatayım. Bu eve taşındığımız gün, Caroline ve Teddy bu ağacın altında yavru bir kuş buldular. Yuvasından düşmüş olmalı. Belki de itilmiştir, kim bilir? Her neyse, karımın kocaman bir kalbi var, bu yüzden bir ayakkabı kutusu bulup içini parçalanmış kağıtlarla doldurdu ve yavru kuşu bir damlalıkla şekerli suyla beslemeye başladı. Bu arada garaj yolunda nakliyeciler var, birlikte bir hayata başlayabilmemiz için tüm evi boşaltmaya çalışıyorum ve Caroline Teddy'ye bu yavru kuşu nasıl sağlığına kavuşturacaklarını ve bir gün ağaçların tepesinde nasıl uçacağını anlatıyor. Ve tabii ki Teddy bu fikre bayılıyor. Kuşa Robert adını verir ve her saat başı Robert'ı kontrol eder, ona küçük bir kardeş gibi davranır. Ama kırk sekiz saat içinde Robert ölür. Ve sana yemin ederim Mallory, Teddy bir hafta boyunca ağladı. Yıkılmıştı. Yavru bir kuş için. Yani demek istediğim, bizimle yaşaması için davet ettiğimiz kişi konusunda çok dikkatli olmalıyız. Ve geçmişine bakınca, senin çok fazla kumar oynadığından endişeleniyorum."

Onunla nasıl tartışabilirim ki? Bu iş iyi para kazandırıyor ve Ted'in elinde hiç uyuşturucu bağımlısı olmamış kadınların başvurularıyla dolu bir dosya var. CPR eğitimi almış taze yüzlü bir hemşirelik okulu öğrencisini ya da İspanyolca bilen Honduraslı beş kez büyükanne olmuş birini işe alabilir.

ev yapımı *enchiladas verdes* hazırlarken dersler. Böyle seçenekler varken neden bana şans tanısınlar ki? Şu anda en iyi umudumun kozumu oynamak olduğunu fark ettim - arabasından inmeden önce Russell'dan aldığım son dakika hediyesi.

"Sanırım bir çözümüm var." Çantama uzanıyorum ve alt kısmında beş adet pamuk şerit bulunan, kâğıttan bir kredi kartına benzeyen bir şey çıkarıyorum. "Bu bir uyuşturucu testi daldırma kartı. Amazon'da tanesi bir dolar ve parasını kendi maaşımdan seve seve öderim. Metamfetamin, opiat, amfetamin, kokain ve THC testi yapıyorlar. Sonuçlar beş dakika sürüyor ve sizin seçtiğiniz rastgele günlerde her hafta gönüllü olarak teste gireceğim, böylece asla endişelenmenize gerek kalmayacak. Bu içinizi rahatlatır mı?"

Kartı Ted'e uzatıyorum, sanki karttan iğreniyormuş gibi, sanki karttan sıcak sarı idrar damlıyormuş gibi uzaktan tutuyor. "Hayır, sorun da bu zaten," diyor. "İyi bir insana benziyorsun. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum, gerçekten. Ama ben her hafta bir kaba işemek zorunda kalmayacak bir dadı istiyorum. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

★ ★ ★

Ted ve Caroline mutfakta didişirken ben ana evin girişinde bekliyorum. Konuşmanın detaylarını duyamıyorum ama kimin neyi tartıştığı oldukça açık. Caroline'ın sesi sabırlı ve yalvarır gibi; Ted'in yanıtları ise kısa, sert ve kesik kesik. Sanki bir kemanla bir matkabı dinliyor gibiyim.

Nihayet fuayeye döndüklerinde yüzleri kızarmıştı ve Caroline gülümsemeye zorladı. "Sizi beklettiğimiz için kendimizi kötü hissediyoruz," diyor. "Daha çok konuşacağız ve iletişim halinde olacağız, tamam mı?"

Ve hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz, değil mi?

Ted kapıyı açıyor ve beni neredeyse dışarıya, bunaltıcı yaz sıcağına itiyor. Evin önü arka bahçeden çok daha sıcak. Cennet ile gerçek dünyanın sınırında duruyormuşum gibi hissediyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınıyorum ve röportaj için teşekkür ediyorum. Onlara iş için değerlendirilmeyi çok istediğimi, aileleriyle çalışmaktan gerçekten keyif alacağımı söylüyorum. "Sizi daha rahat hissettirmek için yapabileceğim bir şey varsa, umarım bana sorarsınız."

Tam kapıyı kapatacaklardı ki küçük Teddy anne babasının bacakları arasına sıkışıp bana bir kâğıt uzattı. "Mallory, sana bir resim çizdim. Hediye olarak. Eve götürebilirsin."

Caroline omzumun üzerinden bakıyor ve nefesini sertçe içine çekiyor. "Aman Tanrım, Teddy, bu çok güzel!"

Sadece birkaç çubuk figür olduğunu biliyorum ama çizimde beni gerçekten etkileyen bir tatlılık var. Teddy ile göz göze gelebilmek için çömeliyorum ve bu sefer ne ürküyor ne de kaçıyor. "Bu çizime bayıldım Teddy. Eve gider gitmez duvarıma asacağım. Çok teşekkür ederim." Hızlı bir sarılma için kollarımı açıyorum ve o da bana kocaman bir sarılma veriyor, kısa kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzuma gömüyor. Bu aylardır yaşadığım en fiziksel temas ve duygusallaştığımı hissediyorum; gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor ve gülerek onu siliyorum. Belki Teddy'nin babası bana inanmıyor, belki benim nüksetmeye mahkum bir tükenmişlik abidesi olduğumu düşünüyor ama onun sevimli küçük oğlu benim bir melek olduğumu düşünüyor. "Teşekkür ederim Teddy. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

★ ★ ★

Tren istasyonuna gitmek için acele etmiyorum. Gölgeli kaldırımlar boyunca, tebeşirle resim yapan küçük kızların ve araba yollarında basket atan genç erkeklerin ve *fitz!-fitz!-fitz!-fitz!* Küçük alışveriş bölgesine doğru yürüyorum, smoothie dükkanının ve Starbucks'ın önünde duran genç kalabalığın yanından geçiyorum. Spring Brook'ta büyümenin ne kadar güzel olduğunu hayal ediyorum - herkesin faturalarını ödeyecek kadar parasının olduğu ve hiçbir zaman kötü bir şeyin olmadığı bir kasabada. Ve keşke gitmek zorunda olmasaydım diyorum.

Starbucks'a girdim ve bir çilekli limonata sipariş ettim. İyileşmekte olan bir bağımlı olarak, kafein de dahil olmak üzere her türlü psikoaktif uyarıcıdan uzak durmaya karar verdim (ama tamamen deli değilim; sadece birkaç miligram olduğu için çikolata için hala bir istisna yapacağım). Yemek odasının uzak köşesinde sade kahvesini içen ve *Philadelphia Inquirer*'ın spor sayfalarını okuyan Russell'ı fark ettiğimde pipetimi kapağın içinden geçiriyorum. Muhtemelen Amerika'da hâlâ basılı gazete alan son kişi.

"Beklememeliydin," diyorum ona.

Kâğıdı kapatıyor ve gülümsüyor. "Burada duracağını tahmin etmiştim. Ve nasıl geçtiğini bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat."

"Korkunçtu." "Ne

oldu?"

"Kozun tam bir felaketti. İşe yaramadı."

Russell gülmeye başlar. "Quinn, annesi beni çoktan aradı. On dakika önce. Sen evden çıkar çıkmaz."

"Öyle mi?"

"Başka bir ailenin seni çalacağından korkuyor. Bir an önce başlamanı istiyor."

3

Eşyalarımı toplamak on dakika sürüyor. Çok fazla eşyam yok, sadece birkaç kıyafet, tuvalet malzemeleri ve bir İncil. Russell bana ikinci el bir valiz veriyor, böylece her şeyi plastik bir çöp torbasında taşımak zorunda kalmayacağım. Safe Harbor'daki ev arkadaşlarım bana Çin yemeği ve ShopRite'dan alınmış bir pasta ile hüzünlü bir veda partisi düzenlediler. Ve iş görüşmemden sadece üç gece sonra Philadelphia'dan ayrılıp Fantasyland'e dönüyorum, dadı olarak yeni hayatıma başlamaya hazırım.

Ted Maxwell'in beni işe almakla ilgili hala endişeleri varsa, bunları gizlemekte çok iyi iş çıkarıyor. O ve Teddy beni tren istasyonunda karşılıyorlar ve Teddy'nin elinde bir buket sarı papatya var. "Bunları ben seçtim," diyor, "ama babam aldı."

Babası bavulumu arabaya kadar taşımakta ısrar ediyor ve eve giderken bana kısa bir mahalle turu yaptırıyor, pizzacıyı, kitapçıyı, koşucuların ve bisikletlilerin uğrak yeri olan eski bir tren yolunu gösteriyorlar. Eski Ted Maxwell'den, yani beni yabancı diller ve uluslararası seyahatler konusunda sorguya çeken güler yüzlü mühendisten eser yok. Yeni Ted Maxwell neşeli ve gayri resmi ("Lütfen bana Ted deyin!") ve kıyafetleri bile daha rahat görünüyor. Barcelona futbol forması, baba kotu ve tertemiz New Balance 995'ler giyiyor.

O öğleden sonra Caroline eşyalarımı yerleştirmeme ve kulübeye yerleşmeme yardım etti. Ted'in ani dönüşümünü sorduğumda gülüyor. "Sana yola geleceğini söylemiştim. Teddy'nin senden ne kadar hoşlandığını görüyor. Görüştüğümüz herkesten daha çok. Şimdiye kadar verdiğimiz en kolay karardı."

Hepimiz akşam yemeğini arka bahçedeki kaldırım taşlı verandada yiyoruz. Ted kendine özgü karides ve tarak kebaplarını ızgarada pişiriyor, Caroline ev yapımı buzlu çay servis ediyor ve Teddy çimenlerin üzerinde bir derviş gibi koşturuyor, yaz boyunca her gün tam zamanlı olarak onlarla yaşamaya geldiğim için hâlâ şaşkın. "Buna inanamıyorum, buna inanamıyorum!" diye haykırıyor ve sonra çimenlerin üzerine düşüyor, delicesine mutlu.

"Ben de inanamıyorum," diyorum ona. "Burada olduğum için çok mutluyum."

Daha tatlımızı bile yemeden beni ailenin bir üyesi gibi hissettirdiler. Caroline ve Ted nazik ve rahat bir sevgiyi paylaşıyorlar. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, tabaklarından yemek seçiyorlar ve birlikte bana on beş yıl kadar önce Lincoln Center Barnes and Noble'da nasıl tanıştıklarının büyüleyici masalsı öyküsünü anlatıyorlar. Hikâyenin ortalarında Ted'in eli refleks olarak karısının dizine doğru kayıyor ve o da elini karısının üzerine koyarak parmaklarını birbirine dokuyor.

Aralarındaki anlaşmazlıklar bile komik ve çekici. Yemeğin bir yerinde Teddy tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor. Onunla gitmek için ayağa kalkıyorum ama Teddy beni başından savıyor. "Ben beş yaşındayım," diye hatırlatıyor bana. "Tuvalet özel bir yerdir."

"Aferin," dedi Ted. "Ellerini yıkamayı unutma."

Kendimi aptal gibi hissederek yerime dönüyorum ama Caroline bana endişelenmememi söylüyor. "Bu Teddy için yeni bir aşama. Bağımsızlığını ortaya koyuyor."

"Ve hapishaneden uzak durmak," diye ekliyor Ted.

Caroline bu espriden rahatsız olmuşa benziyor. Ne demek istediğini anlamadım, o da açıkladı.

"Birkaç ay önce bir olay yaşadık. Teddy birkaç çocuğa hava atıyordu. Yani, kendini teşhir ediyordu. Tipik küçük çocuk davranışı ama benim için yeniydi, bu yüzden aşırı tepki vermiş olabilirim."

Ted gülüyor. "Buna cinsel saldırı diyebilirdin."

"Eğer yetişkin bir erkek olsaydı, bu cinsel saldırı olurdu. Demek istediğim buydu, Ted." Caroline bana döndü. "Ama kabul ediyorum, kelimelerimi biraz daha dikkatli seçebilirdim."

"Çocuk kendi ayakkabılarını bile bağlayamıyor," diyor Ted, "ve şimdiden bir cinsel avcı."

Caroline kocasının elini dizinden çekerken abartılı bir gösteri yapar. "Mesele şu ki, Teddy dersini aldı. Özel bölgeler özeldir. Onları yabancılara göstermeyiz. Ve bundan sonra ona rıza ve uygunsuz dokunmayı öğreteceğiz çünkü bunları öğrenmesi onun için önemli."

"Yüzde yüz katılıyorum," diyor Ted. "Sana söz veriyorum Caroline, sınıfındaki en aydın çocuk o olacak. Endişelenmene gerek yok."

"O gerçekten çok tatlı," diye onu temin ediyorum. "Onu siz büyüttüğünüze göre, iyi olacağından eminim."

Caroline kocasının elini tutar ve dizine götürür. "Haklı olduğunu biliyorum. Yine de onun için endişeleniyorum. Elimde değil!"

Ve konuşma daha fazla ilerleyemeden Teddy soluk soluğa, gözleri dönmüş ve oynamaya hazır bir şekilde masaya geri gelir.

"İti an çomağı hazırla!" Ted gülüyor.

★ ★ ★

Tatlıyı bitirip havuza girme vakti geldiğinde, aslında bir mayom olmadığını, liseden beri yüzmediğimi itiraf etmek zorunda kalıyorum. Ertesi gün Ted bana gelecekteki maaşıma mahsuben 500 dolar avans veriyor ve Caroline beni tek parça bir mayo almam için alışveriş merkezine götürüyor. Ve öğleden sonra askılarda bir düzine kıyafetle kulübeme uğradı, Burberry, Dior ve DKNY'den gerçekten güzel elbiseler ve üstler, hepsi yeni ya da çok az giyilmiş. Onlardan çoktan kurtulduğunu, sekiz bedene kadar şiştiğini ve Goodwill'e teslim etmeden önce kıyafetleri alabileceğimi söyledi.

"Ayrıca, paranoyak olduğumu düşüneceksin ama sana bunlardan bir tane aldım." Bana tepesinde iki metal çatal olan küçük pembe bir el feneri uzatıyor. "Gece koşmaya çıkarsan diye."

Açıyorum ve yüksek bir elektrik çatırtısı geliyor; o kadar irkiliyorum ki hemen düşürüyorum ve cihaz yere çarpıyor.

"Özür dilerim! Öyle olduğunu sanmıştım-"

"Hayır, hayır, seni uyarmalıydım. Bu bir Vipertek Mini. Anahtarlığınıza takıyorsunuz." Şok tabancasını yerden alıyor ve özelliklerini gösteriyor. IŞIK ve ŞOK etiketli düğmelerin yanı sıra açıp kapatan bir güvenlik anahtarı var. "On bin volt ateşliyor. Benimkini Ted üzerinde mi test ettim? Sadece çalışıp çalışmadığını görmek için? Kendisine yıldırım çarpmış gibi hissettiğini söyledi."

Caroline'ın kendini savunmak için silah taşıdığını öğrendiğimde şaşırmadım. VA hastanesindeki hastalarının çoğunun akıl sağlığı sorunları olduğundan bahsetmişti. Ama Spring Brook'ta koşmak için neden bir şok tabancasına ihtiyacım olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Burada çok suç işleniyor mu?"

"Neredeyse hiç. Ama iki hafta önce? Senin yaşında bir kızın arabası çalındı. Tam Wegmans otoparkında. Adamın biri onu ATM'ye götürüp 300 dolar çektirmiş. O yüzden üzülmektense tedbirli olmak daha iyidir diye düşündüm."

Beklenti içinde bekliyor ve anahtarlığımı çıkarıp cihazı takana kadar tatmin olmayacağını anlıyorum ve sanki annem yine bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Bayıldım," diyorum Caroline'a. "Teşekkür ederim."

★ ★ ★

İşin kendisi oldukça kolay ve yeni rutinime çabucak uyum sağlıyorum. Tipik bir iş günü şöyle geçiyor:

★ ★ ★

6:30- Erken uyanıyorum, alarma gerek yok, çünkü orman kuş sesleriyle canlanıyor. Bornozumu giyerim, kendime sıcak çay ve yulaf ezmesi yaparım, sonra verandada oturur ve güneşin yüzme havuzunun üzerinden doğuşunu izlerim. Bahçenin kenarında otlayan her türlü vahşi yaşamı göreceğim: sincaplar ve tilkiler, tavşanlar ve rakunlar, ara sıra bir geyik. Kendimi eski çizgi filmdeki Pamuk Prenses gibi hissederim. Yaban mersini ve ay çekirdeği tabakları bırakmaya başlıyorum, hayvanları kahvaltıda bana katılmaları için cesaretlendiriyorum.

★ ★ ★

7:30 Avluda yürüyorum ve sürgülü veranda kapılarından büyük eve giriyorum. Ted işten erken çıktığı için çoktan gitmişti. Ama Caroline oğluna sıcak bir kahvaltı sunmakta ısrar ediyor. Teddy ev yapımı waffle'ları çok seviyor ve onları Mickey Mouse şeklindeki özel bir alette pişiriyor. Caroline işe gitmek için hazırlanırken ben mutfağı temizlerim ve nihayet annenin gitme vakti geldiğinde Teddy ve ben onu dışarıda araba yoluna kadar takip eder ve el sallayarak vedalaşırız.

★ ★ ★

8:00-Teddy ve ben güne ciddi bir şekilde başlamadan önce birkaç küçük işi tamamlamamız gerekiyor. Önce Teddy'nin kıyafetlerini yerleştirmem gerekiyor ama bu kolay çünkü hep aynı şeyi giyiyor. Çocuğun Gap Kids'ten çok güzel kıyafetlerden oluşan geniş bir gardırobu var ama her zaman aynı çizgili mor gömleği giymekte ısrar ediyor. Caroline onu yıkamaktan bıktığı için Gap'e geri döndü ve aynı üstten beş tane daha aldı. Onu şımartmaya istekli ama benden başka seçimler yapmasını "nazikçe teşvik etmemi" istedi. Kıyafetlerini hazırladığımda, birkaç farklı seçenek sunmam gerekiyor,

ama hep aynı mor çizgilerin üzerine düşüyor. Daha sonra dişlerini fırçalamasına yardım ediyorum ve o lazımlığı kullanırken ben de banyonun dışında bekliyorum ve sonra güne başlamaya hazır oluyoruz.

★ ★ ★

8:30-Her sabahı büyük bir aktivite veya gezi etrafında şekillendirmeye çalışıyorum. Bir Hikaye Saati'ne katılmak için kütüphaneye yürüyeceğiz ya da süpermarkete gidip kurabiye yapmak için malzemeler alacağız. Teddy'yi memnun etmek çok kolay ve önerilerimi asla geri çevirmiyor. Ona diş macunu almak için şehre gitmem gerektiğini söylediğimde, Six Flags'e gidiyormuşuz gibi tepki veriyor. Onunla birlikte olmak çok keyifli; zeki, sevecen ve akıllara durgunluk veren sorularla dolu: Karenin zıttı nedir? Kızların saçları neden bu kadar uzun? Dünyadaki her şey "gerçek" mi? Onu dinlemekten asla yorulmuyorum. O benim hiç sahip olmadığım küçük kardeşim gibi.

★ ★ ★

12:00-Sabah etkinliğimizden sonra basit bir öğle yemeği hazırlayacağım - makarna ve peynir veya pizza simidi veya tavuk nugget. Teddy Sessizlik Zamanı için yatak odasına gidecek ve ben de kendime bir saat ayıracağım. Kitap okurum ya da kulaklıkla podcast dinlerim. Bazen de kanepeye uzanıp yirmi dakikalık bir şekerleme yaparım. Sonunda Teddy aşağı iner ve beni sarsarak uyandırır ve paylaşacak bir ya da iki yeni çizimi olur. Genellikle en sevdiğimiz aktiviteleri resmeder - bizi ormanda yürürken, arka bahçede oynarken ya da kulübemin etrafında takılırken gösterir. Bu çizimleri buzdolabımın kapağında tutuyorum - onun sanatsal gelişiminin bir galerisi.

★ ★ ★

2:00-Bu genellikle günün en sıcak kısmıdır, bu yüzden içeride Chutes and Ladders veya Mouse Trap oynarız ve sonra güneş kremi sürüp havuza gideriz. Teddy yüzmeyi bilmiyor (ben de çok iyi değilim), bu yüzden suya girmeden önce şamandıra giydiğinden emin oluyorum. Sonra elim sende oynarız ya da havuz erişteleriyle kılıç savaşı yaparız. Ya da büyük şişme salın üzerine tırmanıp Castaway veya Titanic gibi hayali oyunlar oynuyoruz.

★ ★ ★

5:00-Caroline eve gelir ve o akşam yemeğini hazırlamaya başlarken ben de Teddy ile günümü özetlerim. Sonra Russell'ın tavsiyesine bağlı olarak üç ila sekiz mil arasında bir koşuya çıkacağım. Kaldırımlarında yürüyen ya da çimlerini sulayan her türlü insanın yanından geçerim ve herkes beni Spring Brook sakini sanır. Hatta bazı komşular sanki hayatım boyunca burada yaşıyormuşum gibi, sanki birinin üniversiteden yaz tatiline gelen kızı olmalıymışım gibi el sallayıp selam veriyorlar. Ve bunun bana hissettirdiği topluluk duygusunu seviyorum, sanki sonunda ait olduğum yere gelmişim gibi.

★ ★ ★

7:00-Koştuktan sonra dünyanın en küçük banyosunda hızlı bir duş alacağım ve kulübenin küçük mutfağında kendime basit bir yemek hazırlayacağım. Haftada bir ya da iki kez, yerel mağazalara ve restoranlara göz atmak için şehir merkezine yürüyeceğim. Ya da Our Lady the Redeemer kilisesinin bodrumundaki açık bir toplantıya katılacağım. Tartışma liderleri çok iyi ve katılımcılar arkadaş canlısı ama ben her zaman en az on yaş farkla çevredeki en genç kişi oluyorum, bu yüzden bir sürü yeni arkadaş edinmeyi beklemiyorum. Herkesin çocuklarından, ipoteklerinden, işlerinden vs. şikayet etmek için Panera Bread'e yürüdüğü "toplantıdan sonraki toplantı" için kesinlikle buralarda kalmıyorum. Maxwell'lerle yaşadığım iki haftanın ardından, tüm cazibelerden uzakta, güvenli bir şekilde kozalandıktan sonra, artık toplantılara ihtiyacım olduğundan bile emin değilim. Sanırım işleri kendi başıma halledebilirim.

★ ★ ★

9:00-Bu saatte genellikle yatakta olurum, kütüphaneden bir kitap okurum ya da telefonumdan bir film izlerim. Kendime bir hediye olarak Hallmark Channel aboneliği açtım, böylece ayda 5,99 dolara sınırsız romans izleyebiliyorum ve gecenin sonunda gevşemek için mükemmel bir yol. Işığı kapatıp başımı yastığıma koyduğumda, sonsuza dek mutlu olmanın rahatlığını yaşıyorum - yeniden bir araya gelen aileler ve paketlenen alçaklar, kurtarılan hazineler ve onarılan onur.

★ ★ ★

Belki tüm bunlar sıkıcı gelebilir. Roket bilimi olmadığını biliyorum. Dünyayı değiştirmediğimin ya da kanseri tedavi etmediğimin farkındayım. Ama tüm sıkıntılarımdan sonra, ileriye doğru büyük bir adım attığımı hissediyorum ve kendimle gurur duyuyorum. Yaşamak için kendi evim ve düzenli bir maaşım var. Besleyici yemekler pişiriyorum ve birikim için haftada iki yüz dolar ayırıyorum. Teddy ile yaptığım işin önemli olduğunu hissediyorum. Ted ve Caroline'ın bana olan mutlak inancının beni onayladığını hissediyorum.

Özellikle Ted'in. Onu gün içinde pek göremiyorum, çünkü her sabah altı buçukta ofisine gidiyor. Ama bazen onu gece koşudan döndükten sonra görüyorum. Verandada dizüstü bilgisayarı ve bir kadeh şarabıyla oturuyor ya da yüzme havuzunda tur atıyor olacak ve bana el sallayıp koşum hakkında sorular soracak. Ya da Teddy ile geçirdiğim günü sorar. Ya da Nike, PetSmart, Gillette, L.L.Bean gibi rastgele bir tüketici markası hakkında fikrimi sorar. Ted, şirketinin dünyanın dört bir yanındaki büyük şirketler için "arka uç yazılımı" tasarladığını ve sürekli yeni ortaklıklar aradığını anlatıyor. Bana "Urban Outfitters hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor ya da "Hiç Cracker Barrel'da yemek yedin mi?" diye soruyor. Sonra da sanki benim fikirlerim onun iş kararlarını gerçekten şekillendirebilecekmiş gibi cevaplarımı gerçekten *dinliyor*. Dürüst olmak gerekirse bu gurur verici. Russell dışında, ne düşündüğümü önemseyen çok fazla insanla tanışmadım. Bu yüzden Ted'i gördüğümde her zaman mutlu oluyorum ve beni konuşmak için davet ettiğinde her zaman küçük bir sorumluluk hissediyorum.

İronik bir şekilde, yeni işimde bana sorun çıkaran tek kişi, var olmayan bir kişi: Anya. Teddy'nin hayali en iyi arkadaşının talimatlarımı baltalamak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı var. Örneğin, bir gün Teddy'den kirli kıyafetlerini alıp çamaşır sepetine koymasını istiyorum. İki saat sonra yatak odasına döndüğümde kıyafetler hala yere saçılmıştı. "Anya bunu annemin yapması gerektiğini söylüyor," diyor bana. "Anya bunun *onun* işi olduğunu söylüyor."

Bir başka sefer öğle yemeği için çıtır tofu kızartıyorum ve Teddy benden hamburger istiyor. Ona alamayacağını söyledim. Ona ailesinin kırmızı et yemediğini çünkü bunun çevre için kötü olduğunu, çünkü büyükbaş hayvanların sera gazlarının en büyük kaynaklarından biri olduğunu hatırlatıyorum. Ona bir tabak tofu ve beyaz pirinç sunuyorum ve Teddy çatalıyla yemeği itip kakıyor. "Anya et yemeyi çok seveceğimi düşünüyor," diyor. "Anya tofunun çöp olduğunu düşünüyor."

Çocuk psikolojisi konusunda uzman değilim ama Teddy'nin ne yaptığını anlıyorum: Anya'yı istediğini elde etmek için bir bahane olarak kullanmak. Caroline'dan tavsiye istiyorum ve o da sadece sabırlı olmamız gerektiğini, sorunun eninde sonunda kendi kendine hallolacağını söylüyor. "Zaten iyiye gidiyor," diye ısrar ediyor. "Ne zaman işten eve gelsem, hep 'Mallory şöyle', 'Mallory böyle' oluyor. Bir haftadır Anya'nın adını bile duymadım."

Ama Ted beni daha güçlü bir duruş sergilemeye teşvik ediyor. "Anya tam bir baş belası. Burada kuralları o koymuyor. Biz koyuyoruz. Bir dahaki sefere fikirlerini paylaştığında Teddy'ye Anya'nın gerçek olmadığını hatırlat."

Bu iki uç arasında bir yerde bir yaklaşıma karar veriyorum. Bir öğleden sonra Teddy üst katta Sessiz Zaman'dayken, en sevdiği kurabiyelerden bir tepsi pişiriyorum. Ve yeni bir resimle aşağı indiğinde onu masaya oturmaya davet ediyorum. Kurabiyeleri ve iki bardak soğuk sütü getirdim ve ondan bana Anya hakkında daha fazla şey anlatmasını istedim.

"Nasıl yani?" Hemen şüphelendi.

"Nerede tanıştınız? En sevdiği renk ne? Kaç yaşında?"

Teddy omuz silkiyor, sanki tüm bu sorulara cevap vermek imkansızmış gibi. Bakışları mutfakta geziniyor, sanki aniden göz teması kurmaya isteksizleşmiş gibi.

"Bir işi var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bütün gün ne yapıyor?" "Emin
değilim."

"Yatak odanızdan hiç çıkıyor mu?" Teddy
masanın karşısındaki boş sandalyeye bakıyor.

"Bazen."

Sandalyeye bakıyorum.

"Anya şimdi burada mı? Bizimle
oturuyor mu?" Başını sallıyor.

"Hayır."

"Kurabiye ister mi?" "O burada
değil, Mallory."

"Sen ve Anya ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Teddy, yüzü kurabiyelerin sadece birkaç santim üzerine gelene kadar burnunu tabağına doğru indiriyor. "Onun gerçek olmadığını biliyorum," diye fısıldıyor. "Bunu kanıtlamak zorunda değilsin."

Sesi üzgün ve hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor ve birden kendimi suçlu hissediyorum, sanki beş yaşındaki bir çocuğa Noel Baba diye bir şey olmadığını kabul ettirmişim gibi.

"Dinle Teddy, küçük kız kardeşim Beth'in de Anya gibi bir arkadaşı vardı. Arkadaşının adı Cassiopeia'ydı, ne güzel bir isim değil mi? Gün boyunca, Cassiopeia

tüm dünyayı dolaşan bir Disney on Ice gösterisinde çalışıyordu. Ama her gece Güney Philadelphia'daki sıra evimize gelir ve yatak odamızda yerde uyurdu. Üzerine basmamaya dikkat etmem gerekiyordu çünkü görünmezdi."

"Beth Cassiopeia'nın gerçek olduğunu mu düşünüyordu?"

"Cassiopeia gerçekmiş *gibi davrandık*. Ve bu işe yaradı, çünkü Beth Cassiopeia'yı kuralları çiğnemek için asla bir bahane olarak kullanmadı. Bu mantıklı mı?"

"Sanırım," diyor Teddy ve sonra sandalyesinde kayıyor, sanki yan tarafında ani bir ağrı varmış gibi. "Tuvalete gitmem gerekiyor. İki numara yapmalıyım." Sonra sandalyesinden iniyor ve aceleyle mutfaktan çıkıyor.

Atıştırmalıklarından hiçbirine dokunmadı. Kurabiyeleri Saran Wrap ile kaplıyorum ve bir bardak sütünü daha sonra içmek üzere buzdolabına koyuyorum. Sonra lavaboya gidip bütün bulaşıkları yıkıyorum. Nihayet işim bittiğinde Teddy hâlâ banyodaydı. Masaya oturuyorum ve son çizdiği resme henüz hayran olmadığımı fark ediyorum, bu yüzden kağıda uzanıp onu ters çeviriyorum.

4

Teddy'nin ailesinin ekran süresi konusunda katı kuralları var, bu yüzden *Star Wars*, *Toy Story* ya da diğer çocukların sevdiği filmlerden hiçbirini izlemedi. *Susam Sokağı*'nı izlemesine bile izin verilmiyor. Ama Maxwell'ler haftada bir kez Aile Film Gecesi için çalışma odasında toplanıyor. Caroline patlamış mısır yapacak ve Ted "gerçek sanatsal değeri olan" bir film izleyecek, ki bu genellikle eski ya da yabancı dil altyazılı bir film anlamına geliyor ve emin olun duyduğunuz tek film *Oz Büyücüsü*. Teddy bu hikayeyi çok seviyor ve tüm zamanların en sevdiği filmi olduğunu iddia ediyor.

Bu yüzden dışarıda yüzme havuzundayken sık sık Oz Diyarı adında bir inanma oyunu oynuyoruz. Şişme cankurtaran salına tutunuruz ve Teddy Dorothy'yi oynar, ben de filmdeki diğer herkesi oynarım -Toto, Korkuluk, Kötü Cadı ve tüm Munchkin'ler. Övünmek gibi olmasın ama her şeyimi ortaya koyuyorum, şarkı söylüyorum, dans ediyorum, Uçan Maymun kanatlarımı çırpıyorum ve sanki Broadway'in açılış gecesiymiş gibi devam ediyorum. Hikayenin sonuna ulaşmamız, salın Teddy-Dorothy'yi Kansas'a geri taşıyan bir sıcak hava balonuna dönüşmesi neredeyse bir saatimizi alıyor. Ve bitirip selam verdiğimizde, o kadar üşüyorum ki dişlerim takırdıyor. Sudan çıkmam gerekiyor.

"Hayır!" Teddy haykırır.

"Üzgünüm, T-Bear, donuyorum."

Havuzun kenarındaki beton güverteye bir havlu serdim, ardından güneşte kurumak için uzandım. Sıcaklıklar doksanların altına yükselmiş durumda; güneş çok güçlü ve üşümemi çabucak yok ediyor. Teddy yakınlarda su sıçratmaya devam ediyor. Yeni oyunu ağzını suyla doldurup tükürmek, sanki bir fıskiyenin içindeki kanatlı bir melekmiş gibi.

"Bunu yapmamalısın," diyorum ona. "Klor var." "Beni hasta eder mi?"

"Eğer yeterince yutarsan, evet."

"Peki ölür müyüm?"

Birden çok endişelendi. Başımı salladım.

"Eğer tüm yüzme havuzunu içseydiniz, evet, muhtemelen ölürdünüz. Ama azıcık bile içme, tamam mı?"

Teddy sala tırmanıyor ve suyun kenarına doğru kürek çekiyor, böylece ikimiz de paralel uzanıyoruz - Teddy salda, ben de güvertede.

"Mallory?"

"Evet?"

"İnsanlar öldüğünde ne olur?"

Ona bakıyorum. Gözlerini suya dikmiş

bakıyordu. "Nasıl yani?"

"Yani, bedenin *içindeki* kişiye ne oluyor?"

Şimdi açıkçası bu konuda güçlü fikirlerim var. Tanrı'nın sonsuz yaşam armağanına inanıyorum. Küçük kız kardeşim Beth'in etrafının meleklerle çevrili olduğunu bilmekten büyük güç alıyorum. Ve biliyorum ki bir gün, eğer şanslıysam, cennette yeniden bir araya geleceğiz. Ama bunların hiçbirini Teddy ile paylaşmıyorum. İş görüşmemi ve on numaralı kuralı hala hatırlıyorum: din ya da batıl inanç yok. Bilim öğret.

"Bence ailene sormalısın." "Neden bana

söyleyemiyorsun?"

"Cevabı bildiğimden emin değilim."

"Bazı insanların ölmesi ama hayatta kalması

mümkün mü?" "Hayaletler gibi mi?"

"Hayır, korkutucu değil." Kendini ifade etmekte zorlanıyor - sanırım hepimiz böyle şeyleri tartışırken zorlanıyoruz. "Kişinin *herhangi bir* parçası hayatta kalıyor mu?"

"Bu çok büyük ve karmaşık bir soru Teddy. Bence gerçekten ailene sormalısın."

Cevap vermememem onu sinirlendiriyor ama ona yardım etmeyeceğim gerçeğini kabullenmiş görünüyor. "O zaman tekrar Oz Diyarı oynayabilir miyiz?"

"Daha yeni bitirdik!"

"Sadece erime sahnesi," diyor. "Sadece sonu."

"Tamam. Ama suya geri dönmeyeceğim."

Ayağa kalkıyorum ve havlumu bir cadı pelerini gibi tutarak omuzlarıma sarıyorum. Parmaklarımı pençe şeklinde kıvırıyorum ve manyakça kıkırdıyorum. "Seni de yakalayacağım güzelim, küçük köpeğini de!" Teddy üzerime su sıçratıyor ve ben de ağaçlardaki kuşları korkutacak kadar yüksek sesle çığlık atıyorum. "Seni lanetli sıçan! Oh, bak ne yaptın!" İnanılmaz bir dramatik yetenekle

kollarımı sallayarak ve acı içinde kıvranarak. "Eriyorum! Eriyorum! Oh, ne dünya, ne dünya!" Sırt üstü yere yığılıp gözlerimi kapatıp dilimi çıkarırken Teddy gülüyor ve alkışlıyor. Bacaklarımı son bir kez kıpırdatıyorum ve sonra hareketsiz kalıyorum.

"Ah, bayan?"

Gözlerimi açtım.

Beş adım ötede, havuzun çitinin uzak tarafında duran genç bir adam var. Sırım gibi ama yapılı, çimen lekeli haki pantolon, Rutgers tişörtü ve iş eldivenleri giymiş. "Çim Kralı'ndan mıyım? Peyzajcılardan mı?"

"*Hola*, Adrian!" Teddy haykırıyor.

Adrian ona göz kırpıyor. "*Hola*, Teddy. *¿Cómo estás?*"

Havlumu vücudumun üzerine çekmeye çalışıyorum, ancak zaten onun üzerinde yatıyorum, bu yüzden sırt üstü dönmüş bir böcek gibi çırpınmaya ve çırpınmaya son veriyorum.

"Sorun olmazsa büyük çim biçme makinesini getireceğim. Sadece seni uyarmak istedim. Oldukça gürültülü."

"Elbette," dedim ona. "İçeri girebiliriz." "Hayır, izlemek zorundayız!" Teddy öyle diyor.

Adrian çim biçme makinesini almak için ayrılıyor ve ben Teddy'ye bakıyorum. "Neden izlemek zorundayız?"

"Çünkü büyük çim biçme makinesini seviyorum! İnanılmaz bir şey!"

Biçme makinesinin geldiğini görmeden önce duyuyorum, gürültülü benzinli motor arka bahçemizdeki sığınağın sessizliğini yırtıyor. Sonra Adrian traktörle go-kart arasında bir yerde duran bir makineye binmiş, evin yanından hızla geliyor. Arkada duruyor ve direksiyona yaslanıyor, sanki bir ATV ile yarışıyormuş gibi, arkasında yeni kesilmiş çim şeritleri bırakıyor. Teddy havuzdan çıkıyor ve daha iyi görebilmek için çitlere doğru koşuyor. Peyzajcı gösteriş yapıyor, çok hızlı dönüşler yapıyor, geri geri gidiyor, hatta şapkasını gözlerinin üzerine indirerek kör gibi araba kullanıyor. Küçük bir çocuğa verilebilecek en iyi örnek bu değil ama Teddy perçinlenmiş durumda; sanki bir Cirque du Soleil gösterisiymiş gibi ağzı açık şaşkınlıkla izliyor. Büyük Final için Adrian geri viteste hızlanıyor, vitesi boşa atıyor ve sonra bize doğru savruluyor, bir takla atıyor, çim biçme makinesini üç korkunç saniye boyunca havada tutuyor, böylece öfkeyle dönen bıçaklarını görebiliyoruz. Ve sonra büyük bir gürültüyle tüm makine aşağı iniyor, havuz çitinin birkaç santim ötesinde duruyor.

Adrian arabanın yanından atlar ve anahtarları Teddy'ye verir. "Onu bir tur atmak ister misin?"

"Gerçekten mi?" Teddy sorar.

"Hayır!" Onlara söyledim. "Bu kesinlikle olmayacak."

Adrian ona göz kırparak, "Belki altı yaşına bastığında," diyor. "Beni yeni arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

Teddy omuz silkiyor. "Bu benim

bebek bakıcım." "Mallory Quinn."

"Seninle tanışmak harika Mallory."

İş eldivenini çıkarıp elini uzatıyor ve bu hareketinde tuhaf bir resmiyet var -özellikle de ben tek parça giydiğim ve o çamur lekeleri ve çim kırpıntılarıyla kaplı olduğu için. Bu, onda göründüğünden daha fazlası olabileceğine dair ilk ipucum. Avucunun içi deri gibi sertleşmiş.

Teddy aniden bir şey hatırlar ve havuzun çocuk korumalı kapısını açmak için uğraşmaya başlar.

"Nereye gidiyorsun?"

"Adrian'a bir resim yaptım," diyor. "İçeride. Yatak odamda."

Dışarı çıkabilmesi için mandalı kaldırıyorum ve Teddy çimlerin üzerinde koşmaya başlıyor. "Ayakların hâlâ ıslak!" Arkasından sesleniyorum. "Merdivenlerde dikkatli ol!"

"Tamam!" diye bağırıyor.

Adrian ve ben Teddy dönene kadar garip bir konuşma yapmak zorunda kaldık. Yaşını tam olarak kestirmek gerçekten zor. Vücudu tamamen yetişkin gibi -uzun boylu, zayıf, bronzlaşmış, kaslı- ama yüzü hâlâ çocuksu ve biraz utangaç. On yediden yirmi beşe kadar herhangi bir yaşta olabilir.

"Bu çocuğu seviyorum," diyor Adrian. "Barselona'da biraz İspanyolca öğrendi, ben de ona yeni deyimler öğretiyorum. Onu tam zamanlı izliyor musun?"

"Sadece yaz için. Eylül'de okula başlayacak." "Peki

ya sen? Sen nereye gidiyorsun?"

Ve beni bir öğrenci arkadaşıyla karıştırdığını fark ettim. Komşu olduğumu, bütün genç kadınların dört yıllık kolej ve üniversitelere gittiği Spring Brook'ta yaşadığımı düşünüyor olmalı. Onu düzeltmeye çalışıyorum ama başarısızmışım gibi görünmeden nasıl "hiçbir yere gitmiyorum" diyeceğimi bilemiyorum. Tüm korkunç geçmişimi paylaşabileceğimi biliyorum, ama havadan sudan konuşmak adına onun varsayımını kabul ediyorum. Hayatım raydan çıkmamış ve her şey planlandığı gibi gitmiş gibi davranıyorum.

"Penn State. Bayanlar kros takımındayım." "Şaka

yapıyorsun! Sen bir Big Ten sporcusu musun?"

"Teknik olarak evet. Ama tüm övgüyü futbol takımı alıyor. Bizi asla ESPN'de göremezsiniz."

Yalan söylemenin yanlış olduğunu biliyorum. İyileşmenin büyük bir kısmı -belki de en önemli kısmı- geçmişinize sahip çıkmak ve yaptığınız tüm hataları kabul etmektir. Ama söylemeliyim ki fanteziyi kucaklamak, hala normal ergenlik hayalleri olan normal bir ergenmişim gibi davranmak oldukça güzel hissettiriyor.

Adrian sanki aniden bir bağlantı kurmuş gibi parmaklarını şıklatıyor. "Geceleri koşmaya gider m i s i n? Mahallenin etrafında?"

"O benim."

"Seni antrenman yaparken gördüm! Gerçekten hızlısın!"

Peyzajcıların hava karardıktan sonra neden mahallede çalışıyor olabileceklerini merak ediyorum ama soracak zamanım yok çünkü Teddy elinde bir kâğıtla bahçeye doğru koşmaya başladı bile. "İşte burada," diyor soluk soluğa ve nefes nefese. "Senin için sakladım."

"Oh, dostum, bu harika!" Adrian diyor ki. "Şu güneş gözlüklerine bak! Oldukça iyi görünüyorum, değil mi?" Bana resmi gösteriyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum. Adam asmaca filmindeki sopa figürüne benziyor.

"Çok yakışıklı," diye katılıyorum.

"*Muy guapo*," diyor Adrian Teddy'ye. "Bu haftanın yeni kelimesi. Süper yakışıklı demek."

"*Muy guapo*?"

"*Bueno*! Bu mükemmel!"

Avlunun karşısında, Maxwell'lerin evinin yan tarafında yaşlı bir adam yürüyor. Kısa boylu, buruşuk kahverengi tenli ve kırpılmış gri saçlıdır. Adrian'ın adını bağırıyor ve mutlu olmadığı belli. "*¿Qué demonos estás haciendo?*"

Adrian ona el sallıyor, sonra da bize doğru eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Bu El Jefe. Gitmem gerekiyor. Ama iki hafta içinde döneceğim Teddy. Resim için teşekkür ederim. Antrenmanında iyi şanslar Mallory. ESPN'de seni izleyeceğim, tamam mı?"

"*Prisa*!" diye bağırır yaşlı adam. "*Ven aqui*!"

"Tamam, tamam!" Adrian da bağırır. Biçme makinesinin üzerine atlıyor, çalıştırıyor ve saniyeler içinde bahçeyi geçiyor. İspanyolca özür dilediğini duyabiliyorum ama yaşlı adam sadece ona bağırıyor ve evin yan tarafında gözden kaybolurken tartışmaya devam ediyorlar. İspanyolcayı liseden beri az çok biliyorum -*el jefe'n*in "patron" anlamına geldiğini hâlâ hatırlıyorum- ama benim yetişemeyeceğim kadar hızlı konuşuyorlar.

Teddy endişeli görünüyor. "Adrian'ın başı dertte mi?"

"Umarım öyle değildir." Sonra bahçeye bakıyorum ve Adrian'ın tüm yüksek hızlı gözüpek maskaralıklarına rağmen yeni biçilmiş çimlerin harika göründüğü gerçeğine hayret ediyorum.

★ ★ ★

Maxwell'lerin yüzdükten sonra durulanabilmeleri için evlerinin arkasında küçük bir açık hava duşu var. Eski moda bir telefon kulübesi büyüklüğünde küçük bir ahşap kabin ve Caroline burayı saçma sapan pahalı şampuanlar ve vücut yıkamalarıyla dolduruyor. Önce Teddy gidiyor ve ben kapıdan bağırarak talimatlar veriyorum, ona saçını durulamasını ve mayosunu silkelemesini hatırlatıyorum. İşini bitirdiğinde, vücuduna sardığı bir plaj havlusuyla dışarı çıkıyor. "Ben bir sebzeli burritoyum!"

"Çok tatlısın," diyorum ona. "Git giyin, seninle üst katta buluşuruz."

Havlumu asıp kabine girmeye hazırlanırken bir kadının adımı seslendiğini duyuyorum. "Mallory'ydi, değil mi? Yeni bakıcı mı?"

Dönüyorum ve Maxwell'lerin yan komşusunun çimenlikte aceleyle yürüdüğünü görüyorum, geniş kalçalı ve sallantılı yürüyüşlü kısa boylu yaşlı bir kadın. Caroline onun çok titiz olduğu ve evinden nadiren çıktığı konusunda beni uyarmıştı ama işte burada, akuamarin rengi bir muumu giymiş ve mücevherlerle kaplı: kristal tılsımlı altın kolyeler, büyük halka küpeler, sallantılı bilezikler ve el ve ayak parmaklarında taşlı yüzükler. "Ben Mitzi, tatlım, yan dairede mi oturuyorum? Mahallede yeni olduğun için sana dostça bir tavsiyede bulunmak istiyorum: Şu peyzajcılar geldiğinde. Havuzun kenarında oturmamalısın. Her şey ortadayken." Gövdemin tamamını işaret ediyor. "Biz buna provokasyon derdik."

Yaklaşıyor ve yanık ip kokusu beni çarpıyor. Ya banyoya ihtiyacı var ya da kafası çok iyi ya da muhtemelen ikisi birden. "Affedersiniz?"

"Güzel bir fiziğin var ve bunu göstermek istemeni anlıyorum. Burası özgür bir ülke, ben özgürlükçüyüm, sana kendini iyi hissettiren şeyi yap derim. Ama bu Meksikalılar geldiğinde biraz sağduyulu olmalısın. Biraz sağduyu. Kişisel güvenliğiniz için. Anlıyor musun?" Cevap vermeye başlıyorum ama o konuşmaya devam ediyor: "Kulağa ırkçı gelebilir ama bu doğru. Bu adamlar sınırı geçtiklerinde zaten bir kez yasaları çiğnediler. Yani bir suçlu arka bahçede tek başına güzel bir kız görürse, onu ne durdurabilir ki?"

"Ciddi misin sen?"

Sözlerinin altını çizmek için bileğimi tutuyor ve eli titriyor. "Prenses, kalp krizi geçirecek kadar ciddiyim. Kıçını örtmen gerek."

Üstümüzde Teddy açık yatak odasının penceresinden sesleniyor: "Mallory, dondurma alabilir miyiz?"

"Duştan sonra," dedim ona. "Beş dakika sonra."

Mitzi Teddy'ye el sallıyor ve o da gözden kayboluyor. "Çok tatlı bir çocuk. Çok tatlı bir yüzü var. Yine de ebeveynlerinin büyük bir hayranı değilim. Benim zevkime göre biraz kibirli. Anlıyor musun?"

"Şey-"

"Taşındıkları gün lazanya pişirdim. Komşuluk olsun diye, tamam mı? Kapılarının önüne getirdim ve bana ne dedi biliyor musunuz? 'Üzgünüm ama hediyenizi kabul edemeyiz.' Doğranmış et yüzünden!"

"Belki-"

"Üzgünüm tatlım ama bu durumla böyle başa çıkılmaz. Gülümsersin, teşekkür edersin, içeri *götürürsün* ve *atarsın*. Yapma.

yüzüme geri fırlatıyorsun. Bu çok kaba. Babası daha da kötü! Seni delirtiyor olmalı."

"Aslında-"

"Ecch, sen hala bir çocuksun. Henüz insanları okuyamıyorsun. Ben sıcak bir insanım, çok empatik biriyim, hayatımı aura okuyarak kazanıyorum. Bütün gün kapımı çalan müşteriler görürsün ama merak etme, ortada karanlık bir şey yok. Histerektomiden sonra tüm ilgimi kaybettim." Bana göz kırpıyor. "Peki misafir kulübesini nasıl buldun? Hiç geriliyor musun? Orada tek başına uyumak?"

"Neden gergin olmalıyım?"

"Geçmiş yüzünden." "Ne geçmişi?"

Ve konuşmamız boyunca ilk kez Mitzi ne diyeceğini bilemez hale geliyor. Saçının bir tutamına uzanıyor, tek bir tutamı izole edene kadar parmaklarının arasında döndürüyor. Sonra onu kökünden koparıp omzunun üzerinden atıyor. "Ailesine sormalısın."

"Buraya yeni taşındılar. Hiçbir şey bilmiyorlar. Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben çocukken senin kulübene Şeytan Evi derdik. Pencerelerden bakmak için birbirimize meydan okurduk. Ağabeyim verandada durup yüze kadar saymam karşılığında bana çeyreklik teklif ederdi ama ben hep korkup kaçardım."

"Neden?"

"Bir kadın öldürüldü. Annie Barrett. Bir sanatçıydı, bir ressamdı ve evinizi stüdyo olarak kullanıyordu."

"Kulübede mi öldürüldü?"

"Aslında cesedini hiç bulamadılar. Bu uzun zaman önceydi, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonraydı."

Teddy'nin yüzü ikinci kat penceresinde yeniden beliriyor. "Beş dakika oldu mu?"

"Neredeyse," diyorum ona.

Mitzi'ye dönüp baktığımda, çoktan avluya doğru geri geri gidiyordu. "Küçük meleği bekletme. Git dondurmalarının tadını çıkar."

"Bekle, hikayenin geri kalanı ne?"

"Hikayenin gerisi yok. Annie öldükten -ya da kaybolduktan, kim bilir- sonra ailesi kulübeyi bir bahçe k u l ü b e s i n e dönüştürdü. Annie'nin

kimse orada kalamaz. Ve o zamandan beri, yetmiş küsur yıldır bu böyle. Ta ki bu aya kadar."

★ ★ ★

Caroline alışverişle dolu bir minibüsle eve geliyor, ben de tüm poşetleri boşaltmasına ve paketleri açmasına yardım ediyorum. Teddy üst kattaki odasında resim çiziyor, ben de bu fırsatı Mitzi'nin hikayesini sormak için kullanıyorum.

"Sana onun kaçık olduğunu söylemiştim," diyor Caroline. "Postacının kredi puanlarını öğrenmek için Visa faturalarını buharla açtığını düşünüyor. Paranoyaktır."

"Bir kadının öldürüldüğünü söyledi."

"Seksen yıl önce. Burası çok eski bir mahalle Mallory. Bu evlerin hepsinin bir tür korku hikâyesi var." Caroline buzdolabını açıyor ve sebzelik çekmecesine ıspanak, lahana ve köklerine hâlâ toprak yapışmış bir demet turp dolduruyor. "Ayrıca önceki sahipleri burada kırk yıl yaşamış, yani belli ki herhangi bir sorunları olmamış."

"Doğru, bu doğru." Kanvas bir market poşetine uzanıp altı paket hindistan cevizi suyu çıkarıyorum. "Kulübeyi alet edevat deposu olarak kullanmaları dışında, değil mi? Orada kimse uyumuyordu."

Caroline bıkkın görünüyor. VA kliniğinde uzun bir gün geçirdiğini, kapıdan içeri girer girmez sorulara boğulmaktan hoşlanmadığını hissediyorum. "Mallory, bu kadın muhtemelen tüm hastalarımın toplamından daha fazla uyuşturucu kullanmıştır. Nasıl hâlâ hayatta bilmiyorum ama aklı kesinlikle yerinde değil. Sinirli, seğirten, paranoyak bir karmaşa. Ve senin ayık olmanı önemseyen biri olarak, onunla temasını sınırlamanı şiddetle tavsiye ediyorum, tamam mı?"

"Hayır, biliyorum," diyorum ve kendimi kötü hissediyorum çünkü Caroline bana bağırmaya en çok bu kadar yaklaşmıştı. Bundan sonra başka bir şey söylemiyorum, sadece kileri açıyorum ve arborio pirinci, kuskus ve tam tahıllı kraker kutularını açıyorum. Torbalar dolusu yulaf ezmesi, çiğ badem, Türk hurması ve buruşmuş tuhaf mantarları kaldırıyorum. Her şeyi yerleştirdikten sonra Caroline'a dışarı çıkacağımı söyledim. Hâlâ üzgün olduğumu hissetmiş olmalı ki yanıma gelip elini omzuma koydu.

"Dinle, ikinci katta harika bir misafir odamız var. Eğer buraya taşınmak istersen, seni ağırlamaktan mutluluk duyarız. Teddy çıldırır. Ne dersin?"

Ve bir şekilde, zaten bir kolu bana dolanmış olduğu için, bu bir tür sarılmaya dönüşüyor. "Orada iyiyim," diyorum ona. "Kendi alanımın olmasını seviyorum. Gerçek dünya için iyi bir pratik oluyor."

"Fikrinizi değiştirirseniz söylemeniz yeterli. Bu evde *her zaman* başımızın üstünde yerin var."

★ ★ ★

O gece güzel spor ayakkabılarımı giydim ve koşuya çıktım. Hava kararana kadar bekliyorum ama hava hala bunaltıcı ve iğrenç. Kendimi zorlamak, acıya rağmen koşmak iyi hissettiriyor. Russell'ın çok sevdiğim bir sözü var; vücudumuzdan acımasız taleplerde bulunana kadar ne kadar dayanabileceğini bilmediğimizi söylüyor. Ben de o gece kendimden çok şey talep ettim. Mahalle kaldırımlarında bir aşağı bir yukarı rüzgar deparları atıyor, sokak lambalarının gölgeleri ve ateş böceklerinin kümeleri arasından, merkezi klimaların her daim var olan uğultusu arasından koşuyorum. Otuz sekiz dakikada 5,2 mili bitiriyorum ve kendimi delicesine tükenmiş hissederek eve yürüyorum.

Bir duş daha alıyorum - bu kez kulübenin küçük, dar banyosunda - ve sonra kendime basit bir akşam yemeği hazırlıyorum: tost makinesinde ısıtılmış donmuş bir pizza ve tatlı olarak yarım bardak Ben & Jerry's. Bunu hak ettiğimi hissediyorum.

Her şeyi bitirdiğimde saat dokuzu geçiyordu. Komodinin üzerindeki lamba hariç tüm ışıkları söndürüyorum. Telefonumla birlikte büyük beyaz yatağa giriyorum ve *Kış Aşkı* adlı Hallmark filmini açıyorum. Odaklanmakta zorlanıyorum. Belki daha önce izlemiştim, belki de hikâye bir düzine Hallmark filminin aynısıydı, bilemiyorum. Ayrıca, kulübenin içi biraz havasız, bu yüzden ayağa kalkıp perdeleri açıyorum.

Ön kapının yanında büyük bir pencere ve yatağımın üzerinde daha küçük bir pencere var ve geceleri çapraz esinti oluşturmak için onları açık tutuyorum. Tavandaki vantilatör yavaş ve tembel daireler çizerek dönüyor. Dışarıda, ormanda cırcır böcekleri cıvıldıyor ve bazen küçük hayvanların ormanda volta attığını, ölü yaprakların üzerinde yumuşak ayak sesleri duyuyorum.

Yatağa geri dönüp filmi tekrar başlatıyorum. Her dakika bir güve pencere camıma çarpıyor, ışığa doğru çekiliyor. Yatağımın arkasındaki duvarda bir tıkırtı var ama bunun sadece bir dal olduğunu biliyorum; kulübenin üç tarafında birbirine yakın büyüyen ağaçlar var ve rüzgar her yükseldiğinde duvarlara sürtünüyorlar. Kapıya bir göz atıyorum ve emin oluyorum ki

kilitli, ve öyle, ama çok dayanıksız bir kilit, kararlı bir davetsiz misafiri durduracak bir şey değil.

Sonra bir ses duyuyorum, bir tür yüksek frekanslı uğultu, sanki kulağıma çok yakın uçan bir sivrisinek gibi. Elimi sallayarak uzaklaştırıyorum ama birkaç saniye sonra tekrar geri geliyor, gri bir leke çevresel görüşümün etrafında uçuşuyor, her zaman ulaşamayacağım bir yerde. Ve Pennsylvania Üniversitesi'nden doktoru ve aslında gerçekleşmemiş olan araştırma deneyini düşünüyorum.

Ve bu, birinin beni izlediğini hissettiğim ilk gece.

5

Hafta sonlarım oldukça sakin geçer. Caroline ve Ted sık sık bir aile aktivitesi planlarlar - Plaj Günü için sahile giderler ya da Teddy'yi şehirdeki bir müzeye götürürler. Beni de her zaman davet ederler ama ben asla gitmem, çünkü onların aile zamanlarına müdahale etmek istemem. Bunun yerine kulübemin etrafında oyalanır, meşgul olmaya çalışırım, çünkü boş eller günaha davetiye çıkarır vs. Cumartesi gecesi, Amerika'nın dört bir yanındaki milyonlarca genç içki içip flört ederken, gülüp sevişirken, ben elimde Clorox çamaşır suyu sprey şişesiyle tuvaletimin önünde diz çökmüş, banyomun zeminindeki derzleri t e m i z l i y o r u m . Pazar günleri de daha iyi değil. Tüm yerel kiliseleri denedim ama şu ana kadar hiçbiri tutmadı. Her zaman yirmi yaşla en genç kişi ben oluyorum ve diğer cemaat üyelerinin bana zoolojik bir tuhaflıkmışım gibi bakmalarından nefret ediyorum.

Bazen sosyal medyaya geri dönmek, Instagram ve Facebook hesaplarımı yeniden etkinleştirmek istiyorum, ancak tüm NA danışmanlarım beni uzak durmam konusunda uyardı. Bu sitelerin kendi başlarına bağımlılık riskleri taşıdığını, genç bir insanın özgüvenine zarar verdiklerini söylüyorlar. Bu yüzden basit, gerçek dünya zevkleriyle meşgul olmaya çalışıyorum: koşmak, yemek pişirmek, yürüyüş yapmak.

Ama hafta sonu bittiğinde ve nihayet işe dönebildiğimde her zaman en mutlu olan ben oluyorum. Pazartesi sabahı ana eve vardığımda Teddy'yi mutfak masasının altında plastik çiftlik hayvanlarıyla oynarken buluyorum.

"Selam, Ayıcık Teddy! Nasılsın?"

Plastik bir inek tutuyor ve mooooos.

"Şaka yapıyorsun, ineğe mi dönüştün? Sanırım bugün inek bakıcılığı yapacağım! Ne kadar heyecan verici!"

Caroline elinde araba anahtarları, cep telefonu ve kâğıtlarla dolu birkaç klasörle mutfağa doğru koşuyor. Bir dakikalığına fuayede ona katılabilir miyim diye soruyor. Teddy'den güvenli bir mesafeye geldiğimizde, yatağını ıslattığını ve çarşaflarının çamaşır makinesinde olduğunu açıklıyor. "Teddy'nin yatağını

İşleri bitince onları kurutucuya koyabilir misin? Yatağının üzerine yenilerini koydum bile."

"Elbette. O iyi mi?"

"O iyi. Sadece utanıyor. Son zamanlarda çok sık oluyor. Taşınma stresi." Koridordaki dolaptan çantasını aldı ve omzuna astı. "Sadece bir şey söylediğimden bahsetme. Senin bilmeni istemiyor."

"Tek kelime etmeyeceğim."

"Teşekkürler Mallory. Sen bir cankurtaransın!"

★ ★ ★

Teddy'nin en sevdiği sabah aktivitesi, ailesinin arazisinin kenarındaki "Büyülü Orman "ı keşfetmek. Ağaçlar başımızın üzerinde yoğun bir gölgelik oluşturuyor, bu nedenle en sıcak günlerde bile ormanın içi serin oluyor. Patikalar işaretlenmemiş ve etiketlenmemiş, bu yüzden onlar için kendi isimlerimizi icat ettik. Sarı Tuğla Yolu, kulübemin arkasından başlayıp Edgewood Caddesi'ndeki tüm evlere paralel uzanan düz ve sert zeminli bir yol. Ejderha Yumurtası adı verilen büyük gri bir kayaya kadar bu yolu takip ettikten sonra, sık bir çalı kümesinin arasından kıvrılan daha küçük bir patika olan Ejderha Geçidi'ne sapıyoruz. Çizilmemek için ellerimizi uzatarak tek sıra halinde yürümek zorundayız. Bu patika bizi bir vadiden aşağıya, Royal Nehri'ne (kokuşmuş ve yavaş akan bir dere, ancak bel derinliğinde) ve kıyıları yosun ve garip mantarlarla kaplı, çürümekte olan uzun bir ağaç gövdesi olan Mossy Köprüsü'ne getiriyor. Kütüğün üzerinden parmak uçlarımızda geçip patikayı takip ederek Dev Fasulye Sırığı'na (dalları gökyüzüne değen, ormanın en uzun ağacı) ulaşıyoruz.

Ya da Teddy öyle demeyi seviyor. Biz yürürken, Kraliyet Ailesi'nden ayrılan ve eve dönüş yolunu bulmaya çalışan cesur kardeşler Prens Teddy ve Prenses Mallory'nin maceralarını anlatan ayrıntılı hikayeler anlatıyor. Bazen bütün sabah tek bir kişi bile görmeden yürüyoruz. Bazen bir ya da iki köpek gezdiricisi. Ama nadiren çocuk oluyor ve acaba Teddy bu yüzden mi bu kadar çok seviyor?

Ancak bu teoriden Caroline'a bahsetmedim.

Ormanda iki saat tökezledikten sonra öğle yemeği için iştahımız kabardı, bu yüzden eve geri döndük ve biraz ızgara peynir yaptım. Sonra Teddy Sessizlik Zamanı için yukarı çıkıyor ve ben de çarşaflarının hala kurutucuda olduğunu hatırlayıp çamaşır odasına gidiyorum.

Teddy'nin odasının önünden geçerken kendi kendine konuşmasına kulak misafiri oluyorum. Durup kulağımı kapısına dayıyorum ama sadece kelimeleri ve parçaları seçebiliyorum. Konuşmanın çoğunu diğer kişinin yaptığı bir telefon konuşmasının bir tarafını dinlemek gibi. Tüm ifadeleri arasında duraksamalar var - bazıları diğerlerinden daha uzun.

"Olabilir mi?

Ama ben-" " "

"Bilmiyorum."

"....."

"Bulutlar mı? Büyük mü?

Kabarık mı?" " ....."

"Özür dilerim. Ben-"

"..."

"Yıldızlar mı? Tamam, yıldızlar!" " ....."

"Bir sürü yıldız, anladım."

"....."

O kadar meraklıyım ki kapıyı çalmak istedim ama sonra ev telefonu çalmaya başladı, ben de kapıyı bırakıp aceleyle aşağı indim.

Ted ve Caroline'ın cep telefonları var ama acil bir durumda 911'i arayabilmesi için Teddy'ye sabit hat almakta ısrar ediyorlar. Cevap veriyorum ve arayan kişi kendini Spring Brook İlkokulu'nun müdürü olarak tanıtıyor. "Caroline Maxwell ile mi görüşüyorum?"

Ona bebek bakıcısı olduğumu söyledim ve o da bunun acil bir durum olmadığını vurguladı. Maxwell'lere okul sistemine hoş geldiniz demek için aradığını söylüyor. "Açılış gününden önce tüm velilerle konuşmak isterim. Pek çok endişeleri oluyor."

Adını ve numarasını alıyorum ve mesajı Caroline'a ileteceğime söz veriyorum. Bir süre sonra Teddy elinde yeni bir resimle mutfağa giriyor. Resmi yüzüstü masanın üzerine koyuyor ve bir sandalyeye tırmanıyor. "Yeşil biber alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Yeşil dolmalık biberler Teddy'nin en sevdiği atıştırmalıklar olduğundan Caroline onları düzinelerce satın alıyor. Buzdolabından bir tane alıp soğuk sudan geçiriyorum.

ve sapını oyuyorum. Daha sonra üst kısmını dilimleyerek bir tür halka oluşturuyorum ve çanın geri kalanını ısırık büyüklüğünde şeritler halinde dilimliyorum.

Masada oturuyoruz ve o mutlu bir şekilde biberini kemirirken dikkatimi en son çizdiği resme veriyorum. Sık ve karışık bir ormanda geriye doğru yürüyen bir adam resmi. Bir kadını ayak bileklerinden tutmuş, cansız bedenini yerde sürüklüyor. Arka planda, ağaçların arasında bir hilal ve parıldayan birçok küçük yıldız var.

"Teddy? Bu da ne?"

Omuz silkiyor. "Bir

oyun." "Ne tür bir

oyun?"

Bir şerit biberi ısırıyor ve çiğnerken cevap veriyor. "Anya bir hikaye canlandırıyor ve ben de onu çiziyorum."

"Pictionary gibi mi?"

Teddy homurdanıyor ve masanın üzerine küçük yeşil biber parçacıkları püskürtüyor. "Pictionary mi?!?" Histerik bir kahkaha atarak sandalyesinde geriye doğru yığılıyor ve ben de pisliği temizlemek için bir kağıt havlu kapıyorum. "Anya *Pictionary* oynayamaz!"

Onu sakinleşmesi ve bir yudum su içmesi için nazikçe ikna ediyorum.

"En baştan başla," diyorum ona ve ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. Çıldırmış gibi görünmek istemiyorum. "Bana oyunun nasıl çalıştığını açıkla."

"Sana söyledim Mallory. Anya hikayeyi canlandırıyor ve ben de onu

çizmek zorundayım.

İşte bu kadar. Bütün oyun bu."

"Peki o adam kim?"

"Bilmiyorum."

"Adam Anya'ya zarar verdi mi?"

"Ben nereden bileyim? Ama bu Pictionary değil! Anya masa oyunu oynayamaz!"

Ve sonra tekrar sandalyesine yığılıyor, başka bir kıkırdama nöbetine kapılıyor, sadece çocukların üretebileceği türden mutlu ve kaygısız bir kahkaha. O kadar neşeli ve içten ki, sanırım tüm endişelerimden daha ağır basıyor. Belli ki Teddy'yi rahatsız eden bir şey yok. Tanıdığım tüm çocuklar kadar mutlu görünüyor. Garip bir hayali arkadaş yaratmış ve birlikte garip hayali oyunlar oynuyorlar, ne olmuş yani?

Ben ayağa kalkıp resmi mutfağa taşırken o hâlâ sandalyesinde sallanıyordu. Caroline fatura çekmecesinde Teddy'nin resimlerini koymamı istediği bir dosya klasörü tutuyor, böylece tüm resimleri bilgisayarına tarayabilecek.

Ama Teddy ne yaptığımı görüyor.

Kıkırdamayı keser ve başını sallar.

"Bu annen ya da baban için değil. Anya diyor ki, senin

o."

★ ★ ★

Liseden beri bir bilgisayarım olmadı. Son birkaç yıldır sadece bir telefonla idare ediyordum. Ama o gece bir mil yürüyerek bir alışveriş merkezine gittim ve maaşımın bir kısmını yeni bir Android tablete harcadım. Saat sekizde kulübeye döndüm. Kapıyı kilitleyip pijamalarımı giydikten sonra yeni oyuncağımla yatağa giriyorum. Tableti kurmak ve Maxwell'lerin Wi-Fi ağına bağlanmak sadece birkaç dakika sürüyor.

"Annie Barrett" aramam on altı milyon sonuç veriyor: düğün kayıtları, mimarlık firmaları, Etsy mağazaları, yoga dersleri ve düzinelerce LinkedIn profili. "Annie Barrett + Spring Brook" ve "Annie Barrett + Artist" ve "Annie Barrett + dead + murdered" için tekrar arama yapıyorum ama bunların hiçbiri işe yarar bir sonuç vermiyor. İnternette onun varlığına dair hiçbir kayıt yok.

Dışarıda, başımın hemen üzerinde, bir şey pencere camına çarpıyor. Bunun ormanın her yerinde bulunan şişman kahverengi güvelerden biri olduğunu biliyorum. Ağaç kabuğunun rengine ve dokusuna sahipler, bu yüzden kendilerini kolayca kamufle edebiliyorlar - ama pencere perdesinin benim tarafımdan tek gördüğüm sümüksü parçalı karınları, üç çift bacakları ve iki seğiren antenleri. Perdeyi sallayıp onları sallıyorum ama sadece birkaç saniye uçup geri geliyorlar. Perdede bir boşluk bulup içeri gireceklerinden, başucu lambama göç edip onu saracaklarından endişeleniyorum.

Lambanın yanında Anya'nın ormanda sürüklenirken çizdiğim resmi duruyor. Acaba onu saklamakla hata mı ettim? Belki de kapıdan girer girmez Caroline'a vermeliydim. Ya da daha iyisi, onu buruşturup top haline getirebilir ve geri dönüşüm kutusuna atabilirdim. Teddy'nin onun saçlarını çizme şeklinden nefret ediyorum, uzun siyah saçlarının müstehcen uzunluğu, vücudunun arkasında bağırsaklar gibi sürükleniyor. Komodinimin üzerindeki bir şey çığlık atıyor ve onun sadece telefonum olduğunu fark etmeden önce yataktan fırlıyorum - zil sesim yükseğe ayarlanmış gelen bir arama.

"Quinn!" Russell diyor ki. "Çok mu geç aradım?"

Bu çok tipik bir Russell sorusu. Saat daha sekiz kırk beş ama fitness konusunda ciddi olan herkesin dokuz buçukta yatakta olması gerektiğini savunuyor.

"Sorun yok," diyorum ona. "Ne oldu?"

"Dizardı kirişin için arıyorum. Geçen gün gergin olduğunu söylemiştin."

"Şimdi daha iyi."

"Bu gece ne kadar uzağa gittin?"

"Dört mil. Otuz bir dakika."

"Yoruldun mu?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Biraz daha zorlamaya hazır mısın?"

Resme, kadının vücudunun arkasına dökülen siyah saçlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ne tür bir çocuk bunu çizer?

"Quinn?"

"Evet, üzgünüm." "Her

şey yolunda mı?"

Bir sivrisinek vızıltısı duyuyorum ve yüzümün sağ tarafına sert bir tokat atıyorum. Sonra avucuma bakıyorum, parçalanmış siyah kül görmeyi umuyorum ama derim temiz.

"Ben iyiyim. Biraz yorgunum."

"Az önce yorgun *olmadığını* söyledin."

Sesi biraz değişiyor, sanki aniden bir şeyler olduğunun farkına varmış gibi.

"Ailen sana nasıl davranıyor?"

"Harikalar."

"Peki ya çocuk? Tommy mi? Tony?

Toby?" "Teddy. Çok tatlı.

Eğleniyoruz."

Bir an için Russell'a Anya'yla olan durumu anlatmayı düşünüyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Doğrudan doğruya gerçeği söylersem, muhtemelen yine kullandığımı düşünecek.

"Arıza mı yaşıyorsunuz?" diye

soruyor. "Ne tür aksaklıklar?"

"Hafıza kayıpları mı? Unutkanlık?"

"Hayır, hatırladığım kadarıyla yok."

"Ben ciddiyim Quinn. Bu şartlar altında normal olurdu. Yeni bir işin, yeni bir yaşam koşulunun stresi."

"Hafızam gayet iyi. Uzun zamandır böyle sorunlar yaşamamıştım." "İyi,

iyi, iyi." Şimdi bilgisayarında bir şeyler yazdığını duyuyorum.

Egzersiz çizelgemdeki ayarlamalar. "Maxwell'lerin yüzme havuzu var, değil mi? Kullanmana izin var mı?"

"Tabii ki."

"Uzunluğunu biliyor musun?

Yaklaşık?" "Belki 30 feet?"

"Sana bazı YouTube videoları gönderiyorum. Yüzme egzersizleri. Kolay, düşük etkili çapraz antrenman. Haftada iki ya da üç kez, tamam mı?" "Elbette."

Sesimde hâlâ hoşuna gitmeyen bir şeyler var. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Kanada'da değilim. Kırk dakika uzaklıktayım."

"Merak etme koç. Ben iyiyim."

6

Oldukça kötü bir yüzücüyümdür. Çocukken mahallemizde halka açık bir havuz vardı, ama yaz aylarında her zaman bir hayvanat bahçesi olurdu, yüzlerce çığlık atan çocuk bir metre yağlı suyun içinde vücut vücuda dururdu. Hiç tur atamazdınız; sırt üstü yüzecek yer bile yoktu. Annem beni ve kız kardeşimi başımızı suyun altına sokmamamız konusunda uyarırdı çünkü gözümüzün morarmasından korkardı.

Bu yüzden Russell'ın yeni egzersizlerini dört gözle beklemiyorum. Ertesi gece nihayet havuza gittiğimde saat onu geçiyordu. Maxwell'lerin arka bahçesi hava karardıktan sonra tuhaf bir yer oluyor. Philadelphia'dan sadece bir taş atımı uzaktayız ama gecenin bu saatinde sanki kırsal kesimin kilometrelerce derinliğindeymişiz gibi geliyor. Tek ışık aydan, yıldızlardan ve havuzun dibindeki parlayan halojen lambalardan geliyor. Su ürkütücü bir neon mavisi, radyoaktif plazma gibi, evin arkasına garip gölgeler düşürüyor.

Sıcak bir akşam ve derinlere dalmak iyi hissettiriyor. Ama hava almak için yüzeye çıkıp gözlerimi açtığımda, ormanın ilerlediğine yemin edebilirim, sanki bir şekilde tüm ağaçlar daha da yaklaşmış gibi. Cırcır böceklerinin korosu bile daha gürültülü görünüyor. Bunun sadece bir yanılsama olduğunu, yeni açının derinlik algımı düzleştirdiğini, havuz çiti ile ağaç çizgisi arasındaki yirmi metrelik çimi sildiğini biliyorum. Ama yine de beni rahatsız ediyor.

Havuzun kenarına tutunup beş dakikalık bacak vuruşlarıyla ısınıyorum. Büyük evde alt katın tüm ışıkları yanıyor ve mutfağı görebiliyorum ama Ted ya da Caroline'dan eser yok. Muhtemelen çalışma odasında oturup şarap içiyor ve kitap okuyorlardır, ki çoğu akşamlarını böyle geçirirler.

Isındıktan sonra duvarı tekmeliyorum ve yarım yamalak bir serbest stil kulaç atmaya başlıyorum. Havuzun uzunluğu boyunca dışarı ve geri olmak üzere on tur atmayı hedefliyorum. Ama üçüncünün ortasında bitiremeyeceğimi anlıyorum. Deltoidlerim ve trisepslerim yanıyor; tüm üst bedenim ne yazık ki

Şekil. Baldırlarım bile geriliyor. Dördüncü turu bitirmek için derinlere iniyorum ve beşinci turun yarısında durmak zorunda kalıyorum. Havuzun kenarına tutunup nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Ve sonra ormandan yumuşak bir *çatırtı* duyuyorum.

Bir insanın tüm ağırlığını kuru bir dala verip, ağaç yarılana kadar sertçe bastırması gibi bir ses. Ağaçlara doğru dönüp gözlerimi kısarak gölgelere bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Ama bir şey ya da birini duyuyorum; kuru yapraklar üzerinde yumuşak ayak sesleri, kulübeme doğru yürüyorlar....

"Su nasıl?"

Arkamı döndüğümde Ted'in havuzun kapısını açtığını görüyorum; gömleksiz, mayolu ve omzuna havlu asmış. Haftada birkaç gece havuzda egzersiz yapıyor ama onu hiç bu kadar geç saatte dışarıda görmemiştim. Merdivene doğru kürek çekiyorum ve "Ben de tam çıkıyordum" diyorum.

"Gerek yok. Bir sürü yer var. Sen aşağıdan başla, ben de buradan başlayayım."

Havlusunu bir sandalyenin üzerine atıyor ve sonra havuzun kenarından adım atıyor - hiç ürkmeden suya düşüyor. Sonra onun işaretiyle havuzun iki ucundan paralel çizgiler halinde yüzmeye başlıyoruz. Teoride birbirimizi sadece bir kez, kulvarların ortasında geçmemiz gerekiyor ama Ted deli gibi hızlı ve bir dakika sonra bana tur bindiriyor. Formu mükemmel. Havuzun neredeyse tamamı boyunca yüzünü suyun altında tutuyor, bu yüzden nasıl nefes aldığından bile emin değilim. Ben denize düşmüş sarhoş bir yolcu gemisi yolcusu gibi çırpınıp dururken o bir köpekbalığı gibi hareket ediyor ve neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Bırakmadan önce üç tur daha attım. Ted devam ediyor, altı tur daha, ve yanımda bitiriyor.

"Gerçekten çok iyisin," diyorum ona.

"Lisedeyken daha iyiydim. Müthiş bir koçumuz vardı." "Kıskanıyorum. YouTube'dan öğreniyorum."

"O zaman sana istemediğin bir tavsiyede bulunabilir miyim? Çok fazla nefes alıyorsun. Her vuruşta nefes almak istiyorsun. Her zaman solda ya da sağda, hangisi daha doğal geliyorsa."

Denememem için beni cesaretlendiriyor, ben de onun önerilerini kullanarak kenardan atlayıp havuzun karşısına geçiyorum. Sonuçlar anlık. Yarısı kadar nefes alıyorum ve iki kat daha hızlı hareket ediyorum.

"Daha iyi, değil mi?"

"Çok daha iyi. Başka ipucu var mı?"

"Hayır, ben sadece sana en iyi tavsiyemi verdim. Yüzme, antrenörlerin nefes aldığınız için size bağırdığı tek spordur. Ama pratik yaparsan daha iyi olursun."

"Teşekkürler."

Havuz merdivenini tutup çıkıyorum, geceyi bitirmeye hazırım. Mayom yukarı kalkıyor ve onu yerine oturtmak için aşağı uzanıyorum ama görünüşe göre yeterince hızlı değilim.

"Hey, Flyers'a gidin," diyor.

Kalçamın dibindeki küçük dövmeden bahsediyor. Philadelphia NHL takımının tüylü turuncu maskotu Gritty'nin vahşi gözlü yüzü. Maxwell'lerden saklamaya özen gösterdim ve hata yaptığım için kendime kızıyorum.

"Bu bir hata," dedim ona. "Parayı biriktirir biriktirmez lazerle sildireceğim."

"Ama hokeyi seviyorsun?"

Başımı sallıyorum. Ben hiç oynamadım. Bir maç bile izlemedim. Ama iki yıl önce bu sporu çok seven ve reçeteli ilaçlara erişimi olan yaşlı bir adamla arkadaş oldum. Isaac otuz sekiz yaşındaydı ve babası 1970'lerde Flyers'ta oynamıştı. Çok para kazanmış ve genç yaşta ölmüştü ve Isaac servetini yavaş yavaş çarçur ediyordu. Isaac'in apartman dairesinde yaşayan, onun katında yatıp kalkan ve ara sıra yatağını paylaşan birkaç kişiydik ve temelde dövmeyi onu etkilemek için yaptırdım, havalı olduğumu düşüneceğini ve etrafta takılmama izin vereceğini umuyordum. Ama plan fiyaskoyla sonuçlandı. Bandajı çıkarmak için beş gün beklemem gerekti ve bu süre içinde Isaac dövmeyi bulundurmaktan tutuklandı ve ev sahibi hepimizi sokaklara geri kovaladı.

Ted hala açıklamamı bekliyor.

"Aptalcaydı," diyorum ona. "Sağlıklı düşünemiyordum."

"Yalnız değilsin. Caroline'ın kurtulmak istediği bir dövmesi var. Üniversitede sanatsal bir dönem geçirdi."

Bunu söylemek güzel bir şey ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Caroline'ın dövmesinin son derece zevkli olduğuna eminim. Muhtemelen bir gül, bir hilal ya da anlamlı bir Çince karakterdir; tuhaf, silik gözlü bir canavar değil. Ted'e dövmeyi nerede sakladığını soruyorum ama bir başka gürültülü *çatırtıyla* bölünüyorum.

İkimiz de ormana doğru dönüyoruz.

"Dışarıda biri var," diyorum ona. "Daha önce etrafta dolaştıklarını duydum."

"Muhtemelen bir tavşan," diyor.

Bir çatırtı daha ve ardından panik içinde hızlı bir çırpınış, ormanda koşuşturan küçük bir hayvanın sesi.

"*O* bir tavşandı. Ama daha önce, sen dışarı çıkmadan önce, ses daha yüksekti. Sanki bir insan sesi gibiydi."

"Belki de gençlerdir. Eminim bu ormanlar liseliler arasında popülerdir."

"Geceleri daha kötü oluyor. Bazen yatağımda uzanıyorum ve sanki penceremin hemen dışından ses geliyor."

"Mitzi'nin kafanı tuhaf hikâyelerle doldurmasının sana bir faydası olmaz herhalde." Göz kırpıyor. "Caroline bana karşılaşmanızdan bahsetti."

"O ilginç bir insan."

"Ben olsam ondan uzak dururdum Mallory. Tüm bu sözde enerji okumaları meselesi mi? Garaj yoluna park edip, arka kapısını çalan yabancılar? Nakit ödeme? Bana şüpheli geliyor. Ona güvenmiyorum."

Ted'in medyumlarla fazla vakit geçirmediğini hissediyorum. Çocukken, yerel pizzacının arkasında tarot kartları okuyan Bayan Guber adında bir komşum vardı. Garsonlardan birinin kazı kazan biletinden 100.000 dolar kazanacağını tahmin etmesiyle efsaneleşmişti. Ayrıca evlilik teklifleri, zina yapan erkek arkadaşlar ve diğer gönül işleri konusunda da danışmanlık yapardı. Arkadaşlarım ve ben ona Kahin derdik ve ona *Inquirer*'ın ön sayfasından daha çok güvenirdik.

Ama Ted'in bunları anlamasını beklemiyorum. Adam diş perisinin varlığını bile kabul etmiyor. Birkaç gece önce Teddy gevşek bir azı dişini tükürdü ve Ted elini cüzdanına atıp bir dolar çıkardı; ne bir gizem, ne bir tantana, ne de fark edilmemek için gece geç saatlerde yatak odasına girme çabası.

"O zararsızdır."

"Sanırım uyuşturucu satıyor," diyor Ted. "Bunu kanıtlayamam ama onu izliyorum.

Onun yanında dikkatli olmalısın, tamam mı?" Sağ elimi kaldırıyorum. "Scout'un onuru." "Ciddiyim Mallory."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Dikkatli olacağım."

Havuzun kapısını açıp çıkmaya hazırlanırken Caroline'ın hâlâ iş kıyafetlerini giymiş, elinde defteri ve kalemiyle bahçede yürüdüğünü fark ediyorum. "Mallory, bekle. Dün bir telefon aldın mı? Teddy'nin okulundan mı?"

Hemen her şeyi berbat ettiğimi fark ettim. Telefon görüşmesini ve müdürün numarasını bir kâğıda yazdığımı hatırlıyorum. Ama sonra Teddy garip çizimiyle mutfağa girdi ve dikkatim dağılmış olmalı.

"Evet, müdürüm," dedim ona. "Mesaj kulübemde. Muhtemelen hâlâ şortumun içindedir. Gidip getireyim-"

Caroline başını sallar. "Sorun değil. Bana e-posta gönderdi. Ama bu mesajı dün de kullanabilirdim."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Tek bir teslim tarihini bile kaçırırsak Teddy yerini kaybedecek. Anaokulu sınıfının bekleme listesinde otuz isim var."

"Biliyorum, biliyorum-"

Sözümü kesti. "Biliyorum' demeyi bırak. Eğer *gerçekten* biliyor olsaydın, bana mesajı iletirdin. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

Dönüp eve doğru yürüyor ve ben şok oluyorum. İlk defa bana gerçekten bağırdı. Ted aceleyle havuzdan çıktı ve elini omzuma koydu. "Dinle, bunun için endişelenme."

"Özür dilerim Ted, kendimi çok kötü hissediyorum."

"O okula kızgın, sana değil. Bizi evrak işlerine boğuyorlar. Aşılar, alerjiler, davranış profilleri - bu aptal anaokulu başvurusu benim vergi beyannamemden daha fazla sayfaya sahip."

"Dürüst bir hataydı," diyorum ona. "Telefon numarasını yazmıştım ama Teddy'nin bana verdiği bir şey dikkatimi dağıtmıştı." İşleri düzeltmek için o kadar çaresizim ki, ona çizimi anlatmaya başlıyorum ama Ted sadece benim üzerimden konuşuyor. Eve dönmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Caroline'ın siluetini sürgülü cam kapıda bizi izlerken görebiliyorum.

"Sakinleşecek, merak etme," diyor. "Yarın hatırlamayacak bile."

Sesi rahattır ama aceleyle uzaklaşır. Avluyu geçerken şekli düzleşip bir siluete dönüşüyor ve Caroline'e ulaştığında kollarını ona doluyor. Caroline elektrik düğmesine uzanıyor ve ondan sonra başka bir şey göremiyorum.

Hafif bir esinti başladı ve titremeye başladım. Havlumu belime sarıyorum ve kulübeme geri dönüyorum. Kapıyı kilitledim ve pijamalarımı giyiyordum ki ayak seslerini tekrar duydum, yumuşak çimlere basan hafif adımlar; bu sefer tam penceremin dışındaydılar. Kapıyı geri çektim.

perdeleri açıp dışarı bakmaya çalışıyorum ama perdeden tek gördüğüm sümüksü, kıpır kıpır güveler oluyor.

Kendime bir geyik diyorum. Sadece bir geyik.

Perdeleri kapatıp ışıkları söndürüyorum ve battaniyeleri çeneme kadar çekerek yatağa giriyorum. Dışarıda, o şey yatağımın hemen arkasında hareket ediyor - duvarın diğer tarafında hareket ettiğini duyabiliyorum, kulübeyi inceliyor, sanki içeri girmek için bir yol arıyormuş gibi etrafta dolaşıyor. Parmaklarımı yumruk yapıp duvara vuruyorum, yüksek bir sesin onu ürkütüp kaçıracağını umuyorum.

Onun yerine kulübenin altına giriyor, toprağı tırmalıyor, döşeme tahtalarının altına sıkışıyor. Oraya nasıl bir şey sığar bilmiyorum. Binanın yerden yüksekliği on beş santimden fazla olamaz. Bunun bir geyik olmasına imkan yok ama sesi büyük geliyor, sanki bir geyik büyüklüğünde. Yatakta doğrulup yere basıyorum ama nafile.

O şey gittikçe daha derine gömülüyor ve kendini odanın ortasına doğru kıvırıyor. Ayağa kalktım ve ışıkları açtım. Sonra dört ayak üstüne düşüp dinliyorum, sesi takip etmeye çalışıyorum. Halıyı geri çekiyorum ve döşeme tahtalarında kare şeklinde bir kesik keşfediyorum - bir insanın sürünerek geçebileceği büyüklükte bir giriş paneli. Menteşe ya da kulp yok, sadece birinin paneli tutup kaldırmasına izin veren iki oval şekilli yuva var.

Sanırım akşamın erken saatlerinde olsaydı ve Caroline bana zaten kızgın olmasaydı Maxwell'leri arayıp yardım isteyebilirdim. Ama sorunu kendi başıma çözmeye kararlıyım. Mutfağa gidip plastik bir sürahiye su dolduruyorum. Bu şey, her ne ise, göründüğü kadar büyük olamaz. Seslerin aldatıcı olabileceğini biliyorum, özellikle de karanlıkta, özellikle de gece geç saatlerde. Yere diz çöküp paneli kaldırmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Yazın nemi ahşabı genişletmiş ve yerine kilitlemiş. Bu yüzden tüm gücümü bir tarafa uyguluyorum, iki elimle çekiyorum, parmaklarımdaki acıyı, keskin kuru ahşabın hassas deriyi kesmesini görmezden geliyorum. Sonunda, yüksek bir patlama sesi ve gri bir toz bulutuyla panel, bir şampanya şişesinden patlayan mantar gibi yerden fırlıyor. Onu yakalayıp göğsüme yakın tutuyorum, paneli bir kalkan gibi kullanıyorum. Sonra öne doğru eğilip deliğin içine bakıyorum.

Bir şey görmek için çok karanlık. Aşağıdaki toprak kurak ve cansız, bir kamp ateşinden arta kalan kül gibi. Kulübe sessiz. Yaratık, her neyse, ortadan kayboldu. Aşağıda görecek bir şey yok, sadece siyah noktalarla beneklenmiş gri toz yığınları var. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve

rahatlayarak nefes verdi. Kapağı açarken çıkardığı gürültü o şeyi korkutup kaçırmış olmalıydı.

Ama sonra kül kımıldıyor, siyah noktalar yanıp sönüyor ve o şeyin kendisine baktığımı fark ediyorum; çirkin pembe pençelerini ve uzun keskin dişlerini göstererek bacaklarının üzerinde yükselip beni karşılıyor. Çığlık atıyorum, geceyi delen dolgun bir çığlık. Sonra paneli çarparak indiriyorum ve kendimi üzerine atıyorum, tüm vücut ağırlığımı kullanarak kapağı barikat haline getiriyorum. Yumruklarımla kenarlara vurarak eğrilmiş ahşabı yerine oturtmaya çalışıyorum ama artık oturmuyor. Caroline bir dakika içinde kulübeme geldi ve anahtarıyla kapıyı açtı. Üzerinde bir gecelik var ve Ted de hemen arkasında, gömleksiz, pijamalı. Kulübemin altındaki sesleri, döşeme tahtalarının altındaki çırpınışları duyuyorlar.

"Bu bir fare," diyorum onlara ve burada oldukları için, artık yalnız olmadığım için çok rahatlıyorum. "Gördüğüm en büyük sıçan."

Ted su dolu plastik sürahiyi alıp dışarı taşırken Caroline elini omzuma koyup beni sakinleştiriyor ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyor. Birlikte paneli doksan derece çevirerek kapağın içine oturtuyoruz ve sonra o köşeleri yerine oturturken ben de sabit tutuyorum. İşini bitirdikten sonra bile, panelin zeminden fırlamasından korktuğum için yerimden kıpırdamaya korkuyorum. Açık pencereden bir su sesi duyana kadar yanımda duruyor, beni tutuyor.

Bir süre sonra Ted elinde boş bir sürahiyle geri döner. "Sıçan," diyor sırıtarak. "Sıçan değil. Çok hızlı hareket etti ama onu yakaladım."

"Neden kulübesinin altındaydı?"

"Kafeste bir delik var. Batı duvarında. Küçük bir bölümü çürümüş gibi görünüyor." Caroline kaşlarını çattı ve bir şeyler söylemeye başladı ama Ted ondan çok öndeydi. "Biliyorum, biliyorum. Yarın tamir ederim. Home Depot'a gideceğim."

"Yarın ilk iş Ted. Bu şey Mallory'yi ölümüne korkuttu! Ya ısırıldıysa? Ya kuduzsa?"

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Ted, "O iyi," diyor ama Caroline ikna olmuyor. Yerdeki kapağa bakıyor. "Ya geri gelirse?"

Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen Caroline, Ted'in gidip büyük evden alet çantasını alması konusunda ısrar ediyor. Kulübeme hiçbir şeyin zorla girmemesi için kapaktan döşeme tahtalarına çivi çakması konusunda ısrar ediyor. Biz Ted'in işini bitirmesini beklerken Caroline ocağımda su kaynatıyor ve üçümüz için papatya çayı yapıyor.

dakikadan daha uzun bir süre, sadece sakin, rahat ve güvende hissettiğimden emin olmak için. Üçümüz yatağımın kenarında oturup konuşuyor, hikayeler anlatıyor ve sonunda gülüyoruz ve sanki telefon görüşmesiyle ilgili azarlama hiç olmamış gibi.

7

Ertesi gün sıcak ve bunaltıcı bir 4 Temmuz ve ben kendimi uzun bir koşuya zorluyorum, yetmiş bir dakikada sekiz mil. Eve doğru yürürken Teddy ve benim Çiçek Şatosu adını verdiğimiz bir evin önünden geçiyorum. Maxwell'lerden üç blok ötede, U şeklinde bir araba yolu ve rengarenk çiçeklerle dolu bir bahçesi olan dev beyaz bir konak: krizantemler, sardunyalar, daylilies ve diğerleri. Ön bahçedeki bir kafese tırmanan yeni turuncu çiçekleri fark ediyorum ve daha yakından bakmak için araba yolundan birkaç adım yukarı çıkıyorum. Çiçekler çok garip ve tuhaf -küçük trafik konilerine benziyorlar- ve cep telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. Ama sonra ön kapı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor. Çevresel görüşümde takım elbise giydiğini görüyorum ve beni arazisinden kovalamaya, izinsiz girdiğim için bana bağırmaya geldiğini hissediyorum.

"Hey!"

Kaldırıma geri dönüp özür dilemek için el sallıyorum ama artık çok geç. Adam çoktan kapıdan çıktı, peşimden geliyor.

"Mallory!" diye sesleniyor. "Nasılsın?"

Ve ancak o zaman onu daha önce gördüğümü fark ediyorum. Hava doksan derecenin üzerinde ama Adrian Ocean's 11 filmlerindeki tüm o adamlar gibi açık gri takım elbisesinin içinde son derece rahat görünüyor. Ceketin altına bembeyaz bir gömlek giymiş ve kraliyet mavisi bir kravat takmış. Şapkası olmadan, gür siyah saçları olduğunu görüyorum.

"Özür dilerim," dedim ona. "Sizi tanıyamadım."

Sanki giydiğini unutmuş gibi kıyafetine bakar. "Ah, doğru ya! Bu gece bir şeyimiz var. Golf kulübünde. Babam bir ödül alacak."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Ailem biliyor. Yaz için evdeyim."

Ön kapı açılır ve anne-babası dışarı çıkar; annesi kraliyet mavisi bir elbise içinde uzun boylu ve zarif, babası ise gümüş rengi klasik siyah bir smokin içinde

Kol düğmeleri. "Bu El Jefe mi?"

"O Çim Kralı. Güney Jersey'deki çimlerin yarısını biz yapıyoruz. Yazları seksen kişilik bir ekibi oluyor ama yemin ederim Mallory, bir tek bana bağırıyor."

Ailesi garaj yoluna park etmiş siyah bir BMW'ye yaklaşıyor ama Adrian bize katılmaları için onlara el sallıyor ve keşke yapmasaydı diyorum. Tampax reklamlarındaki, antrenmanlarını ışıl ışıl bir cilt ve podyuma çıkmaya hazır saçlarla bitiren koşucuları bilirsiniz. Doksan derece havada sekiz mil koştuktan sonra hiç de onlara benzemiyorum. Gömleğim terden sırılsıklam, saçlarım tel tel, yağlı bir karmaşa ve alnımın her yerinde benek benek ölü sivrisinekler var.

"Mallory, bu annem Sofia ve babam Ignacio." Ellerini sıkmadan önce avuç içimi şortuma kuruluyorum. "Mallory, Maxwell'lere bakıcılık yapıyor. Edgewood'daki yeni aile. Teddy adında küçük bir oğulları var."

Sofia bana şüpheyle bakıyor. O kadar iyi giyinmiş ve mükemmel bir şekilde saçlarını düzeltmiş ki, otuz yıldır ter döktüğünü hayal bile edemiyorum. Ama Ignacio beni dostça bir gülümsemeyle karşılıyor. "Bu nemde koştuğuna göre kendini adamış bir atlet olmalısın!"

"Mallory Penn State'te mesafe koşucusu," diye açıklıyor Adrian. "Kros takımında."

Ve bu yalandan utanç duyuyorum çünkü bunu çoktan unutmuştum. Adrian'la yalnız olsaydık, itiraf ederdim ama şu anda hiçbir şey söyleyemem, ailesi bana bakarken olmaz.

"Eminim oğlumdan daha hızlısındır," diyor Ignacio. "İki arka bahçeyi biçmek onun bütün gününü alıyor!" Sonra da kendi şakasına kahkahalarla gülerken Adrian utanç içinde ayaklarını kaydırıyor.

"Bu peyzaj mizahı. Babam kendini stand-up komedyeni sanıyor."

Ignacio sırıtıyor. "Komik çünkü gerçek!"

Sofia görünüşümü inceliyor ve içimi gördüğüne ikna oluyorum. "Kaçıncı sınıftasın?"

"Kıdemli. Neredeyse bitti."

"Ben de!" Adrian diyor ki. "Mühendislik için New Brunswick'teki Rutgers'a gidiyorum. Senin bölümün ne?"

Ve bu soruya nasıl cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Tüm üniversite planlamalarım sadece koçlara, gözlemcilere ve Başlık IX fonuna odaklandı. Gerçekte ne okuyabileceğimi düşünme noktasına hiç gelmedim.

İş dünyası mı? Hukuk? Biyoloji? Bu cevapların hiçbiri inandırıcı gelmiyor - ama şimdi cevap vermem çok uzun sürüyor ve hepsi bana bakıyor ve bir şey söylemem gerekiyor, herhangi bir şey-

"Öğretmenlik," diyorum onlara.

Sofia şüpheci görünüyor. "Eğitim mi demek istiyorsun?"

Sanki ilk kez duyduğumdan şüpheleniyormuş gibi kelimeyi *yavaşça-ed-u-ca-tion* diye telaffuz ediyor.

"Doğru. Küçük çocuklar için."

"İlköğretim mi?" "Aynen öyle."

Adrian çok sevindi. "Annem dördüncü sınıf öğretmeni! O da bir eğitim uzmanıydı!"

"Şaka yapmıyorum!" Koşudan sonra yüzümün kızarmış olması iyi bir şey, çünkü yüzümün yandığından eminim.

"Bu en asil meslek," diyor Ignacio. "Harika bir seçim yaptın Mallory."

Bu noktada konuyu değiştirmek, yalan olmayan bir şey -herhangi bir *şey*- söylemek için çaresizim. "Çiçekleriniz çok güzel," diyorum onlara. "Onlara bakmak için her gün evinizin önünden geçiyorum."

"O zaman işte milyon dolarlık soru," diyor Ignacio. "En sevdiğin hangisi?"

Adrian bunun ailesinin ziyaretçilerle oynadığı bir oyun olduğunu anlatıyor. "Fikir şu ki, en sevdiğiniz çiçek kişiliğiniz hakkında bir şeyler söylüyor. Bir burç gibi."

"Hepsi çok güzel," diyorum onlara.

Sofia beni bu işten sıyırmayı reddediyor. "Birini seçmek zorundasın. En çok hangisini seviyorsan."

Ben de yeni çıkan turuncu çiçekleri gösterdim, kafesin üzerinde yetişenleri. "Adını bilmiyorum ama bana küçük turuncu trafik konilerini hatırlatıyor."

"Trompet sarmaşıkları," diyor Adrian.

Ignacio memnun görünüyor. "Hiç kimse trompet asmasını seçmez! Çok güzel bir çiçektir, çok yönlüdür ve az bakım gerektirir. Ona biraz güneş ve su verirsiniz -çok fazla ilgi göstermezsiniz- o da kendi başının çaresine bakar. Çok bağımsız."

"Ama aynı zamanda bir tür ot," diye ekliyor Sofia. "Kontrol etmesi biraz zor." "Buna canlılık deniyor!" diyor Ignacio. "Bu iyi bir şey!"

Adrian bana doğru bıkkın bir bakış fırlatıyor, nelere katlanmak zorunda olduğumu görüyor musunuz?" Annesi onlara çok geç kaldıklarını ve gitmeleri gerektiğini hatırlatıyor. Böylece hepimiz aceleyle vedalaştık ve tanıştığımıza memnun oldum ve eve doğru yürümeye devam ettim.

Birkaç saniye sonra siyah BMW yanımızdan geçiyor ve Sofia gözlerini dikmiş önüne bakarken Ignacio kornaya basıyor. Adrian arka camdan bana el sallıyor ve ben onun eskiden olduğu gibi küçük bir çocuk olduğunu görüyorum - ailesiyle birlikte arabalarının arka koltuğunda seyahat ediyor, bu gölgeli kaldırımlarda bisiklete biniyor, bu güzel ağaçlı sokakları bir tür doğuştan gelen hak olarak kabul ediyor. Çocukluğunun mükemmel geçtiğini, hayatını kesinlikle sıfır pişmanlıkla yaşadığını hissediyorum.

Her nasılsa yirmi bir yaşıma kadar gerçek bir erkek arkadaşım olmadan geldim. Yani, erkeklerle birlikte oldum -uyuşturucu bağımlısı makul derecede normal görünümlü bir kadın olduğunuzda, daha fazla uyuşturucu elde etmenin her zaman kesin bir yolu vardır- ama hiçbir zaman geleneksel bir ilişkiye benzeyen bir şey yaşamadım.

Ama hayatımın Hallmark Channel filmi versiyonunda - Spring Brook'ta Ted ve Caroline gibi nazik, varlıklı, iyi eğitimli ebeveynler tarafından yetiştirildiğim alternatif bir gerçeklikte - ideal erkek arkadaşım Adrian'a çok benzeyen biri olurdu. Sevimli, komik ve çok çalışan biri. Ve yürürken kafamda hesap yapmaya başlıyorum, iki tam hafta geçtikten sonra Maxwell'lerin bahçesinde çalışmaya ne zaman döneceğini hesaplamaya çalışıyorum.

★ ★ ★

Spring Brook küçük çocuklarla dolu ama Teddy'yi kimseyle tanıştırma şansım olmadı. Sokağımızın sonunda salıncaklar, topaçlar ve çığlık atan beş yaşındaki çocuklarla dolu büyük bir oyun alanı var ama Teddy onlarla hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bir Pazartesi sabahı kendimizi parktaki bir bankta oturmuş, bir grup küçük çocuğun Hot Wheels'lerini kayan bir tahtadan aşağı "sürmelerini" izlerken bulduk. Teddy'yi yanlarına gidip onlarla oynamaya teşvik ediyorum ama o "Benim Hot Wheels'im yok" diyor.

"Paylaşmalarını iste."

"Paylaşmak
istemiyorum."

Bankta yanımda kambur duruyor, sinirli. "Teddy,
lütfen."

"Seninle oynayacağım. Onlarla değil."

"Kendi yaşında arkadaşlara ihtiyacın var. İki ay sonra okula başlayacaksın."

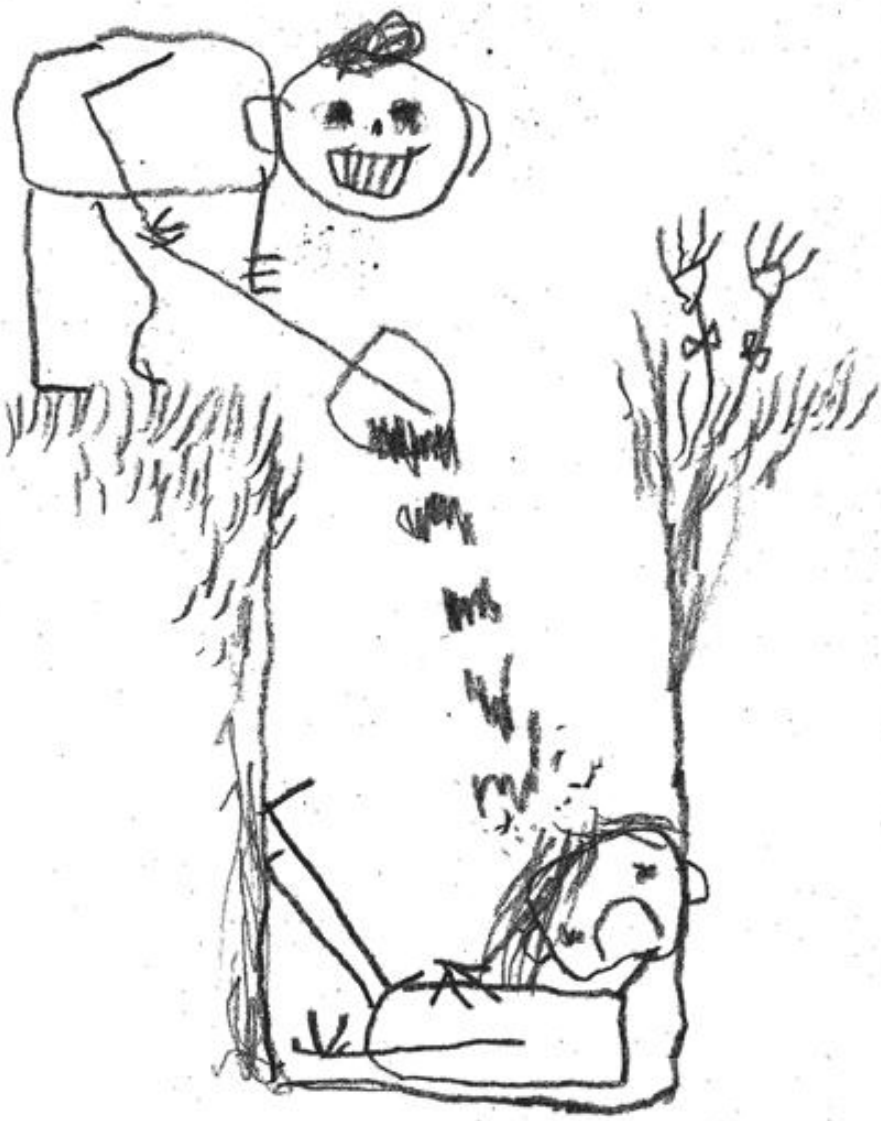
Ama onu ikna etmek mümkün değil. Sabahın geri kalanını evde LEGO oynayarak geçiriyoruz, sonra öğle yemeğini yiyor ve Sessizlik Zamanı için üst kata çıkıyor. Boş zamanımı mutfağı temizlemek için kullanmam gerektiğini biliyorum ama enerjimi toplamakta zorlanıyorum. Bir gece önce iyi uyuyamadım - Dört Temmuz havai fişek gösterileri oldukça geç saatlere kadar sürdü - ve Teddy ile tartışmak beni yenilmiş hissettirdi.

Birkaç dakikalığına kanepeye uzanmaya karar veriyorum ve bir de bakıyorum ki Teddy başımda dikilmiş beni sarsarak uyandırıyor.

"Artık yüzmeye gidebilir miyiz?"

Doğruldum ve odadaki ışığın değiştiğini fark ettim. Saat neredeyse üç olmuş. "Evet, elbette, mayonu al."

Bana bir resim uzatıyor ve koşarak odadan çıkıyor. Bir önceki resimdeki karanlık ve karışık ormanın aynısı ama bu sefer adam büyük bir çukura toprak atıyor ve Anya'nın cesedi çukurun dibinde buruşmuş yatıyor.

Teddy mayosunu giymiş halde çalışma odasına döner.

"Hazır mısın?" "Bekle, Teddy. Bu da ne?"

"Ne nedir?"

"Kim bu kişi? Delikteki?" "Anya."

"Peki o adam kim?"

"Bilmiyorum."

"Onu gömüyor

mu?" "Bir ormana."

"Neden?"

"Çünkü Anya'nın küçük kızını çaldı," diyor Teddy. "Ayrıca yüzmeden önce biraz karpuz alabilir miyim?"

"Elbette Teddy, ama neden-"

Artık çok geç. Çoktan mutfağa girip buzdolabını açmaya başlamıştı bile. Onu takip ediyorum ve parmak uçlarında durduğunu, en üst rafa ve bir dilim olgun kırmızı kavuna uzandığını görüyorum. Kavunu kasap tezgahına taşımasına yardım ediyorum ve şef bıçağıyla bir dilim kesiyorum. Teddy bir tabak beklemiyor; hemen kapıyor ve yemeye başlıyor.

"T-Bear, beni dinle, Anya sana başka ne söyledi? Çizim hakkında?"

Ağzı kavunla dolu ve çenesinden aşağı kırmızı meyve suyu damlıyor. "Adam onu kimse bulmasın diye bir çukur kazmış," diyor omuz silkerek. "Ama sanırım dışarı çıkmış."

8

O gece bütün aile yemeğe çıktık. Caroline beni de davet etti ama ona koşmam gerektiğini söyledim ve sonra arabasının garaj yolundan çıktığını duyana kadar kulübenin etrafında dolandım.

Sonra çimenlerin üzerinden yandaki eve doğru yürüyorum.

Mitzi'nin mahalledeki en küçük evlerden biri, metal çatılı, kırmızı tuğlalı bir çiftlik evi ve her pencerenin üzerine sıkı sıkıya çekilmiş panjurları var. Onun evi benim eski mahallem olan Güney Philadelphia'da olsa evim gibi görünürdü ama burada, hali vakti yerinde Spring Brook'ta biraz göze batıyor. Paslı yağmur olukları sarkmış, kaldırım çatlaklarında yabani otlar filizlenmiş ve benekli bahçenin Lawn King'den biraz yardıma ihtiyacı var. Caroline birden fazla kez Mitzi'nin taşınmasını bekleyemediğini, böylece bir müteahhidin evi buldozerle yıkıp baştan başlayacağını söyledi.

Ön kapıya bantlanmış küçük bir el yazısı not var: MÜŞTERİLERİMİZ HOŞGELDİNİZ. LÜTFEN ARKA GIRIŞI KULLANIN. Mitzi nihayet cevap vermeden önce kapıyı üç kez çalmam gerekiyor. Zinciri kilitli tutuyor ve bir inçlik boşluktan dışarı bakıyor. "Evet?"

"Bu Mallory. Komşudan mı?"

Zinciri çözer ve kapıyı açar. "İsa, Meryem ve Yusuf, ödümü kopardınız!" Mor bir kimono giyiyor ve elinde bir biber gazı kutusu tutuyor. "Bu saatte kapıyı çalarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Saat yediyi birkaç dakika geçiyor ve sokağın aşağısındaki küçük kızlar hala kaldırımda seksek oynuyorlar. Saran Wrap ile kaplanmış küçük bir kurabiye tabağı sunuyorum. "Teddy ve ben zencefilli kurabiye yaptık."

Gözleri kocaman oldu. "Kahve koyacağım."

Bileğimden tutup beni karanlık oturma odasına çekiyor ve ben de kasvete alışmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Ev kirli. Havada kısmen esrar, kısmen de lise soyunma odası kokan küflü bir koku var. Kanepe ve koltuklar şeffaf plastik örtülerle örtülmüş, ama ben

yüzeylerde sanki aylardır silinmemiş gibi bir kir tabakası görürsünüz.

Mitzi beni mutfağa götürüyor ve evinin arka tarafını biraz daha hoş buluyorum. Perdeleri açık ve pencereler ormana bakıyor. Tavandan sarkan sepetlerde uzun yapraklı dalları olan örümcek bitkileri sarkıyor. Dolaplar ve aletler 1980'lerden fırlamış ve her şey Güney Philadelphia'daki komşularımın mutfakları gibi tanıdık, rahat hissettiriyor. Formika mutfak masasının üzerine gazete kağıtları ve aralarında bir yay, bir namlu ve bir tetiğin de bulunduğu yağlanmış birkaç siyah metal parçası yayılmış. Eğer bir kişi bu parçaları doğru sırayla bir araya getirirse, ortaya bir tabanca çıkacağını fark ediyorum.

Mitzi, "Beni temizlerken yakaladın," diye açıklıyor ve kolunun bir hareketiyle her şeyi masanın bir tarafına iterek tüm parçaları karıştırıyor. "Şimdi kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Kafeinsiz kahve var mı?"

"İğrenç, hayır, asla. Bu sadece bir fincandaki kimyasallar. Bu gece eski moda Folgers içiyoruz."

Ona iyileşme sürecinde olduğumu söylemek istemiyorum, bu yüzden sadece kafeine karşı çok hassas olduğumu söylüyorum. Mitzi küçük bir fincanın bana zarar vermeyeceğine söz veriyor ve muhtemelen haklı olduğunu düşünüyorum.

"Eğer varsa biraz süt alacağım."

"Yarım buçuk kullanacağız. Daha dolgun bir tadı var."

Eski bir Kedicik Klock duvarda asılı, yaramazca sırıtıyor, kuyruğu ileri geri sallanıyor. Mitzi eski bir Bay Kahve makinesini duvara takıyor ve haznesini suyla dolduruyor. "Komşuda işler nasıl? İşini seviyor musun?"

"Bu iyi."

"O ebeveynler seni delirtiyor olmalı."

"Onlar iyi."

"Dürüst olmak gerekirse, o kadının neden çalıştığını bilmiyorum. Eminim kocası çok kazanıyordur. VA hastanesinin de bir şey ödemediğini biliyorsun. Öyleyse neden evde oturmuyor? Kimi etkilemeye çalışıyor?"

"Belki-"

"Bence bazı kadınlar anne olmak istemiyor. Çocuk istiyorlar, Facebook'a koyacakları sevimli fotoğraflar istiyorlar. Ama gerçek annelik *deneyimini* yaşamak istiyorlar mı?"

"Şey-"

"Sana bir şey söyleyeyim: Çocuk çok sevimli. Onu yalayıp yutabilirim. Benden kibarca isteselerdi, bana biraz nezaket gösterselerdi, ona karşılıksız bakıcılık yapardım. Ama Milenyumların sorunu da bu! Hiçbir değerleri yok!"

Kahveyi beklerken konuşmaya devam ediyor, Whole Foods Market (aşırı pahalı), #metoo kurbanları (mızmız ve hak sahibi) ve yaz saati (Anayasa'nın hiçbir yerinde bahsedilmiyor) hakkındaki hayal kırıklıklarını paylaşıyor. Buraya gelmenin bir hata olup olmadığını merak etmeye başladım. Biriyle konuşmam gerekiyor ve Mitzi'nin beni dinleyeceğinden emin değilim. Teddy'nin çizimleri hakkında bir teori geliştiriyorum ama Russell'ı endişelendirmek istemiyorum ve Maxwell'lere kesinlikle söyleyemem; onlar çok dindar ateistler, fikirlerimi asla dikkate almayacaklarını biliyorum. Mitzi benim son umudum.

"Bana Annie Barrett hakkında daha fazla şey

anlatabilir misin?" Bu onu kısa keser.

"Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Hayır Prenses, bu çok özel bir soru. Ve bunu söylediğim için beni bağışlayın ama o kadar da seksi görünmüyorsunuz."

Mitzi'ye hiçbir şey söylemeyeceğine dair söz verdirdim. Özellikle de Maxwell'lere.

-Sonra Teddy'nin son sanat eserini masaya koyuyorum.

"Teddy alışılmadık resimler çiziyor. Bu fikirleri hayali arkadaşından aldığını söylüyor. Adı Anya ve etrafta kimse yokken onu yatak odasında ziyaret ediyor."

Mitzi çizimleri inceler ve yüzüne bir gölge düşer. "Peki neden Annie Barrett hakkında sorular soruyorsun?"

"Şey, sadece isimler çok benzer. Anya ve Annie. Çocukların hayali arkadaşları olmasının normal olduğunu biliyorum. Pek çok çocuğun vardır. Ama Teddy, Anya'nın ona bu resimleri çizmesini söylediğini söylüyor. Bir adam bir kadını ormanda sürüklüyor. Bir kadının cesedini gömen bir adam. Sonra Anya Teddy'ye bu resimleri bana vermesini söylemiş."

Mutfağa bir sessizlik çöküyor - Mitzi'nin varlığında şimdiye kadar yaşadığım en uzun sessizlik. Tek duyabildiğim Bay Kahve'nin lıkırdaması ve Kit-Cat'in kuyruğunun sürekli *sallanması*. Mitzi illüstrasyonları dikkatle inceliyor; sanki illüstrasyonların içini, kalem izlerinin ötesini ve kâğıdın liflerini görmeye çalışıyor. Ne demek istediğimi tam olarak anladığından emin değilim, bu yüzden onun için heceliyorum:

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama sanırım Anya'nın ruhunun bir şekilde bu mülke bağlı olup olmadığını merak ediyorum. Teddy'yi kullanarak iletişim kurmaya çalışıyorsa."

Mitzi ayağa kalkar, kahve fincanının yanına gider ve iki fincan doldurur. Titreyen elleriyle fincanları masaya geri taşıyor. Biraz krema döküp bir yudum alıyorum ve bu şimdiye kadar tattığım en sert, en acı kahve oluyor. Ama yine de içiyorum. Onu aşağılamak istemiyorum. Birinin teorimi dinlemesi ve bana deli olmadığımı söylemesi için çaresizim.

"Bu konuda bazı okumalar yaptım," diyor Mitzi sonunda. "Tarihsel olarak, çocuklar ruhlar topluluğuna her zaman daha açık olmuşlardır. Bir çocuğun zihninde biz yetişkinlerin koyduğu engeller yoktur."

"Yani bu mümkün mü?"

"Duruma göre değişir. Ailesine bir şey söylediniz mi?"

"Onlar ateist. Düşünüyorlar-"

"Biliyorum, herkesten daha zeki olduklarını düşünüyorlar."

"Onlarla masaya oturmadan önce daha fazla araştırma yapmak istiyorum. Noktaları birleştirmeye çalışacağım. Belki bu resimlerde Annie Barrett'in hikâyesiyle örtüşen bir şeyler vardır." Masaya doğru eğilip daha hızlı konuşuyorum. Kafeinin merkezi sinir sistemimi uyandırdığını şimdiden hissedebiliyorum. Düşüncelerim daha keskinleşiyor, nabzım hızlanıyor. Acı tadı artık beni rahatsız etmiyor ve bir yudum daha alıyorum. "Teddy'ye göre, bu çizimlerdeki adam Anya'nın küçük kızını çalmış. Annie'nin çocuğu olup olmadığını biliyor musun?"

"Bu gerçekten ilginç bir soru," diyor Mitzi. "Ama en baştan başlarsam cevap daha net olacak." Sandalyesine yerleşip rahatlıyor ve ağzına bir kurabiye atıyor. "Unutmayın, Annie Barrett ben doğmadan önce ölmüş. Yani bunlar çocukken duyduğum hikâyeler, ama doğru olduklarını garanti edemem."

"Sorun değil." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Bana her şeyi anlat."

"Evinizin ilk sahibi George Barrett adında bir adamdı. Gibbstown'daki kimya şirketi DuPont'ta mühendisti. Bir karısı ve üç kızı vardı ve kuzeni Annie 1946'da, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra buraya yaşamaya geldi. Sizin misafir kulübenize taşındı ve burayı bir tür stüdyo-misafirhane olarak kullandı. Sizin yaşlarınızdaydı ve çok güzeldi, uzun siyah saçları vardı ve muhteşemdi. Tüm askerler Avrupa'dan eve dönüyor ve onun için çıldırıyorlar, lise aşklarını unutuyorlar. Gece gündüz George'un evine gelip kuzeninin konuşmak için müsait olup olmadığını sormaya başladılar.

"Ama Annie utangaçtır, sessizdir, içine kapanıktır. Dans etmiyor ya da sinemaya gitmiyor, tüm davetleri geri çeviriyor. Kiliseye bile gitmiyor, ki o zamanlar kiliseye gitmek büyük bir yasaktı. Sadece kulübesinde kalıyor ve resim yapıyor. Ya da Hayden's Glen'de dolaşıp çizecek konular arıyor. Ve böylece yavaş yavaş tüm kasaba ona sırtını dönüyor. Evlenmemiş bir anne olduğu, çocuğunu evlatlık verdiği ve utanç içinde Spring Brook'a taşındığı dedikoduları yayılır. Sonra dedikodular daha da kötüleşir. İnsanlar onun bir cadı olduğunu ve tüm kocaları ormana çekip onlarla seks yaptığını söylüyor." Mitzi bu fikrin saçmalığına gülüyor. "Çünkü kadınlar böyle konuşur, biliyor musun? Eminim bu bloktaki tüm anneler benim hakkımda aynı şeyleri söylüyordur!"

Kahvesinden bir yudum daha alır ve devam eder: "Her neyse, bir gün George Barrett kulübeye gidiyor, kapıyı çalıyor, cevap yok. İçeri giriyor ve her yerde kan var. Yatağın her yerinde, duvarların her yerinde. Babama "Kirişlere kadar" demiş. Ama ceset yok. Annie'den hiçbir iz yok. George polisi aradı ve tüm kasaba ormanı aradı, tüm patikaları taradılar, derede ağlar sürüklediler, arama köpekleri, her şeyi yaptılar. Ve ne buldular biliyor musunuz? Hiçbir şey. Kız ortadan kaybolmuş. Hikayenin sonu."

"40'lardan beri bu kulübede yaşayan biri var mı?"

Mitzi başını hayır anlamında sallar. "Ailem George'un onu neredeyse yıktığını söyledi. Trajedinin anısını silmek için. Bunun yerine onu bir alet deposuna dönüştürmüş. Ve size söylediğim gibi, 50'li ve 60'lı yıllarda büyürken hepimiz oraya Şeytan Evi derdik. Hepimiz ondan korkardık. Ama bu sadece bir masaldı, kendi arka bahçemizdeki yerel bir efsaneydi. Beni gerçekten korkutan bir şey görmedim."

"Peki ya sonraki sahipler? George öldükten sonra?"

"George öldükten sonra karısı evi Butch ve Bobbie Hercik'e sattı. Kırk yıl komşum oldular. Senin ve Teddy'nin yüzdüğünüz havuzu onlar inşa etti. Çok yakındık, müthiş arkadaştık."

"Çocukları var mıydı?"

"Üç kız, iki erkek ve sıfır sorun. Bobbie ile de çok yakındık. Eğer çocukları ölü insanlar çiziyor olsaydı, bana söylerdi." Mitzi kahvesinden bir yudum daha alır. "Tabii ki misafir kulübesini rahat bırakacak kadar sağduyuluydular. Belki Maxwell'ler orayı onarırken bir şeyleri rahatsız etmişlerdir. Bir tür düşmanca enerjinin kilidini açmışlardır."

Kendimi Ted ve Caroline'a yaklaşırken ve kötü niyetli bir ruhu serbest bıraktıkları konusunda uyarırken hayal ediyorum. Craigslist'te yeni bir bebek bakıcısı aramaya başlayacaklarından eminim. Sonra ben ne yapardım, nereye giderdim? Kalp atışlarım vites boşta takılı kalmış bir motor gibi hızlanıyor ve bir elimi göğsüme koyuyorum.

Rahatlamam lazım.

Sakinleşmem lazım.

Kahve içmeyi bırakmalıyım.

"Banyonuzu kullanmamın bir sakıncası var mı?"

Mitzi bana oturma odasını işaret ediyor. "Solundaki ilk kapı.
Işık bir ipin üzerinde, göreceksiniz."

Banyo küçük ve sıkışık, vinil duş perdeleri ile kozalanmış eski moda bir küvet var. Işığı açar açmaz, bir gümüş balığı karo zemin üzerinde sıçrıyor ve derzdeki bir çatlaktan geçerek kayboluyor. Lavabonun üzerine eğilip musluğu açıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Kalp çarpıntım azalıyor ve bir misafir havlusuna uzanıyorum, ancak hepsinin yıllardır dokunulmamış gibi ince bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu görüyorum. Kapının arkasında asılı pembe havlu kumaştan bir bornoz var ve yüzümü kurulamak için onun kolunu kullanıyorum.

Sonra Mitzi'nin ecza dolabını açıp etrafa hızlıca bir göz attım. Lisedeyken banyoları sürekli karıştırırdım, çünkü insanların gözetimsiz bıraktığı reçeteli ilaçlara hayret ederdiniz; kimse şüphelenmeden hapları ve bazen tüm şişeleri gözden geçirebilirdim. Sanırım kalbim hızla atarken ve bacaklarım titrerken kendimi yeniden liseye dönmüş gibi hissediyorum. Mitzi'nin ecza dolabı Walgreens gibi, dört raf dolusu kulak çubuğu ve pamuk, ilaçlı pedler ve vazelin, cımbız, antiasitler ve yarısı yassılaşmış Monistat ve hidrokortizon tüpleriyle dolu. Ayrıca bir düzine turuncu reçete şişesi, Lipitor ve Synthroid'den amoksisilin ve eritromisine kadar her şey. Ve çok ama çok arkada, diğerlerinin arkasına gizlenmiş, eski dostum oksikodon. Biraz bulacağıma dair içimde bir his vardı. Bugünlerde neredeyse herkesin evinde küçük bir cerrahi işlemden arta kalan yarım kalmış bir şişe Oxy var. Ve çok az insan bu hapların kaybolduğunu fark eder....

Kapağı çevirip şişenin içine bakıyorum: boş. Sonra Mitzi kapıya vuruyor ve neredeyse her şeyi lavaboya düşürüyorum. "Sifonu çekerken kolu tuttuğundan emin ol, tamam mı? Sifonumda bir sorun var."

"Elbette," dedim ona. "Sorun değil."

Ve birdenbire burnumu soktuğum için kendime kızdım. Mitzi beni suçüstü yakalamış gibi hissediyorum. Kahveyi suçluyorum - kahveyi hiç içmemeliydim. Şişeyi yerine koyup musluğu açıyorum ve sistemimdeki toksinleri seyreltmek umuduyla soğuk sudan uzun yudumlar alıyorum. Kendimden utanıyorum, on dokuz aydır ayığım ve yaşlı bir kadının ecza dolabını karıştırıyorum. Bana neler oluyor böyle? Sifonu çekiyorum ve tüm su aşağı inene kadar kolu tutuyorum.

Mutfağa döndüğümde Mitzi elinde harfler ve rakamlarla kaplı ahşap bir tahtayla masada bekliyor. Bunun bir çeşit Ouija tahtası olduğunu anlıyorum ama çocukluğumda yatıya kaldığım zamanlardan hatırladığım dayanıksız karton setlere hiç benzemiyor. Bu, gizemli sembollerle oyulmuş kalın bir akçaağaç levhası. Oyuncaktan çok kasap taşına benziyor.

"Şöyle düşünüyorum," diyor Mitzi. "Eğer bu ruh sana bir şey söylemek istiyorsa, aracıyı aradan çıkaralım. Teddy'yi atlayalım ve onunla doğrudan iletişime geçelim."

"Ruh çağırma seansı gibi mi?"

"Ben 'toplanma' terimini tercih ederim. Ama burada değil. Kulübenizde daha iyi sonuçlar alacağız. Yarına ne dersin?"

"Teddy'ye göz kulak olmalıyım."

"Doğru, biliyorum, Teddy'ye ihtiyacımız var. Bu ruh kendini ona bağlamış durumda. Bize katılırsa iletişim kurma şansımız çok daha yüksek olur."

"Olmaz, Mitzi. Yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Ailesi beni öldürür." "Onlarla

konuşacağım."

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ve sesime panik karışıyor. "Onlara bir şey söylemeyeceğine söz vermiştin. Lütfen Mitzi, bu işi kaybedemem."

"Neden bu kadar endişelisin?"

Ona iş görüşmemdeki Ev Kuralları'ndan bahsediyorum; din ya da batıl inanç değil, bilim öğretmek için işe alındığımı anlatıyorum. "Teddy'yi ruh çağırma seansına getiremem. Hapşırırsa, 'Tanrı seni korusun' bile diyemem."

Mitzi parmağıyla çizimlere dokunur. "Bu resimler normal değil, tatlım. O evde garip bir şeyler oluyor."

Çizimleri geri alıp çantama dolduruyorum ve kahve için teşekkür ediyorum. Nabzım yeniden hızlanıyor, kalp çarpıntım artıyor. Mitzi'ye teşekkür ediyorum.

tavsiye için teşekkür etti ve gitmek için arka kapıyı açtı. "Onlara hiçbir şey söyleme, tamam mı? Bu sırrı saklayacağın konusunda sana güveniyorum."

Tahta tahtasını siyah kadifeden yapılmış bir kılıfla örtüyor. "Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli. Ve değiştireceğinizi garanti ederim."

★ ★ ★

Saat sekizde kulübeme dönmüş oluyorum ve sabahın dördünde hâlâ uyanık oluyorum. Uyumak imkansız. Kahve büyük bir hataydı. Her zamanki numaraların hepsini deniyorum -derin nefesler, bir bardak ılık süt, uzun ve sıcak bir duş- ama hiçbiri işe yaramıyor. Sivrisinekler acımasız ve onları susturmanın tek yolu çarşafı başımın üzerine çekip çıplak ayaklarımı ortaya çıkarmak. Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım. Onun lanet ecza dolabını açtığıma inanamıyorum. Mitzi'nin banyosunda geçirdiğim iki dakika boyunca dönüp duruyorum ve beynimin otomatik pilota geçtiği anı tam olarak saptamaya çalışıyorum. Bağımlılığımı kontrol altına alabileceğimi sanıyordum ama görünüşe göre ben hâlâ Anything-for-a-Bump Mallory'yim, hâlâ kafayı bulmak için ecza dolaplarını karıştırıyorum.

Saat yedide alarmımla uyanıyorum, sersemlemiş ve kendimden utanmış hissediyorum ve bir daha geri adım atmamaya kararlıyım.

Artık kahve yok, asla.

Artık resimlere takılmak yok. Ve artık Annie Barrett hakkında konuşmak yok.

Neyse ki büyük eve vardığımda, dikkatimi dağıtacak yepyeni bir kriz var. Teddy'nin en sevdiği karakalem kalemleri kaybolmuş ve onları hiçbir yerde bulamıyor. Yeni bir paket almak için sanat mağazasına gidiyoruz ve eve döner dönmez Sessizlik Zamanı için aceleyle yukarı çıkıyor. Uykusuz geçen gecemden dolayı hâlâ yorgunum, bu yüzden çalışma odasına geçip kanepeye yığılıyorum. Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi kapatmak istiyorum ama Teddy bir kez daha beni sarsarak uyandırmak zorunda kalıyor.

"Yine uyukluyorsun!"

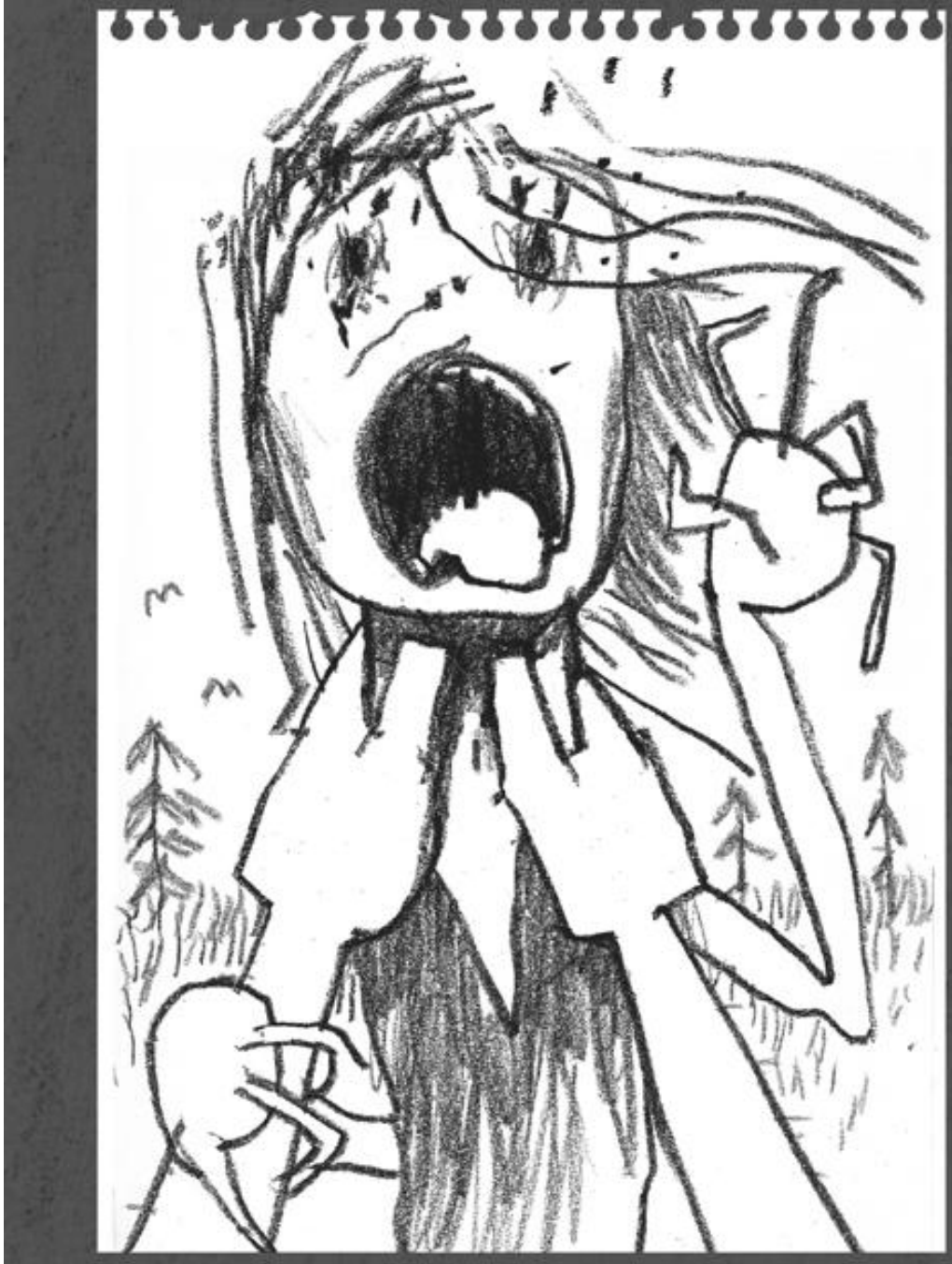
Ayağa fırladım. "Özür dilerim, Ayıcık Teddy." "Yüzmeye mi gidiyoruz?"

"Kesinlikle. Kıyafetini giy."

Milyonlarca kez daha iyi hissediyorum. Uyku, pillerimi şarj etmek ve beni normale döndürmek için yeterli oldu. Teddy mayosunu almak için koşarken sehpanın üzerine yeni bir çizim bıraktığını görüyorum.

Ve onu orada bırakmam gerektiğini biliyorum. Bırakalım annesi ya da babası ilgilensin. Ama kendime engel olamıyorum. Merak beni ele geçiriyor. Kağıdı ters çevirdim ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Bakın, liberal ebeveynler ve muhafazakâr ebeveynler, ateist ebeveynler ve dindar ebeveynler, helikopter ebeveynler ve işkolik ebeveynler ve tamamen zehirli ebeveynler gibi pek çok farklı ebeveyn türü olduğunu biliyorum. Ve tüm bu farklı ebeveynlerin çocuk yetiştirmenin en iyi yolu hakkında çılgınca farklı fikirleri olduğunu biliyorum. Ama bu fotoğrafı incelediğimde Anya'yı gözleri kapalı ve iki eli boynuna sıkıca sarılmış bir şekilde gördüğümde, sanırım tüm ebeveynler bunun oldukça berbat bir durum olduğu konusunda hemfikirdir?

9

Caroline saat beş buçukta işten geliyor ve kapıdan girer girmez onu pusuya düşürme isteğime direniyorum. Meşgul, dikkati dağınık, oğlunu karşılaması ve yemek yapmaya başlaması gerekiyor. O yüzden günümüzü sorduğunda gülümseyip her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

Koşmak için dışarı çıkıyorum ama önceki geceden dolayı hâlâ yorgunum ve otuz dakika sonra vazgeçiyorum. Çiçek Kalesi'nin önünden geçiyorum ama Adrian ya da ailesinden hiçbir iz yok. Eve gidip duş alıyorum; dondurulmuş bir burritoyu mikrodalgada ısıtıyorum ve kendimi bir Hallmark filminde kaybetmeye çalışıyorum. Ama konsantre olamayacak kadar dikkatim dağınık. Zihnim sürekli son çizime, Anya'nın boğazını sıkan ellerin resmine geri dönüyor.

Saat dokuza kadar, Teddy'nin yatak odasında uyuduğundan emin olana kadar bekliyorum. Sonra en son çizdiğim üç resmi toplayıp dışarı çıkıyorum. Rüzgârda fısıldayan sesler duyuyorum ve havuzun kenarında oturan iki figürü tanıyorum. Ted ve Caroline beyaz elbiseler giymişler ve bir şişe şarabı paylaşıyorlar. Yolcu gemilerinin reklamlarında gördüğünüz mutlu çiftlere benziyorlar, sanki Royal Caribbean ile yedi günlük bir geziye çıkmışlar gibi. Caroline Ted'in kucağında sırtüstü yatıyor ve Ted onun omuzlarına hafifçe masaj yapıyor.

"Sadece hızlı bir dalış," diyor. "Seni rahatlatmak

için." "Ben zaten rahatım."

"O zaman yukarı çıkalım mı?"

"Teddy ne olacak?"

"Peki *ya* Teddy? O uyuyor."

Yumuşak yaylı çimlerin üzerinde hafifçe adım atıyorum ve topuğum bir fiskiye başlığına çarptığında bahçeyi yarılamış oluyorum. Bileğim burkuluyor ve dirseğimi yere çarparak kuyruk sokumumun üzerine düşüyorum ve kendimi tutamıyorum: Acı içinde haykırdım.

Caroline ve Ted bahçeden koşarak geliyorlar. "Mallory? İyi misin?" Elimi dirseğimin üzerine koymuştum; acı çok ani ve

yanıyor, kanadığımdan eminim. Ama bakmak için parmaklarımı kaldırdığımda derimin zedelendiğini ama kırılmadığını görüyorum.

"Ben iyiyim. Sadece ayağım takıldı."

"Seni ışığa çıkaralım," diyor Ted. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Ted beklemez. Kolunu dizlerimin altından geçiriyor, sonra ayağa kalkıyor ve beni bir çocuk gibi taşıyor. Beni havuzun güvertesine götürüyor ve yavaşça verandadaki sandalyeye oturtuyor.

"Ben iyiyim," diyorum onlara. "Gerçekten mi?"

Caroline yine de dirseğimi inceliyor. "Bahçede ne yapıyordun? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" "Bekleyebilir."

Her şeye rağmen üç çizimi elimde tutmayı başardım ve Caroline onları gördü. "Bunları Teddy mi yaptı?"

Bu noktada kaybedecek bir şeyim kalmadığına karar verdim. "Sana göstermememi istedi. Ama bence onlara bakmalısın."

Caroline resimleri inceler ve yüzü düşer. Sonra kâğıtları kocasının eline tutuşturur.

"Bu *senin* hatan," diyor.

Ted ilk resmi görür ve güler. "Aman Tanrım. Bu kişi boğuluyor mu?"

"Evet, Ted, o öldürülüyor ve cesedi bir ormanda sürükleniyor ve acaba bizim tatlı, nazik küçük oğlumuz tüm bu korkunç fikirlere nereden kapıldı?"

Ted teslimiyet göstergesi olarak iki elini de kaldırır. "Grimm Kardeşler," diye açıklıyor. "Ona her gece farklı bir hikaye okuyorum."

"Bunlar Disney versiyonları değil," diyor Caroline bana. "Orijinal hikayeler çok daha şiddet içeriyor. Cinderella'da kötü kalpli üvey kız kardeşin cam ayakkabıyı denediği sahneyi biliyor musunuz? Orijinalinde, ayakkabıyı giyebilmek için ayak parmaklarını keser. Ayakkabı kanla dolar. Korkunçtur!"

"O bir erkek Caroline. Erkekler bu şeylere bayılır!"

"Umurumda değil. Bu sağlıklı değil. Yarın kütüphaneye gidip birkaç Disney hikaye kitabı alacağım. Boğmak yok, cinayet yok, sadece iyi temiz G dereceli eğlence."

Ted şarap şişesini bardağına koyuyor ve kendine ekstra büyük bir bardak dolduruyor. "İşte *benim* korku anlayışım bu," diyor. "Ama ben ne bilirim ki? Ben sadece çocuğun babasıyım."

"Ve ben de lisanslı psikiyatristim."

Bana sanki bir taraf seçmemi, hangi ebeveynin haklı olduğunu ilan etmemi bekliyorlarmış gibi bakıyorlar.

"Bunun bir peri masalı olduğunu sanmıyorum," diyorum onlara. "Teddy bu fikirleri Anya'dan aldığını söylüyor. Anya'nın ona ne çizeceğini söylediğini söylüyor."

"Tabii ki biliyor," diyor Caroline. "Teddy bu resimleri onaylamayacağımızı biliyor. Kadınları boğulurken, öldürülürken ve gömülürken çizmenin yanlış olduğunu biliyor. Ama Anya sorun olmadığını söylerse, devam etmesine izin veriliyor. Bir tür bilişsel uyumsuzluk yaşayabiliyor."

Ted karısıyla birlikte başını sallıyor, sanki her şey çok mantıklıymış gibi, ama onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bilişsel uyumsuzluk mu?

"Teddy, Anya'nın hikayesini çizdiğini söylüyor. Resimlerdeki adamın Anya'nın küçük kızını çaldığını söylüyor."

"Bu klasik Grimm Kardeşler," diye açıklıyor Ted. "Hikayelerinin yarısında kaybolan çocuklar vardır. Hansel ve Gretel, Fareli Köyün Kavalcısı, Baba Ölüm
-"

"Vaftiz Baba Ölüm mü?" Caroline başını sallar. "Lütfen, Ted. Bu hikâyeler. Bunlar çok fazla. Durman gerek."

Ted çizimlere bir kez daha bakar ve sonunda teslim olur. "Pekala, tamam. Şu andan itibaren Dr. Seuss'a bağlı kalacağım. Ya da Richard Scarry. Ama o korkunç Berenstain Ayıları'nı okumayacağım, işte burada çizgiyi çekiyorum." Kolunu Caroline'e doladı ve omzunu sıktı. "Sen kazandın tatlım, tamam mı?"

Sanki mesele çözülmüş gibi davranıyor, sanki artık hepimiz içeri girip geceyi bitirmeliymişiz gibi. Ama sorumu şimdi sormazsam bir daha asla fırsatım olmayacağından endişeleniyorum. "Aklıma bir olasılık daha geldi," diyorum onlara. "Ya Anya Annie Barrett ise?"

Caroline'ın kafası karıştı. "Kim?"

"Kulübemde öldürülen kadın. 1940'larda. Ya Teddy Sessizlik Zamanı için yatak odasına gidip kadının ruhuyla iletişim kurarsa?"

Ted şaka yapmışım gibi gülüyor ve Caroline ona bir kez daha kızgın bir bakış fırlatıyor. "Ne, cidden mi? Hayalet gibi mi demek istiyorsun?"

Artık geri dönüş yok. Davamı özetlemem gerek: "İsimler çok benzer. Annie ve Anya. Ayrıca Teddy'nin Barselona'da çizim yapmayı hiç sevmediğini söylemiştiniz. Ama siz Amerika'ya döner dönmez, Annie Barrett'ın kaybolduğu *bu araziye* taşınır taşınmaz deli gibi çizmeye başladı.

Bunlar tam olarak sizin kelimelerinizdi: 'Deli gibi'."

"Sadece aktif bir hayal gücü var demek istedim."

"Ama biriyle konuşuyor. Yatak odasında. Kapısında durup dinliyorum ve uzun uzun konuşuyor."

Caroline gözlerini kısar. "Hayaleti sen de duyuyor musun? Oğluma sanat yönetmenliği yapan Annie Barrett'in hüzünlü sesini duyuyor musun?" Duymadığımı itiraf ediyorum ve Caroline sanki bu bir şeyi kanıtlıyormuş gibi tepki veriyor. "Çünkü kendi kendine konuşuyor Mallory. Bu bir zekâ belirtisidir. Üstün yetenekli çocuklar bunu hep yapar."

"Peki ya diğer sorunları?" "Sorunlar mı? Teddy'nin sorunları mı var?"

"Yatağını ıslatıyor. Her gün aynı çizgili gömleği giyiyor. Diğer çocuklarla oynamayı reddediyor. Ve şimdi de öldürülen bir kadının resmini çiziyor. Bütün bunları toplarsan, Caroline, bilmiyorum. Endişeleniyorum. Bence bir doktora görünmeli."

Caroline, "Ben doktorum," diyor ve çok geç de olsa sinirlerime dokunduğumu fark ediyorum.

Ted şarap kadehine uzanır ve doldurur.

"Tatlım, al."

Elinin tersiyle itiyor. "Çocuğumun ruh sağlığını değerlendirme konusunda tamamen yetkinim."

"Biliyorum-"

"Gerçekten mi? Hiç de öyle görünmüyorsun."

"Sadece endişeliyim. Teddy çok tatlı, nazik, masum bir çocuk. Ama bu çizimler sanki farklı bir yerden geliyor gibi. Bana kirli geliyorlar. Saf değiller. Mitzi düşünüyor-"

"Mitzi mi? Bu resimleri Mitzi'ye mi gösterdin?"

"Belki bir şeyleri rahatsız ettiğinizi düşünüyor. Misafir kulübesini yenilerken."

"Bize gelmeden önce *Mitzi* ile konuştun mu?" "Çünkü bu şekilde tepki vereceğinizi biliyordum!"

"Mantıklı bir şekilde demek istiyorsan, evet haklısın, o kadının söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum. Sen de inanmamalısın. O bir tükenmiş, Mallory. Uyuşturulmuş, berbat bir halde!"

Ve kelimeler aramızda asılı kaldı. Caroline'ın daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım. Bir bağımlıyı tanımlamak için bu tür bir dil kullandığını hiç duymamıştım.

"Bak," diyor Ted. "Endişeni takdir ediyoruz Mallory." Bir elini karısının dizine koyar. "Değil mi tatlım? Dürüstlüğe çok inanıyoruz.

iletişim."

"Ama Teddy'nin yatağını ıslatmasını hayaletlere yüklemeyeceğiz," diyor Caroline. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Devlet lisansımı elimden alır. Yatak ıslatma normaldir. Utangaç olmak normaldir. Sahte bir oyun arkadaşına sahip olmak normaldir. Ve bu resimler-"

"Anne?"

Hepimiz dönüyoruz ve Teddy havuz çitinin diğer tarafında duruyor, itfaiye aracı pijamalarını giymiş ve Godzilla bebeğini tutuyor. Ne kadar zamandır beklediğini ya da ne kadar duyduğunu bilmiyorum.

"Uyuyamıyorum."

"Odana dön ve tekrar dene," diyor Caroline. "Geç

oldu koca adam," diyor Ted.

Oğulları çıplak ayaklarına bakıyor. Yüzme havuzundan gelen ışık vücudunu bulanık mavi bir parıltıya büründürüyor. Endişeli görünüyor, sanki yalnız dönmek istemiyormuş gibi.

Caroline ona, "Devam et," der. "Yirmi dakika içinde seni kontrol edeceğim. Ama kendi başına denemelisin."

"Oh, ve dostum?" Ted arıyor. "Artık Anya'nın fotoğrafını çekmek yok, tamam mı? Mallory'yi korkutuyorsun."

Teddy bana dönüyor; yaralı, gözleri ihanetle kocaman.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum ona. "Sorun yok-"

Ted üç çizimi havaya kaldırıyor. "Kimse bunları görmek istemiyor dostum. Çok korkutucular. Bundan sonra güzel şeyler çiz, tamam mı? Atlar, ayçiçekleri."

Teddy döner ve çimenlikte koşar.

Caroline kaşlarını çatarak kocasına bakar. "Bu söylenecek doğru şey *değildi*."

Ted omuz silkiyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Çocuğun bunu er ya da geç duyması gerekiyor. İki ay içinde okula başlayacak. Öğretmenlerinin de aynı endişeleri taşımayacağını mı düşünüyorsun?"

Ayağa kalktı. "Ben içeri giriyorum."

Ben de ayağa kalktım. "Caroline, özür dilerim. Seni kırmak istememiştim. Sadece endişelendim."

Durmuyor ya da arkasını dönmüyor, sadece çimlerin üzerinden eve doğru yürüyor. "Sorun yok, Mallory. İyi geceler."

Ama belli ki iyi değil. Bu bana son bağırışından bile daha kötü. O kadar kızgın ki yüzüme bile bakmıyor. Ağladığım için aptal gibi hissediyorum ama kendime engel olamıyorum.

Neden Mitzi'den bahsetmek zorundaydım ki? Neden çenemi kapalı tutamadım?

Ted beni kendine çekiyor ve başımı göğsüne yaslamama izin veriyor. "Dinle, sorun yok, sen sadece dürüst davranıyordun. Ama iş çocuk yetiştirmeye gelince, anne her zaman haklıdır. Hatalı olsa bile. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Sadece endişeleniyorum-"

"Endişelenme işini Caroline'a bırak. O ikiniz için de yeterince endişelenecektir. Teddy'ye karşı çok korumacı, fark etmedin mi? Ona sahip olmak için uzun süre mücadele ettik. Çok uğraştık. Ve bu çile, sanırım onu güvensiz hissettirdi. Şimdi, tüm bunların üstüne, işe geri döndü - suçluluk hissetmek için yepyeni bir neden! Bu yüzden ne zaman bir şeyler ters gitse karım bunu kişisel olarak algılıyor."

Bunu daha önce düşünmemiştim ama Ted'in söylediği her şey doğru. Sabahları Caroline işe gitmek için kapıdan çıkarken, evden ayrıldığı için hep suçlu görünür. Hatta belki de evde kalıp Teddy ile kek pişiren kişi olduğum için beni kıskanıyor. Caroline'a hayranlık duymakla o kadar meşguldüm ki, onun beni kıskanıyor olabileceğini hiç düşünmedim.

Nefesimi tutmayı ve ağlamayı bırakmayı başardım. Ted evine dönüp karısını kontrol etmek için sabırsızlanıyor gibi görünüyor ama o gitmeden önce bir isteğim daha var. Kendimi tüm sorumluluktan muaf tutarak ona üç çizimi uzatıyorum. "Bunları alabilir misin? Böylece artık onlara bakmak zorunda kalmam."

"Elbette." Ted sayfaları ikiye katlıyor ve sonra parçalara ayırıyor. "Bu resimleri bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın."

10

Kötü uyuyorum ve berbat hissederek uyanıyorum. Caroline Maxwell bana hak ettiğimden daha iyi davrandı - beni evine kabul etti, çocuğunu bana emanet etti, yeni bir hayata başlamam için ihtiyacım olan her şeyi verdi - ve onun bana kızgın olduğunu bilmeye dayanamıyorum. Yatağıma uzanıp özür dilemek için yüzlerce farklı yol hayal ediyorum. Ve sonunda bunu daha fazla erteleyemiyorum, yataktan kalkıp onunla yüzleşmek zorundayım.

Ana eve vardığımda Teddy mutfak masasının altında, pijamalarını giymiş, Lincoln Logs'uyla oynuyordu. Caroline mutfak lavabosunda kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordu, ben de ona yardım etmeyi teklif ettim. "Ayrıca, üzgün olduğumu söylemek istedim."

Caroline suyu kapatır. "Hayır Mallory, özür dilerim. Şarabı fazla kaçırmışım ve sana patlamakla hata ettim. Bütün sabah beni rahatsız etti."

Kollarını açıyor, sarılıyoruz ve ikimiz de aynı anda tekrar özür diliyoruz. Sonra birlikte gülüyoruz ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"Hâlâ ana evde kalabilirsin," diye hatırlatıyor bana. "Teddy'ninkinin yanındaki yatak odasını alabilirsin. Hazırlamak için sadece bir güne ihtiyacım var."

Ama ona daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum. "Kulübe mükemmel," diyorum ona. "Orayı çok seviyorum."

"Tamam, ama fikrini değiştirirsen-"

Elinden bulaşık havlusunu alıyorum ve mikrodalga fırının üzerindeki saate başımı sallıyorum. Saat 7:27 ve Caroline'ın trafik korkunç bir hal almadan önce 7:35'te yolda olmayı sevdiğini biliyorum. "Bırak da bitireyim," diyorum ona. "Sana iyi günler."

Caroline işe gitti ve ben de işe koyuldum. Temizlenecek pek bir şey yoktu; sadece birkaç fincan, mısır gevreği kasesi ve bir önceki geceden kalma şarap kadehleri. Her şeyi bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp mutfak masasının altına giriyorum. Teddy

Lincoln Logs'tan iki katlı bir çiftlik evi inşa etti ve şimdi etrafını minik plastik hayvanlarla çevreliyor.

"Ne oynuyoruz?"

"Onlar bir aile. Birlikte yaşıyorlar."

"Ben domuz olabilir miyim?"

Omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen."

Domuzu diğer hayvanların etrafında itiyorum ve araba gibi *bip bip bipletiyorum*. Normalde Teddy bu şakaya bayılır. Hayvanlara kamyon gibi korna çaldırmamı ya da tren gibi çuf çuf yaptırmamı çok sever. Ama bu sabah bana sırtını döndü. Ve tabii ki sorunun ne olduğunu biliyorum.

"Teddy, dinle. Dün gece hakkında konuşmak istiyorum. Sanırım baban beni yanlış anladı. Çünkü *tüm* çizimlerini seviyorum. Anya ile olanları bile. Her zaman resimlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Teddy plastik bir kediyi ağaca tırmanır gibi masanın ayağına doğru itiyor. Önüne geçmeye çalışıyorum, göz teması kurmaya çalışıyorum ama o başka tarafa dönüyor. "Çizimlerini paylaşmaya devam etmeni istiyorum, tamam mı?"

"Annem hayır diyor."

"Ama yapabileceğini söylüyorum. Sorun değil."

"İyi olmadığını ve korkutucu resimlerin seni tekrar hasta edebileceğini söylüyor."

O kadar hızlı doğruluyorum ki başımı masanın altına çarpıyorum. Acı bembeyaz ve sonraki birkaç dakika boyunca hareket edemiyorum. Sadece gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve elimi kafa derime götürüyorum.

"Mallory?"

Gözlerimi açıyorum ve sonunda dikkatini çektiğimi fark ediyorum. Korkmuş görünüyordu. "Ben iyiyim," diyorum ona. "Ve beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Beni hasta edecek hiçbir şey yapamazsın. Endişelenmene gerek yok. Ben yüzde yüz iyiyim."

Teddy bir atı dörtnala bacağımdan geçirip dizimin üzerine park ediyor. "Başın iyi mi?"

Başım deli gibi zonklasa ve kafa derimde bir şişlik hissetsem de ona "Başım iyi," diyorum. "Sadece üzerine bir şey koymam gerekiyor."

Sonraki birkaç dakikayı mutfak masasında oturup kafatasımın üstüne bir sandviç poşeti buz bastırarak geçiriyorum. Ayaklarımın dibinde Teddy farklı çiftlik hayvanlarıyla oynuyormuş gibi yapıyor. Her yaratığın kendine özgü bir sesi ve kişiliği var. İnatçı Bay Keçi ve otoriter

Anne Tavuk, cesur bir siyah aygır ve aptal bir ördek yavrusu, toplamda bir düzineden fazla karakter.

"Ev işlerimi yapmak istemiyorum," diyor at.

"Ama kural kuraldır," diyor Anne Hen ona. "Hepimiz kurallara uymak zorundayız!"

"Bu hiç adil değil," diye yakınıyor Bay Keçi.

Konuşma ev işlerinden öğle yemeğine, ahırın arkasındaki ormanda gömülü gizli bir hazineye kadar uzayıp gidiyor. Teddy'nin tüm farklı karakterleri ve seslerini hatırlama becerisinden etkilendim. Ama tabii ki Ted ve Caroline'ın başından beri söylediği de buydu: Oğullarının son derece aktif bir hayal gücü var. Hikayenin sonu.

★ ★ ★

O öğleden sonra Teddy Sessizlik Zamanı için yatak odasına gittiğinde, birkaç dakika bekledikten sonra onu yukarıya kadar takip ediyorum. Kulağımı yatak odasının kapısına dayadığımda, o çoktan bir konuşmanın ortasındaydı.

"... ya da bir kale inşa
edebiliriz." ".."
"Ya da elim
sende oyna." "
....."
"Hayır, yapamam. İznim yok."
"....."
"Yapamayacağımı söylediler."
".....
.....
..."
"Özür dilerim ama-"
".....
.....
....."
" Anlamıyorum." " ....."

Sonra gülüyor, sanki kız saçma bir şey önermiş gibi. "Sanırım deneyebiliriz?"

"....."
"Nasıl-tamam. Tamam."

"..... ....."

"Oh, çok soğuk!"

Bundan sonra başka bir konuşma olmuyor - ama neler olduğunu duymak için zorlandığımda, bir tür fısıltı algılıyorum - kağıda çizik atan bir kalemin sesi.

Çizim mi?

Yine mi çiziyor?

Aşağı iniyorum, mutfak masasına oturuyorum ve bekliyorum.

Normalde Sessizlik Zamanı bir saatten fazla sürmez ama Teddy odasında iki kat daha fazla kalıyor. Ve sonunda mutfağa indiğinde eli boş dönüyor.

Ona gülümsüyorum. "İşte orada!"

Mutfak sandalyesine tırmanıyor. "Merhaba."

"Bugün çizim yok mu?"

"Peynir ve kraker alabilir miyim?"

"Tabii."

Buzdolabına gidip ona bir tabak hazırladım. "Yukarıda ne yapıyordun?"

"Biraz süt alabilir miyim?"

Ona küçük bir fincan süt dolduruyorum, sonra her şeyi mutfak masasına taşıyorum. Bir krakere uzandığında avuç içlerinin ve parmaklarının siyah lekelerle kaplı olduğunu fark ediyorum. "Belki de ellerini yıkamalısın," diye öneriyorum. "Üzerlerinde kalem var gibi görünüyor."

Aceleyle lavaboya gider ve yorum yapmadan ellerini yıkar. Sonra masaya döner ve krakerleri yemeye başlar. "Lego oynamak ister misin?"

★ ★ ★

Ve sonraki birkaç gün her şey oldukça normaldi. Teddy ve ben saatleri Legolar ve kukla gösterileri, Play-Doh ve Shrinky Dinks, boyama kitapları ve Tinkertoys ve markete yaptığımız sonsuz gezilerle dolduruyoruz. O cesur ve maceracı bir yiyici ve garip ve egzotik yiyecekleri tatmaya bayılıyor. Bazı günler Wegmans'a gidip sadece tadının nasıl olduğunu görmek için jicama veya kumkuat alıyoruz.

Tanıdığım en meraklı çocuklardan biri ve beni akıl almaz sorularla zorlamayı seviyor: Bulutlar neden var? Kim

kıyafetleri icat etti? Salyangozlar nasıl çalışır? Sürekli telefonuma uzanıyor ve Wikipedia'yı kontrol ediyorum. Bir öğleden sonra yüzme havuzundayken Teddy göğsümü işaret edip mayomun içinden neden şişlikler çıktığını soruyor. Bunu büyütmedim. Sadece vücudumun bir parçası olduklarını ve soğuk suyun onları sertleştirdiğini söyledim.

"Sende de var," diyorum ona.

Güldü. "Hayır, yok!"

"Tabii ki var! Herkesin var."

Daha sonra, açık hava duş kabininde durulanırken, onun ahşap kapıyı çaldığını duyuyorum.

"Hey, Mallory?"

"Evet?"

"Kızlık organlarını görebiliyor musun?" "Nasıl yani?"

"Eğer aşağı bakarsan? Onları görebiliyor musun?" "Açıklaması zor Teddy. Tam olarak değil mi?" Uzun bir duraklama oldu.

"O zaman orada olduklarını nereden biliyorsun?"

Aramızda bir kapı olmasına seviniyorum, böylece beni gülerken göremiyor. "Biliyorum Teddy. Kesinlikle oradalar."

O gece Caroline'a bu olaydan bahsediyorum ve gülmek yerine telaşlanıyor. Ertesi gün eve bir yığın resimli kitapla geldi, başlıkları da "*Bu Çok Normal!*" ve "*Ben Nereden Geldim?*" *idi.* Bunlar benim çocukluğumdaki kitaplardan çok daha açık. Anal seks, cunnilingus ve genderqueer ifadenin ayrıntılı tanımları var. Tam renkli çizimler ve her şey var. Tüm bunların beş yaşındaki bir çocuk için biraz fazla olduğunu söyledim ama Caroline aynı fikirde değil. Bunun temel insan biyolojisi olduğunu ve Teddy'nin arkadaşlarından yanlış bilgi almaması için gerçekleri erken yaşta öğrenmesini istediğini söylüyor.

"Anlıyorum, ama oral seks? O daha beş yaşında."

Caroline boynumda asılı duran haça bakıyor, sanki bir şekilde sorun *buymuş* gibi. "Bir dahaki sefere sorusu olduğunda onu bana gönder. Onları cevaplamak istiyorum."

Teddy'nin sorularını yanıtlayabilecek kapasitede olduğuma dair onu ikna etmeye çalışıyorum ama o konuşmanın bittiğini açıkça belirtiyor. Çoktan mutfak dolaplarını açmaya ve gürültülü bir şekilde tencere ve tavaları toplamaya başladı.

Akşam yemeği. Uzun zamandır beni onlarla birlikte yemeğe davet etmediği ilk gece.

★ ★ ★

İki saatlik Sessiz Zamanlar giderek daha yaygın hale geliyor ve Teddy'nin zamanı nasıl geçirdiğini bilmiyorum. Bazen kapısının önünde pusuya yatıyorum ve kendi kendine konuştuğunu duyuyorum, garip saçma sapan konuşma parçaları. Ya da kalem açtığını veya spiral ciltli eskiz defterinden sayfalar kopardığını duyuyorum. Belli ki hala çiziyor ve bir şekilde çalışmalarını benden ve ailesinden saklıyor.

Cuma öğleden sonra biraz araştırma yapmaya karar verdim. Teddy iki numarayı yapmaya gidene kadar bekledim, çünkü on ya da on beş dakikam olacağını biliyordum (uzun bir süre tuvalette oturuyor, bir yığın resimli kitabı karıştırıyor). Kapıyı kilitlediğini duyar duymaz aceleyle ikinci kata çıkıyorum.

Teddy'nin her zaman biraz idrar gibi kokan aydınlık ve güneşli bir yatak odası var. Arka bahçeye bakan iki büyük penceresi var ve Caroline, merkezi hava çalışıyor olsa bile bu pencereleri gün boyu açık bırakmamı söyledi, çünkü bunun kokuyu azaltmaya yardımcı olduğunu düşünüyorum. Duvarlar neşeli bir gök mavisine boyanmış ve dinozorlar, köpekbalıkları ve *LEGO Filmi* karakterlerinin posterleri ile süslenmiş. Teddy'nin mobilyaları bir yatak, kısa bir kitaplık ve bir şifonyerden oluşuyor, bu yüzden bir aramanın çok uzun sürmeyeceğini düşünebilirsiniz. Ama ben bir şeyler saklamak hakkında bir iki şey biliyorum. OxyContin kullandığım ilk yılımda hala evde yaşıyordum ve yatak odamın her yerinde annemin asla bakmayı düşünmeyeceği yerlere tıkıştırılmış küçük hap ve gereç zulalarım vardı.

Halısını kaldırıyorum, tüm resimli kitaplarını indiriyorum, şifonyer çekmecelerini kaldırıyorum ve boş oyukların içine bakıyorum. Perdeleri silkeliyorum ve yatağının üzerinde durup saçaklarını dikkatle inceliyorum. Yatak odasının bir köşesine yığılmış bir yığın doldurulmuş hayvanı gözden geçiriyorum - pembe bir yunus, yırtık pırtık gri bir eşek, bir düzine Ty Beanie Babies. Çarşafları yatağından çekip çıkarıyorum, yatak pedinin altına uzanıyorum ve sonunda tüm yatağı çerçeveden kaldırıp yan çeviriyorum, böylece zemini net bir şekilde görebiliyorum.

"Mallory?" Teddy birinci kattaki tuvalet odasının kapısından bağırıyor. "Bana tuvalet kâğıdı getirebilir misin?"

"Bir saniye!"

Henüz bitirmedim. Hâlâ dolabı gözden geçirmem gerekiyor. Teddy'yi asla giymeye ikna edemediğimiz tüm sevimli kıyafetleri gözden geçiriyorum - güzel yakalı gömlekler, minyatür hakiler ve tasarımcı kot pantolonları, yirmi iki inçlik beli için minik deri kemerler. Dolabın en üst rafında üç masa oyunu görüyorum -İpucu, Fare Kapanı ve Özür Dilerim- ve hazinemi bulduğumdan emin oluyorum. Ama sonra kutuları açıp tahtaları silkeliyorum ve bulduğum tek şey oyun parçaları ve oyun kartları. Çizim yok.

"Mallory? Beni duydun mu?"

Oyunları dolaba geri koyuyorum, kapıyı kapatıyorum ve odanın aşağı yukarı bulduğum gibi olduğundan emin oluyorum.

Sonra çamaşır odasından bir rulo tuvalet kağıdı alıp aceleyle birinci kattaki banyoya iniyorum. "Buyurun," diyorum ona. Kapıyı bir aralık açıyor, kağıdı uzatmama yetecek kadar geniş.

"Neredeydin?" diye soruyor.

"Ortalığı toparlıyordum."

"Pekala."

Kapıyı iterek kapatıyor ve düğme kilidinin klik sesini duyuyorum.

* * *

Hafta sonunu paranoyak olduğuma ikna olarak geçirdim. Teddy'nin hala resim çizdiğine dair bir kanıtım yok. Yatak odasından gelen tırmalama sesleri her şey olabilir. Parmaklarındaki siyah kumlar bahçe projelerimizden kalan kir ya da beş yaşındaki bir çocuğun normal kirli lekeleri olabilir. Diğer her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor, öyleyse neden endişeleniyorum?

Pazartesi sabahı, Edgewood Caddesi'nde yavaş yavaş ilerleyen temizlik kamyonlarının sesiyle uyanıyorum. Haftada iki kez geliyorlar.

-Pazartesi günleri geri dönüşüm için, Perşembe günleri de normal çöpler için. Ve bir anda kontrol etmeyi düşünmediğim tek noktayı hatırlıyorum: Ted'in ikinci kattaki ofisindeki çöp sepeti. Teddy alt kata inmek için oradan geçmek zorunda. Yatak odasından çıkarken çizimlerini atması için kolay bir yer olabilir.

Koşu şortu ve tişörtümle uyuduğum için şükrederek yataktan fırlıyorum ve kapımdan çıkıp çimlere doğru koşuyorum. Çimenler hala sabah çiyiyle ıslak ve evin yanından dönerken neredeyse düşüyordum. Kamyonet üç kapı ötede, yani sadece bir dakikam var. Ted'in her Pazar gecesi mavi konteynırları sürüklediği araba yolunun sonuna koşuyorum - biri metaller ve camlar için, diğeri kağıtlar ve kartonlar için. Elimdeki

Eller içeride, önemsiz posta parçalarını ve faturaları, paket menüleri ve kredi kartı ekstrelerini ve bir yığın posta siparişi kataloğunu geçiyor: Title Nine, Lands End, L.L.Bean, Vermont Country Store, her gün düzinelerce geliyorlar.

Geri dönüşüm kamyonu yanıma yanaşıyor ve iş eldivenleri giymiş sıska bir adam bana gülümsüyor. Pazusunun etrafında kıvrılmış bir ejderha dövmesi var.

"Bir şey mi kaybettin?"

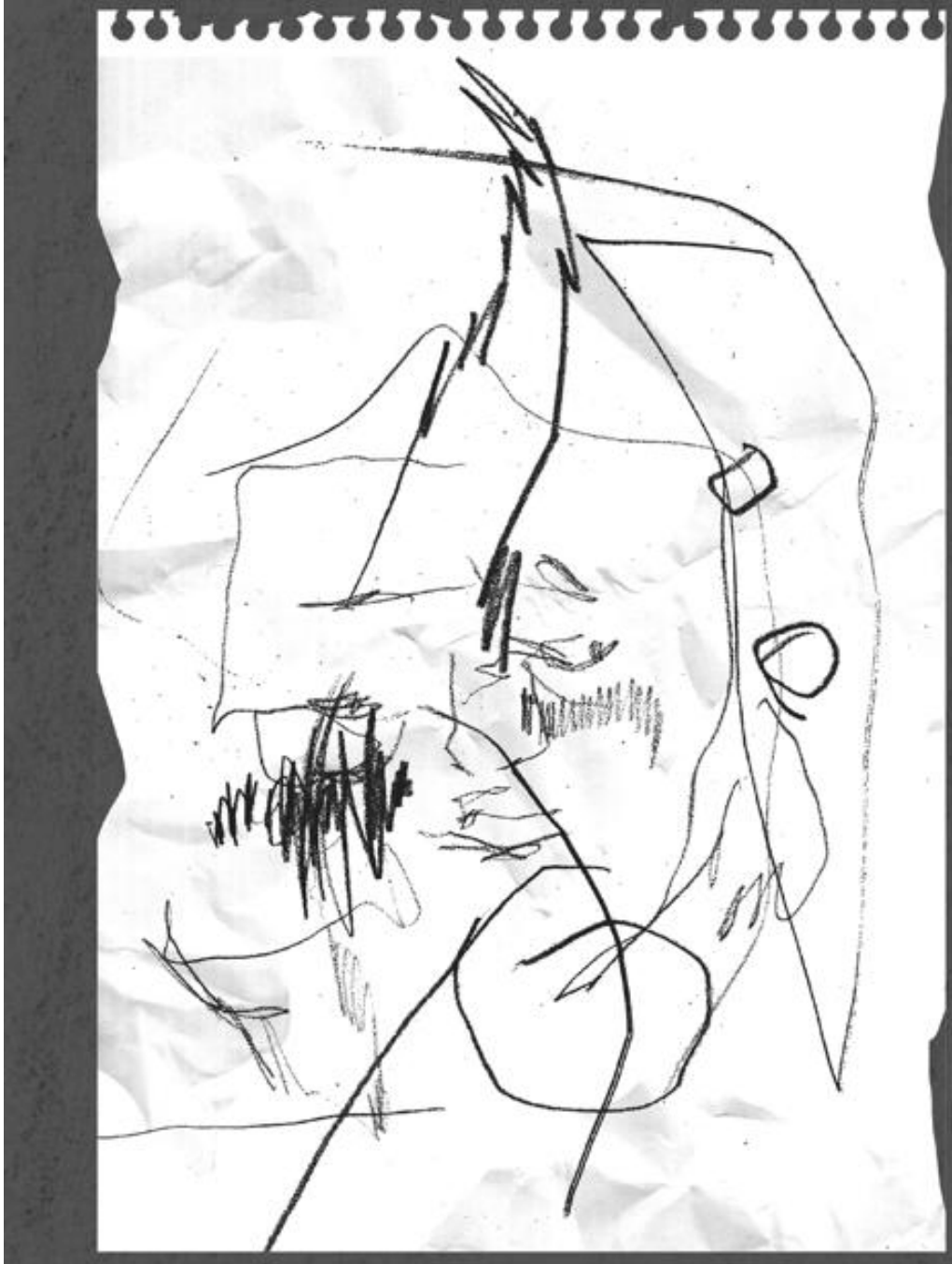
"Hayır, hayır," diyorum ona. "Alabilirsin."

Ama sonra çöp kutusuna uzanıyor ve içindekiler yer değiştiriyor, Teddy'nin çizimlerinden aşina olduğumuz konfeti kenarları olan dev bir top kağıt ortaya çıkıyor.

"Bekle!"

Çöp kutusunu uzatarak topu almamı sağladı ve ben de onu garaj yolundan kulübeme kadar taşıdım.

İçeri girdikten sonra biraz su kaynatıp kendime bir bardak çay yapıyorum ve sonra oturup gazeteleri inceliyorum. Bu biraz soğan soymaya benziyor. Toplam dokuz sayfa var ve tüm kırışıklıkları düzeltmek için avucumu kullanıyorum. İlk birkaç çizim hiçbir şeye benzemiyor. Sadece karalamalar. Ama sayfaları çevirdikçe daha fazla kontrol ve daha fazla ayrıntı oluyor. Kompozisyon gelişiyor. Işık ve gölge var. Devam etmekte olan garip bir çalışmanın eskiz defteri gibi; bazı sayfalar çizimlerle dolu, çoğu yarı bitmiş.

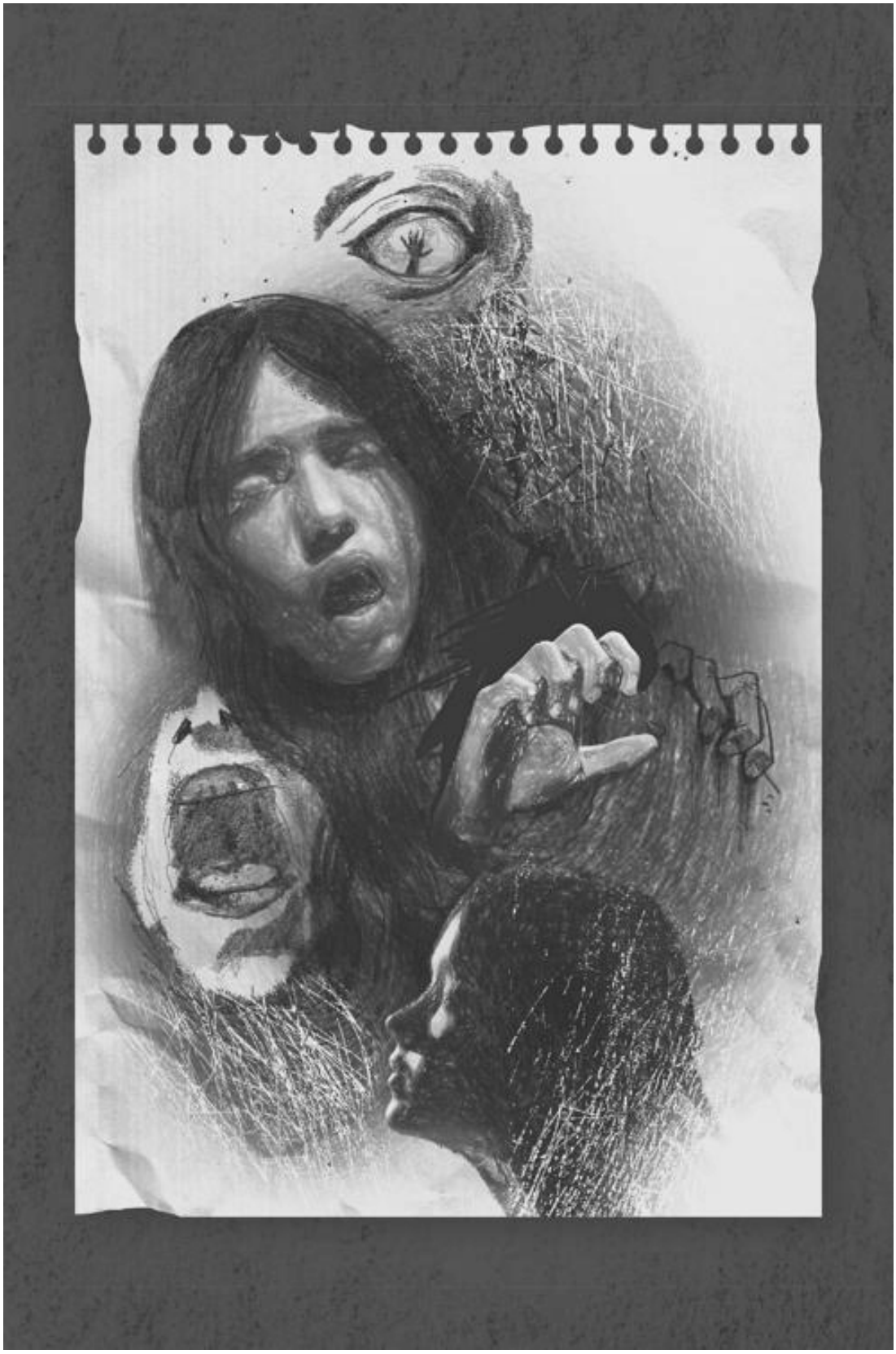

11

Ve üzgünüm ama Teddy'nin bu resimleri çizmiş olmasına imkan yok. Bırakın pelüş hayvanlarla uyuyan ve yirmi dokuzdan sonrasını sayamayan beş yaşındaki bir çocuğu, çoğu yetişkin bile bu kadar iyi çizemez.

Ama başka nasıl geri dönüşüm kutusuna düştüler?

Ted mi çizdi onları? Caroline mı?

Maxwell'ler boş zamanlarında illüstrasyon mu çalışıyorlar?

Tüm sorularım daha fazla soruya yol açıyor ve çok geçmeden yataktan hiç çıkmamış olmayı dilemeye başlıyorum. Keşke temizlik kamyonlarının ipuçlarını götürmesine izin verseydim, böylece ne anlama geldiklerini merak etmek zorunda kalmazdım.

Pazartesi günü sersemlemiş bir şekilde geçti -LEGO'lar, peynirli makarna, Sessizlik Zamanı, yüzme havuzu- ama akşam olduğunda ciddi bir araştırma yapmaya hazırdım. Duş alıp saçlarımı yıkıyorum ve Caroline'ın en güzel kıyafetlerinden birini, beyaz çiçeklerle süslü, uçuşan mavi bir midi elbise giyiyorum. Sonra Spring Brook'un yerel bağımsız kitapçısı The Raconteur'a gitmek üzere kasabaya doğru bir mil yürüyorum.

Pazartesi akşamı burayı kalabalık bulduğuma şaşırdım; mahallenin yazarı okumasını yeni bitirmişti ve ortam bir parti gibi şenlikliydi. İnsanlar plastik bardaklarda şarap içiyor ve küçük kâğıt tabaklarda pasta yiyor. Ebeveynlik bölümüne ulaşmak için kalabalığı itmem gerekiyor ama dikkatimi dağıtan her şey için minnettarım; mağaza görevlilerinin bir şey bulmama yardım etmesini istemiyorum. Ne araştırdığımı duysalar deli olduğumu düşünürlerdi.

Birkaç kitap topluyorum ve arka kapıdan çıkıp büyük bir tuğla avluya gidiyorum - Noel ışıklarıyla çevrili kalabalık bir kafe. Atıştırmalıklar ve içecekler satan küçük bir bar ve akustik gitarıyla bir bar taburesinde oturan, tulum giymiş ve "Tears in Heaven" şarkısını söyleyen çok ciddi bir genç kız var. Bu şarkıyı duyup da kız kardeşimin anma törenini düşünmeden edemiyorum; şarkı sürekli tekrarlanan bir çalma listesinin parçasıydı. Bu şarkı süpermarketlerde ve restoranlarda sürekli sinsice karşıma çıkıyor ve binlerce kez dinledikten sonra bile beni ağlatmaya devam ediyor. Ama bu

Kızın versiyonu Eric Clapton'ın orijinalinden daha parlak. Kızın genç yaşında şarkıyı neredeyse umutlu kılan bir şeyler var.

Kahve barına gidip bir fincan çay ve bir hamur işi sipariş ediyorum, ancak her şeyi taşımak için yeterli elim olmadığını fark ediyorum. Ayrıca, tüm masalar dolu ve kimse gitmek istemiyor gibi görünüyor, bu yüzden Adrian'ı iki kişilik bir masada tek başına oturup Star Wars romanı okurken gördüğümde şansıma inanamıyorum.

"Size katılabilir miyim?"

Ve *çok* komik, bu sefer *beni* tanımıyor, hem de hemen, Caroline'ın 500 dolarlık muhteşem elbisesi içinde. "Evet! Kesinlikle! Mallory! Nasılsın?"

"Bu kadar kalabalık olacağını tahmin etmemiştim."

"Burası her zaman kalabalıktır," diyor Adrian. "Burası Spring Brook'un en sıcak üçüncü noktası."

"Diğer ikisi ne?"

"Bir numara tabii ki Cheesecake Factory. İki numara Wegmans sıcak yemek büfesi." Omuz silkiyor. "Gece hayatımız pek yok."

Gitarlı kız "Tears in Heaven "ı cılız bir alkışla bitiriyor ama Adrian uzun uzun alkışlıyor ve kız bize doğru sinirli bir bakış fırlatıyor. "Kuzenim Gabriella," diyor. "Daha on beş yaşında, inanabiliyor musun? Buraya bir gitarla geldi ve ona iş verdiler."

Gabriella mikrofona yaklaşıyor ve Beatles'a geçeceğini söylüyor ve sonra "Blackbird "ün tatlı bir cover'ını söylemeye başlıyor. Adrian'ın okuduğu kitaba bakıyorum. Kapakta Chewbacca bir robot ordusuna lazer ateşlerken görülüyor ve kitabın adı dev gümüş folyo harflerle basılmış: *Wookiee İntikamı*.

"Bu iyi mi?"

Adrian omuz silkiyor. "Kanon değil mi? Bu yüzden çok fazla özgürlüğe sahipler. Ama *Ewok İntikamı'*nı sevdiyseniz, bunu da seveceksiniz."

Ve kendimi tutamayıp gülmeye başladım. "Sen gerçekten bir şeysin. Peyzajcıya benziyorsun. Florida'da bronzlaşmışsın ve tırnaklarının altında kir var. Ama aslında bir şehir kulübü çocuğu *ve* bir Star Wars ineği olduğun ortaya çıktı."

"Bütün yazımı yabani otları temizleyerek geçiriyorum. Biraz kaçış eğlencesine ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ben de aynı nedenle Hallmark Channel izliyorum."

"Ciddi misin?"

"Şaka değil. Beş *Murder, She Baked* gizeminin hepsini gördüm. Ve bu bilgiyi pek çok insanla paylaşmıyorum, bu yüzden sır olarak saklaman konusunda sana güveniyorum."

Adrian kalbinin üzerine çarpı işareti koyar. "Sırrın benimle güvende," diyor. "Hangi kitapları okuyorsun?" Soruya cevap vermeme gerek yok çünkü kitaplarım zaten masanın üzerinde ve Adrian sırtlarını okuyabiliyor: *Anormal Çocuk Psikolojisi* ve *Doğaüstü Fenomenler Ansiklopedisi*. "Bebek bakıcılığıyla geçen uzun bir günün ardından böyle mi gevşiyorsun?"

"Size bu kitapları neden okuduğumu söylersem, deli olduğumu düşünme ihtimaliniz çok yüksek."

Adrian *Wookiee İntikamı'*nı kapatıp bir kenara koyuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Tüm favori hikâyelerim bu tür bir uyarıyla birlikte gelir," diyor. "Bana her şeyi anlat."

"Bu gerçekten uzun bir
hikaye." "Gidecek hiçbir
yerim yok."

"Seni uyarıyorum. Ben bitiremeden kitapçı kapanabilir." "Baştan başla
ve hiçbir ayrıntıyı atlama," diyor bana.
"Neyin önemli olacağını asla bilemezsiniz."

Ben de ona Maxwell'lerle yaptığım iş görüşmesini, misafir kulübesini ve Teddy ile günlük rutinimi anlattım. Teddy'nin çizimlerinin gelişimini ve Teddy'nin yatak odasında gerçekleşen garip konuşmaları anlattım. Ona Mitzi ve Maxwell'lerle yaptığım görüşmeleri anlatıyorum. Ona Annie Barrett'ın hikayesini bilip bilmediğini soruyorum ve o da Spring Brook'taki her çocuğun Annie Barrett'ın hikayesini bildiğini söylüyor. Görünüşe göre o, hava karardıktan sonra ormana giren çocukları avlamaya her zaman hazır olan yerel bir öcü.

Yaklaşık bir saat konuştuktan sonra (ve kuzeni gitarını toplayıp eve gittikten sonra, çevredeki tüm masalar boşaldıktan ve sadece ben, Adrian ve masaları silen kafe çalışanları kaldıktan sonra) çantama uzanıyorum ve en son keşfim olan geri dönüşüm kutusundaki çizimleri çıkarıyorum.

Adrian şaşkınlık içinde resimlere göz gezdirir. "Bunları Teddy'nin çizdiğini mi söylüyorsun? Beş yaşındaki Teddy mi?"

"Bu kağıt Teddy'nin eskiz defterinden geliyor. Yatak odasında çizim yaptığını duyabiliyorum. Dışarı çıktığında parmakları kalemle doluydu. Aklıma gelen tek şey-" *Doğaüstü Ansiklopedisi*'ne dokunuyorum

Fenomenler. "Belki de birini kanalize ediyordur. Belki de Annie Barrett'ın ruhudur."

"Teddy'nin ele geçirildiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu *Exorcist* değil. Annie Teddy'nin ruhunu yok etmeye ya da bedenini ele geçirmeye çalışmıyor. Sadece onun elini ödünç almak istiyor. Yatak odasında yalnızken, Sessizlik Zamanı'nda kullanıyor. Ve günün geri kalanında onu yalnız bırakıyor."

Adrian gülsün ya da benimle dalga geçsin diye duraklıyorum ama bir şey söylemiyor, ben de teorimin geri kalanını özetliyorum: "Annie Barrett iyi bir ressam. Nasıl çizileceğini zaten biliyor. Ama ilk kez *başkasının koluyla* çizim yapıyor. Bu yüzden ilk birkaç çabası berbat. Sadece karalamalar. Ama birkaç sayfa sonra daha iyi oluyor. Kontrol kazanıyor ve daha fazla detay var. Doku, ışık ve gölge. Yeni aleti Teddy'nin elinde ustalaşıyor."

"Peki bu sayfalar nasıl çöpe gitti?"

"Belki onları oraya Anya koymuştur. Ya da belki Teddy koymuştur, emin değilim. Çizimleri konusunda çok özel biri oldu."

Adrian resimleri tekrar gözden geçirir, bu kez onları daha yakından inceler. Çizimlerden bazılarını ters çevirerek daha derin bir anlam arıyor. "Bana neyi hatırlatıyorlar biliyor musun? *Highlights* dergisindeki şu resimli bulmacaları. Sanatçının arka planda bir şeyler sakladığı. Mesela evin çatısı aslında bir bot, bir pizza ya da bir hokey sopasıdır, hatırlıyor musun?"

Tarif ettiği bulmacaları biliyorum - kız kardeşim ve ben onları severdik -Ama bence bu resimler daha anlaşılır. Acı içinde ağlayan kadın resmini gösteriyorum. "Bence bu bir otoportre. Bence Annie cinayetinin hikayesini çiziyor."

"Bunu öğrenmenin kolay bir yolu var. Gerçek Annie Barrett'ın bir fotoğrafını çekelim. Onu bu resimdeki kadınla karşılaştıralım. Bakalım eşleşiyorlar mı?"

"Çoktan baktım. İnternette hiçbir şey yok."

"Şanslısınız ki annem yazları Spring Brook Halk Kütüphanesi'nde çalışıyor. Kasaba tarihiyle ilgili devasa bir arşivleri var. Bir bodrum katı dolusu materyal. Eğer Annie Barrett'ın bir resmi olacaksa, bu onlardır."

"Ona sorabilir misin? Sakıncası var mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Böyle şeyler için yaşıyor. O bir öğretmen ve yarı zamanlı bir kütüphaneci. Ona yerel tarihi araştırdığını söylersem, yeni en iyi arkadaşın olur."

Sabah ilk iş ona soracağına söz veriyor ve ben de sorunlarımı paylaştığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Teşekkür ederim, Adrian. Deli olduğumu düşünmediğine sevindim."

Omuz silkiyor. "Bence her olasılığı göz önünde bulundurmalıyız. 'İmkânsızı elediğinizde, geriye kalan tek şey, ne kadar imkânsız olursa olsun, gerçek olmalıdır. Bu *Star Trek VI*'daki Spock, ama Sherlock Holmes'tan alıntı yapıyor."

"Tanrım," dedim ona. "Sen gerçekten bir ineksin."

★ ★ ★

Karanlıkta eve yürüyoruz ve kaldırımlar bize kalıyor. Mahalle güvenli, sessiz ve huzurlu. Adrian tur rehberliği yapıyor, ailesinin cipini deviren adam ve skandal bir TikTok videosundan sonra okul değiştirmek zorunda kalan kız gibi en kötü şöhretli lise arkadaşlarının evlerini işaret ediyor. Spring Brook'taki herkesi tanıdığını, lise yıllarının parlak bir Netflix gençlik dizisi gibi geçtiğini, herkesin güzel olduğu ve bir futbol maçının sonucunun hayatı değiştiren sonuçlar doğurduğu o aptal pembe dizilerden biri olduğunu hissediyorum.

Sonra köşedeki bir evi gösterip Tracy Bantam'ın büyüdüğü yer olduğunu söyledi.

"Kim olduğunu bilmeli miyim?"

"Lady Lions'ın oyun kurucusu. Penn State'in kadın basketbol takımı. Birbirinizi tanıdığınızı düşündüm."

"Penn State muazzam bir yer," diyorum ona. "Elli bin öğrenci var."

"Biliyorum, sadece tüm sporcuların aynı partilere gittiğini düşünmüştüm."

Adrian'a hemen cevap vermedim. Bana itiraf etmem için mükemmel bir fırsat veriyor. Ona bunun aptalca bir şaka olduğunu, yabancılarla oynadığım bir oyun olduğunu söylemeliyim. İlişkimiz daha fazla ilerlemeden gerçeği açıklığa kavuşturmalıyım. Anlayacağını düşünüyorum.

Adrian'a tüm gerçeği söylemeden gerçeğin bir kısmını söyleyemem. Eğer ona aslında hiç üniversiteye gitmediğimi söylersem, son birkaç yılımı nasıl geçirdiğimi açıklamak zorunda kalacağım ve bu konuya girmeye hazır olmamın imkânı yok.

Şimdi olmaz, böyle güzel bir sohbet ederken olmaz. O yüzden konuyu değiştiriyorum.

Flower Castle'a varıyoruz ama Adrian benimle eve kadar yürüyeceğini söylüyor ve ben de itiraz etmiyorum. Nereli olduğumu soruyor ve Güney Philly'de büyüdüğümü, Citizens Bank Park'ı yatak odamın penceresinden görebildiğimi öğrenince şaşırıyor. "Sesin şehirdenmişsin gibi gelmiyor."

Ona en iyi Rocky Balboa'mı gösterdim: "Hey, Adrian! Sence hepimiz böyle mi konuşuyoruz?"

"Mesele sesiniz değil. Kendini sunma şeklin. Çok pozitifsin. Herkes gibi bıkkın değilsin."

Oh, Adrian, kendi kendime düşünüyorum. Gerçekten hiçbir fikrin yok. "Ailen hala Güney Philly'de mi?" diye sordu.

"Sadece annem. Ben küçükken ayrılmışlar ve babam Houston'a taşınmış. Onu pek tanımıyorum."

Bunların hepsi doğru, bu yüzden cevabımın oldukça ikna edici olduğunu düşünüyorum, ama sonra Adrian hiç kardeşim olup olmadığını soruyor.

"Sadece bir kız kardeş. Beth." "Büyük mü küçük mü?" "Daha genç. On üç yaşında." "Toplantılarınıza katılıyor mu?"

"Her zaman. Arabayla üç saat sürüyor, tek yön, ama ev yarışıysa annem ve kız kardeşim her zaman gelir." Ve sesim kesiliyor -bütün bunları neden söylediğimi bilmiyorum. Ona karşı dürüst olmak, gerçek bir ilişki kurmak istiyorum ama bunun yerine yalanlarıma yenilerini ekliyorum.

Ama bu çok tatlı ve yakışıklı çim çocukla bu ay ışığının aydınlattığı kaldırımlarda yürürken, hayallere teslim olmak çok kolay. Gerçek geçmişim milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Sonunda Maxwell'lerin evine vardığımızda hava kararmıştı. Saat 10:30'u geçmiş ve herkes yatmış olmalı. Evin yan tarafındaki küçük kaldırım taşı patikayı takip ediyoruz ve arka taraf daha da karanlık, sadece havuzun parıldayan mavi ışığı bize yol gösteriyor.

Adrian gözlerini kısarak avluya bakıyor ve ağaçları tarayarak kulübemin dış hatlarını arıyor. "Evin nerede?"

Ben de göremiyorum. "Şu ağaçların arkasında bir yerde. Verandanın ışığını açık bırakmıştım ama sanırım ampulü yanmış."

"Hmmph. Bu çok garip." "Öyle mi?"

"Bana anlattığın onca hikâyeden sonra mı? Bilmiyorum."

Çimenlerin üzerinden kulübeye doğru yürüyoruz ve ben verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken Adrian çimlerin üzerinde bekliyor. Kapıyı deniyorum ama hâlâ kilitli, o yüzden anahtarlarıma uzanıyorum. Birden, Viper'ı anahtarlığıma takmam konusunda ısrar ettiği için Caroline'a minnettar oldum. "Belki de bir dakikalığına içeri bakmalıyım. Bekleyebilir misin?"

"Sorun değil."

Kapının kilidini açtım, içeri uzandım ve sundurma ışığının düğmesini açtım.

-Kesinlikle ölü. Ama iç aydınlatma iyi çalışıyor ve yazlık bıraktığım gibi görünüyor. Mutfakta bir şey yok, banyoda bir şey yok. Dizlerimin üzerine çöküp yatağın altına bile baktım.

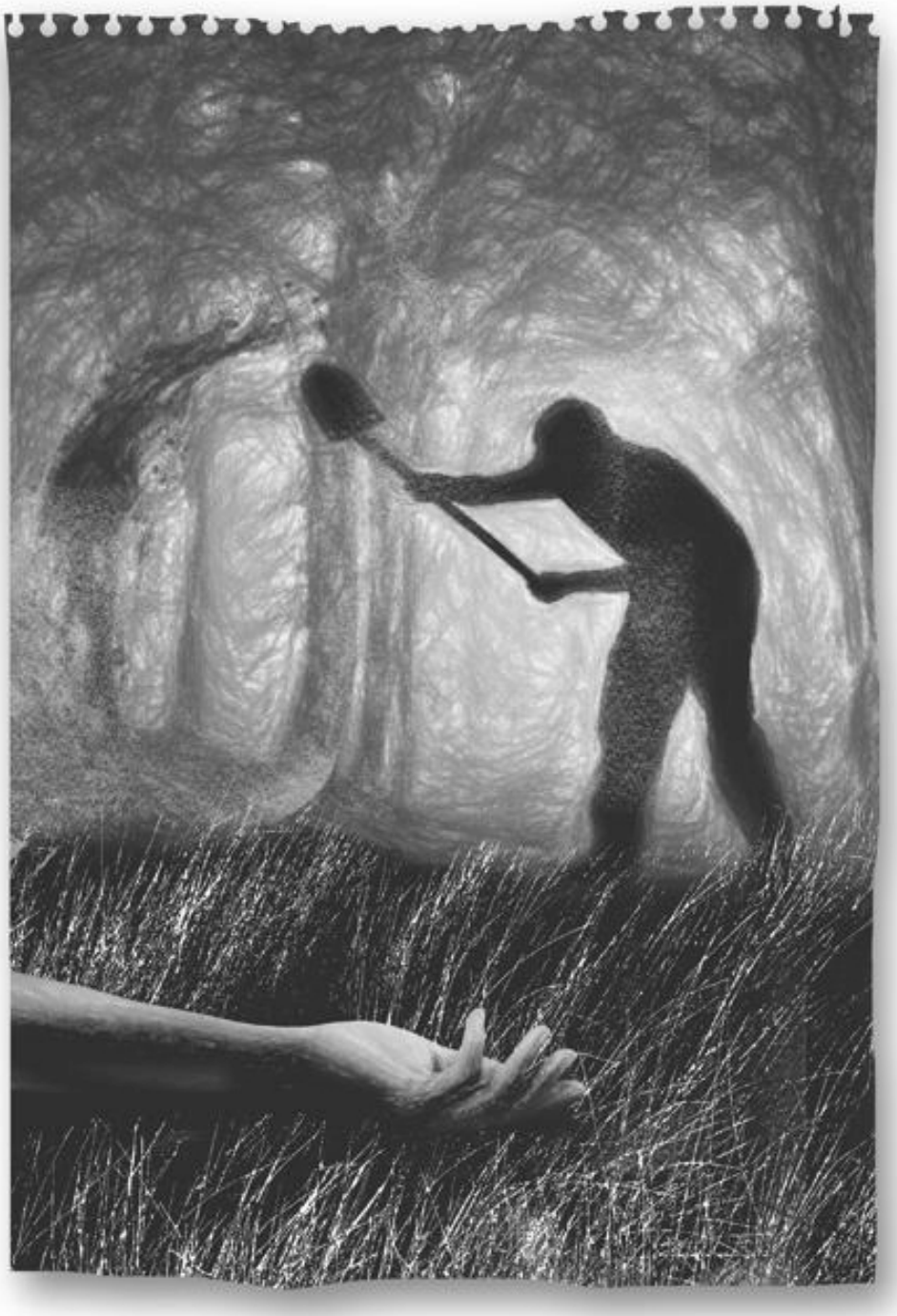
"Her şey yolunda mı?" Adrian arıyor.

Dışarı çıkıyorum. "Sorun yok. Sadece yeni bir ampule ihtiyacım var."

Adrian, Annie Barrett hakkında daha fazla bilgi edindiğinde arayacağına söz veriyor. Avluyu geçip evin yanından dönerek gözden kaybolmasını izliyor ve bekliyorum.

Kulübeye girmek için döndüğümde ayağım tenis topu büyüklüğünde çirkin gri bir kayaya değiyor. Yere bakıyorum ve kâğıtların üzerinde durduğumu fark ediyorum, kenarları yırtık pırtık üç kâğıt ve taş onları yerinde tutuyor. Sırtımı kulübenin kapısına vererek uzanıyorum ve onları alıyorum.

Sonra içeri giriyorum, kapıyı kilitliyorum ve yatağımın kenarına oturup sayfaları teker teker çeviriyorum. Ted Maxwell'in parçalara ayırdığı üç çizim gibiler - bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiği üç çizim. Sadece farklı bir el tarafından çizilmişler. Bu çizimler daha koyu ve daha detaylı. O kadar çok kurşun kalem ve karakalem kullanılmış ki, kağıt eğilmiş ve bükülmüş. Bir adam mezar kazıyor. Bir kadın ormanda sürükleniyor. Ve birisi çok derin bir çukurun dibinden yukarı bakıyor.

12

Ertesi sabah ana eve gidiyorum ve Teddy elinde küçük bir not defteri ve kalemle sürgülü cam veranda kapısında beni bekliyor. "Günaydın ve restoranıma hoş geldiniz," diyor. "Partinizde kaç kişi var?"

"Sadece bir tane, Mösyö." "Bu taraftan."

Tüm pelüş hayvanları mutfak masasının etrafındaki sandalyelerde oturuyor. Teddy beni Godzilla ve Mavi Fil'in arasındaki boş bir koltuğa götürüyor. Bir sandalye çekiyor ve bana bir kâğıt peçete uzatıyor. Caroline'ın üst katta, yatak odasını çılgınca karıştırdığını duyabiliyorum. Yine evden geç çıkacakmış gibi geliyor.

Teddy sabırla yanımda duruyor, elinde kalem ve not defteri, siparişimi almaya hazır. "Aslında bir menümüz yok," diyor. "İstediğiniz her şeyi yapabiliriz."

"Bu durumda ben çırpılmış yumurta alacağım. Pastırmalı, krepli, spagettili ve dondurmalı." Bu onu güldürüyor, ben de bu şakayı sonuna kadar kullanıyorum. "Ve havuç, hamburger, taco ve karpuz."

Kıkırdayarak iki katına çıkıyor. Çocuğun beni *SNL*'deki Kate McKinnon gibi hissettiren bir tarzı var, sanki yaptığım her şey komedi altınıymış gibi. "Öyle diyorsan öyledir!" diyor ve sonra tabağımı plastik yiyeceklerle doldurmak için oyun sandığına doğru sallanıyor.

Sabit hat çalmaya başladı ve Caroline aşağıdan beni aradı. "Bırak sesli mesaja düşsün, lütfen, zamanım yok!"

Üç kez çaldıktan sonra telesekreter telefonu açıyor ve kaydedilen mesajı duyabiliyorum: "Günaydın! Ben Spring Brook İlköğretim Okulu'ndan Diana Farrell..."

Bu bir hafta içindeki üçüncü mesajlarıydı ve Caroline telefonu kapatmadan önce arayan kişiyi yakalamak için aceleyle mutfağa girdi. "Alo, ben Caroline." Bana bıkkın bir *bakış* fırlatıyor -*bu lanet* olası *okula inanabiliyor musunuz*?

ve telefonu çalışma odasına taşıyor. Bu arada Teddy bana oyun oyuncaklarıyla dolu bir tabak getiriyor: plastik yumurtalar, plastik spagetti ve birkaç top plastik dondurma. Başımı sallıyorum ve sinirlenmiş gibi yapıyorum. "Pastırma sipariş ettiğime eminim!"

Teddy gülüyor, odanın öbür ucundaki oyuncak sandığına koşuyor ve elinde plastik bir pastırma şeridiyle geri dönüyor. Caroline'ın konuşmasına kulak misafiri olmaya çalışıyorum ama pek bir şey söylemiyor. Teddy'nin yatak odasında Sessizlik Zamanı'nda yapılan konuşmalar gibi, konuşmanın çoğunu diğer kişi yapıyor. Sadece "Doğru, doğru", "tabii ki" ve "hayır, teşekkür *ederim*" diyor.

Yalaktaki şişman bir domuz gibi kendimi plastik yiyeceklerle tıka basa dolduruyormuş gibi yapıyorum. Bir sürü burnumu çekme ve homurdanma sesi çıkarıyorum ve Teddy kahkahalarla kükrüyor. Caroline elinde telsiz telefonla mutfağa giriyor ve telefonu yuvasına geri koyuyor.

"Arayan yeni okul müdürünüzdü," diyor Teddy'ye. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor!"

Sonra ona kocaman sarılıp öpüyor ve aceleyle kapıdan çıkıyor çünkü saat çoktan 7:38 olmuş ve deli gibi geç kalmış.

Kahvaltımı "yemeyi" bitirdikten sonra, sahte parayla sahte hesabımı ödüyorum ve Teddy'ye ne yapmak istediğini soruyorum. Ve sanırım gerçekten rol yapma havasında çünkü yine Büyülü Orman oynamak istiyor.

Sarı Tuğlalı Yol'u ve Ejderha Geçidi'ni takip ederek Kraliyet Nehri'ne iniyoruz ve sonra Dev Fasulye Sırığı'nın dallarına tırmanarak yerden üç metre yüksekliğe çıkıyoruz. Dallardan birinde küçük bir oyuk var ve Teddy orayı özenle küçük taşlar ve sivri sopalarla dolduruyor; goblinler tarafından saldırıya uğrama ihtimalimize karşı bir silah cephaneliği.

Teddy, "Goblinler kolları çok kısa olduğu için ağaçlara tırmanamaz," diye açıklıyor. "Bu yüzden bu dallarda saklanabilir ve onlara taş atabiliriz."

Sabahı sonsuz bir icat ve doğaçlama oyununa dalmış olarak geçiriyoruz. Büyülü Orman'da her şey mümkün, hiçbir şey sınır dışı değil. Teddy Kraliyet Nehri'nin kıyısında duruyor ve bana suyu içmem gerektiğini söylüyor. Nehrin bizi yakalanmaktan koruyacak sihirli özellikleri olduğunu söylüyor.

"Kulübemde zaten bir galon var," diyorum ona. "Eve döndüğümüzde seninle paylaşacağım."

"Mükemmel!" diye haykırıyor.

Ve sonra patikadan aşağı atlayarak bir sonraki keşfe giden yolu gösteriyor.

"Bu arada," diye sesleniyorum arkasından. "Benim için bıraktığın resimleri buldum." Teddy dönüp bakıyor ve gülümseyerek detaylandırmamı bekliyor.

"Verandama bıraktığın resimler."

"Goblinlerin mi?"

"Hayır Teddy, Anya'nın gömülürken çekilmiş resimleri. Gerçekten iyi yapılmışlar. Biri sana yardım mı etti?"

Şimdi kafası karışmış görünüyor, sanki ona söylemeden oyunun kurallarını aniden değiştirmişim gibi.

"Artık Anya'yı çizmiyorum."

"Sorun değil. Kızgın değilim."

"Ama bunu ben yapmadım."

"Onları verandamda bırakmışsın. Bir kayanın altında."

Öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Sadece normal Büyülü Orman oynayabilir miyiz? Lütfen? Diğer yolu sevmiyorum."

"Elbette."

Konuyu yanlış zamanda açmış olabileceğimin farkındayım. Ama öğle yemeği için eve döndükten sonra artık bu konuyu açmak istemiyorum. Bize biraz tavuk nugget yapıyorum ve Teddy Sessizlik Zamanı için yukarı çıkıyor. Biraz bekledikten sonra onu yukarı kadar takip ediyorum ve kulağımı yatak odasının kapısına dayıyorum. Kalemin sayfanın üzerinde gezinirken çıkardığı fısıltıyı duyabiliyorum, *çizik çizik çizik*.

★ ★ ★

Öğleden sonra Russell aradı ve beni yemeğe davet etti. Önceki geceden dolayı hâlâ yorgunum, bu yüzden ertelemeyi öneriyorum ama Russell iki haftalık bir tatile çıkacağını ve bu gece olması gerektiğini söylüyor. "Evinin yakınında bir restoran buldum. Cheesecake Factory."

Neredeyse güleceğim çünkü Russell sağlıklı beslenme konusunda çok titiz. Beslenmesi neredeyse tamamen bitkiler ve proteinlerden oluşuyor; ilave şeker ya da karbonhidrat yok, sadece ara sıra bir kaşık keçiboynuzu cipsi ve organik bal yiyor.

"Cheesecake mi? Sen ciddi misin?"

"Bir masa ayırttım bile. Yedi buçukta."

Caroline eve gittikten sonra duş alıp üzerime bir elbise giydim ve kulübeden çıkarken Teddy'nin son çizimlerinin olduğu yığına uzandım. Sonra kapının önünde durdum, tereddüt ettim. Tüm hikâyeyi Caroline'la paylaştıktan sonra

Adrian kitapçıdayken, her şeyi bitirmek için bir saate ihtiyacım olacağını biliyordum. Bu yüzden çizimleri evde bırakmaya karar verdim. Russell'ın benimle gurur duymasını istiyorum. İyileşme sürecinde olan güçlü ve yetenekli bir kadın imajı yansıtmak istiyorum. Tüm endişelerimi ona yüklemek istemiyorum. Bu yüzden çizimleri komodinime sakladım.

Restoran büyük, kalabalık ve enerji dolu; tipik bir Cheesecake Factory. Hostes beni Russell'ın beklediği masaya götürüyor. Lacivert bir eşofman ve en sevdiği HOKA spor ayakkabılarını giymiş, New York City Maratonu'nda giydiklerinden. "İşte geldi!" Bana sarılıyor, sonra yukarı aşağı bakıyor. "Ne oldu Quinn? Bitkin görünüyorsun."

"Teşekkürler, Koç. Sen de iyi görünüyorsun."

Koltuklarımıza yerleştik ve ben bir maden suyu sipariş ettim. "Ciddiyim," dedi. "İyi uyuyor musun?"

"Ben iyiyim. Kulübe geceleri biraz gürültülü oluyor. Ama idare ediyorum." "Maxwell'lere söyledin mi? Belki onlar bir şeyler yapabilirler."

"Bana ana evde bir oda teklif ettiler. Ama sana söyledim, ben iyiyim."

"Dinlenmezsen antrenman yapamazsın."

"Sadece kötü bir geceydi. Yemin ederim."

Konuyu, her yemeğin altında kalori ve beslenme bilgileri bulunan menüye getirmeye çalışıyorum. "Makarna Napolitano'yu gördünüz mü? Yirmi beş yüz kalori."

Russell yanında ızgara tavuk ve salata sosu olan bir yeşil salata sipariş ediyor. Ben de yanında tatlı patates kızartması olan Glamburger alıyorum. YMCA'da kişisel antrenörlük yapan bayan arkadaşı Doreen'le Las Vegas'ta geçireceği iki haftalık tatil hakkında biraz konuşuyoruz. Ama hâlâ sıkıntılı olduğunu söyleyebilirim. Yemeğimizi bitirdikten sonra sohbeti tekrar bana yönlendiriyor.

"Spring Brook nasıl? NA toplantıları nasıl?" "Daha yaşlı bir kalabalık var Russell. Alınma ama."

"Haftada bir mi gidiyorsun?"

"Gerek yok. Ben sabitim."

Bu cevabın hoşuna gitmediğini söyleyebilirim ama beni terslemiyor.

"Peki ya arkadaşlar? İnsanlarla tanışıyor musun?"

"Dün gece bir arkadaşımla dışarı çıktım." "Nerede tanıştınız?"

"Rutgers'da öğrenci ve yaz için evde."

Sponsorum endişeyle gözlerini kısıyor. "Biriyle çıkmak için biraz erken Quinn. Daha on sekiz aydır ayıksın."

"Biz sadece arkadaşız."

"Yani senin ayık olduğunu *biliyor* mu?"

"Evet Russell, ilk konuşma konumuz buydu. Ona bir Uber'in arkasında nasıl neredeyse aşırı doz aldığımı anlattım. Sonra tren istasyonunda uyuduğum geceler hakkında konuştuk."

Omuz silkiyor, sanki bunlar konuşulacak son derece mantıklı şeylermiş gibi. "Pek çok üniversite öğrencisine sponsorluk yaptım Mallory. Bu kampüsler -kardeşlik dernekleri, içki alemleri- bağımlıların üreme alanları."

"Bir kitapçıda çok sakin bir akşam geçirdik. Maden suyu içtik ve müzik dinledik. Sonra benimle Maxwell'lerin evine kadar yürüdü. Çok güzeldi."

"Onu bir dahaki görüşünde gerçeği söylemelisin. Bu senin kimliğinin bir parçası Mallory, bunu kabullenmelisin. Ne kadar beklersen o kadar zorlaşır."

"Beni buraya bunun için mi davet ettiniz? Bana ders vermek için mi?"

"Hayır, seni buraya davet ettim çünkü Caroline beni aradı. Senin için endişeleniyor."

Gafil avlandım. "Ciddi misin?"

"Harika başladığını söyledi. Sana dinamo dedi Quinn. Performansından çok memnundu. Ama son birkaç gündür bir değişiklik fark ettiğini söyledi. Ve ne zaman bu kelimeleri duysam-"

"Kullanmıyorum,

Russell." "Güzel, tamam,

bu iyi." "Kullandığımı mı

söyledi?"

"Garip davrandığını söyledi. Sabahın yedisinde seni dışarıda çöp kutularını karıştırırken görmüş. Bu da neydi böyle?" Caroline'ın beni yatak odasının penceresinden görmüş olması gerektiğini fark ettim. "Önemli bir şey değildi. Yanlışlıkla bir şey attım. Geri almak zorunda kaldım. Aman ne önemli."

"Hayaletlerden bahsettiğinizi söylüyor. Sence oğlu ele geçirilmiş olabilir mi?"

"Hayır, ben öyle bir şey demedim. O beni yanlış anladı."

"Yan dairede yaşayan bir kullanıcıyla yakınlaştığını söylüyor." "Mitzi'yi

mi kastediyorsun? Mitzi ile iki kez konuştum. Dört hafta içinde.

Mitzi'yle

bu bizi en iyi arkadaş yapar mı?"

Russell sesimi alçaltmam için eliyle işaret ediyor. Kalabalık ve gürültülü yemek salonunda bile bazı komşularımız dönüp bakıyor. "Sana yardım etmek için buradayım, tamam mı? Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Ona gerçekten anlatabilir miyim? Annie Barrett hakkındaki tüm endişelerimi anlatabilir miyim? Hayır, anlatamam. Çünkü tüm endişelerimin saçma geldiğini biliyorum. Ve sadece sponsorumun benimle gurur duymasını istiyorum.

"Tatlı hakkında konuşalım. Ben Çikolatalı Fındıklı Cheesecake düşünüyorum."

Ona lamine bir menü teklif ediyorum ama kabul etmiyor. "Konuyu değiştirme. Bu işe ihtiyacın var. Eğer kovulursan, Safe Harbor'a geri dönemezsin. Kolundan daha uzun bir bekleme listeleri var."

"Safe Harbor'a geri dönmeyeceğim. Harika bir iş çıkaracağım ve Caroline tüm komşularına benden övgüyle bahsedecek ve yaz bittiğinde bahse girerim beni işe almaya devam edecek. Ya da Spring Brook'ta başka bir aile için çalışacağım. Planım bu."

"Peki ya babası? Ted nasıl?" "Ne olmuş
ona?"

"İyi biri mi?"

"Evet."

"*Çok* mu iyi? Belki biraz eli açık?" "Az
önce gerçekten *elleri* olan kelimesini mi
kullandın?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bazen bu adamlar sınırları gözden kaçırırlar. Ya da sınırı görüyorlar ve umursamıyorlar."

İki hafta önceki yüzme dersimi, Ted'in dövmeme iltifat ettiği geceyi düşünüyorum. Sanırım elini omzuma koymuştu ama kıçımı tutmuş gibi değildi. "O ellerini kullanmıyor, Russell. O iyi biri. Ben de iyiyim. Hepimiz iyiyiz. Şimdi lütfen tatlı sipariş edebilir miyiz?"

Bu kez isteksizce bir menüyü kabul ediyor. "Hangisine bakıyoruz?"

"Çikolatalı Fındık."

Menünün arkasına, tüm besin bilgilerinin listelendiği dizine bakıyor. "1400 kalori mi? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Ve doksan iki gram şeker."

"Aman Tanrım, Quinn. Bu restoranda her hafta insanlar ölüyor olmalı. Arabalarına doğru yürürken kalp krizi geçiriyor olmalılar. Otoparkta onları hayata döndürmek için bekleyen sağlık görevlileri olmalı."

Garsonumuz Russell'ın tatlılara göz attığını görüyor. Genç bir kız, güler yüzlü ve neşeli. "Görünüşe göre birileri cheesecake düşünüyor!"

"Hiç şansın yok," diyor. "Ama arkadaşımın biraz olacak. O sağlıklı ve güçlü ve önünde koca bir hayat var."

★ ★ ★

Tatlıdan sonra Russell beni Maxwell'lere geri götürmekte ısrar ediyor, böylece hava karardıktan sonra otoyoldan geçmek zorunda kalmayacağım. Evin önüne geldiğimizde saat neredeyse dokuz buçuktu.

"Cheesecake için teşekkür ederim," diyorum ona. "Umarım harika bir tatil geçirirsiniz."

Arabanın kapısını açıyorum ve Russell beni durduruyor. "Dinle, iyi olduğuna emin misin?"

"Bana daha kaç kere soracaksın?" "Sadece
neden titrediğini söyle."

Neden titriyorum? Çünkü gerginim. Kulübeye doğru yürüyüp verandada daha fazla çizim bulmaktan korkuyorum - bu yüzden titriyorum. Ama bunların hiçbirini Russell'a açıklayacak değilim.

"Az önce elli gram doymuş yağ yedim. Vücudum şoka giriyor."

Şüpheci görünüyor. Bu klasik sponsor ikilemidir: Destekçinize güvenmeniz, ona inandığınızı göstermeniz ve iyileşmesine mutlak inanç duymanız gerekir. Ancak tuhaf davranmaya başladıklarında - sıcak yaz gecelerinde arabada titremeye başladıklarında - kötü adam olmanız gerekir. Zor soruları sormanız gerekir.

Torpido gözünü açtım ve hala dip kartlarla doluydu. "Beni test etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, Mallory. Tabii ki
hayır." "Belli ki
endişeleniyorsun."
"Öyleyim ama sana güveniyorum. O kartlar senin
için değil." "Yine de yapmama izin ver. İyi
olduğumu kanıtlamama izin ver."

Arka koltuğun zemininde tıkırdayan bir kol kâğıt bardak var, ben de uzanıp bir tane alıyorum. Russell torpido gözünden bir daldırma kartı alıyor ve ikimiz de arabadan iniyoruz. Her şeyden çok, kulübeme dönerken bana eşlik etmesini istiyorum. Eve tek başıma gitmekten korkuyorum.

Bir kez daha, arka bahçe karanlık. Verandamın üstündeki ölü ampulü hâlâ değiştirmedim. "Nereye gidiyoruz?" Russell soruyor. "Evin nerede?"

Ağaçları işaret ediyorum. "Arkada. Göreceksin."

Yaklaşıyoruz ve şeklini ayırt etmeye başlıyorum. Anahtarlarım zaten elimde, bu yüzden Viper'ı test ediyorum ve yüksek bir çatırtı sesi çıkararak arka bahçeyi bir şimşek çakması gibi aydınlatıyor.

"Tanrım," diyor Russell. "Bu da ne böyle?"

"Caroline bana bir şok tabancası verdi."

"Spring Brook'ta suç işlenmez. Şok tabancasına ne gerek var?" "O bir

anne Russell. Bir şeyler için endişelenir. Ona söz verdim.

anahtarlığımda taşıyacağım."

Viper'ın küçük bir LED feneri var ve kulübenin verandasını taramak için onu kullanıyorum: yeni taş ya da yeni resim yok. Kapının kilidini açıp ışıkları yakıyorum ve Russell'ı kulübeye götürüyorum. Gözleri odada geziniyor - görünüşte eve yaptıklarıma hayranlık duyuyor ama Russell tecrübeli bir sponsor ve biliyorum ki o da bela işaretleri için odayı tarıyor. "Bu gerçekten çok güzel Quinn. Bütün bu işleri kendin mi yaptın?"

"Hayır, Maxwell'ler ben taşınmadan önce dekore etmişler." Plastik bardağı elinden alıyorum. "Bana bir dakika ver. Kendini evinde hisset."

Güzel bir akşam yemeğinden sonra eve gelip kâğıt bir bardağa işemenin ve daha sonra bu bardağı yakın bir arkadaşınızla paylaşıp içindekileri analiz etmesinin iğrenç olduğunu düşünebilirsiniz. Ama rehabilitasyonda biraz zaman geçirirseniz buna çok çabuk alışırsınız. Tuvalete gider ve yapılması gerekeni yaparım. Sonra ellerimi yıkar ve numuneyle geri dönerim.

Russell endişeyle bekliyor. Oturma odam aynı zamanda yatak odam olduğu için sanırım biraz garip hissediyor, sanki bir tür sponsor-sponsor protokolünü ihlal etmiş gibi. "Bunu sadece sen gönüllü olduğun için yapıyorum," diye hatırlatıyor bana. "Gerçekten endişelenmiyorum."

"Biliyorum."

Kartı bardağa daldırıyor, şeritler doyana kadar yerinde tutuyor ve sonra biz sonuçları beklerken kartı bardağın üstüne koyuyor. Biraz daha tatilinden, dizleri uyarsa Büyük Kanyon'un dibine kadar yürüyüş yapma umutlarından bahsediyor. Ama çok fazla beklememiz gerekmiyor. Test panelleri negatifler için tek, pozitifler için çift çizgi gösteriyor ve negatif sonuçlar her zaman hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Tertemiz, tıpkı dediğin gibi."

Bardağı alıyor, banyoya geri götürüyor ve idrarı tuvalete boşaltıyor. Sonra buruşturup test kartıyla birlikte çöp sepetimin derinliklerine itiyor. Sonunda ellerini yıkıyor, sabırla

ve metodik olarak, ılık suyun altında. "Seninle gurur duyuyorum Quinn. Döndüğümde seni ararım. İki hafta, tamam mı?"

O gittikten sonra kapıyı kilitliyorum ve pijamalarımı giyiyorum, lezzetli cheesecake ile doluyum ve kendimle gurur duyuyorum. Tablet bilgisayarımı mutfakta şarjda bıraktım ve henüz erken olduğu için film izleyebileceğimi düşünüyorum. Ancak tableti almak için mutfak tezgahının etrafında dolaşırken, korktuğum çizimleri görüyorum - verandama bir taşla değil, buzdolabıma mıknatıslarla tutturulmuş.

Çizimleri buzdolabından çekiyorum ve mıknatıslar yere çarpıyor. Sayfalar nemden gevşemiş ve fırından yeni çıkmış gibi biraz sıcak. Onlara bakmak zorunda kalmamak için yüzüstü tezgâhın üzerine koyuyorum.

Sonra aceleyle kulübemin etrafını sarıyorum ve iki penceremi de kilitliyorum. Önümüzdeki gece sıcak, havasız ve muhtemelen uykusuz geçecek ama keşfimden sonra işimi şansa bırakmayacağım. Halıyı kaldırıp yerdeki kapağı kontrol ediyorum; hâlâ sağlam bir şekilde çivilenmiş. Sonra yatağımı kulübenin diğer ucuna sürüklüyorum ve kapıya barikat kurmak için kullanıyorum. Eğer biri kapıyı açmaya çalışırsa, kapı ayakucuna çarpacak ve beni sarsarak uyandıracak.

Gördüğüm kadarıyla bu çizimlerin buzdolabımda yer almasının üç olası yolu var.

#1: Maxwell'ler. Evimin anahtarının onlarda olduğunu biliyorum. Sanırım Ted ya da Caroline bu resimleri çizmiş ve sonra -ben Russell'la yemek yerken- içlerinden biri kulübeme girip çizimleri buzdolabımın üzerine bırakmış olabilir. Ama neden? İkisinden birinin bunu yapması için tek bir makul neden bile düşünemiyorum. Çocuklarının güvenliğinden ve refahından ben sorumluyum. Neden beni gazlamak, deliriyormuşum gibi hissettirmek istesinler ki?

#2: Teddy. Belki de bu beş yaşındaki tatlı çocuk ailesinden yedek bir anahtar aşırdı, sonra yatak odasından gizlice çıktı, arka bahçede süründü ve çizimleri kulübeme taşıdı. Ancak bu teoriye inanmak için Teddy'nin bir tür sihirli sanat dehası olduğuna da inanmanız gerekiyor - birkaç gün içinde çubuk figürler çizmekten inandırıcı ışık ve gölgelere sahip tamamen gerçekçi üç boyutlu illüstrasyonlara dönüştü.

#3. Anya. Sessiz Zaman sırasında Teddy'nin yatak odasında neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok - ama ya Anya onu gerçekten kontrol ediyorsa? Bedenini ele geçirip ellerini kullanarak bu resimleri çiziyorsa? Ve sonra bir şekilde bu bitmiş çizimleri benim kulübeme "taşıyorsa"?

Biliyorum, biliyorum: Kulağa çılgınca geliyor.

Ama üç teoriye de baktığımda? Onları birbirleriyle karşılaştırdığımda? En imkansız açıklama en olası açıklama gibi görünüyor.

Ve o gece -yatağımda dönüp dururken, uykuya dalmaya çabalarken- haklı olduğumu kanıtlamanın bir yolunu buldum.

13

Ertesi gün öğle yemeğinde Maxwell'lerin bodrum katına iniyor ve kutuları açmaya başlıyorum. Bodrum henüz açmadıkları nakliye kartonlarıyla dolu ve aradığım şeyi bulana kadar sadece üç tanesini açmam gerekiyor. Maxwell'lerin bir bebek telsizi olduğunu biliyordum ve çok sevindim, oldukça modern görünüyordu. Verici, kızılötesi gece görüşlü ve normal/geniş açılı lenslere sahip bir HD kamera. Alıcı ise ciltsiz bir kitap boyutunda büyük bir ekran. Her şeyi küçük bir ayakkabı kutusuna koyup yukarı taşıyorum. Mutfağa döndüğümde Teddy beni bekliyordu.

"Bodrumda ne yapıyordun?"

"Sadece bakıyordum," dedim ona. "Hadi sana biraz ravioli alalım."

Öğle yemeğini yemekle meşgul olana kadar bekliyorum ve sonra gizlice üst kattaki yatak odasına çıkıp kamerayı saklayacak bir yer arıyorum. Fotoğrafların nereden geldiğini bilmek istiyorsam, nereden geldiklerini *görmem* gerektiğini fark ettim - Sessiz Zaman sırasında yatak odasının içini *görmem* gerekiyor.

Ama kamerayı saklamak kolay değil. Büyük, hantal ve gizlemesi zor. Daha da kötüsü, bir elektrik prizine takılı olması gerekiyor. Ama Teddy'nin pelüş hayvan dağında bir çözüm buluyorum - kamerayı çok dikkatli bir şekilde gömüyorum, böylece lens Snoopy ve Winnie-the-Pooh'un arasından görünüyor. Fişe takılı olduğundan ve iletime ayarlandığından emin olduktan sonra Teddy'nin olağandışı bir şey fark etmemesini umarak boynumda asılı duran haçı öpüyorum.

Mutfağa dönüyorum ve Teddy öğle yemeğini bitirirken yanına oturuyorum. Bu sabah çok konuşkan. Berber dükkanına gitmekten şikayet ediyordu.

-Teddy berbere gitmekten nefret ediyor, saçlarını Korkak Aslan gibi uzatmak istediğini söylüyor ama ben zar zor dinliyorum. Çok gerginim. Sorularımın çoğuna yanıt almak üzereyim ama bunlara hazır olduğumdan emin değilim.

Saatler sonra Teddy yemeğini bitiriyor ve onu Sessizlik Zamanı için üst kata gönderiyorum. Sonra aceleyle çalışma odasına girip alıcıyı takıyorum. Teddy'nin yatak odası tam üstümde, bu yüzden ses ve görüntü kristal

Net. Kamera yatağına dönük ve zeminin çoğunu görebiliyorum.
-Oturup resim çizmesi en muhtemel iki yer.

Yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Teddy çerçeveye sağdan giriyor, masasına geçiyor ve eskiz defteri ile kalem kutusunu alıyor. Sonra yatağının üstüne atlıyor. Yatağının yumuşak *gümbürtüsünü* alıcıdan *ve* başımın üstündeki tavandan duyuyorum, sanki stereo yayın yapıyormuş gibi.

Teddy sırtını yatak başlığına dayamış, bacaklarını bükmüş, dizlerini eskiz defterini desteklemek için kullanarak oturuyor. Yatağının yanındaki komodinin üzerine bir sıra kalem diziyor. Sonra minyatür bir kalemtıraşı çıkarıyor - talaşları şeffaf plastik bir kubbede toplayan türden. Bir kalemi *içinde* çeviriyor -kritch, *skritch*, *skritch- sonra* çıkarıyor, ucunu inceliyor ve yeterince keskin olmadığına karar veriyor. Tekrar içine koyuyor -*kritch*, *skritch*- ve sonra hazır olduğuna karar veriyor.

Bir an için başımı çeviriyorum -sadece bir yudum su alacak kadar- ve geri döndüğümde video tekliyor, donuyor ve sanki sese ayak uyduramıyormuş gibi kareleri atlıyor. Kalem açma seslerini hâlâ duyabiliyorum ama video Teddy'nin kaleme uzandığı bir görüntüde donup kalıyor.

Ve sonra tek bir kelime, usulca söylenen, fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle: "Merhaba."

Bunu hızlı bir parazit tıslaması izliyor. Video ileri atlıyor, sonra tekrar donuyor. Görüntü bulanıklaşıyor, çözünürlüğü azalıyor. Teddy eskiz defterinden başını kaldırmış, dikkatini yatak odasının kapısına, çerçevenin hemen dışındaki birine ya da bir şeye yöneltiyor.

"Kalemleri hazırlıyorum," diyor ve sonra gülüyor. "Kalemler mi? Çizim için."

Daha uzun bir parazit tıslaması var ve ses bana nefes almayı hatırlatan bir ritimle yükselip alçalıyor. Mikrofondaki bir şey çatırdıyor ve patlıyor ve görüntü yine ileri atlıyor-şimdi Teddy tam kameraya bakıyor ve kafası iki katına çıkmış. Bir lunapark aynasındaki yansıma gibi; yüz hatları imkansız boyutlara ulaşmış, kolları kısa küçük paletlere dönüşmüş ama yüzü devasa.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor. "Yavaşça."

Parazit daha da artıyor. Sesi kısmayı deniyorum ama düğme hiçbir işe yaramıyor; ses gittikçe yükseliyor, ta ki hoparlörden çıkıp odayı doldurmuş gibi etrafımda duyulana kadar. Video ileriye atlıyor ve Teddy kollarını açmış, yatağına yayılmış bir şekilde duruyor,

Vücudu kasılıyor ve yatağının tavanda *güm güm gümlediğini* duyabiliyorum.

Çalışma odasından çıkıp antreden geçiyorum ve merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Teddy'nin kapı koluna uzanıyorum ama dönmüyor, sıkışmış, kilitli.

Ya da bir şey onu kapalı tutuyor.

"Teddy!"

Yumruklarımı kapıya vuruyorum. Sonra geri adım atıyorum ve filmlerde gördüğüm gibi tekmeliyorum ama bu sadece ayağımı acıtıyor. Omzumu kapıya vurmayı deniyorum ve bu o kadar acıtıyor ki, yanımı tutarak yere çöküyorum. Sonra Teddy'nin odasını görebildiğimi fark ediyorum. Kapısının altında yarım inçlik küçük bir boşluk var. Yan yatıyorum, başımı yere koyuyorum, bir gözümü kapatıyorum ve boşluğa bakıyorum ve koku beni sert bir şekilde vuruyor - odadan sıcak egzoz gibi çıkan konsantre amonyağın zehirli yumruğu. Ağzıma doluyor ve yuvarlanıyorum, öksürüyorum, öğürüyorum ve biber gazı yemiş gibi boğazımı tutuyorum. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor.

Koridorda uzanmış burnumdaki sümüğü silerken ve kendime gelmeye, oturacak enerjiyi toplamaya çalışırken, kapı kolundaki küçük mekanizmanın klik sesini duydum.

Ayağa fırladım ve kapıyı açtım. Yine pis bir kokuyla karşılaşıyorum - bu idrar kokusu, son derece yoğun, duştan çıkan buhar gibi havada asılı duruyor. Gömleğimi yukarı çekip ağzıma kapatıyorum. Teddy kokudan etkilenmemiş görünüyor; tüm bağırışlarımdan bihaber. Kucağında bir eskiz defteri ve sağ elinde bir kalemle yatağında oturuyor. Hızlı hızlı çalışıyor, sayfaya kalın siyah çizgiler çiziyor.

"Teddy!"

Kafasını kaldırıp bakmıyor. Beni duymuş gibi görünmüyor. Eli hareket etmeye devam ediyor - sayfayı karanlıkla gölgeliyor, siyah gece gökyüzünü dolduruyor.

"Teddy, dinle, iyi misin?"

Yine de beni görmezden geliyor. Yatağına yaklaşıyorum ve ayağım peluş hayvanlarından birinin, gürültülü bir şekilde tiz bir kişneme çıkaran peluş bir atın üzerine düşüyor.

"Teddy, bana bak." Elimi omzuna koyuyorum ve sonunda kafasını kaldırıp baktığında gözlerinin bembeyaz olduğunu görüyorum. Göz bebekleri kafasının içine doğru yuvarlanmış. Ama hala eli hareket etmeye devam ediyor, görmeden çiziyor. Bileğini kavrıyorum ve teninin sıcaklığı, koluna dolanan güç beni şok ediyor. Normalde vücudu bir paçavra gibi

gevşek ve sarkıktır.

Bebeğin. Sık sık içi boş kemikleri var diye şaka yapıyorum, çünkü yerden kalkıp daire çizebilecek kadar hafif. Ama şimdi derisinin altında garip bir enerji var; sanki tüm kasları sıkılmış, saldırmaya hazır küçük bir pit bull terrier gibi hissediyor.

Sonra gözleri yerine oturdu. Bana göz kırptı. "Mallory?" "Ne yapıyorsun?"

Elinde bir kalem olduğunu fark eder ve hemen düşürür. "Bilmiyorum."

"Sen çiziyordun Teddy. Ben de izliyordum. Tüm vücudun titriyordu. Nöbet geçiriyor gibiydin."

"Özür dilerim-"

"Özür dileme. Kızgın değilim."

Alt dudağı titriyor. "Üzgün olduğumu söyledim!" "Sadece bana ne olduğunu anlat!"

Bağırdığımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Gördüğüm her şey beni çok korkutuyor. Yerde iki resim var ve bir üçüncüsü de eskiz defterinde işleniyor.

"Teddy, beni dinle. Kim bu kız?"

"Bilmiyorum."

"Anya'nın kızı mı?"

"Bilmiyorum!"

"Neden bunları çiziyorsun?" "Ben yapmadım Mallory, yemin ederim!"

"O zaman neden senin odandalar?"

Derin bir nefes alır. "Anya'nın gerçek olmadığını biliyorum. Gerçekten burada olmadığını biliyorum. Bazen *rüyamda* birlikte resim çizdiğimizi görüyorum ama uyandığımda hiç resim olmuyor." Sanki varlığını inkâr etmeye çalışıyormuş gibi eskiz defterini odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Hiç resim olmamalı! Onları sadece *rüyamızda* görüyoruz!"

Ve neler olduğunu anladım: Anya, Teddy uyanmadan önce resimleri yatak odasından çıkarıyor olmalı, böylece onlara bakmak zorunda kalmayacak. Ve ben gelip her zamanki işlemlerini yarıda kestim.

Teddy için her şey çok fazla çünkü gözyaşlarına boğuluyor ve onu kollarıma çekiyorum, vücudu yeniden yumuşak ve gevşek; yeniden normal bir çocuk gibi hissediyor. Ondan anlamadığı bir şeyi açıklamasını istediğimi fark ediyorum. Ondan imkansızı açıklamasını istiyorum.

Sağ elini benimkine koyuyor ve minik parmaklarının kirli kalem izleriyle lekelendiğini görüyorum. Onu sıkıca tutup sakinleştiriyorum ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyorum.

Ama gerçekten, o kadar emin değilim.

Çünkü bu çocuğun solak olduğunu biliyorum.

14

O gece Adrian bana geldi ve birlikte tüm çizimleri gözden geçirdik. Toplam dokuz resim var; verandamda bıraktığım üç resim, buzdolabıma iliştirdiğim üç resim ve bugün Teddy'nin yatak odasından topladığım üç resim. Adrian sayfaları karıştırmaya devam ediyor, sanki onları düzgün bir sıraya koymaya çalışıyormuş gibi, sanki bir hikayeyi ortaya çıkarabilecek bir tür sihirli sıra varmış gibi. Ama bütün öğleden sonra onları düşündüm ve hala bir anlam veremiyorum.

Alacakaranlık ve güneş neredeyse batmak üzere. Arka bahçedeki hava puslu ve gri. Orman yanıp sönen ateş böcekleriyle dolu. Karşıdaki büyük evde, mutfağın pencerelerinden Caroline'ın bulaşık makinesini doldurduğunu görebiliyorum; Ted yukarıda oğullarını yatırırken o da akşam yemeğini hazırlıyor.

Adrian ve ben kulübenin merdivenlerinde yan yana oturmuş, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaşmıştık. Ona bebek kamerasıyla yaptığım deneyden, Teddy'nin gözlerini ve baskın elini kullanmadan nasıl çizim yaptığını izlediğimden bahsediyorum. Adrian'ın bana deli olduğumu söylemesi gerekirdi -hikayemin kulağa çılgınca *geldiğini* biliyorum- bu yüzden beni ciddiye aldığında rahatlıyorum. Çizimleri yüzüne yakın tutuyor ve öksürüyor. "Tanrım, bunlar gerçekten kokuyor."

"Bu Teddy'nin yatak odasının kokusu. Her zaman değil ama bazı zamanlar. Caroline yatağı ıslattığını söylüyor."

"Bunun çiş olduğunu sanmıyorum. Geçen yaz Burlington County'de bir işimiz vardı. Pine Barrens yakınlarında mı? Adamın biri boş arazisini temizlememiz için bizi tuttu. Yarım dönümlük bir araziydi, yabani otlar başınızdan daha uzundu, kelimenin tam anlamıyla palalarla kesiyorduk. Ve inanamayacağınız kadar çöp, eski kıyafetler, bira şişeleri, bowling iğneleri, aklınıza gelebilecek en garip çöpler. Ama bulduğumuz en kötü şey ölü bir geyikti. Temmuzun ortasında. Araziyi temizlemek için tutulmuştuk, bu yüzden onu poşetleyip oradan çıkarmamız gerekiyordu. Detaylara girmeyeceğim Mallory, ama korkunçtu. Ve asla yapamayacağım şey

Unutmayın -bunu filmlerde hep duyarsınız ama doğrudur- koku korkunçtu. Bu resimlerdeki gibi kokuyordu."

"Ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum." Çizim yığınını alıyor ve sanki onlara bu kadar yakın oturmak güvenli değilmiş gibi belli bir mesafeye koyuyor. "Teddy'nin iyi olduğunu düşünüyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçekten garipti. Cildi kavruluyordu. Ve ona dokunduğumda, artık Teddy gibi hissetmiyordu. Başka bir şey gibi hissediyordu."

"Ailesine söylediniz mi?"

"Onlara ne diyeyim? 'Oğlunuzun Annie Barrett'in hayaleti tarafından ele geçirildiğini düşünüyorum' mu? Çoktan denedim. Çıldırdılar."

"Ama artık durum farklı. Kanıtınız var. Tüm bu yeni resimler. Dediğin gibi: Teddy bunları yardım almadan çizemezdi."

"Ama Anya'nın ona yardım ettiğini kanıtlayamam. Kulübeme gizlice girip bunları buzdolabımın üzerine bıraktığını kanıtlayamam. Kulağa çılgınca geliyor."

"Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Ailesini benim kadar tanımıyorsun. Bana inanmazlar. Araştırmaya devam etmeliyim, gerçek kanıta ihtiyacım var."

Seltzers içiyoruz ve büyük bir kase mikrodalga patlamış mısırı paylaşıyoruz.

-Kısa sürede sağlayabileceğim en iyi ikramlar. Ev sahipliği becerilerim konusunda kendimi yetersiz hissediyorum ama Adrian buna aldırmıyor gibi görünüyor. Spring Brook Halk Kütüphanesi'ndeki durum hakkında beni bilgilendirdi. Annesi arşivleri taramaya başlamış ama henüz bir şey bulamamış. "Dosyaların darmadağın olduğunu söylüyor. Tapular, eski gazeteler, hiçbir şey düzenli değil. Bir haftaya daha ihtiyacı olacağını düşünüyor."

"Bir hafta daha bekleyemem, Adrian. Bu şey -bu ruh ya da hayalet, her ne ise- kulübemin içine giriyor. Bazı geceler beni izlediğini hissediyorum."

"Nasıl yani?"

Bu hissi tanımlayacak kelimeleri hiçbir zaman bulamadım - duyularımın çevresinde, bazen tiz bir sızlanma sesinin eşlik ettiği garip bir çırpınma hissi. Pennsylvania Üniversitesi'ndeki araştırma deneyinden bahsetmek, Adrian'a "bakış algılama" gibi terimleri duyup duymadığını sormak istiyorum. Ama konuşmayı geçmişime yöneltecek bir şey söylemek istemiyorum. Ona zaten çok fazla yalan söyledim; hâlâ itiraf etmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Bir fikrim var," diyor. "Annemle babamın garajlarının üzerinde küçük bir daireleri var. Şu anda kimse kullanmıyor. Belki birkaç gün bizimle kalabilirsin. Burada çalış ama biz neler olduğunu anlayana kadar güvenli bir yerde uyu."

Kendimi Maxwell'lere durumu açıklarken hayal etmeye çalışıyorum - beş yaşındaki Teddy'ye taşınacağımı, çünkü arka bahçesinde yaşamaktan çok korktuğumu söylüyorum.

"Ben gitmiyorum. Teddy'ye bakmak için işe alındım ve burada kalıp Teddy'ye bakacağım."

"O zaman kalmama izin ver." "Şaka yapıyorsun."

"Senin katında yatacağım. Komik bir şey yok, sadece ek güvenlik önlemi." Ona bakıyorum, hava neredeyse kararmış ama kızardığından eminim. "Annie Barrett'ın hayaleti kulübene gizlice girerse, bana takılıp beni uyandıracak ve onunla birlikte konuşacağız."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır Mallory, yardım etmeye çalışıyorum."

"Yatıya kalmaya iznim yok. Bu ev kurallarından biri."

Adrian sesini fısıltıya düşürür: "Her sabah beş buçukta kalkıyorum. Gün doğmadan gizlice çıkabilirim. Maxwell'ler uyanmadan önce. Hiçbir fikirleri olmaz."

Ve evet demek istiyorum. Adrian'la gece geç saatlere kadar konuşmaya devam etmek isterim. Onun eve gitmesini gerçekten istemiyorum.

Ama beni durduran tek şey gerçek. Adrian hâlâ kros burslu atlet ve üniversite öğrencisi Mallory Quinn'e yardım ettiğini düşünüyor.

Mallory Quinn olduğumun farkında değil, eski bir keş ve tam bir beceriksiz. Kız kardeşimin öldüğünü ve annemin benimle konuşmadığını, dünyada benim için en önemli olan iki insanı kaybettiğimi bilmiyor. Ve ona söylememin hiçbir yolu yok. Bunları kendime bile zar zor itiraf edebiliyorum.

"Hadi, Mallory. Evet de. Senin için endişeleniyorum." "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"O zaman konuş benimle. Anlat bana. Ne bilmem gerekiyor?"

Ama ona şimdi söyleyemem, yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacım varken olmaz. Geçmişimi birkaç gün daha gizli tutmalıyım. Ve sonra yemin ederim ona her şeyi anlatacağım.

Elini nazikçe dizime koyuyor.

"Senden hoşlanıyorum Mallory. Sana yardım etmeme izin ver."

Hamle yapmak için cesaretini toplamaya çalıştığını fark ettim. Biri beni öpmeye çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Beni öpmesini *istiyorum* ama aynı zamanda istemiyorum da... O yavaşça bana doğru dönerken öylece donmuş bir şekilde oturuyorum.

Sonra bahçenin karşısındaki büyük evin sürgülü cam kapıları açılır ve Caroline Maxwell elinde bir kitap, bir şarap şişesi ve uzun saplı bir bardakla dışarı çıkar.

Adrian geri çekilir ve boğazını
temizler. "Şey, geç oldu."

Ayağa kalktım. "Evet."

Avludan geçip büyük evin yanından dolanıyoruz ve Maxwell'lerin iki arabalık garaj yoluna giden kaldırım taşlı yolu takip ediyoruz. "Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli," diyor Adrian. "Yine de endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Peki, bu şey - bu ruh ya da hayalet, her neyse - onu hiç gördünüz mü?"

"Hayır."

"Peki onu hiç duyuyor musun? Garip inlemeler ya da sesler? Gecenin bir yarısı fısıltılar?"

"Asla."

"Peki senin eşyalarını karıştırıyor mu? Duvardaki resimleri deviriyor, kapıları çarpıyor, ışıkları açıyor mu?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

"Aynen öyle. Seni korkutmak için bir sürü şansı var. Ya yapamayacak ya da yapmayacak. Bence iletişim kurmaya çalışıyor. Bence daha fazla çizim gelecek ve hepsini aldığımızda ne söylemeye çalıştığını anlayacağız."

Haklı mı? Hiçbir fikrim yok. Ama sesindeki sakinliği ve güveni takdir ediyorum. Tüm sorunlarımın tamamen yönetilebilir görünmesini sağlıyor.

"Teşekkür ederim, Adrian. Bana inandığın için teşekkür ederim."

★ ★ ★

Kulübeme geri dönerken Caroline verandadan bana seslendi. "Görüyorum ki yeni bir arkadaş edinmişsin. Umarım onu korkutup kaçırmamışımdır."

Bağırmak zorunda kalmamak için bahçeyi geçiyorum. "O senin
peyzajcılarından biri.
Lawn King için çalışıyor."

"Biliyorum, Adrian'la birkaç hafta önce tanıştım. Sen taşınmadan hemen önce. Teddy traktöründen çok etkilenmişti." Şarabından bir yudum aldı. "Çok tatlı, Mallory. O gözler!"

"Biz sadece arkadaşız."

Omuz silkiyor. "Bu beni ilgilendirmez. Ama buradan bakınca oldukça yakın oturuyormuşsunuz gibi görünüyor."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Belki *biraz* daha yakın?"

Kitabını kapatıp bir kenara koyuyor ve beni oturmaya teşvik ediyor. "Onun hakkında başka ne biliyoruz?"

Üç blok ötede oturduğunu, babasının işinde çalıştığını ve New Brunswick'teki Rutgers Üniversitesi'nde mühendislik okuduğunu anlatıyorum. "Okumayı seviyor. Ona bir kitapçıda rastladım. Spring Brook'taki herkesi tanıyor gibi görünüyor."

"Peki ya uyarı işaretleri? Kusurları neler?"

"Henüz bir şey bulduğumdan emin değilim. Bir tür *Star Wars* meraklısı mı? Yani, giyinip kuşanıp bu kongrelere gitmesi beni şaşırtmazdı."

Caroline gülüyor. "Eğer en büyük kusuru buysa, Prenses Leia kostümü giyer ve üzerine atlardım. Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Emin değilim."

"Belki bir sonraki hamleyi sen yaparsın. Onu eve davet et. Havuzu kullanabilir, birlikte piknik yapabilirsiniz. Eminim Teddy onunla yüzmeyi çok ister."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Belki yaparım."

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturup gecenin dinginliğinin tadını çıkarıyoruz ve sonra Caroline kitabına uzanıyor -köpüklü ve notlarla dolu eski bir ciltsiz kitap. Kapağında çıplak bir Havva Cennet Bahçesi'nde durmuş elmaya uzanırken yılan yakınlarda pusuda bekliyor.

"Bu İncil mi?"

"Hayır, bu şiir. *Kayıp Cennet*. Üniversitedeyken çok severdim ama şimdi tek bir sayfasını bile okuyamıyorum. Artık sabrım kalmadı. Sanki annelik dikkat süremi mahvetti."

"Kulübemde ilk Harry Potter var. Teddy'ye okumak için kütüphaneden aldım ama istersen ödünç alabilirsin."

Caroline eğlenceli bir şey söylemişim gibi gülümsüyor. "Sanırım ben yatacağım. Geç oluyor. İyi geceler, Mallory."

O eve giriyor ve ben de bahçeden kulübeme doğru uzun bir yürüyüş yapıyorum. Bir kez daha Hayden's Glen'de dolaşan ayak seslerini duyabiliyorum -daha fazla geyik ya da sarhoş gençler ya da ölü insanlar, kim bilir- ama bu sesler beni artık korkutmuyor.

Çünkü Adrian'ın haklı olduğuna
karar verdim. Anya'dan korkmama
gerek yok.
Bana zarar vermeye
çalışmıyor. Beni
korkutmaya çalışmıyor.
Bana bir şey anlatmaya çalışıyor.
Ve bence aracıları devre dışı bırakmanın zamanı geldi.

15

Ertesi sabah Teddy'ye Adrian'ın öğle yemeğinde havuz partisi için eve geleceğini söyledim ve büyük bir piknik ziyafeti hazırlamaya başladık: ızgara tavuklu sandviçler, makarna salatası, meyve salatası ve taze sıkılmış limonata. Teddy her şeyi gururla havuz güvertesine taşıyor ve ben de gölgede yemek yiyebilmemiz için veranda şemsiyelerini açıyorum.

Adrian'ı plan hakkında bilgilendirdim ve Mitzi ile ben ruh tahtasını kullanmaya çalışırken Teddy'ye bakıcılık yapmayı kabul etti. Adrian mayosu ve kırmızı Scarlet Knights tişörtüyle öğlen vakti geldi ve Teddy onu karşılamak için havuzun güvertesine koştu. Teddy'nin boyu bir metreden kısa olmasına rağmen, bir şekilde çocuk korumalı kapıyı açmanın bir yolunu bulmuş. Sonra şef rolüne bürünerek Adrian'ı "restoranımıza" davet ediyor ve masamıza kadar eşlik ediyor.

Adrian sergilenen tüm yiyeceklere hayret ediyor. "Keşke burada kalıp bütün gün yemek yiyebilsem! Ama El Jefe bana sadece bir saat veriyor. Ondan sonra beni aramaya gelecek ve bu hiçbirimiz için iyi olmayacak."

"Hızlı yiyeceğiz ki yüzebilelim," diyor Teddy ona. "Sonra Marco Polo oynayabiliriz!"

Adrian'a bir sürü talimat verdim. Teddy'nin yüzdürücülerini takması gerektiğini, suyun sığ tarafta bile onun için çok derin olduğunu tekrar tekrar hatırlatıyorum. Bir şey yiyemeyecek kadar gerginim. Mitzi'nin son bir saattir "buluşma" için hazırlık yaptığı kulübeye bakıp duruyorum. Planın işe yarayacağından emin değil. İdeal şartlar altında Teddy'nin ruh tahtasında yanımızda oturacağını söylüyor. Ama Teddy'nin yirmi metre kadar uzakta olmasının yeterince yakın olabileceğini kabul ediyor ve bu benim göze aldığım tek şans.

Teddy yüzmek için sabırsızlanıyor, bu yüzden sadece yarım sandviç yiyor ve artık aç olmadığını söylüyor. Adrian da başlamaya hazır olduğumu bildiği için hızlıca yemeğini yiyor ve Teddy'yi yerden kaldırmak için tek kolunu kullanıyor.

"Hazır mısınız, Bay T?"

Teddy zevkle çığlık atıyor. Şimdi işin
zor kısmı:

"Teddy, Adrian'ın bir süre sana göz kulak olmasının sakıncası var mı? Kulübemde bir şeyler yapmam gerekiyor."

Beklediğim gibi, Teddy çılgına döndü. Havuz güvertesinin en ucuna kadar koşuyor, kollarını manyak gibi sallıyor, Adrian'ın - Adrian!!! - bebek bakıcılığı yapacak olmasından kesinlikle heyecan duyuyor.

"Lütfen onu dikkatle izleyin. Gözünüzün önünden ayrılmasına izin veremezsiniz. Bir saniye bile. Eğer ona bir şey olursa-"

"İyi olacağız," diye söz veriyor Adrian. "Benim endişelendiğim sensin. Ruh çağırma tahtasını ilk kez mi kullanıyorsun?"

"Ortaokuldan beri ilk kez."

"Dikkatli ol, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Başımı salladım. "Kulübenin yakınına bile gelme. Çığlıklarımızı duysan bile. Teddy'nin ne yaptığımızı bilmesini istemiyorum. Eğer ailesine söylerse, çıldırırlar."

"Ama ya bir sorun çıkarsa?"

"Mitzi bunlardan yüzlercesini yaptığını söylüyor. Tamamen güvenli olduklarını söylüyor."

"Ya Mitzi yanılıyorsa?"

Ona her şeyin yolunda gideceğine dair güvence veriyorum ama sesimin çok emin çıktığından emin değilim. Mitzi bugün cep telefonumu altı kez arayarak önemli önlemler ve kısıtlamalar konusunda beni uyardı. Herhangi bir mücevher ya da parfüm kullanmamı yasakladı. Makyaj yok, şapka ya da eşarp yok, burnu açık ayakkabı yok. Her konuşmada sesi daha da manik geliyordu. Sinir yollarını "açmak" için THC kullandığını açıkladı ve tüm esrarın onu paranoyaklaştırdığından endişeleniyorum.

Teddy koşarak bize doğru geliyor ve Adrian'ın dizlerine çarparak onu neredeyse havuza düşürüyor. "Hazır mısın? Artık yüzebilir miyiz?"

"Size iyi eğlenceler," diyorum onlara. "Birazdan döneceğim."

★ ★ ★

Kulübeye vardığımda Mitzi hazırlıklarını tamamlamıştı. Mutfak tezgahımın üzerinde bir yığın referans kitabı var ve güneş ışığını kesmek için pencerelerin üzerine ağır siyah kumaşlar asmış. Kasvete alışmak için gözlerimi kırpıştırarak ön kapıyı açtığımda, onu

Adrian'ın tişörtünü çıkarışını izliyordu. "Aman aman. Bu yakışıklı Scarlet Knight'ı nereden buldun?"

Adrian'ı peyzaj kıyafetleri olmadan tanıyamıyor gibi görünüyor, onun sadece birkaç hafta önce tecavüzcü olarak profilini çıkardığı adam olduğunu fark etmiyor.

"Sokağın aşağısında oturuyor."

"Çocuğa göz kulak olması için ona güveniyor musunuz?

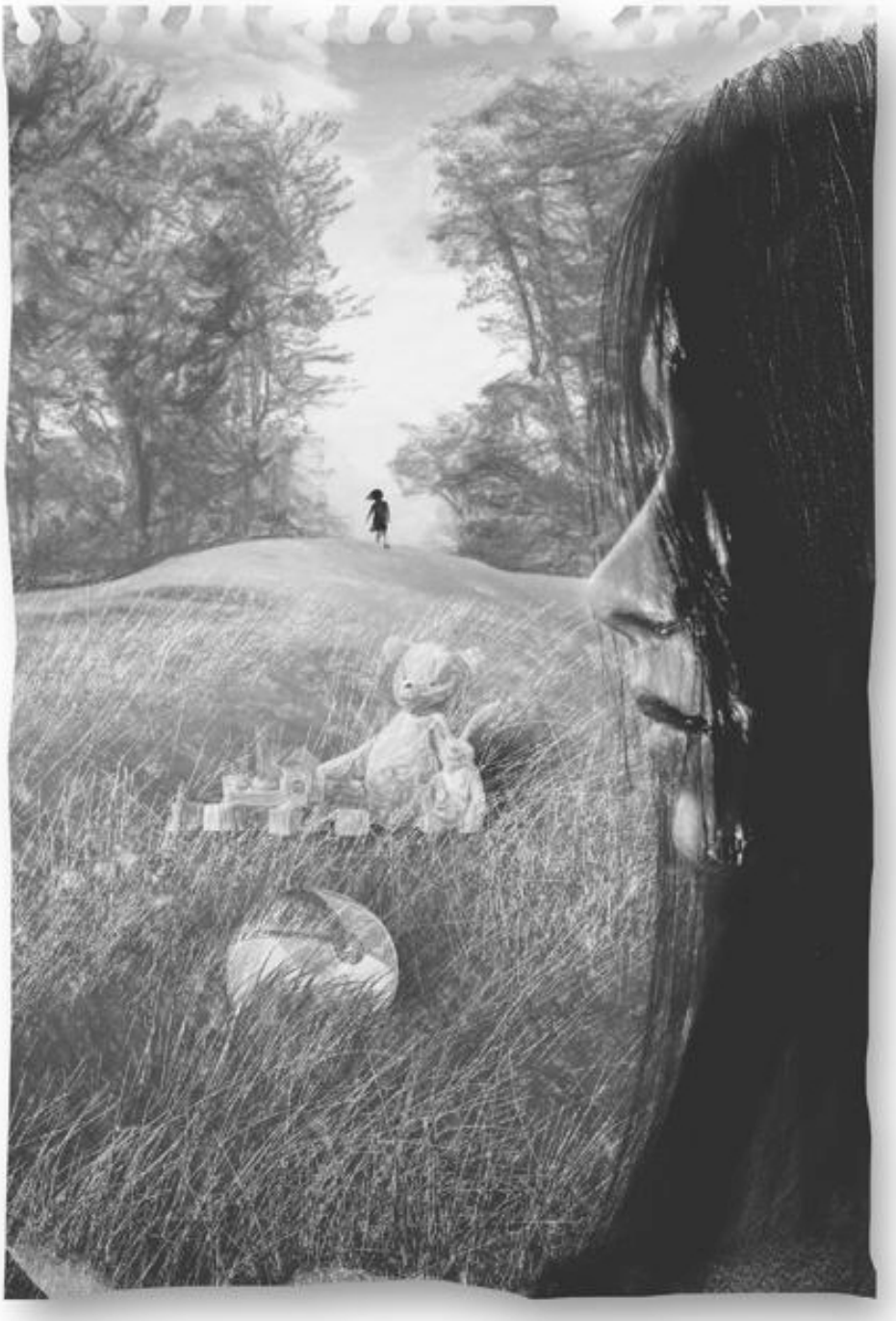
Rahatsız edilmeyecek miyiz?" "İyi olacağız."

Kapıyı kapatıyorum ve kendimi bir mezarın içine kapatmış gibi oluyorum. Havada yanan adaçayının odunsu kokusu var; Mitzi bunun düşman ruhların müdahalesini azaltacağını söylüyor. Odanın etrafına yarım düzine adak mumu yerleştirmiş, bize çalışmamıza yetecek kadar ışık veriyor. Mutfak masamın üzerinde siyah bir örtü var ve ahşap ruh tahtası ortada duruyor, etrafı küçük tanecikli kristallerden oluşan bir halkayla çevrili. "Deniz tuzu," diye açıklıyor Mitzi. "Biraz aşırı bir önlem ama ilk seferin olduğu için işi şansa bırakmak istemiyorum."

Başlamadan önce Mitzi aldığım tüm çizimleri gözden geçirip geçiremeyeceğini sordu. Bu noktada epey bir koleksiyon biriktirmiştim; o sabah erken saatlerde uyandığımda kulübemin zemininde üç yeni resim buldum, sanki ön kapının altından atılmış gibiydiler.

Mitzi özellikle son resimden, kadının yüz profilinden rahatsız olmuş görünüyor. Ufuktaki silueti işaret ediyor. "Ona doğru yürüyen bu kişi kim?"

"Sanırım ondan uzaklaşıyor."

Mitzi ürperir, bir ürpertiyle sarsılır, sonra silkelenir. "Sanırım sadece sormamız gerekecek. Hazır mısınız?"

"Bilmiyorum."

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır."

"Cep telefonun kapalı mı?"

"Evet."

"O zaman hazırsın."

Masanın karşılıklı iki ucuna oturuyoruz. Aramızda Anya için boş bırakılmış üçüncü bir sandalye var. Kulübenin karanlığında, Spring Brook'u geride bırakmışım gibi hissediyorum. Daha doğrusu, aynı anda hem Spring Brook'un içinde hem de dışındaymışım gibi geliyor. Hava farklı; daha yoğun, nefes almak daha zor. Teddy'nin gülüşünü, Adrian'ın "Cannonball!" diye bağırışını ve yüzme havuzundaki su şırıltısını hâlâ duyabiliyorum ama tüm bu sesler sanki kötü bir telefon bağlantısından duyuyormuşum gibi biraz bozuk.

Mitzi tahtanın ortasına kalp şeklinde küçük bir planchette yerleştiriyor ve parmaklarımı bir tarafa koymam için beni davet ediyor. Tahtanın alt kısmında küçük pirinç tekerlekler üzerinde üç küçük tekerlek bulunuyor; en ufak bir dokunuş tahtanın benden uzaklaşmasına neden oluyor. "Sakin ol, itmek istemezsin," diyor Mitzi. "Bırak bütün işi alet yapsın."

Parmaklarımı gevşetmeye çalışarak esnetiyorum. "Özür dilerim."

Mitzi parmaklarını tahtanın diğer tarafına koyar. Sonra gözlerini kapatır.

"Tamam Mallory, konuşmayı ben başlatacağım. Temas kuracağım. Ama iyi bir uyum sağladığımızda, sorularını sormana izin vereceğim. Şimdilik sadece gözlerini kapat ve rahatla."

Gerginim ve biraz da utangacım ama Mitzi'nin sesi güven verici. Kendimi onu yansıtırken, duruşuna ve nefes alışına uyarken buluyorum. Tütsü kaslarımı gevşetiyor ve düşüncelerimi sakinleştiriyor. Tüm gündelik endişelerim ve kaygılarım -Teddy, Maxwell'ler, koşmak, ayıklık- her şey yok olmaya başlıyor.

"Hoş geldiniz, ruhlar," diyor Mitzi ve ben ses tonundan irkilerek koltuğumda geriye doğru sarsılıyorum. "Burası güvenli bir alan. Varlığınızı memnuniyetle karşılıyoruz. Biz

sizi sohbetimizde bize katılmaya davet ediyoruz."

Kulübenin dışında, yüzme havuzunun seslerini hâlâ duyabiliyorum - çılgınca tekmeleme ve su sıçratma sesleri. Ama sonra daha fazla konsantre oluyorum ve onları engellemeyi başarıyorum. Parmak uçlarımı gevşetiyorum, herhangi bir baskı uygulamadan planchette ile teması sürdürüyorum.

"Annie Barrett, Annie Barrett ile görüşmek istiyoruz," diyor Mitzi. "Orada mısın, Annie? Bizi duyabiliyor musun?"

Sert ahşap destekli sandalyede oturdukça, vücuduma temas ettiği tüm noktaların daha fazla farkına varıyorum - popomun altındaki koltuk, kürek kemiklerime baskı yapan travers. Planchette'i inceliyor, en ufak bir hareket belirtisi bekliyorum. Yanan adaçayı çıtırdıyor ve patlıyor.

"Peki ya Anya? Burada bir Anya var mı? Bizi duyabiliyor musun, Anya?"

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve onları kapatmak için kendime izin veriyorum. Sanki hipnotize ediliyormuşum ya da günün sonunda sıcak bir yatakta, rahat bir battaniyenin altında uzanıp uykuya dalmaya hazır olduğum o son anlara ulaşmışım gibi hissediyorum.

"Orada mısın, Anya? Bizimle konuşacak mısın?" Cevap yok.

Artık arka bahçedeki sesleri duymuyorum. Tek duyduğum Mitzi'nin zor nefes alışları.

"Sana yardım etmemize izin ver, Anya. Lütfen. Seni dinliyoruz."

Sonra bir şey ensemi okşuyor. Sanki sandalyemin arkasından bir insan geçmiş gibi. Dönüyorum, kimse yok ama Ouija tahtasına tekrar baktığımda arkamda birinin bana doğru eğildiğini hissediyorum. Yumuşak, uzun saçlar yanağıma düşüyor, omzumu sıyırıyor. Ve sonra görünmez bir ağırlık elimi itiyor - nazik, dürtücü bir baskı, planchette'i ileri doğru itiyor. Tekerleklerinden biri küçük bir gıcırtı çıkarıyor, bir farenin yumuşak çığlığı gibi.

"Hoş geldin, ruh!" Mitzi bana gülümsüyor ve neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ediyorum; arkamdaki şeyi görmediği ya da hissetmediği çok açık. "Çağrımıza cevap verdiğiniz için teşekkürler!"

Sıcak nefes ensemi gıdıklıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Elime ve bileğime daha fazla baskı uygulanıyor, tahtanın üzerinde yavaşça daireler çizerek ilerliyorum.

"Bu Anya mı?" Mitzi soruyor. "Anya ile mi konuşuyoruz?"

Tahtada standart bir alfabe ve sıfırdan dokuza kadar rakamlar, üst köşelerde ise EVET ve HAYIR kelimeleri yer alıyor. Pasif bir şekilde izliyorum,

Mitzi dört parmağını da tahtanın üzerinde tutuyor ama boştaki eliyle sonuçları bir not defterine yazmak için bir kalem tutuyor: *I-G-E*? Alnında boncuk boncuk ter var. Bana bakıyor ve yılmadan başını sallıyor.

"Yavaş konuş, ruh," diyor. "Çok zamanımız var. Seni anlamak istiyoruz. Anya'yla mı görüşüyorum?"

Planchette önce *N*'ye, sonra *X*'e ve sonra *O*'ya gider.

"Eğiliyorsun," diye fısıldıyor Mitzi, sinirlenmiş bir şekilde ve ben de onunla konuştuğunu fark ediyorum

Be

n. "Ne?"

"Masanın üzerine. İtiyorsun Mallory." "*Ben*

yapmıyorum."

"Sandalyene geri otur. Dik otur."

Onunla tartışmaktan, ona gerçeği söylemekten çok korkuyorum.

İstemiyorum.

her ne oluyorsa kes.

"Ruh, mesajınızı memnuniyetle karşılıyoruz! Paylaşmak istediğiniz her türlü bilgiyi memnuniyetle karşılıyoruz."

Elime daha fazla baskı uygulanıyor ve tahta daha hızlı hareket ediyor, tahta boyunca ilerliyor, birbiri ardına rastgele harflerde duruyor, bir dizi ruhani parazit: *L-V-A-J-X-S*. Mitzi hala her şeyi kaydediyor ama giderek daha fazla sinirleniyor gibi görünüyor. Sonuçlar alfabe çorbasına benziyor.

Ahşap tahta, korkmuş küçük bir hayvanın kalp atışları gibi enerjiyle gümbürdüyor. Tahtanın üzerinde uçuşuyor ve Mitzi tek eliyle yaptığı notlara zar zor yetişiyor. Hava o kadar yoğun ki boğuluyorum; gözlerim sulanıyor ve duman dedektörümün neden çalışmadığını bilmiyorum. Sonra Mitzi parmaklarını kaldırıyor ve planchette hareket etmeye devam ediyor. Elim tahtayı itiyor ve masanın kenarından uçarak yere çarpıyor. Mitzi ayağa kalktı, öfkeliydi. "Biliyordum! İtiyordun! Bunca zamandır itiyordun!"

Tüm ağırlık elimi terk ediyor ve aniden trans halinden çıkıyorum. Oda tekrar odaklanıyor. Çarşamba öğleden sonra saat on iki kırk beş ve Adrian'ın arka bahçede "Altı Mississippi, Yedi Mississippi..." diye saydığını duyabiliyorum ve Mitzi bana ters ters bakıyor.

"Bunu Anya yaptı. Ben değil."

"Seni izledim Mallory. Seni

gördüm!" "Sekiz Mississippi!"

"Anya elimi oynattı. Bana rehberlik ediyordu."

"Bu bir pijama partisi değil. Bu bir oyun değil. Bu benim geçim kaynağım, bunu çok ciddiye alıyorum!"

"Dokuz Mississippi!"

"Zamanımı boşa harcadın. Bütün günümü boşa harcadın!"

Ve aniden gün ışığına göz kırpıyorum. Kulübemin kapısı açıldı ve küçük Teddy verandada duruyor, karanlığa bakıyor. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamızı işaret ediyor. Arka bahçede Adrian sesleniyor, "On Mississippi! Hazır olun ya da olmayın, işte geliyorum!"

Teddy içeri giriyor ve sessizce kapıyı kapatıyor. Sonra kulübenin etrafına bakıyor, adak mumlarına, karartılmış pencerelere ve deniz tuzu halkalı mutfak masama hayretle bakıyor. "Ne oynuyorsun?"

"Tatlım, buna ruh tahtası deniyor," diyor Mitzi, onu daha yakından bakmaya davet ederek. "Doğru ellerde, iletişim için bir araçtır. Ölülerle konuşmak için."

Teddy teyit için bana bakıyor, sanki Mitzi'nin doğruyu söylediğine inanamıyormuş gibi. "Gerçekten mi?"

"Hayır, hayır, hayır." Çoktan sandalyemden kalkmıştım ve ona kapıya kadar eşlik ediyordum. "Bu sadece bir oyuncak. Sadece bir oyun." Teddy'nin ailesine ruh çağırma seansından bahsetmesi ihtiyacım olan son şey. "Sadece rol yapıyorduk. Gerçek değil."

"Bu çok gerçek," diyor Mitzi. "Eğer gücüne saygı duyarsanız. Eğer ciddiye alırsanız."

Kapıyı açıyorum ve Adrian'ın bahçenin öbür ucunda, Hayden's Glen'deki ağaçların arasında Teddy'yi aradığını görüyorum. "Buradayım," diye seslendim.

Koşarak yanıma geliyor ve Teddy bacaklarımın arasından sıyrılıp çimlerin üzerinden koşarak geçiyor, hâlâ saklambaç oyununa dalmış durumdalar.

"Bunun için üzgünüm," diyor Adrian. "Ona havuz güvertesinde kalmasını söyledim. Umarım hiçbir şeyi mahvetmemiştir."

"Zaten mahvolmuştu," diyor Mitzi. Eşyalarını topluyor, mumları söndürüyor ve tütsü tepsilerini topluyor. "Bu kulübede hiç ruh yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bu sadece dikkat çekmek için uydurduğu bir hikâye."

"Mitzi, bu doğru değil!"

"Bu tahtayı yüzlerce kez kullandım. Hiç böyle davranmamıştı."

"Yemin ederim-"

"Scarlet Knight'ına yemin et, tamam mı? Omzunda ağla, belki senin için üzülür. Ama benden daha fazla zaman kaybetmemi isteme."

Kitaplarını çantasına tıkıştırıyor ve yanımdan hışımla geçip kulübemin merdivenlerinden inerken neredeyse ayağı takılıyor.

"Az önce ne oldu?" Adrian soruyor.

"Anya buradaydı, Adrian. Kulübenin içindeydi. Yemin ederim, üzerimde durduğunu hissettim. Kolumu oynatıyordu. Ama harfler anlamsızdı. Hiçbir şey heceleyemiyorduk. Sonra tam ortasında Mitzi kendini kaybetti. Bana bağırmaya başladı."

Verandadan, Mitzi'nin çimenlikte yalpalayarak ilerleyişini, sola savruluşunu ve ardından düz bir çizgi tutturamayarak sağa doğru aşırı telafi edişini izliyoruz.

"O iyi mi?" Adrian soruyor.

"Şey, kafası oldukça iyi, ama sözde bu onun sürecinin bir parçası."

Üzgün bir Teddy avluda yürümektedir. Kötü bir şey olduğunu, büyüklerin üzgün olduğunu anlamış gibidir. Umutlu bir sesle, "Beni kovalamak isteyen var mı?" diye sorar.

Adrian gittiği için özür diler ama gitmesi gerektiğini söyler. "Geri dönmeliyim yoksa El Jefe çıldıracak."

Teddy'ye "Seni takip edebilirim," dedim. "Sadece bize bir dakika ver."

Belli ki Teddy'nin istediği cevap bu değil. Avludan havuzun avlusuna doğru yürüyor, ikimizden de memnun değil.

"İyi olacak mısın?" Adrian soruyor.

"Ben iyiyim. Umarım Teddy ailesine bir şey söylemez." Ama söyleyeceğinden eminim.

16

Havuz partisinden sonra Teddy Sessizlik Zamanı için yatak odasına gidiyor ve ben aşağıda, çalışma odasında kalıyorum. Belki de orada ne yaptığını bilmek istemiyorumdur. Belki de bu kadar çok soru sormayı bırakırsam her şey benim için daha iyi olacak. Öğleden sonra Büyülü Orman'da uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz. Sarı Tuğlalı Yol'u takip ederek Ejderha Geçidi'ne ve Kraliyet Nehri'ne iniyoruz ve ben Prenses Mallory ile Prens Teddy hakkında yeni bir hikâye uydurmaya çalışıyorum. Ama Prens Teddy 'nin tek konuşmak istediği ruh tahtaları: Pile ihtiyaçları var mı? Ölü kişiyi nasıl buluyorlar? *Herhangi bir* ölüyü bulabilirler mi? Abraham Lincoln'ü bulabilirler mi? "Bilmiyorum" deyip duruyorum ve ilgisini kaybedeceğini umuyorum. Onun yerine bir ruh tahtası satın almanın ne kadar tuttuğunu soruyor.

bir tane yapmak mümkün.

Caroline her zamanki saatinde işten eve dönüyor ve ben de uzaklaşmak ve stres atmak için aceleyle uzun bir koşuya çıkıyorum. Eve vardığımda saat neredeyse yedi olmuştu ve Ted ile Caroline verandada beni bekliyorlardı. Ve yüzlerini görür görmez, bildiklerini anlıyorum.

"Antrenman iyi miydi?" Ted soruyor.

Ses tonu hafif, sanki her şeyi hoş tutmaya kararlıymış gibi.

"Oldukça iyi. Neredeyse dokuz mil."

"Dokuz mil, gerçekten mi? Bu olağanüstü."

Ama Caroline'ın havadan sudan konuşmaya hiç niyeti yok. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kendimi müdürün odasına sürüklenmiş ve ceplerimi boşaltmaya zorlanmış gibi hissediyorum. Tek düşünebildiğim aptalı oynamak: "Sorun ne?"

Elime bir kâğıt tutuşturuyor. "Bu çizimi yemekten önce buldum. Teddy bana göstermek istemedi. Saklamaya çalıştı. Ama ben ısrar ettim. Şimdi bu resme bak ve bana seni neden hemen kovmamamız gerektiğini söyle."

Ted bir elini onun koluna koyar. "Aşırı tepki vermeyelim."

"Bana patronluk taslama Ted. Mallory'ye çocuğumuza bakması için para ödüyoruz. Ve onu bahçıvanla bıraktı. Ouija tahtası oynayabilsin diye. Yan evde yaşayan esrarkeşle. Nasıl aşırı tepki veriyorum?"

Çizim, verandama ve buzdolabıma bırakılan karanlık ve uğursuz resimlere hiç benzemiyor. Sadece Teddy'nin çubuk figür karakterlerinden bir demet - ben ve Mitzi olduğu belli olan kızgın bir kadın, harfler ve rakamlarla kaplı bir dikdörtgenin etrafında toplanmışız.

BX03
1401

"*Biliyordum*!"

Caroline gözlerini kısar. "Neyi biliyordu?"

"Anya buradaydı! Seansta! Mitzi beni işaretçiyi itmekle suçladı ama Anya'ydı! Onu hareket ettiriyordu. Teddy onu gördü. Resim bunu kanıtlıyor!"

Caroline şaşkındı. Ted'e döner ve Ted ellerini kaldırarak sakinleşmemiz için yalvarır. "Hepimiz derin bir nefes alalım, tamam mı? Duyduklarımızı anlamaya çalışalım."

Ama tabii ki kafaları karışık. Gördüğüm her şeyi görmediler. Resimleri görmeden bana asla inanmayacaklar. Kulübemin kapısını açıyorum ve beni takip etmeleri için onları içeri çağırıyorum. Çizim yığınını çıkarıp yatağımın üzerine bir ızgara şeklinde diziyorum. "Şunlara bakın. Kâğıtları tanıdın, değil mi? Teddy'nin eskiz defterlerinden mi? Geçen Pazartesi ilk üç çizimi verandamda buldum. Teddy'ye sordum ve onlarla bir ilgisi olmadığını söyledi. Ertesi gece Russell'la yemeğe çıktık. Kulübemin kapısı kilitliydi. Ama eve geldiğimde buzdolabımın üzerinde üç çizim daha vardı. Ben de Teddy'nin yatak odasına bir kamera sakladım-"

"*Ne* yaptın?" Caroline soruyor.

"Bir bebek telsizi. Senin bodrumundan. Sessiz Zaman'da kamerayı odasına koydum ve onu resim yaparken izledim." Sonraki üç resmi gösteriyorum. "Bunları yaparken onu izledim. Sağ elini kullanıyordu."

Caroline başını sallar. "Üzgünüm Mallory, ama beş yaşında bir çocuktan bahsediyoruz. Teddy'nin yetenekli olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz ama bunu yapabilmesine imkân yok-"

"Beni anlamıyorsunuz. Bu resimleri Teddy çizmedi. Anya çizdi. Annie Barrett'ın ruhu. Teddy'yi yatak odasında ziyaret ediyor. Onu bir kukla gibi kullanıyor. Bir şekilde onun bedenini kontrol ediyor ve bu resimleri çizip benim kulübeme getiriyor. Çünkü bana bir şey söylüyor."

"Mallory, yavaşla," diyor Ted.

"Anya Teddy'yi rahat bıraksın diye ruh çağırma seansını denedik. Onunla iletişim kurmak istedim. Doğrudan. Teddy'yi bunun dışında tutmak. Ama bir şeyler ters gitti. İşe yaramadı."

Kendime bir bardak su doldurmak için duruyorum ve yudum yudum içiyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama ihtiyacın olan tüm kanıtlar burada. Şu resimlere bak. Bir araya geliyorlar, bir hikâye anlatıyorlar. Anlamlandırmama yardım et, lütfen."

Caroline bir sandalyeye çöküyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor. Ted konuşmayı çözmeye kararlıymış gibi sakin kalmayı başarır. "Sana yardım etmeye kararlıyız Mallory. Bize karşı açık ve dürüst olmana sevindim. Ama bu resimleri anlamlandırmadan önce birkaç gerçek üzerinde anlaşmamız gerekiyor, tamam mı? En önemlisi de hayaletlerin var olmadığı."

"Olmadığını kanıtlayamazsınız."

"Çünkü olumsuz bir şeyi kanıtlayamazsınız! Diğer taraftan bak Mallory, Annie Barrett'ın hayaletinin gerçek olduğuna dair hiçbir kanıtın yok."

"Bu resimler benim kanıtım! Teddy'nin eskiz defterinin kağıdındalar. Eğer onları o çizmediyse, eğer Annie onları sihirli bir şekilde kulübeme getirmediyse.

-"Buraya nasıl geldiler?"

Caroline'ın dikkatinin yatağımın yanındaki, telefonumu, tablet bilgisayarımı, İncil'imi ve Teddy'nin bir ay önce Maxwell'ler için çalışmaya başladığımda bana verdiği boş karalama defterini sakladığım küçük sehpaya kaydığını görüyorum.

"Hadi ama," diyorum ona. "Onları çizdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim," diyor Caroline. Ama zihninin çalıştığını görebiliyorum, teoriyi araştırdığını görebiliyorum.

Ne de olsa: Hafıza kayıplarına eğilimli değil miydim?

Geçen hafta Teddy'nin bir kutu kalemi kaybolmamış mıydı? "Oğlunuza soralım," dedim. "Yalan söylemez."

Avluyu geçip Teddy'nin yatak odasına çıkmak sadece bir dakika sürüyor. Dişlerini fırçalamış ve itfaiye aracı pijamalarını giymiştir bile. Yatağının yanında yere uzanmış, bir Lincoln Log evi inşa ediyor ve yatak odalarını plastik çiftlik hayvanlarıyla dolduruyor. Onunla hiç böyle karşılaşmamıştık - üçümüz de yatak odasına girmiştik, heyecanlı ve stresliydik. Bir şeylerin yanlış gittiğini hemen anladı.

Ted yatağa doğru yürür ve onun saçlarını karıştırır. "Hey, koca adam."

"Sana önemli bir şey sormamız gerekiyor," diyor Caroline. "Ve gerçeği söyleyerek cevap vermeni istiyoruz." Resimleri alıyor ve yere seriyor. "Bunları sen mi çizdin?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Onları çizdiğini *hatırlamıyor*," diyorum ona. "Çünkü bir tür transa geçiyor. Alacakaranlık uykusu gibi."

Caroline oğlunun yanında diz çöküyor ve tonu hafif tutmaya çalışarak plastik bir keçiyle oynamaya başlıyor. "Bu çizimleri yapmana Anya mı yardım etti? Yardım etti mi?

sana ne yapacağını söyledi mi?"

Teddy'ye bakıyorum, göz teması kurmasını sağlamaya çalışıyorum ama çocuk bana bakmıyor. "Anya'nın gerçek olmadığını biliyorum," diyor anne babasına. "Anya sadece hayali bir arkadaş. Anya asla gerçek resimler çizemez."

"Tabii ki yapamazdı," diyor Caroline. Kolunu onun omzuna doluyor ve onu sıkıyor. "Kesinlikle haklısın, tatlım."

Ve deliriyormuşum gibi hissetmeye başladım. Sanki hepimiz bariz olanı kasten görmezden geliyoruz, sanki hepimiz aniden 2+2=5 konusunda hemfikir olmaya karar vermişiz gibi.

"Ama hepiniz bu yatak odasından bir koku alıyorsunuz, değil mi? Etrafınıza bakın. Pencereler açık, merkezi hava çalışıyor, çarşafları temiz, bugün yıkadım, her gün yıkıyorum ama burada her zaman kötü bir koku var. Sülfür gibi, amonyak gibi." Caroline gözleriyle beni uyarıyor ama asıl noktayı kaçırıyor. "Bu Teddy'nin suçu değil! Anya'nın! Onun kokusu! Bu çürüme kokusu, bu-"

Ted bana "Dur" dedi. "Konuşmayı kes, tamam mı? Üzgün olduğunu anlıyoruz. Seni anlıyoruz, tamam mı? Ama bu sorunu çözeceksek, gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Mutlak gerçeklerle. Ve sana karşı dürüst olacağım Mallory: Bu odada bir koku almıyorum. Bence Teddy'nin yatak odası gayet güzel kokuyor."

"Ben de," diyor Caroline. "Yatak odasının kokusunda yanlış bir şey yok."

Ve şimdi eminim ki deliriyorum.

Teddy'nin tek umudum olduğunu hissediyorum ama yine de bana bakmasını sağlayamıyorum. "Hadi ama Teddy, bunu konuşmuştuk. Kokuyu biliyorsun, bana Anya olduğunu söylemiştin."

Sadece başını sallıyor ve alt dudağını ısırıyor ve aniden gözyaşlarına boğuluyor. "Onun gerçek olmadığını biliyorum," diyor annesine. "Onun uydurma olduğunu biliyorum. Sadece rol yaptığını biliyorum."

Caroline kolunu ona doluyor. "Tabii ki istiyorsun," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyor ve sonra bana dönüyor. "Bence artık gitmelisin."

"Bekle-"

"Hayır. Yeterince konuştuk. Teddy'nin yatması gerekiyor, senin de kulübene dönmen gerekiyor."

Teddy'nin gözyaşları arasında, muhtemelen haklı olduğunu, onun için yapabileceğim başka bir şey olmadığını anlıyorum. Fotoğrafları toplayıp yatak odasından çıkıyorum ve Ted de beni birinci kata kadar takip ediyor.

Ted'e "Sana yalan söylüyor," dedim. "Başı derde girmesin diye senin duymak istediklerini söylüyor. Ama o buna inanmıyor. Bana bakmayı reddetti."

"Belki de sana bakmaya korkuyordu," diyor Ted. "Belki de gerçeği söylerse kızacağından korkuyordu."

"Peki şimdi ne olacak? Sen ve Caroline beni kovacak mısınız?"

"Hayır Mallory, tabii ki hayır. Bence bu geceyi sakinleşmek için değerlendirmeliyiz.

Kafamızı boşaltmaya çalışalım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Öyle mi? Bilmiyorum. Kafamı boşaltmak istediğimi sanmıyorum. Hâlâ haklı olduğuma ve onların yanıldığına, yapbozun parçalarının çoğunu topladığıma ve şimdi sadece onları doğru sırayla birleştirmem gerektiğine ikna olmuş durumdayım.

Ted kollarını bana doladı.

"Dinle, Mallory: Burada güvendesin. Hiçbir tehlike altında değilsin. Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Koştuğum için hâlâ terliyim - eminim berbat kokuyorumdur - ama Ted beni daha yakına çekiyor ve eliyle saçımın arkasını düzeltiyor. Ve sadece birkaç dakika içinde rahatlatıcı olmaktan çıkıp tuhaflaşıyor; sıcak nefesinin boynumu gıdıkladığını hissedebiliyorum, her santiminin bana baskı yaptığını hissedebiliyorum ve tutuşundan nasıl kurtulacağımdan emin değilim.

Ama sonra Caroline koridorda tepinerek geldi. Ted hızla uzaklaşıyor ve ben de karısını bir daha görmek zorunda kalmamak için arka kapıdan sıvışarak ters yöne doğru ilerliyorum.

Az önce ne oldu bilmiyorum ama sanırım Ted haklı.

Birinin kesinlikle sakinleşmesi için bir geceye ihtiyacı var.

17

Kulübeme döndüğümde telefonumda Adrian'dan iki kelimelik bir mesaj vardı: **iyi haberler**. Onu geri aradım ve ilk çalışta cevap verdi.

"Kütüphane bir şey buldu." "Annie

Barrett'ın fotoğrafı gibi bir şey mi?"

"Daha iyi. Resimlerinden oluşan bir kitap." Arka plandaki diğer sesleri duyabiliyorum, erkekler ve kadınlar gülüyor, sanki bir barda Adrian'a ulaşmışım gibi.

"Buluşmak ister misin?"

"Evet, ama buraya gelmen gerekiyor. Ailemin evine. Bir akşam yemeği veriyorlar ve ben de onların arkadaşlarıyla yiyeceğime söz verdim. Ama gelirsen, ben de kurtulmuş olurum."

Hâlâ koşu kıyafetlerimi giyiyorum, esneme hareketlerinden hiçbirini yapmadım ve 8,78 milden sonra delicesine susadım ve acıktım ama otuz dakika içinde orada olacağımı söylüyorum. Esneme hareketleri yapmadığım bir gün beni öldürmez.

Bir bardak su daha içiyorum, hızlıca bir sandviç hazırlıyorum ve duşa giriyorum. Üç dakika sonra Caroline'ın en güzel kıyafetlerinden birini giyiyorum - beyaz bebek nefesi çiçek desenli nane yeşili mini elbise. Sonra aceleyle Çiçek Kalesi'ne gidiyorum.

Kapıyı ailesi yerine Adrian açtı ve ben rahatladım. Kıyafetleri country club rahatlığında; kemerli haki pantolonun içine sokulmuş pembe bir polo tişört.

"Mükemmel zamanlama," diyor. "Tatlıyı yeni çıkardık." Sonra yaklaşıp fısıldıyor: "Bu arada, ailem Annie Barrett'la neden bu kadar ilgilendiğimizi bilmek istiyor. Kulübenizde döşeme tahtalarının altına gizlenmiş bazı çizimler bulduğunuzu söyledim. Onları Annie'nin çizip çizmediğini anlamaya çalıştığınızı söyledim. Küçük beyaz bir yalan gerçeği söylemekten daha kolay göründü."

"Anlıyorum," diyorum ona ve gerçekten anlıyorum, onun bildiğinden çok daha fazla.

Çiçek Şatosu Maxwell'lerin evinden çok daha büyük ama içerisi daha küçük, daha sıcak ve daha samimi. Tüm odalar misyon tarzı mobilyalarla dekore edilmiştir; duvarlar aile portreleri ve

Orta ve Güney Amerika haritaları ve ailesi yıllardır burada yaşıyormuş gibi hissettiriyor. Dik bir piyanonun ve çömleklerle dolu bir antika dolabının yanından geçiyoruz ve her pencerede yapraklı yeşil ev bitkileri büyüyor. Durup her şeyle oyalanmak istiyorum ama Adrian bir düzine orta yaşlı insanın bulunduğu gürültülü bir yemek odasına giriyor. Şarap kadehleri ve tatlı tabaklarıyla kaplı bir masanın etrafında toplanmışlar. Aynı anda beş farklı konuşma yapılıyor ve Adrian ellerini sallayıp dikkatlerini çekene kadar kimse geldiğimizi fark etmiyor.

"Millet, bu Mallory," diyor. "Bu yaz Edgewood Caddesi'ndeki bir ailenin yanında dadı olarak çalışacak."

Masanın başındaki Ignacio kadehini kaldırıyor, kırmızı şarabı eline ve bileğine bulaştırıyor. "Ve o bir Big Ten sporcusu! Penn State'de mesafe koşucusu!"

Bu insanlar sanki Wimbledon'daki son zaferimden yeni çıkmış Serena Williams'mışım gibi tepki veriyorlar. Adrian'ın annesi Sofia, elinde bir şişe Malbec ile masanın etrafında dönüyor, bardakları dolduruyor ve sempatik bir eli omzuma koyuyor. "Kocamın kusuruna bakmayın," diyor. "O biraz *acispado*."

"Çakırkeyif demek istiyor," diye tercüme ediyor Adrian ve sonra yemek odasını işaret ederek beni herkesle tanıştırıyor. Hatırlayamayacağım kadar çok isim var; Spring Brook İtfaiyesi'nin şefi, kasabadaki fırını işleten lezbiyen bir çift ve aşağı mahalleden birkaç komşu da orada.

"Anladığım kadarıyla bir kütüphane kitabı için buradasınız," diyor Sofia. "Evet, ama bölmek istemem-"

"Lütfen, bu insanları otuz yıldır tanıyorum. Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz kalmadı!" Arkadaşları gülüyor ve Sofia tezgahtan bir dosya klasörü alıyor. "Hadi gidip bahçede konuşalım."

Sürgülü cam kapıyı açıyor ve ben de onu takip ederek şimdiye kadar gördüğüm en abartılı arka bahçeye çıkıyorum. Temmuz ayının ortasındayız ve her şey çiçek açıyor: mavi ortanca, parlak kırmızı zinnia, sarı daylilies ve daha önce hiç görmediğim bir dizi egzotik çiçek. Banklar, basamak taşları ve mor sabah zaferleriyle örtülü kemerler var; kuş havuzları, tuğla yollar ve başımdan daha uzun ayçiçeği sıraları var. Her şeyin ortasında, içinde masa ve sandalyeler bulunan sedirden bir çardak var ve şelalenin hafifçe şırıldadığı bir koi göletine bakıyor. Keşke her şeye hayran olmak için daha fazla zamanım olsaydı -Disneyland'da yürüyormuşum gibi hissediyorum- ama Adrian ve Sofia için buranın sadece arka bahçeleri olduğunu, büyütülecek bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Çardağa geçiyoruz ve Adrian telefonundaki bir uygulamayı kullanarak tavana asılı parti ışıklarını aydınlatıyor. Sonra hepimiz yerimize oturduk ve Sofia işe koyuldu.

"Bu araştırması zor bir proje. İlk zorluk hikayenin çok eski olması, yani internette hiçbir şey yok. İkinci zorluk ise Annie Barrett'in İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra ölmüş olması, yani tüm gazeteler hala Avrupa'ya takıntılıydı."

"Peki ya yerel haberler?" diye sordum. "Spring Brook'un günlük bir gazetesi var mıydı?"

"The *Herald*," diyor başını sallayarak. "1910'dan 1991'e kadar yayın yaptılar ama bir depo yangınında mikrofilmlerini kaybettik. Her şey kül oldu." Eliyle *puf diye* bir işaret yapıyor ve sol kolundaki küçük dövmeyi görüyorum: ince, uzun saplı bir gül, zevkli ve zarif, ama yine de şaşırıyorum. "Kütüphanede fiziksel kopyalarını aradım ama bulamadım. 1963'ten önce hiçbir şey yok. Çıkmaz sokağa girdiğimi düşündüm ama iş arkadaşlarımdan biri beni yerel yazarlar rafına yönlendirdi. Kasabadan biri bir kitap yayınladığında, genellikle bir kopyasını sipariş ederiz. Kibarlık olsun diye. Çoğunlukla gizem ve anı kitapları, ama bazen de yerel tarih kitapları. İşte bunu da orada buldum."

Klasörün içinden çok ince bir cilt çıkarıyor - aslında daha çok bir broşür, otuz küsur sayfa, karton kapaklı ve kalın, paslanmış endüstriyel zımbalarla ciltlenmiş. Başlık sayfası eski moda bir manuel daktiloda üretilmiş gibi görünüyor:

ANNE C. BARRETT'IN (1927-
1948) TOPLU ESERLERİ

"Bilgisayar sistemimizde yoktu," diye devam ediyor Sofia. "Bu kitabın elli yıldır elden ele dolaştığını sanmıyorum."

Kitabı yüzüme yakın tutuyorum. Küflü, keskin bir kokusu var, sanki sayfaları çürüyormuş gibi. "Neden bu kadar küçük?"

"Kuzeni kendi basmış. Sadece arkadaşları ve ailesi için küçük bir baskı yapmış, sanırım biri de kütüphaneye bir kopyasını bağışlamış. İlk sayfada George Barrett'ın bir notu var."

Kapak eski ve kırılgan, kurumuş bir kabuk gibi, parmaklarımın arasında çatlamaya hazır. Dikkatlice açıyorum ve okumaya başlıyorum:

1946 yılının Mart ayında kuzenim Anne Catherine Barrett, Amerika Birleşik Devletleri'nde yeni bir hayata başlamak üzere Avrupa'dan ayrıldı. Hıristiyanlığın bir jesti olarak

Eşim Jean ve ben "Annie "yi ailemizle birlikte yaşaması için davet ettik. Jean ve benim hiç kardeşimiz yok ve evimizde üç küçük kızımızı yetiştirmemize yardımcı olacak başka bir yetişkin akrabamızın olmasını dört gözle bekliyorduk.

Annie Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiğinde henüz on dokuz yaşındaydı. Çok güzeldi ama pek çok genç kadın gibi o da çok aptaldı. Jean ve ben Annie'yi Spring Brook toplumuna kazandırmak için sayısız çaba sarf ettik. Ben belediye meclisinde meclis üyesiyim ve aynı zamanda Aziz Mark Kilisesi'nin rahipler kurulunda görev yapıyorum. Eşim Jean yerel Kadınlar Kulübü'nde çok aktiftir. En yakın arkadaşlarımız kuzenimi çok nazik ve düşünceli davetlerle karşıladılar, ancak Annie hepsini geri çevirdi.

Aptal ve yalnız biriydi ve kendini bir sanatçı olarak tanımlıyordu. Boş zamanlarını kulübesinde resim yaparak ya da evimizin arkasındaki ormanda çıplak ayakla yürüyerek geçirirdi. Bazen onu bir hayvan gibi elleri ve dizleri üzerine çökmüş, tırtılları incelerken ya da çiçekleri koklarken görürdüm.

Jean, Annie'nin oda ve yemek karşılığında yapması gereken günlük işlerin kısa bir listesini hazırladı. Çoğu gün bu işler yarım kaldı. Annie ailemizin, toplumumuzun ve hatta büyük Amerikan deneyinin bir parçası olmaya hiç ilgi göstermiyordu.

Annie ile seçimleri konusunda pek çok anlaşmazlık yaşadım. Birçok kez Annie'yi sorumsuzca ve hatta ahlaksızca davrandığı ve tüm kötü kararlarının onu yakalayacağı konusunda uyardım. Koşulların beni haklı çıkardığını bilmek beni hiç tatmin etmiyor.

9 Aralık 1948'de kuzenim saldırıya uğradı ve mülkümüzün arka tarafındaki küçük misafir kulübesinden kaçırıldı. Neredeyse tam bir yıl sonra bu satırları yazarken, Annie'nin yerel polis tarafından öldüğü varsayılıyor ve cesedinin evimin arkasındaki üç yüz dönümlük arazide bir yere gömülmüş olmasından korkuyorum.

Bu trajedinin ardından, Spring Brook'taki komşularımın birçoğu dualarını ve dostluklarını sunmak için bana ulaştı. Bu kitabı onların desteğine bir minnettarlık göstergesi olarak derledim. Kuzenimle aramızdaki farklılıklara rağmen, onun her zaman yaratıcı bir kıvılcıma sahip olduğuna inandım ve bu kitap onun küçük başarılarının bir anısıdır. Burada kuzenimin bana bıraktığı tüm bitmiş resimler toplanmıştır.

Anne Catherine Barrett öldüğünde. Mümkün olduğunda resimlerin başlıklarını ve yapılış tarihlerini de ekledim. Bu resimler, kısa süren hüzünlü ve trajik bir hayatın anısı olarak kalsın.

George Barrett
Kasım 1949
Spring Brook, New Jersey

Sayfaları çevirmeye başladım. Kitap Annie'nin tuvallerinin bulanık siyah-beyaz fotoğraflarıyla dolu. *Nergisler* ve *Laleler* adlı resimlerde çiçeğe hiç benzemeyen kıpır kıpır dikdörtgenler var. *Tilki* adlı bir tabloda ise tuval boyunca kesik kesik çapraz çizgiler yer alıyor. Kitapta uzaktan yakından gerçekçi hiçbir şey yok; sadece soyut şekiller, sıçramalar ve boya lekeleri var, sanki kilise karnavalındaki spin-art makinelerinden çıkmış gibi.

Büyük bir hayal kırıklığı. "Bunlar evimdeki çizimlere hiç benzemiyor."

"Ama resim yapmak başka bir şey, çizim yapmak başka bir şey," diyor Sofia. "Bazı sanatçılar farklı ortamlar için farklı tarzlar kullanırlar. Ya da sadece karıştırmayı severler. Favorilerimden biri olan Gerhard Richter, tüm kariyerini çok soyut ve çok gerçekçi resimler arasında gidip gelerek geçirdi. Belki Annie ikisini de seviyordu."

"Ama eğer bu doğruysa, kitap hiçbir şeye cevap vermiyor."

"Ah, ama bekle," diyor Sofia. "Sana göstermem gereken bir şey daha var. Dün adliyeyi aradım, çünkü eski vasiyetnameleri orada tutuyorlar. Bunlar kamuya açık kayıtlar, herkes görebilir. Ve insanların öldükten sonra paylaşmaya istekli oldukları şeylere hayret edersiniz." Klasörü açıyor ve bir çift bulanık fotokopi çıkarıyor. "Annie Barrett'in bir vasiyeti olmasını beklemiyordum - çok genç yaşta öldü - ama George Barrett'in son vasiyetini buldum. 1974 yılında vefat etmiş ve her şeyini karısı Jean'e bırakmış. Ve işte burada işler gerçekten ilginçleşiyor. Jean Florida'da emekli olmuş ve 1991'e kadar yaşamış. Öldüğünde, mirasının çoğunu kızlarına bırakmış. Ama Akron, Ohio'daki yeğeni Dolores Jean Campbell'a da elli bin dolar bırakmış. Şimdi, bunu neden şaşırtıcı bulduğumu biliyor musunuz?"

Ve bir anda kitabın neden bu kadar büyük bir keşif olduğunu anladım. "Çünkü Jean ve George'un kardeşleri yoktu. George giriş yazısında öyle demişti."

"Aynen öyle! Peki bu gizemli yeğen kimdi ve nereden gelmişti? Kendi kendime merak ettim: Ya Jean bu kızı yeğeni olarak görüyorsa ama o aslında bir kuzenin çocuğuysa? Ya Annie'nin 'sorumsuz' ve 'ahlaksız' davranışlarının bir sonucuysa? Merak etmeye başladım: Belki de hikayede George'un anlattığından daha fazlası vardır. Belki de Jean kıza bakmak için bir zorunluluk hissetmiştir."

Kafamda aritmetik yapıyorum. "Dolores 1948'de doğmuş olsaydı, o kadar yaşlı olmazdı. Hâlâ hayatta olabilir."

"Gerçekten de olabilir." Sofia masanın üzerinden küçük bir kâğıt parçası uzatır. Üzerinde "Dolores Jean Campbell" adı ve on haneli bir telefon numarası var. "Bu Akron, Ohio'nun alan kodu. Rest Haven adında bir emekliler topluluğunda yaşıyor."

"Onunla konuştun mu?"

"Ve seni bu numarayı aramanın heyecanından mahrum mu bırakayım? Hayatta olmaz, Mallory. Ama telefonu kimin açtığını çok merak ediyorum. Ne duymak isterim

öğrenirsin."

"Teşekkür ederim. Bu inanılmaz."

Evin içinden bir cam kırılma sesi duyulur ve ardından şamatalı kahkahalar yükselir. Sofia oğluna bakar. "Sanırım baban yine müstehcen şakalar yapıyor. Beni utandırmadan önce içeri girmeliyim." Ayağa kalkar. "Ama bana tüm bunlarla neden ilgilendiğini tekrar söyler misin?"

"Mallory kulübesinde bazı resimler buldu," diyor Adrian. "Zeminin altına saklanmış. Bunu zaten konuşmuştuk."

Sofia gülüyor. "*Mijo,* dört yaşındayken korkunç bir yalancıydın ve şimdi daha da kötüsün. Bu sabah Mallory'nin resimleri dolapta bulduğunu söyledin."

"Bir dolabın tabanının altında," diye ısrar ediyor Adrian.

Sofia bana şöyle bir bakış attı: *Bu çocuğa inanıyor musun?* "Eğer bana söylemek istemiyorsanız, sorun değil. Ama ikinize de dikkatli olmanızı önereceğim. Eğer aile sırlarına burnunuzu sokmaya başlarsanız, birileri onları ısırıp koparabilir."

★ ★ ★

Hemen Dolores'i aramak istiyorum ama saat geç oldu, neredeyse on oldu ve Adrian sabah daha iyi sonuçlar alacağımı söylüyor. "Muhtemelen uyuyordur."

Haklı olduğunu biliyorum, sadece sabırsızım. Bilgiye ihtiyacım var ve çabuk olmalıyım. Ona Maxwell'lerle son karşılaşmamı anlattım. "Onlara Anya'nın çizimlerini gösterdim. Resimlerin kulübemde nasıl ortaya çıktığını anlattım. Ama bana inanmadılar, Adrian. Yani tabii ki bana inanmıyorlar! Kulağa çılgınca geliyor. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Caroline sanki resimleri ben çiziyormuşum, tüm hikayeyi dikkat çekmek için uyduruyormuşum gibi davrandı."

"Doğruyu söylediğini kanıtlayacağız," diyor Adrian. "Ama önce eve gidip biraz churros almalıyız."

"Neden?"

"Çünkü harikalar ve size tüm sorunlarınızı unutturacaklar. Güvenin bana."

Eve dönüyoruz ve akşam yemeği partisinin daha yüksek bir vitese geçtiğini görüyoruz. Müzik setinde Top 40 çalıyor, herkes oturma odasına taşınmış ve Ignacio her zamankinden daha *achispado* görünüyor. Gençliğinde ustalaştığını iddia ettiği paso doble dansını sergiliyor ve Sofia da şaşırtıcı bir şekilde eteklerini sallayarak onu takip eden oyun arkadaşı. Onların

Konuklar alkışlıyor ve tezahürat yapıyorlar ve Adrian sadece başını sallıyor, utanmış ve bıkkın. "Ne zaman birileri gelse böyle oluyor," diyor. "Babam tam bir jambon."

Buzdolabından iki kutu maden suyu alıyoruz. Sonra Adrian bir tabağı churrosla dolduruyor, üzerlerine çikolata sosu döküyor ve beni bahçede bir tur atmam için dışarı çıkarıyor. Babasının otuz yıldır üzerinde çalıştığını, buranın kendi kişisel Versailles'i olduğunu söylüyor.

"Versailles nedir?"

"Saray gibi mi? Fransa'daki mi?"

Daha önce hiç duymamış olmama şaşırmış görünüyor ama ne diyebilirim ki? Güney Philly'deki insanlar Fransız kraliyet ailesi hakkında konuşmak için fazla zaman harcamazlar. Yine de aptal gibi görünmek istemediğim için daha fazla yalan söyledim.

"Ah, *Versailles*," diyorum gülerek. "Seni yanlış duymuşum."

Patikalarda dolaşıyoruz ve Adrian beni bahçenin tüm sırlarıyla tanıştırıyor: vişne ağacına yuva yapan kardinal ailesi. Meryem Ana'ya ait bir tapınak ile özel dua için küçük bir oyuk. Ve koi göletinin kıyısında, şelalenin yanında ahşap bir bank. Durup churrolarımızı balıklarla paylaşıyoruz. Yedi ya da sekiz tane olmalılar, suyun yüzeyinde ağızları açık sallanıyorlar.

"Burası gerçekten özel bir yer."

Adrian omuz silkiyor. "Bir yüzme havuzuyla daha mutlu olurdum. Maxwell'lerin sahip olduğu gibi."

"Hayır, bu daha iyi. Şanslısın."

Elini belimde hissediyorum ve dönüp baktığımda beni öpüyor. Dudaklarının tadı tatlı, tarçın ve çikolata gibi ve onu daha yakına çekmek istiyorum, onu tekrar öpmek istiyorum.

Ama önce ona gerçeği
söylemeliyim. Elimi göğsüne
koydum.

"Bekle."

Durdu.

Gözlerimin içine bakıyor, bekliyor.

Üzgünüm ama ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Tüm sahne çok mükemmel: Tüm yumuşak küçük ışıklar parıldıyor, şelale müzik gibi ses çıkarıyor ve çiçeklerin kokusu sarhoş edici - ve bu da kendimi mahvetmeye cesaret edemediğim bir başka mükemmel an.

Çünkü açıkçası geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Adrian'a yalan söylemek yeterince kötüydü. Ama şimdi ailesine ve hatta ailesinin arkadaşlarına bile yalan söyledim.

Bu insanlar gerçeği öğrendiklerinde, beni kabul etmeleri mümkün değil. Adrian'la olan ilişkimin hiç şansı yok. Teddy'nin oyun zamanındaki sabun köpükleri gibiyiz - büyülü, yüzen, havadan hafif ve patlamaya mahkum.

Bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyor ve geri çekiliyor.

"Bunun için özür dilerim. Sanırım o anı yanlış algıladım. Ama yeterince uzun ve hızlı konuşursam hiç olmamış gibi davranabiliriz, değil mi?" Ayağa kalktı, mahcup görünüyordu. "Garajda masa tenisi var. Oynamak ister misin?"

Elini tutup onu tekrar banka doğru çekiyorum. Bu sefer onu öpüyorum. Elimi kalbinin üzerine koyuyorum ve vücuduna yaslanıyorum ki nasıl hissettiğim anlaşılmasın.

"Hayır," dedim ona. "Buradan ayrılmak istemiyorum."

★ ★ ★

Ama eninde sonunda gidiyorum.

Akşam yemeği partisi saat 10:30 civarında sona eriyor. Bahçenin gölgelerindeki bankımızdan, araba kapılarının çarpışını, motorların çalışmasını ve konukların büyük dairesel araba yolundan çıkışını duyabiliyoruz.

Adrian ve ben gece yarısını geçene kadar bahçede kaldık. Sonunda evin içindeki tüm ışıklar yanıp sönüyor ve görünüşe göre ailesi yatmış oluyor ve ben de artık gitmem gerektiğine karar veriyorum.

Adrian benimle eve kadar yürümeyi teklif etti. Ona bunun gerekli olmadığını, sadece birkaç blok ötede olduğunu söylüyorum ama o ısrar ediyor.

"Burası Güney Philly değil Mallory. Spring Brook sokakları hava karardıktan sonra oldukça sertleşir."

"Anahtarlığımda şok tabancası var."

"Bu, minibüsün direksiyonundaki sarhoş bir anneyle boy ölçüşemez. Seni eve bıraksam daha iyi hissederdim."

Mahalle sessiz. Sokaklar boş, evler karanlık. Ve bahçeden çıkar çıkmaz bir büyünün bozulduğunu hissediyorum. Maxwell'lerin evi göründüğünde, tüm eski sorunlarımı hatırlıyorum, gerçekte olduğum kişiyi hatırlıyorum. Ve bir kez daha dürüst olmak zorunda hissediyorum. Belki ona her şeyi anlatacak cesareti kendimde bulamıyorum - bu gece değil, henüz değil. Ama en azından doğru olan bir şeyi söylemek istiyorum.

"Bir süredir erkek arkadaşım olmadı."

Omuz silkiyor. "*Hiç* erkek arkadaşım olmadı."

"Ben sadece hiçbir şey için acele etmememiz gerektiğini söylüyorum. Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar. İşleri yavaştan alalım."

"Yarın gece ne yapıyorsun?"

"Ben ciddiyim, Adrian. Benim hakkımda hoşuna gitmeyecek bazı şeyler öğrenebilirsin."

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Bölümümü Mallory Quinn olarak değiştirmek ve öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyorum."

Hiçbir fikrin yok, diye düşünüyorum kendi kendime. Gerçekten hiçbir fikrin yok.

Philadelphia'daki en sevdiği restoran olan Bridget Foy'da hiç yemek yiyip yemediğimi soruyor. Altı haftadır Philadelphia'ya gitmediğimi ve geri dönmek için acelem olmadığını söylüyorum. "O zaman Princeton'a ne dersin? Şehir, üniversite değil. Gerçekten iyi bir tapas mekanları var. Tapas sever misin? Bir masa ayarlayayım mı?"

Bu noktada Maxwell'lerin bahçesinden geçtik ve kulübemin önünde duruyoruz ve tabii ki evet diyorum, ona beş buçukta hazır olabileceğimi söylüyorum.

Sonra tekrar öpüşüyoruz ve gözlerimi kapattığımda şato bahçelerine geri döndüğümüzü, Mallory Quinn Kros Süperstarı olduğumu, gelecek vaat ettiğimi ve dünyada hiçbir endişem olmadığını düşünmek çok kolay. Kulübemin kenarına yaslanıyorum. Adrian'ın bir eli saçlarımda, diğer eli de bacağımda, elbisemin altında geziniyor ve ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.

"Bu işleri ağırdan almak değil," diyorum ona. "Artık eve gitmen gerekiyor."

Ellerini bedenimden kaldırıyor, geriye doğru adım atıyor ve derin bir nefes alıyor. "Yarın geri geleceğim."

"Beş buçuk," dedim ona.

"Görüşürüz o zaman. İyi geceler, Mallory."

Verandada durup onun avludan geçip gecenin karanlığında kayboluşunu izliyorum ve ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Ona her şeyi yarın Princeton'da akşam yemeğinde anlatmaya karar veriyorum. Böylece üzgün olsa bile beni bırakamayacak, beni eve götürmek zorunda kalacak. Ve o zaman belki bana ikinci bir şans vermesi için onu ikna edebilirim.

Sonra kulübemin kapısını açıyorum, ışığı yakıyorum ve Ted Maxwell'i yatağımda yatarken buluyorum.

18

Gözlerini ışıktan koruyarak doğruluyor. "Tanrım, Caroline, şunu kısabilir misin?" Sesi normalden bir oktav daha alçak, uykudan kalın.

Kapı aralığından kımıldamıyorum. "Ben Mallory."

Parmaklarının arasından dışarı bakıyor ve kendini benim kulübemde, benim yatağımda, benim battaniyelerimin altında bulduğuna şaşırmış görünüyor. "Oh, Tanrım. Oh, lanet olsun. Özür dilerim." Bacaklarını yataktan dışarı doğru sallayıp ayağa kalkıyor ve hemen dengesini kaybediyor. Kendini sabitlemek için duvara tutunuyor ve odanın dönmeyi bırakmasını bekliyor. Ted o kadar sarhoş ki pantolon giymediğini, polo tişörtü ve siyah boxer iç çamaşırıyla duvara yaslandığını fark etmemiş gibi görünüyor. Yatağın ayakucuna yayılmış gri bir chino pantolon var, sanki yatmadan hemen önce soyup çıkarmış gibi.

"Bu göründüğü gibi değil." diyor.

Ted polis tarafından aranıyor gibi görünüyor. İki bacağını ayırmış ve iki elini de duvara dayamış.

"Belki de Caroline'ı çağırmalıyım?"

"Hayır! Tanrım, hayır." Bana bakmak için döndü. "Sadece sana ihtiyacım var, Tanrım, hayır." Duvara bakıyor ve kendini dengeliyor. "Bana biraz su getirebilir misin?"

Lavaboya doğru yürüyorum ve Teddy'ye servis ettiğim küçük plastik bardaklardan birini dolduruyorum. Kutup ayıları ve penguenlerle resmedilmiş. Bardağı Ted'in yanına götürüyorum ve üzerindeki içki kokusunu alabiliyorum; viski ve ekşi ter kokuyor. Fincandan içiyor, çoğunu boynuna ve göğsüne döküyor. Tekrar dolduruyorum ve bu sefer suyun çoğunu ağzına götürmeyi başarıyor. Ama vücudu hâlâ duvara yapışık, sanki yerçekimine karşı koymaya hazır değilmiş gibi.

"Ted, neden burada kalmıyorsun? Ben büyük eve gideceğim. Kanepede uyuyabilirim."

"Hayır, hayır, hayır, geri dönmem gerek."

"Gerçekten Caroline'ı almam gerektiğini düşünüyorum." "Şimdi daha iyiyim. Su yardımcı oluyor. İzle."

Ayağa kalktı ve bana doğru sallantılı bir adım attı. Sonra elini uzatıyor, çırpınıyor, çaresizce yardım istiyor. Elini tutup onu yatağın ayak ucuna götürüyorum. Şiltenin üzerine çöküyor, ben yanına oturana kadar elimi bırakmıyor.

"Beş dakika," diye söz veriyor. "Daha iyiye gidiyor." "Biraz daha su ister misin?"

"Hayır, kusmak istemiyorum."

"Bir Tylenol'a ne dersin?"

Ayağa kalkıp ondan uzaklaşmak için bir bahane arıyorum, bu yüzden banyoya gidip üç tane çiğnenebilir bebek aspiriniyle geri dönüyorum. Onları Ted'in terli avucuna koyuyorum ve o da itaatkâr bir şekilde dişlerinin arasında öğütüyor.

"Caroline ve ben kavga ettik. Kafamı toplamak için biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Işığının kapalı olduğunu gördüm. Gece dışarıda olduğunu düşündüm. Uyuyakalmak istememiştim."

"Anlıyorum," diyorum ona, gerçekten anlamasam da; neden yatağıma tırmandığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tabii ki anlıyorsun. Sen çok empatik bir insansın. Bu yüzden harika bir annesin."

"Henüz anne değilim."

"Senden harika bir anne *olur*. Kibarsın, şefkatlisin ve çocuğuna öncelik verirsin. Bu roket bilimi değil. Caroline'ın elbisesini mi giyiyorsun?"

Gözleri vücudumun her yerinde dolaşıyor ve aramızda bir bariyer olduğu için minnettar bir şekilde mutfak tezgahının arkasına geçiyorum. "Geçen ay bana birkaç kıyafet verdi."

"Döküntüler. Elden düşme. Sen daha iyisini hak ediyorsun Mallory." Sonu hariç anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor: "Bu bok çukurunda sıkışıp kaldın ve dışarıda kocaman bir dünya var."

"Burayı seviyorum. Spring Brook'u seviyorum."

"Çünkü başka hiçbir yerde bulunmadınız. Eğer seyahat etseydiniz, Whidbey Adası'nda bulunsaydınız, anlardınız."

"Nerede bu?"

Kuzeybatı Pasifik'teki adalar zincirinin bir parçası olduğunu anlatıyor. "Üniversitedeyken orada bir yaz geçirmiştim. Hayatımın en güzel yazıydı. Bir çiftlikte çalıştım, tüm günümü güneşin altında geçirdim ve geceleri sahilde oturup içki içtik.

Şarap. Televizyon yok, ekran yok. Sadece iyi insanlar, doğa ve şimdiye kadar gördüğünüz en muhteşem manzaralar."

Sonra yatak örtüsünün üstündeki pantolonları fark eder. Onların kendisine ait olduğunu, bacaklarında olması gerektiğini anlamış gibi görünüyor. Pantolonu silkeleyip ayağına kadar indiriyor ve hemen yere bırakıyor. Yardım etmem gerektiğini fark ediyorum. Önünde diz çöküyorum, pantolonu açık tutuyorum, böylece önce bir bacağını, sonra diğerini çekebiliyor. Pantolonu kalçasının biraz ötesine kadar kaldırıyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "Sana yemin ederim Mallory, Puget Sound'u görsen Spring Brook'u beş dakika içinde unutursun. Spring Brook'un bir bok çukuru, bir tuzak olduğunu anlarsın."

Söylediği hiçbir şeyi dinlemiyorum. Güney Philly'de büyüdüğünüzde çok sayıda sarhoşla karşılaşıyorsunuz ve yorumlarının çoğunun saçma olduğunu öğreniyorsunuz. Bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyor.

"Spring Brook çok güzel. Ve burada harika bir hayatın var. Güzel bir aile, güzel bir eş."

"Misafir odasında uyuyor. Bana dokunmaz."

Ted mırıldanıyor ve pantolonuna bakıyor, bu yüzden bunu duymamış gibi davranmak benim için kolay.

"Çok güzel bir eviniz var," diye devam ediyorum.

"O satın aldı. Ben almadım. Burası dünyada yaşamayı tercih edeceğim son yer."

"Ne demek istiyorsun?"

"Caroline'ın babası çok zengindi. Her yerde yaşayabilirdik. Manhattan, San Francisco, aklınıza ne gelirse. Ama o Spring Brook'u istedi, biz de Spring Brook'a geldik." Sanki olaylar kontrolünden çıkmış gibi konuşuyor. "Beni yanlış anlama Mallory. O iyi bir insan. Kocaman bir kalbi var. Teddy'nin iyiliği için her şeyi yapar. Ama bu benim istediğim hayat değil. Bunların hiçbiri için imza atmadım."

"Size biraz daha su getireyim mi?"

Sanki temel bir noktayı anlamamışım gibi başını sallıyor. "Senden benimle ilgilenmeni istemiyorum. *Seninle* ilgileneceğimi söylüyorum."

"Anlıyorum. Ve bunu düşüneceğim. Ama şu anda seni eve götürmeliyiz. Caroline muhtemelen endişelenmiştir."

Ted giderek tutarsızlaşıyor; Seneca Gölü, şarap ülkesi ve her şeyden kaçmakla ilgili bir şeyler söylüyor. Yardımım olmadan ayağa kalkmayı başarıyor, sonra pantolonunu kaldırıp düğmelerini ilikliyor. "Bunları yakmalıyız."

"Yarın," dedim ona. "Yarın yakalım onları."

"Ama kulübede değil." Duvardaki duman dedektörünü işaret ediyor. "Tüm kablo tesisatınız düğme ve borudan oluşuyor, bu yüzden çok hassas. Çok kırılgan. Kendiniz tamir etmeyin. Benden yardım isteyin."

Kulübenin kapısını açıyorum ve Ted tökezleyerek verandaya çıkıyor. Her nasılsa çimenliğe çıkan üç basamağı ayağı takılmadan inmeyi başarıyor ve sonra karanlığa dalarak büyük eve doğru ilerliyor.

"İyi geceler," diye sesleniyorum arkasından.

"Göreceğiz," diye karşılık veriyor.

Kulübemin kapısını kapatıp kilitliyorum. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde buruşmuş bir kağıt mendil görüyorum. Onu bir kağıt havluyla alıp çöp sepetimin dibine itiyorum. Sonra battaniyelerimi çıkarıp çarşaflarımı soyuyorum ve üç sütyenimin her şeyin içine karıştığını görüyorum. Yatağıma nasıl girdiklerini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Yarın her şeyi çamaşırhaneye koyacağım ve bu olanları unutmaya çalışacağım.

Başka çarşafım olmadığı için banyo havlularımı yatağın üzerine serip onların üzerine uzanmak zorunda kalıyorum. Kulağa geldiği kadar rahatsız edici değil. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatmak ve hafif şelaleleri ve mis gibi kokan çiçekli kemerleriyle güzel şato bahçesine geri dönmek. Bu geceyi benim için hiçbir şey bozamaz - ne Caroline'la ruh çağırma seansı hakkındaki tartışmam ne de Ted'i kulübemde bulmam. Ve uykuya dalmadan önce Tanrı'dan Adrian'a yalan söylediğim için beni affetmesini istiyorum. Ona gerçeği söyleyecek doğru kelimeleri bulmama yardım etmesi için dua ediyorum. Adrian'ın yaptığım tüm korkunç şeylerin ötesini görmesi için dua ediyorum - beni eskiden olduğum felaket olarak değil, şimdi olduğum kişi olarak görmesi için.

19

Ertesi sabah büyük eve gittiğimde Caroline ve Ted'i iş için giyinmiş ve kahvaltı köşesinde otururken buluyorum. Caroline çay içiyor, Ted ise sade kahvesini yudumluyor ve taş gibi bir sessizlik içinde birbirlerine bakıyorlar. Beni beklediklerini fark ettim.

"Bize katılabilir misin?" Caroline soruyor. "Ted'in söylemek istediği bir şey var." Ted berbat görünüyor. Akşamdan kalma olduğu belli. Adamın yeri üst kattaki yatak. Ya da banyoda dizlerinin üzerine çökmüş, klozetin üzerine eğilmiş. "Dün geceki davranışım için özür dilemek istiyorum. Tamamen kabul edilemezdi ve -"

"Ted, sorun değil. Ben çoktan unuttum bile."

Caroline başını sallar. "Hayır Mallory, bunlar olmamış gibi davranmayacağız. Dün gece olan her şeyi tamamen kabul etmemiz gerekiyor."

Ted başını sallıyor ve sanki ezberlediği bir basın açıklamasını okuyormuş gibi itaatkâr bir şekilde devam ediyor. "Davranışlarım küstahça ve saygısızcaydı. Davranışlarımdan utanıyorum ve ayrıcalığımı neden kötüye kullanmayı seçtiğimi anlamak için içime bakıyorum."

"Özrünüz kabul edildi," diyorum onlara. "Başka bir şey söylemenize gerek yok.
Hayatımıza devam edersek kendimi daha iyi hissedeceğim, tamam mı?"

Ted, Caroline'a bakıyor, o da omuz silkiyor. Güzel.

"Anlayışın için teşekkür ederim Mallory. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Ayağa kalkıp evrak çantasını alıyor ve sonra antreye doğru dengesiz bir şekilde yürüyor. Birkaç dakika sonra ön kapının çarptığını ve arabasının garaj yolunda çalıştığını duyabiliyorum.

"Bizi dava edeceğinizden korkuyor," diye açıklıyor Caroline. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız? Kendi kelimelerinizle?"

"Caroline, sana söz veriyorum, önemli bir şey değildi. Dün gece Adrian'ın evine gittim. Ailesi bir parti veriyordu. Gece yarısından sonra eve geldim ve Ted

benim kulübemdeydi. Sarhoştu. Kavga ettiğinizi ve sakinleşmek için sessiz bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Alt katta olduğunu sanıyordum. Kanepede uyuyor."

"Eve gelir gelmez üzgün olduğunu söyledi ve gitti. Hepsi bu kadar."

"Sana kavgamızdan bahsetti mi?"

"Hayır, sadece senin iyi bir insan olduğunu söyledi. İyi bir kalbin olduğunu. Ailen için her şeyi yapabileceğini söyledi."

"Ve?"

"Ve hepsi bu kadardı. Pek mantıklı konuşmuyordu. Bir adadan mı bahsetti? Üniversitede bir yaz geçirdiği yer mi?"

"Güneşte çalışıp yıldızların altında uyuyor," diyor Caroline ve kocasının parodisini yaptığını, onunla hafifçe alay ettiğini fark ediyorum. "Ne zaman sarhoş olsa Whidbey Adası'ndan bahseder."

"Aldırmadım. Ona biraz su ve bebek aspirini verdim, kapıyı açtım ve gitti. Hikayenin sonu."

İpucu arar gibi yüzümü inceliyor. "Bir sonraki soruyu sormaya utanıyorum ama teknik olarak benim çalışanım olduğun için sormak zorundaymışım gibi hissediyorum. Bir şey denedi mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

Yani, sanırım ben gelmeden önce pantolonunu çıkardığını, iç çamaşırı çekmecemi yağmaladığını ve yatağımda kim bilir neler yaptığını söyleyebilirdim. Ama ne anlamı var ki? Zavallı Caroline zaten perişan görünüyor ve Ted özür diledi. Bunu uzatmanın bir anlamı yok. Olanlar yüzünden kesinlikle istifa etmeyeceğim.

"Caroline, sana yemin ederim, bana elini bile sürmedi. Yakınından bile geçmedi."

Derin ve uzun bir iç çekiyor. "Ted bu yaz elli üç yaşına girdi. Eminim erkekler ve orta yaş krizleri hakkında bir şeyler duymuşsunuzdur. Yaptıkları tüm seçimleri sorgulamaya başlarlar. Ve bunun da ötesinde, işleri zora giriyor. Egosuna zarar veriyor. Bu sonbaharda yeni insanlar işe almayı umuyordu ama bu şüpheli görünüyor."

"Şirket ne kadar büyük?"

Bana komik bir bakış attı. "Kırk kişilik bir kadrosu olsun isterdi ama şu anda sadece Ted var. Tek kişilik bir operasyon."

Sadece Ted mi? Anladığım kadarıyla sekreterler, süslü bilgisayarlar ve Rittenhouse Meydanı'na bakan büyük cam pencerelerle dolu büyük bir Center City gökdeleninde çalışıyordu. "Bana Cracker Barrel ile çalıştığını söyledi. Ve Yankee Candle. Büyük şirketler."

"Onlarla toplantılar yapıyor," diye açıklıyor Caroline. "Farklı şirketleri dolaşıyor ve web sitelerini yönetmeyi teklif ediyor. E-ticaret işlerini yönetmeyi. Ama tek bir kişiyken bu büyük müşterileri elde etmek zor."

"İş arkadaşlarından bahsetti. Mike ve Ed adında adamlar. Öğle yemeğini birlikte yediklerini söylüyor."

"Doğru, hepsi aynı WeWork'te. İnsanların aylık masa kiraladığı ofis paylaşımlarından biri. Çünkü Ted'in şehirde bir posta adresine ihtiyacı var. İşinin büyük bir kısmı iyi bir izlenim bırakmak. Olduğundan daha önemli görünmeye çalışmak. Bu yaz çok stresliydi ve sanırım dün gece dış görünüşündeki ilk çatlakları gördünüz."

Sesi kesiliyor ve sadece Ted için değil, evlilikleri ve tüm aileleri için de endişelendiğini anlıyorum. Ve ona ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Teddy'nin merdivenlerden inen ayak seslerini duyunca rahatlıyorum. Caroline dik oturuyor ve peçeteyle gözlerini siliyor.

Teddy elinde bir iPad ile mutfağa giriyor. Parmağını yüzeyde kaydırıyor ve ekran yüksek sesli, kakofonik patlamalarla yanıt veriyor.

"Hey oradaki, ayıcık Teddy! Neyin var?"

Başını ekrandan kaldırmıyor. "Dün gece annem verdi. Eskiden babamındı ama artık benim." Plastik bir bardak alıyor ve lavabodan suyla dolduruyor. Başka bir açıklama yapmadan bardağı ve iPad'i çalışma odasına taşıyor.

"Teddy resim çizmeye ara verdi," diye açıklıyor Caroline. "Tüm bu karmaşanın ışığında, yeni ilgi alanlarına ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz. Ve App Store'da bir sürü eğitim kaynağı var. Matematik oyunları, ses bilgisi, hatta yabancı diller." Mutfağa doğru yürüyor ve Teddy'nin ulaşamayacağı şekilde buzdolabının üzerindeki dolabı açıyor. "Bütün boya kalemlerini ve keçeli kalemlerini topladım ve buraya koydum. Teddy iPad için o kadar heyecanlı ki fark ettiğini bile sanmıyorum."

Bebek bakıcılığının ilk kuralının anneyi asla ikinci plana atmamak olduğunu biliyorum ama bunun bir hata olduğunu düşünmeden edemiyorum. Teddy resim yapmaktan gerçekten keyif alıyordu ve bence onu bu ayrıcalıktan mahrum etmek yanlış. Daha da kötüsü, bunun benim yüzümden olduğunu hissediyorum, çünkü Annie Barrett hakkında çenemi kapalı tutmadım.

Caroline hayal kırıklığımı fark etti. "Bu bir deney. Sadece birkaç günlüğüne. Belki neler olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir." Sanki konu kapanmış gibi dolabın kapısını kapattı. "Ama şimdi bana Adrian'ın evindeki partiden bahset. İyi vakit geçirdiniz mi?"

"Gerçekten güzel." Sanırım konuyu değiştirdiğim için mutluyum, çünkü yataktan kalktığımdan beri akşam yemeği randevumuzu düşünüyordum. "Bu akşam dışarı çıkıyoruz. Princeton'a gitmek istiyor. Bir çeşit tapas restoranı."

"Oooh, o yerler çok romantik." "Beni

beş buçukta alacak."

"O zaman eve erken gelmeye çalışacağım. Hazırlanman için sana biraz daha zaman veririm." Sonra saati kontrol eder. "Kahretsin, gitsem iyi olacak. Senin için çok heyecanlıyım Mallory! Bu gece çok eğleneceksin!"

★ ★ ★

Caroline gittikten sonra Teddy'yi çalışma odasında oturmuş, Angry Birds oyunuyla büyülenmiş halde buluyorum. Dev bir sapanı germek ve serbest bırakmak için parmağını kullanıyor; domuzlar tarafından işgal edilmiş bir dizi ahşap ve çelik yapıya renkli kuşlar fırlatıyor. Her yeni saldırıda çığlıklar, patlamalar, patlamalar ve kayma düdüklerinden oluşan bir kakofoni ortaya çıkıyor. Teddy'nin karşısına oturup ellerimi çırpıyorum. "Peki, bu sabah ne yapıyoruz? Büyülü Orman'da küçük bir gezinti mi? Yoksa Pasta Yarışması'na ne dersiniz?"

Omuz silkiyor, öfkeyle kaydırıyor. "Umurumda değil."

Kuşlardan biri hedefi ıskalıyor ve Teddy sonuçtan hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarını çatıyor. Sanki içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi ekrana daha da yaklaşıyor.

"Hadi Teddy. Oyunu bırak." "Daha

bitirmedim."

"Annem bunun Sessizlik Zamanı için olduğunu söylüyor. Bütün sabah kullanmanı istemiyor."

Vücuduyla tableti koruyarak benden uzaklaşıyor. "Sadece bir seviye daha."

"Bir seviye ne kadar uzun?"

Bir seviyenin daha yarım saat sürdüğü ortaya çıktı. Bitirdikten sonra Teddy, iPad'i şarj etmem için bana yalvarıyor, böylece daha sonrası için yeterli pili olacak.

Sabahı Büyülü Orman'da dolaşarak geçirdik. Prens Teddy ve Prenses Mallory için yeni bir macera hikayesi uydurmaya çalışıyorum ama Teddy'nin tek konuşmak istediği Angry Birds stratejisi. Sarı kuşlar ahşap yapılara saldırmak için en iyisi. Siyah kuşlar beton duvarları yıkabilir. Beyaz kuşlar yumurta bombalarını bıraktıktan sonra hızlanırlar. Bu gerçek bir konuşma değil; sanki kuralları zihninde düzenlemeye çalışıyormuş gibi bir dizi gerçek ve veriyi tekrarlıyor.

Yaprakların arasında gümüş bir parıltı görüyorum ve incelemek için diz çöküyorum. Bu bir okun alt yarısı; tüylerin olduğu üst kısım kayıp ve geriye kalan tek şey alüminyum şaft ve piramit şeklindeki uç.

"Bu sihirli bir füze," diyorum Teddy'ye. "Goblinleri öldürmek için kullanılır." "Bu harika," diyor Teddy. "Ayrıca, yeşil kuş bir bumerang kuşu.

Saldırdığında iki kat hasar alıyor. Bu yüzden önce onunla oynamayı seviyorum."

Dev Fasulye Sırığı'na yürümeyi ve oku silah cephaneliğimize eklemeyi öneriyorum. Teddy kabul ediyor ama katılımı gönülsüz gibi. Sanki vaktini bekliyor, sabah olup da eve dönene kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyor.

★ ★ ★

Teddy'ye öğle yemeği için istediği her şeyi yapmayı teklif ediyorum ama umursamadığını söylüyor, ben de sadece ızgara peynir yapıyorum. Sandviçi mideye indirirken ona Sessiz Zaman sırasında iPad'i kullanmak zorunda olmadığını hatırlatıyorum. Lego, Lincoln Logs ya da çiftlik hayvanları oynamanın eğlenceli olabileceğini öneriyorum. Ve bana sanki onu dolandırmaya çalışıyormuşum gibi bakıyor, sanki onu haklı olarak kazandığı bir ayrıcalıktan mahrum bırakmaya çalışıyormuşum gibi.

"Teşekkürler, ama ben kendi oyunumu oynayacağım," diyor.

Tableti yatak odasına taşıyor ve birkaç dakika sonra merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve kulağımı yatak odasının kapısına dayıyorum. Fısıldanan kelimeler yok, yarım konuşmalar yok. Sadece Teddy'nin ara sıra attığı kahkahalar ve gerilen sapanların, ciyaklayan kuşların ve patlayan binaların sesleri duyuluyor. Sesi sevinçten sersemlemiş gibi geliyor ama mutluluğundaki bir şey beni üzüyor. Bir gecede, bir düğmeyi çevirir gibi, sihirli bir şeyin kaybolduğunu hissediyorum.

Aşağıya iniyorum, telefonumu çıkarıyorum ve Rest Haven Emekli Topluluğu'nun numarasını arıyorum. Resepsiyon görevlisine, sakinlerden biri olan Dolores Jean Campbell ile görüşmek istediğimi söylüyorum. Varsayılan sesli mesaj karşılaması devreye girmeden önce telefon birkaç

kez çalıyor.

"Merhaba, benim adım Mallory Quinn? Birbirimizi tanımıyoruz ama belki bana yardımcı olabilirsiniz?"

Sorumu nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını, aramadan önce ne söyleyeceğime dair alıştırma yapmam gerektiğini fark ediyorum ama artık çok geç ve paldır küldür ilerlemem gerekiyor.

"Annenizin Annie Barrett adında biri olup olmadığını merak ettim. Spring Brook, New Jersey'den. Çünkü eğer öyleyse, sizinle konuşmayı gerçekten çok isterim. Lütfen beni geri arayabilir misiniz?"

Numaramı bırakıyorum ve zaten bir çıkmaza girmişim gibi hissederek aramayı sonlandırıyorum. Ondan asla haber alamayacağıma ikna oldum.

Öğle yemeği tabaklarını temizledikten sonra sabunlu süngerle mutfakta dolaşıyor, tezgahları temizliyor ve kendimi işe yarar hale getirmeye çalışıyorum. İşimde kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum. Sanki her gün Caroline'ın beni değiştirmesi için yeni bir neden ortaya çıkıyor. Bu yüzden kendimi iş tanımımın dışındaki görevlerle meşgul ediyorum. Yerleri süpürüp paspaslıyorum ve mikrodalganın içini siliyorum. Ekmek kızartma makinesini açıp kırıntı dolu küçük tepsiyi boşaltıyorum. Lavabonun altına uzanıp sıvı sabunlukları dolduruyorum, sonra bir sandalyenin üzerine çıkıp tavandaki vantilatörün tozunu siliyorum.

Tüm bu küçük işler beni daha iyi hissettiriyor ama Caroline'in fark edeceğinden emin değilim. Onun asla kaçırmayacağı daha büyük ve daha iddialı bir projeye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Çalışma odasına geçip kanepeye uzandım ve tüm farklı seçeneklerimi düşünürken aklıma mükemmel bir fikir geldi: Teddy'yi süpermarkete götüreceğim, bir sürü yiyecek alacağız ve ailesi için sürpriz bir akşam yemeği hazırlayacağız. Bütün yemeği fırında ısıtacağım, böylece onlar eve gelir gelmez yemeye hazır olacak. Masayı bile hazırlayacağım, böylece parmaklarını bile kıpırdatmalarına gerek kalmayacak. Sadece eve girebilir, lezzetli yemeklerle oturabilir ve ailelerinin bir parçası olduğum için minnettar olabilirler.

Ama bu fikri hayata geçiremeden, oturup bir alışveriş listesi hazırlayamadan uyuyakalıyorum.

Nasıl olduğundan emin değilim. Özellikle yorgun değilim. Sadece bir dakikalığına gözlerimi dinlendirmek istemiştim. Ama bir de baktım ki rüyamda çocukluğumdan kalma bir yeri görüyorum, Storybook Land adında bir ailenin işlettiği küçük bir eğlence parkını. Burası 1950'lerde tüm klasik peri masallarını ve Mother Goose tekerlemelerini kutlamak için inşa edilmişti. Çocuklar dev bir fasulye sırığına tırmanabilir, üç küçük domuzu ziyaret edebilir ya da ölü gözlerle bakan gıcırtılı bir animatronik kukla olan Ayakkabıda Yaşayan Yaşlı Kadın'a bir pencereden el sallayabilirlerdi.

Rüyamda Teddy'yi atlıkarıncanın önünden geçiriyorum ve inanılmaz derecede heyecanlı ve tüm kalemlerini ve boya kalemlerini tutmam için bana yalvarıyor, böylece gezintiye çıkmaya başlayabilecek. Bütün bir kutuyu ellerime boşaltıyor, taşıyabileceğimden çok daha fazlasını ve kalemler ayaklarımın etrafına düşüyor. Hepsini ceplerime doldurmaya çalışıyorum çünkü hepsini taşımamın imkânı yok. Ve her şeyi topladığımda Teddy gitmişti. Onu kalabalığın içinde kaybettim. Rüyam bir kâbusa dönüştü.

Parkta koşmaya başlıyorum, diğer ebeveynleri iterek geçiyorum, Teddy'nin adını bağırıyorum ve her yeri arıyorum. Masal Diyarı beş yaşındaki çocuklarla dolu ve arkadan hepsi aynı görünüyor, içlerinden herhangi biri Teddy olabilir, onu hiçbir yerde bulamıyorum. Bazı ebeveynleri kenara çekip bana yardım etmeleri için yalvarıyorum, lütfen bana yardım edin, ama dehşete düşüyorlar. "Ama bu *senin* sorumluluğun" dediler. "Neden yardım edelim ki?"

Maxwell'leri aramaktan başka çarem yok. Onlara olanları anlatmak istemiyorum ama bu acil bir durum. Cep telefonumu çıkardım ve Caroline'ın numarasını arıyordum ki birden onu gördüm! Parkın ta öbür ucunda, Kırmızı Başlıklı Kız'ın kulübesinin merdivenlerinde oturuyordu. Elimden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışarak insan kalabalığının arasından dirseklerimle ilerliyorum. Ama kulübeye ulaştığımda artık Teddy değildi. Kız kardeşim, Beth! Sarı bir tişört, solmuş bir kot pantolon ve kareli siyah-beyaz bir Vans giyiyor.

Koşup ona sarıldım ve onu yerden kaldırdım. Burada olduğuna inanamıyorum, yaşıyor! Onu o kadar sıkıyorum ki gülmeye başlıyor ve güneş ışığı ortodontik diş tellerinden parlıyor. "Öldüğünü sanmıştım! Seni öldürdüğümü sandım!"

"Aptal olma," diyor ve rüyam o kadar gerçekçi ki onun kokusunu alabiliyorum. Hindistan cevizi ve ananas gibi kokuyor, kız arkadaşlarıyla birlikte King of Prussia Alışveriş Merkezi'ndeki pahalı sabun dükkanı Lush'tan aldıkları piña colada banyo bombaları gibi.

Kazanın sadece büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bunca zaman boş yere kendimi suçladığımı açıkladı.

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet Mal, milyonuncu kez söylüyorum, ben tamamen iyiyim. Şimdi balona binebilir miyiz?"

"Evet, Beth, evet! Ne istersen! Ne istersen!"

Ama sonra Teddy geri döndü, kolumdan çekiştiriyor, beni hafifçe sarsarak uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda çalışma odasındaki kanepede uzanıyordum ve Teddy

iPad'i uzatarak.

"Yine bozuldu."

Yanıldığına eminim. Öğle yemeğinde iPad'i şarj ettim ve pili yüzde 100'e ulaştı. Ama ayağa kalktığımda çalışma odasındaki ışığın çok daha karanlık olduğunu fark ediyorum; güneş kuzeye bakan pencerelerden içeri girmeyi bırakmış. Şöminenin üzerindeki saat 5:17'yi gösteriyor ama bu doğru olamaz, bu imkansız.

Telefonuma uzandım ve saatin aslında 5:23 olduğunu teyit ettim. Dört saattir uyuyordum.

Maxwell'ler de her an eve gelebilir.

"Teddy, ne oldu? Neden beni uyandırmadın?"

"Otuzuncu seviyeye ulaştım," diyor gururla. "Sekiz yeni tüy kartının kilidini açtım!"

Ellerim kirli. Parmaklarım ve avuç içlerim, sanki bahçede kazı yapmışım gibi koyu siyah isle kaplanmış. Kucağımda yıpranmış bir kalem ucu ve yere saçılmış daha fazla kalem, keçeli kalem ve boya kalemi var, Caroline'ın mutfakta sakladığı tüm sanat malzemeleri.

Teddy şaşkınlıkla çalışma odasının etrafına bakıyor. "Annem çok kızacak."

Onun baktığı yere bakıyorum ve duvarların eskizlerle kaplı olduğunu görüyorum - çok sayıda, çok sayıda eskiz, yoğun ve ayrıntılı ve yerden tavana kadar uzanıyor.

"Teddy, bunu neden yaptın?"

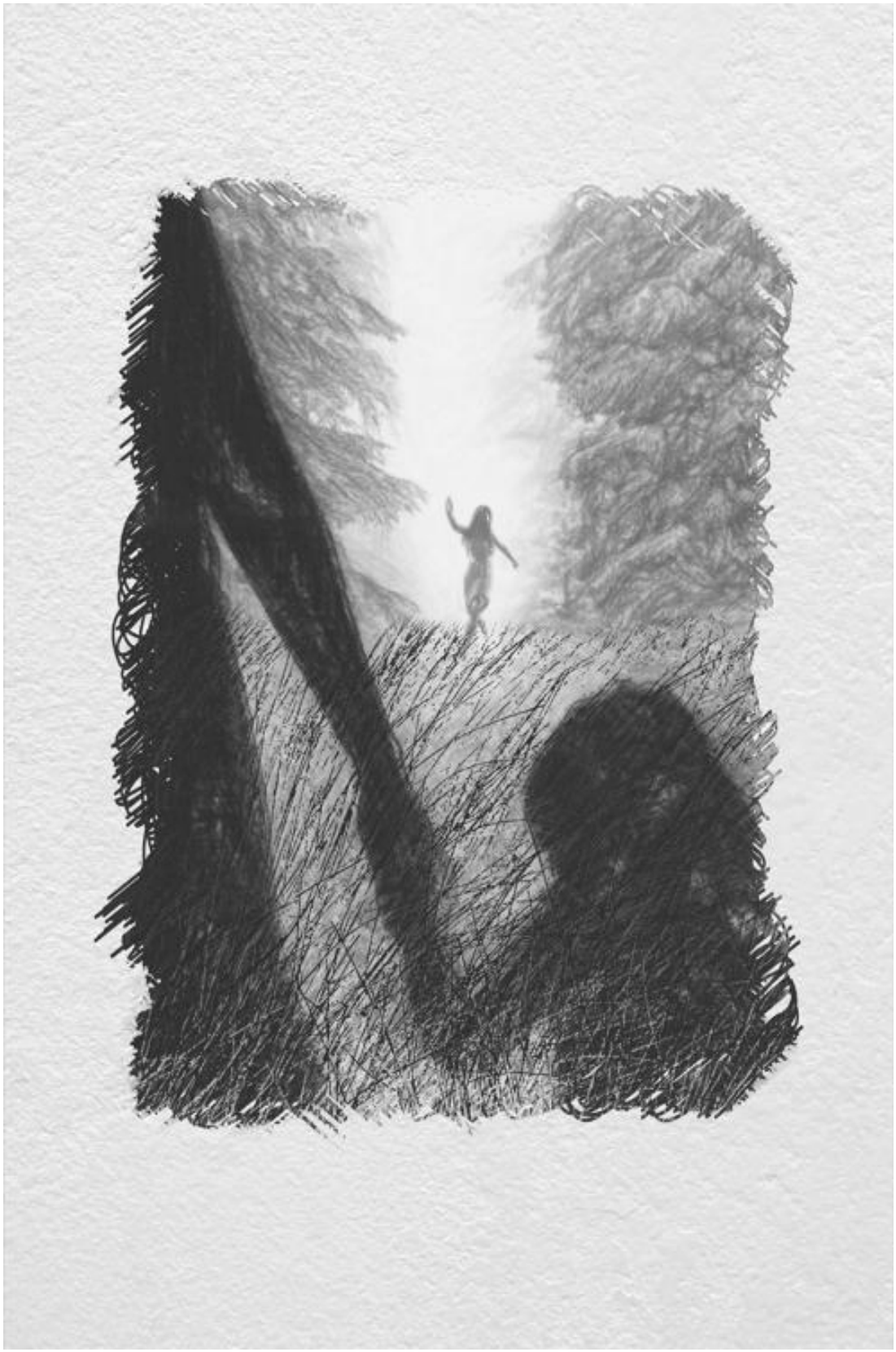
"*Ben* mi? *Ben* bir şey yapmadım!"

Ve tabii ki yapmadı. Yapamazdı! Yeterince uzun değil! Ellerine kömür ve grafit bulaşmış olan o değil. Daha yakından bakmak için odanın karşısına geçtim. Bunlar Anya'nın çizimleri, hiç şüphem yok. Duvarların her yerinde, pencereler, termostatlar ve elektrik düğmeleri arasındaki boş alanlara çizilmişler.

"Mallory? İyi misin?"

Gömleğimin kuyruğunu çekiştiriyor ve ben iyi

değilim. Kesinlikle iyi *değilim*.

"Teddy, beni dinle. Annen ve baban eve gelmeden bunu düzeltmeliyiz. Yatak odanızda hiç silginiz var mı? Büyük pembe lastik silgiler?"

Yerdeki tüm kalemlere, boya kalemlerine ve keçeli kalemlere bakıyor. "Sahip olduğum her şey bunlar. Ama artık bunları kullanmamam gerekiyor. İşin aslını öğrenene kadar olmaz."

Zaten artık çok geç. Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyuyorum. Dışarı baktığımda sadece Ted ve Caroline'ı değil Adrian'ı da görüyorum. Peyzaj kamyonunu evin önüne park ediyor. Şu anda Caroline'ın yazlık elbiselerinden birini giyiyor, Princeton'daki büyük akşam yemeği randevum için hazırlanıyor olmam gerekiyordu.

"Yukarı çık Teddy."

"Neden?"

"Çünkü burada olmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Lütfen yukarı çıkar mısın? Lütfen?" Sehpanın üzerinde bir USB kablosu var ve ona uzatıyorum. "Git iPad'ini yatak odanda şarj et."

"Tamam, güzel."

Teddy iPad'i ve kabloyu alıyor ve sanki bir şeyden kurtulduğunu düşünüyormuş gibi çalışma odasından dışarı koşuyor. Küçük ayaklarının üst kattaki odasına doğru koştuğunu duyabiliyorum.

Ve sonra ön kapının açılma sesi, kapı süpürgesinin fayans döşeli zemin üzerinde yumuşak bir şekilde sallanması. Caroline'ın Adrian'la konuştuğunu, onu evlerine davet ettiğini duyabiliyorum. "Akşam yemeği için nereye gidiyorsun?"

"Gerçekten iyi bir tapas mekânı" diyor. "Harika patatas bravas yapıyorlar."

"Mmmm, bunlar ne?" Ted soruyor.

"Bay Maxwell, bunlar şimdiye kadar tattığınız en iyi patates kızartması, garanti ederim."

Onları durdurmam ve bir şekilde yaptığım şeye hazırlamam gerektiğini biliyorum. Mutfağa gidiyorum ve Caroline Adrian'a içecek bir şey isteyip istemediğini soruyor. Buzdolabının üstündeki dolap hâlâ açık duruyor, içindekiler yağmalanmış ama Caroline henüz fark etmemiş.

Ve Adrian o kadar yakışıklı ki neredeyse yürek parçalayıcı. Duştan yeni çıkmış gibi görünüyor. Saçları biraz nemli, koyu renk kot pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giymiş. Ben varlığımı duyurana kadar kimse mutfağa girdiğimi görmedi.

"Bir şey oldu."

Caroline bana bakıyor. "Mallory?"

"Ellerinde ne var?" Ted soruyor.

Adrian aceleyle yanıma geldi. "İyi misin?"

Tek umudumun o olduğunu biliyorum.

Bana inanabilecek tek kişi o.

"Kulağa çılgınca gelecek ama yemin ederim doğruyu söylüyorum. Teddy Sessizlik Zamanı için yukarı çıktıktan sonra kendimi yorgun hissetmeye başladım. Dinlenmek için kanepeye uzandım. Sadece birkaç dakikalığına gözlerimi kapatayım dedim. Ve sonra bir şekilde -nasıl olduğunu bilmiyorum- Anya'nın ruhu bedenimi ele geçirdi."

Caroline bana bakıyor. "Ne?"

"Biliyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama ben uyurken bana bütün kalemleri, keçeli kalemleri ve boya kalemlerini çıkarttırdı." Buzdolabının üstündeki boş dolabı gösteriyorum. "Ve sen bütün kâğıtları aldığın için bana duvarlarına resim yaptırdı. Teddy'nin içine giremediği için kendini benim içime koydu."

Adrian kolunu belime doladı. "Hey, sorun yok. Artık güvendesin. Bunu çözeceğiz."

Caroline beni iterek çalışma odasına girdi ve hepimiz onu takip ettik. Nefesini sertçe içine çekiyor, şaşkınlıkla duvarlara bakıyor.

"Teddy nerede?"

"Odasında. O iyi."

Caroline kocasına bakar. O da aceleyle yukarı çıkar.

Caroline'a öğleden sonrayı anlatmaya çalışıyorum. "Saat 1'de yatak odasına gitti. Sessizlik zamanı için. Dediğin gibi iPad'i almasına izin verdim. On dakika öncesine kadar aşağı gelmedi. Tam sen eve geldiğinde."

"Dört saat mi?" diye soruyor.

Adrian'a her tarafı grafit, kömür ve kabarcıklarla kaplı sağ elimi gösteriyorum. "Ben solağım, tıpkı Teddy gibi. Bunu tek başıma yapamazdım. Bunlar tıpkı kulübemdeki resimler gibi."

"Evet, kesinlikle! Tarz aynı!" Akıllı telefonunu çıkarıyor ve odanın içinde dolaşarak çeşitli sahnelerin fotoğraflarını çekiyor. "Yapmamız gereken ilk şey onları diğer resimlerle karşılaştırmak. Sıralamaya nasıl uyduklarını görmek."

"Hayır," diyor Caroline. "Yapacağımız ilk şey toksin taraması. Hemen şimdi. Yoksa polisi ararım."

Adrian ona bakıyor. "Tox ekranı mı?"

"Seni oğlumuzla yalnız bıraktığıma inanamıyorum. Sana güvendiğime inanamıyorum! Ne düşünüyordum ki?"

"Kullanmıyorum," diyorum ona. Sanki bu konuşmayı bir kenarda yapmak bir şekilde mümkünmüş gibi alçak sesle konuşmaya çalışıyorum. Sanki Adrian orada durmuş beni dinlemiyormuş gibi. "Sana yemin ederim Caroline, ben temizim."

"O zaman testle ilgili bir sorununuz olmayacak. Burada çalışmaya başladığınızda her hafta rastgele test yaptırmayı kabul ettiniz. Gönüllü oldun. Bizim seçtiğimiz günlerde." Bileğimi tutuyor ve kolumdaki izleri inceliyor. "Sanırım çok daha önce başlamalıydık."

Ted ikinci kattan döner ve tek bir bakışla Caroline'a Teddy'nin iyi olduğuna dair güvence verir. Bu sırada Adrian, Caroline'ı durumu tamamen yanlış anladığına ikna etmeye çalışmaktadır.

"Bayan Maxwell, neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama Mallory uyuşturucu kullanmıyor. Eroin kullanıyor olsaydı atletizm bursu alabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Penn State onu anında takımdan atardı."

Odaya garip bir sessizlik çöküyor ve Caroline'ın bana kendimi açıklamam için bir şans verdiğini fark ediyorum. Gözyaşlarımın kabardığını hissedebiliyorum çünkü böyle olmaması gerekiyordu. "Tamam, bekle," diyorum ona. "Çünkü mesele şu ki, sana karşı tamamen dürüst olmadım."

Adrian hâlâ kollarını bana dolamış durumda ama tutuşu gevşiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu gece sana gerçeği söyleyecektim." "Sen

neden bahsediyorsun?"

Ve hala yapamıyorum.

Nereden başlayacağımı hâlâ bilmiyorum.

"Mallory Penn State'e gitmiyor," diye açıklıyor Ted. "Son on sekiz ayını rehabilitasyonda geçirdi. Bir rehabilitasyon merkezinde. Reçeteli ağrı kesicileri ve eroini kötüye kullanıyordu."

"Ayrıca hatırlamadığı başka ilaçlar da var," diye ekliyor Caroline. "Beynin iyileşmesi için zamana ihtiyacı var Mallory."

Şimdi Adrian beni hiç tutmuyor. Şimdi sadece büyük, üzgün, zavallı bir canavar gibi, bir parazit gibi onun vücuduna tutunuyorum. Yüzümü görebilmek için beni silkeliyor.

"Bu gerçek mi?" diye soruyor.

"Kullanmıyorum," diyorum ona. "Sana yemin ederim Adrian, önümüzdeki Salı yirmi aydır ayığım."

Sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri çekildi. Caroline nazik bir elini onun omzuna koydu. "Bunu duymak senin için zor olmalı. Mallory'nin geçmişi hakkında sana karşı dürüst olduğunu düşünmüştük. Sana gerçeği söylediğini düşündük."

"Hayır, hiç de değil."

"Adrian, VA hastanesinde pek çok bağımlıyla çalışıyorum. Onlar iyi insanlar ve ana hedefimiz onları topluma geri kazandırmak. Ama bazen zamanlama doğru olmuyor. Bazen insanları hazır olmadan önce topluma kazandırıyoruz."

Caroline'a baktım, öfkeliydim. "Burada olan şey bu değil! Ben uyuşturucu kullanmıyorum. Ve ben lanet bir ressam değilim! Sana yemin ederim Caroline. Bu evde yanlış giden bir şeyler var. Annie Barrett'ın hayaleti oğlunuza musallat oldu, şimdi de bana musallat oldu ve bu da onun mesajı." Odanın her tarafını, tüm duvarları işaret ediyorum. "Bu onun hikayesi!"

Deli gibi göründüğümü ve deli gibi konuştuğumu biliyorum çünkü Adrian beni bir tür şaşkınlıkla inceliyor. Beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

"Ama geri kalanı doğru mu?" diye soruyor. "Bir rehabilitasyon merkezinde mi yaşadın? *Eroin* kullandın mı?"

Cevap vermekten çok utanıyorum ama gerçeği yüzümden okuyabiliyor. Adrian dönüp çalışma odasından çıkıyor ve ben de onu takip etmeye gidiyorum ama Caroline yolumu kesiyor. "Bırak gitsin, Mallory. Bunu onun için daha da zorlaştırma."

Pencereye doğru dönüyorum ve Adrian'ın kaldırım taşlı yürüyüş yolunu geçişini izliyorum, yüzü acıdan iki büklüm olmuş. Yolun yarısında bir tür tırısa kalkıyor, sanki benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor. Siyah bir kamyonete biniyor ve kaldırımdan uzaklaşıyor.

Caroline'a dönüp baktığımda elinde plastik bir bardak tutuyordu. "Hadi gel. Şu işi bitirelim."

Beni makyaj odasına götürdü. İçeri giriyorum ve kapıyı kapatmak için uzanıyorum ama beni durduruyor, başını sallıyor. Sanki numunemi bir şekilde manipüle edeceğimden endişeleniyor, sanki her ihtimale karşı yanımda temiz idrar şişeleri taşıyormuşum gibi. Caroline bana başını

çevirme nezaketini gösterdi.

şortumu çıkarıp tuvaletin üzerine çömeliyorum. Yüzlerce kez teste tabi tutulduğum için temiz numune toplama konusunda oldukça deneyimliyim. Dört onsluk bir bardağı bir damla bile dökmeden doldurabilirim. Bardağı lavabonun kenarına koyuyorum, sonra şortumu yukarı çekip ellerimi yıkıyorum. Su simsiyah akıyor, leğeni grenli kalıntılarla dolduruyor. Parmaklarımı ve avuç içlerimi kazımak için bir kalıp sabun kullanıyorum, ama grafit derime mürekkep gibi yapışıyor, asla çıkmayacak lekeler gibi.

Caroline, "Seni çalışma odasında bekleyeceğim," dedi. "Sen oraya gelene kadar başlamayacağız."

Tüm el yıkamalarım, tertemiz beyaz ayaklı lavabonun üzerinde kirli gri bir halka bırakıyor. Kendimi suçlu hissedeceğim bir şey daha. Biraz tuvalet kağıdıyla temizlemeye çalışıyorum, sonra ellerimi şortumun üzerinde kuruluyorum.

Çalışma odasına vardığımda Caroline ve Ted kanepede oturuyorlardı ve numunemi sehpanın üzerinde, bir kağıt havlunun üzerinde tutuyorlardı. Caroline, kurcalanmadığını kanıtlamak için bana hala selofana sarılı olan bir daldırma kartını gösteriyor. Sonra kartı açıyor, beş test şeridini ortaya çıkarıyor ve bunları bardağın içine indiriyor.

"Bakın, bunu neden yaptığınızı anlıyorum ama olumlu bir sonuç çıkmayacak. Sana yemin ederim. Yirmi aydır ayığım."

"Biz de sana inanmak istiyoruz," diyor Caroline ve sonra duvarlardaki çizimlere bakıyor. "Ama bugün burada ne olduğunu anlamamız gerekiyor."

"Sana ne olduğunu zaten anlattım. Anya bedenimi ele geçirdi.
Beni bir kukla gibi kullandı. Bu resimlerin hiçbirini ben çizmedim! O çizdi!"

"Eğer bu konuyu konuşacaksak," diyor Caroline, "sakin olmalıyız. Birbirimize bağıramayız."

Nefes alıyorum. "Pekala, tamam. Tamam."

"Buraya çalışmaya gelmeden önce Russell ile geçmişin hakkında uzun uzun konuştuk. Bize mücadelelerinizden bahsetti - yanlış anılar, kayıplar-"

"Bu farklı. Artık o sorunları yaşamıyorum."

"Biliyorsun birkaç gün önce Teddy çizim kalemlerini kaybetti. Ağlayarak bana geldi. Üzgündü çünkü onları hiçbir yerde bulamıyordu. Ve bundan kısa bir süre sonra, tüm bu resimler sihirli bir şekilde kulübenizde belirmeye başladı. Bu olağanüstü bir tesadüf gibi görünmüyor mu?"

Fincana bakıyorum. Sadece bir dakika oldu. Sonuçlar için hala çok erken.

"Caroline, düz bir çizgiyi bile zar zor çizebiliyorum. Lisede bir resim dersi almıştım. C artı almıştım. Bu resimleri benim çizmiş olmamın imkanı yok, o kadar iyi değilim."

"Hastalarım hep aynı şeyi söylüyor: 'Hayatımı kurtarmak için resim yapamam! Ama sonra sanat terapisini deniyorlar ve sonuçlar olağanüstü oluyor. Travmaları üzerinde çalışmak için en şaşırtıcı resimleri çiziyorlar. Yüzleşmeye hazır olmadıkları gerçekleri işlemek için."

"Bu öyle bir şey değil."

"Resimlerinizdeki kadına bakın. Genç, uzun boylu. Atletik bir yapısı var. Aslında *koşuyor*, Mallory. Sana birini hatırlatıyor mu?"

Nereye varmak istediğini anlıyorum ama yanılıyor. "Bu bir otoportre değil." "Bu sembolik bir temsil. Görsel bir metafor. Sen kendini kaybettin.

küçük kız kardeş. Üzülüyorsunuz, panikliyorsunuz, onu geri getirmek için çırpınıyorsunuz ama artık çok geç. O bir ölüm vadisine düştü." Çalışma odasının içinde dolaşarak dikkatimi bir resimden diğerine yönlendiriyor. "Ve sonra bir melek ona yardım etmeye geliyor - bu metaforda çok ince bir şey yok, değil mi? Melek Beth'i ışığa doğru götürüyor ve onları durduramıyorsunuz. Beth karşıya geçti, asla geri dönmeyecek. Bunu biliyorsun Mallory. Hepsi burada duvarda yazıyor. Bu Anya'nın hikayesi değil. *Senin* hikayen. *Beth'in* hikâyesi."

Başımı sallıyorum. Beth'i bu işe bulaştırmak istemiyorum. Caroline'ın onun adını söylemesini bile istemiyorum.

"Ne olduğunu biliyoruz," diye devam ediyor. "Russell bize hikâyeni anlattı ve bu korkunç Mallory. Olanlar için çok üzgünüm. Çok fazla suçluluk ve keder taşıdığını biliyorum. Ama bu duyguların üzerine gitmezsen - eğer onları bastırmaya devam edersen-" Odanın içinde benim sanat eserlerimi işaret ediyor. "Baskı altındaki buhar gibidirler Mallory. Çatlak arayacaklar ve kaçmanın bir yolunu bulacaklar."

"Peki ya diğer resimler? Boğulan kadın?"

"Soyut bir kavram somutlaştırıldı," diyor Caroline. "Belki keder ya da bağımlılık. Uyuşturucunun vücudunuz üzerinde yarattığı baskı."

"Peki ya ormanda sürüklenen kadın?"

"Belki de sizi tehlikeden kurtaran biri vardır? Bir sponsor ya da akıl hocası? Russell gibi mi?"

"O zaman neden beni gömüyor?"

"Seni gömmüyor, Mallory. Seni *serbest bırakıyor*. Seni eroin dağından çıkarıp topluma geri kazandırıyor. Ve şu haline bak!"

Caroline daldırma kartını çeviriyor, böylece sonuçları görebiliyorum. THC, opioid, kokain, amfetamin ve meth göstergeleri olan beş sekmenin hepsi negatif çıktı.

"Yirmi aydır ayığım," diyor Ted. "Bu inanılmaz."

"Seninle gerçekten gurur duyuyoruz," diyor Caroline. "Ama daha yapacak çok işin olduğu açık, öyle değil mi?"

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

Anya'nın çizimleri ile kendi kişisel tarihim arasında çok şaşırtıcı paralellikler olduğuna katılıyorum.

Ve evet, uyuşturucu bağımlılığının diğer tüm psikolojik sonuçlarıyla ve yanlış anılarla mücadele ettim.

Ama kulübemde ölüm kokan on iki çizim daha var ve bunun tek bir sorumlusu var.

"Bunları Anya çizdi. Ben değil."

"Anya hayali bir arkadaş. Teddy onun uydurma olduğunu biliyor. Onun gerçekte var olmadığını anlıyor."

"Teddy korkmuş ve kafası karışmış durumda ve sizin ona öğrettiğiniz her şeyi tekrarlıyor. Harika okullara gittiğinizi ve tüm dünyayı çözdüğünüzü düşündüğünüzü biliyorum. Ama bu resimler hakkında yanılıyorsunuz, bu ev hakkında yanılıyorsunuz ve Teddy hakkında yanılıyorsunuz. Burnunuzun dibinde cidden garip şeyler oluyor ve siz inkâr içinde yaşıyorsunuz!"

Bu noktada bağırıyorum, kendimi tutamıyorum ama Ted ve Caroline sarsılmıyor. Beni dinlemeyi bıraktıklarını, yollarına devam etmeye hazır olduklarını anlıyorum.

"Bence aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz," diyor Caroline. "Belki o bir hayalet, belki de sadece suçluluk duygusu. Fark etmez Mallory. Önemli olan oğlumuzu dört saat boyunca gözetimsiz bırakmış olman ve artık ona göz kulak olman konusunda sana güvenmiyorum."

Ted "bir değişimin olması gerektiği" konusunda hemfikir ve Caroline bu anı bir dönüm noktası, herkes için bir şeyleri iyileştirme fırsatı olarak düşünmenin iyi olacağını söylüyor.

İkisinin de sesi o kadar olumlu, destekleyici ve cesaretlendirici geliyor ki, kovulduğumu anlamam bir anımı alıyor.

20

Telefonum çaldığında on dakikalığına kulübeme dönmüştüm.

Ben Russell. Las Vegas ve Büyük Kanyon arasındaki çölde bir yerde, Route 66 üzerindeki küçük bir motelden arıyor. Bağlantı kötü ve hat çatırdayıp patlıyor.

"Quinn! Ne oldu?"

"Sanırım işi kaybettim."

"Hayır, *kesinlikle* işi kaybettin! Caroline bana çılgın maymun boklu sanat projenizin fotoğraflarını gönderdi. Orada ne haltlar dönüyor?"

"Bu evde bir şey var Russell. Bir tür varlık. Önce Teddy'nin peşinden gitti, şimdi de benim peşimden geliyor."

"Varlık mı?" Russell çoğu gün sınırsız bir enerji ve coşku kaynağıdır ama birden sesi yorgun ve biraz da hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Hayalet gibi mi demek istiyorsun?"

"Kullanmıyorum. Caroline beni test

etti." "Biliyorum."

"Bu başka bir şey. Bu-"

Bir cızırtı ile bölünüyoruz ve bir an için onu kaybettiğimden endişeleniyorum. Sonra sesi geri geldi.

"Bir toplantıya katılmalısın. Orada saat kaç? Altı buçuk mu? Cuma akşamı mı? Holy Redeemer'ı dene. Sanırım yedide başlıyorlar."

"Toplantıya ihtiyacım yok."

"Arayabileceğin arkadaşların var mı? Birlikte kalabileceğin biri? Bu gece yalnız kalmanı istemiyorum." Sanırım sessizliğimden burada bana yardım edecek kimsenin olmadığını anladı. "Pekâlâ, dinle. Ben eve geliyorum."

"Hayır!"

"Sorun değil. Zaten buradan nefret ediyorum. Hava imkansız. Tüm koşularımı içeride, koşu bantlarında yapmak zorundayım çünkü dışarıda on dakika bile dursan sıcaktan kalbin duracak."

Beni almaya gelmek için iki ya da üç güne ihtiyacı olduğunu söyledi. Şu anda Büyük Kanyon'a gidiyor, bu yüzden Las Vegas'a geri dönmesi ve yeni bir uçuş ayarlaması gerekecek. "Yani belki Pazar ama kesinlikle Pazartesi. Sadece pazartesiye yetişmen gerekiyor, tamam mı? Doreen ve ben seni alırız. Birkaç hafta benimle kalabilirsin, seni bir doktora muayene ettiririz. Bir B planı buluruz."

"Teşekkür ederim, Russell."

Telefonumu yere bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yataktan kalkmam, bir toplantıya gitmem ya da en azından kendime akşam yemeği hazırlamam gerektiğini biliyorum. Ama kulübenin dışında yağmur yağmaya başladı, aniden bastıran yaz fırtınalarından biri. Rüzgâr çatıyı sallıyor ve sular pencerelerimden aşağı akıyor. Kulübenin içinde kapana kısıldım ve keşke arayabileceğim biri olsaydı diyorum. Önümdeki uzun hafta sonundan, Russell beni almaya gelene kadar uzun ve yalnız bekleyişimden korkuyorum. Diğer tek arkadaşlarım Safe Harbor'da, ama onlara ne yaptığımı söylemeye utanıyorum.

Elbette Güvenli Liman'dan *önceki* arkadaşlarım da var. Tüm isimlerini ve numaralarını rehberimden sildim ama izlerini bulmak zor olmazdı. Philadelphia, Spring Brook'tan trenle otuz dakika uzaklıkta. Kensington Caddesi'ne ulaşabilirsem, beni görmekten mutlu olan ve eve hoş geldin demeye hazır eski dostlarımın yüzlerini tanıyacağımı biliyorum. Vadesiz hesabımda 1200 dolarım var. Alıp gidebilirim ve buradaki hiç kimse beni özlemez.

Teddy hariç.

Teddy beni özlerdi, özleyeceğini biliyorum.

Veda etmeden onu bırakamam.

Bazı şeyleri açıklamak, bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını bilmesini sağlamak için yeterince uzun kalmalıyım.

Ve ben de mükemmel küçük kulübemde kalıyorum, şimdiye kadar yaşadığım en güzel yer, kaybettiğim her şeyin güzelce döşenmiş bir hatırlatıcısı. Yağmur yağıyor, yağmur yağıyor ve beynimdeki uğultu her zamankinden daha kötü, sanki kafam sivrisineklerle dolu. Bir yastığı yüzüme çarpıp çığlık atıyorum ama hiçbir şey gürültüyü susturmuyor.

O gece on, on iki, on dört saat uyuyorum. Her uyandığımda olanları hatırlıyorum ve sonra tekrar uyuyana kadar battaniyemin altına gömülüyorum.

Cumartesi sabahı saat onda ayağa kalkıp kendimi duşa sürüklüyorum. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor, sanırım. Sonra dışarı çıktım ve

Verandamda elinde kağıt tutan bir taş var.

Aman Tanrım, kendi kendime gerçekten deliriyorum diyorum. Ama bu sadece Caroline'dan bir not:

Sevgili Mallory,

Ted ve ben Teddy'yi sahile götürüyoruz. Ona taşınacağınızı söyledik ve tabii ki üzgün. Umarım sahilde ve tahta kaldırımda geçireceğimiz bir gün kafasını dağıtmasına yardımcı olur. Biz geç saate kadar yokuz, böylece havuz ve bahçe sana kalacak.

Ayrıca: Russell bu sabah bir gelişme için aradı. Yarın gece için kırmızı-göz bileti almış ve Pazartesi sabahı 10-11 arası burada olacak.

Yarın öğleden sonrayı yüzme, akşam yemeği, tatlı vs. ile ailemizle geçirdiğiniz zamanı kutlayarak geçirmek istiyoruz. Sizin için uygunsa saat 3:00 gibi başlayalım. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da sadece konuşmak isterseniz lütfen arayın. Bu geçiş sürecinde size destek olmak için buradayım.

Sevgiler, Caroline

Portakal suyu almak için büyük eve doğru yürüyorum, ama tuş takımına şifremi girmeye çalıştığımda çalışmıyor. Tabii ki çalışmaz. Ted ve Caroline arka bahçeleri konusunda bana güvenebilirler ama evlerine girmeme izin vermeleri mümkün değil, hele de duvarlara çizdiğim resimlerden sonra.

Koşuya çıkmam gerektiğini biliyorum. Dışarı çıkıp birkaç mil koşarsam kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyorum. Ama arka bahçeden çıkamayacak kadar utanıyorum, mahallede yüzümü gösteremeyecek kadar utanıyorum. Aldatmacamın hızla yayıldığını ve artık Spring Brook'taki herkesin sırrımı bildiğini hayal ediyorum. Kulübeme geri dönüyorum, kendime bir kase Cheerios dolduruyorum ve sonra sütümün bittiğini hatırlıyorum. Onları kuru kuru, parmaklarımla yiyorum. Tabletimle yatağıma uzanıyorum ve Hallmark Channel'a gidip film seçeneklerini tarıyorum, ama birden hepsi sahte, korkunç ve berbat görünüyor - sahte vaatler ve saçma mutlu sonlarla dolu.

Bir Ayakkabı Bağımlısının Noel'i adlı kitabın onuncu dakikasındayken verandamda ayak sesleri duyuyorum ve kapım hafifçe çalınıyor. Muhtemelen Mitzi olduğunu ve seans sırasındaki davranışları için özür dilemeye geldiğini anladım. "Meşgulüm" diye bağırıyorum ve tabletimin sesini yükseltiyorum.

Adrian'ın yüzü pencerede beliriyor.

"Konuşmamız gerek."

Yataktan fırlayıp kapıyı açıyorum. "Evet, gerçekten öyle, çünkü-"

"Burada olmaz," diyor. "Ön tarafta kamyonetim var. Hadi biraz gezelim."

★ ★ ★

Nereye gittiğimizi söylemiyor ama 295 rampasına ulaşır ulaşmaz anlıyorum. Hızla akan trafiğe karışıyor, 76 West'e bağlanıyor ve Delaware Nehri'nin tersaneleri ve limanları üzerinde yükselen Walt Whitman Köprüsü'nü geçiyoruz. Güney Philadelphia'ya gidiyoruz. Adrian beni eve getiriyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Kamyonu geri çevir." "Neredeyse vardık," diyor. "Beş dakika daha."

Futbol için çok erken ve Phils şehir dışında olmalı çünkü otoyol açık, trafik yok. Adrian, Oregon Bulvarı çıkışına girdi. GPS'ine bakıp duruyor ama bu noktadan sonra onu gözüm kapalı yönlendirebilirim. Hâlâ her yolu, dur işaretlerini ve trafik ışıklarını biliyorum. Tüm eski işyerleri hala burada: fast-food mekanları ve peynirli biftek dükkanları, Asya süpermarketleri ve cep telefonu satıcıları ve liseden iki sınıf arkadaşımı doğrudan işe alan spor barı/strip kulübü. Hiç kimse eski mahallemi Spring Brook sanmayacaktı. Yollar çukurlarla dolu; kaldırımlar kırık camlar ve tavuk kemikleriyle dolu. Ama evlerin çoğunda yeni alüminyum kaplamalar var ve hatırladığımdan daha iyi görünüyorlar, sanki insanlar her şeyi güzel tutmak için çaba sarf ediyorlarmış gibi.

Adrian, Sekizinci Cadde ile Shunk'ın köşesinde durdu. Adresimi internetten bulduğunu tahmin ediyorum çünkü eskiden evim dediğim kısa, bodur sıra evin tam önündeyiz. Tuğlalar yeniden örülmüş, panjurlar yeni boyanmış ve eskiden beyaz çakıllı "avlumuzun" olduğu yerde parlak yeşil çimler var. Ön kapının yanında merdivende duran bir adam var; iş eldivenleri giymiş ve yağmur oluklarından ölü yaprakları topluyor.

Adrian vitesi parka aldı ve flaşörlerini yaktı. Liseden beri komşularımın hiçbirini görmedim ve fark edilmekten korkuyorum. Evlerin hepsi birbirine sıkıca kenetlenmiş ve herkesin kapılarını açıp bana bakmak için dışarıya akın ettiğini hayal etmek çok kolay.

"Lütfen sadece sür."

"Burası büyüdüğün yer mi?"

"Öyle olduğunu zaten biliyorsun." "Merdivendeki adam kim?"

"Bilmiyorum. Sadece sür, tamam mı?"

Adam bizi incelemek için döndü. Orta yaşlı, kel, çok uzun boylu değil ve Eagles forması giymiş. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Onu daha önce hiç görmedim. Belki annem bir tamirci tutmuştur. Daha büyük olasılıkla evi satıp taşınmıştır ve bu adam da yeni sahibidir. Özür dileyerek el sallıyorum ve Adrian'a dönüyorum. "Eğer hemen gitmezsen, bu kamyondan inip Spring Brook'a geri döneceğim."

Vites değiştiriyor ve yeşil ışıkta ilerliyoruz. Onu trafiğin içinden geçirerek Güney Philadelphia'nın piknik, doğum günü ve düğün fotoğrafçılığı için uğrak yeri olan FDR Park'a yönlendiriyorum. Çocukken hepimiz buraya "Göller" derdik, çünkü göletler ve lagünlerle doludur. En büyüğü Meadow Gölü ve suyu iyi gören bir bank buluyoruz. Ufukta, gri gökyüzüne karşı, Interstate 95'in yükseltilmiş yollarını, havaalanına gidip gelen altı şeritli arabaları görebiliyoruz. Ve uzun bir süre hiçbir şey söylemiyoruz, çünkü ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyoruz.

"Burs konusunda yalan söylemiyordum," diyorum ona. "İlk yılımda 5K koşusunu on yedi dakika elli üç saniyede tamamladım. Pennsylvania'daki en hızlı altıncı kızdım. Google'dan bakabilirsiniz."

"Google'da arattım bile Mallory. Tanıştığımız ilk gün eve koştum ve Philadelphia'daki tüm Mallory Quinn'leri aradım. Tüm lise istatistiklerini buldum. Hikâyeni inandırıcı kılmaya yetecek kadar." Sonra gülüyor. "Ama Twitter'da, sosyal medyada hiçbir şey yoktu. Bunun havalı olduğunu düşündüm - bu gizem havası. Rutgers'daki kızlar yirmi dört/yedi Instagram'dalar, çekici fotoğraflar paylaşıyorlar ve iltifat bekliyorlar. Ama sen farklıydın. Kendinden emin olduğunu sanıyordum. Bir şeyler sakladığını hiç düşünmemiştim."

"Çoğunlukla dürüst davrandım."

"*Çoğunlukla* mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece geçmişim hakkında yalan söyledim. Başka hiçbir konuda. Anya'dan gelen resimler hakkında değil. Ve kesinlikle sana karşı hissettiklerim hakkında da değil. Dün gece yemekte sana gerçeği söyleyecektim, yemin ederim."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece göle bakıyor. Yakındaki bazı çocuklar bir drone ile oynuyorlar; sekiz pervaneli minyatür bir UFO'ya benziyor ve her geçişinde bir arı sürüsü gibi ses çıkarıyor. Adrian'ın devam etmemi beklediğini, bana itiraf etmem için bir şans verdiğini fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Pekala, öyleyse-"

21

Tüm sorunlarım basit bir sakral stres kırığı ile başladı - omurgamın tabanındaki üçgen şeklindeki kemikte küçük bir kırık. Lise son sınıfta Eylül ayıydı ve önerilen tedavi sekiz hafta dinlenmekti - tam da kros sezonunun başlangıcında. Kötü bir haberdi ama tam bir felaket sayılmazdı. Sakatlık genç kadın koşucular arasında yaygındı, kolayca tedavi edilebilirdi ve Penn State'ten aldığım teklifi etkilemeyecekti. Doktorlar ağrı için OxyContin reçete etti; günde iki kez kırk miligramlık tek bir tablet. Herkes Kasım ayındaki kış koşuları için iyi olacağımı söyledi.

Hâlâ tüm antrenmanlara gidiyor, ekipmanları taşıyor ve herkesin puanlarını saymaya yardımcı oluyordum ama takım arkadaşlarımı onlarla birlikte koşmam gerektiğini bilerek kenardan izlemek zordu. Ayrıca, daha fazla zamanım olduğu için annem benden evde daha fazla iş yapmamı bekliyordu. Daha fazla yemek yapmamı, temizlik yapmamı, alışveriş yapmamı ve kız kardeşime bakmamı.

Annem bizi tek başına büyüttü. Kısa boyluydu, kiloluydu ve günde bir paket sigara içiyordu - Mercy Hastanesi'nde faturalandırma yöneticisi olarak çalışmasına rağmen, bu yüzden tüm sağlık risklerini biliyordu. Beth ve ben her zaman bırakması için peşindeydik, her zaman Newport'larını kanepenin altına ya da onun asla bakmayacağı başka yerlere saklardık. Dışarı çıkar ve yenilerini alırdı. Bunların onun başa çıkma mekanizması olduğunu ve onu rahat bırakmamız gerektiğini söylerdi. Bize her zaman büyükanne ve büyükbabamızın, teyzelerimizin veya amcalarımızın olmadığını ve ufukta kesinlikle ikinci bir koca olmadığını hatırlatırdı - bu yüzden üçümüzün birbirimiz için ortaya çıkması gerekiyordu. Büyürken en büyük nakaratımız buydu: birbirimize destek olmak.

Yılda üç ya da dört cumartesi, hastane annemi "Sürpriz Zorunlu Fazla Mesai" için çağırır ve kimsenin anlam veremediği tüm fatura anlaşmazlıklarını çözmeye çalışırdı. Bir Cuma akşamı annem

telefon geldi ve ertesi gün işe gitmesi gerektiğini söyledi. Sonra bana kardeşimi Storybook Land'e götürmem gerektiğini söyledi.

"Ben mi? Neden ben?"

"Çünkü onu götüreceğime söz verdim." "Onu Pazar günü götür. Pazar günü izinlisin."

"Ama Beth Chenguang'ı getirmek istiyor ve Chenguang sadece Cumartesi günü gelebilir."

Chenguang kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı, pembe saçlı, yanaklarına kedi bıyıkları çizen tuhaf bir kızdı. O ve Beth bir çeşit anime kulübündeydiler.

"Yarın bir toplantım var! Valley Forge'da. Saat üçe kadar dönmeyeceğim."

Annem, "Buluşmayı atla," dedi. "Koşmuyorsun. Takımın sana ihtiyacı yok."

Anneme benim varlığımın takım arkadaşlarıma büyük bir psikolojik destek sağladığını anlatmaya çalıştım ama o bunu yutmadı. "Beth ve Chenguang'ı sen götürüyorsun."

"Storybook Land için çok büyükler! Orası bir çocuk parkı!"

"İronik bir şekilde gidiyorlar." Annem arka kapıyı açtı, bir sigara yaktı ve dumanı perdeye doğru üfledi. "Orası için fazla büyük olduklarını *biliyorlar*, bu yüzden gitmek istiyorlar." Sanki bu insanlar için son derece mantıklı bir şeymiş gibi omuz silkti.

Ertesi sabah -7 Ekim Cumartesi- Chenguang, üzerinde parıltılı beyaz bir tek boynuzlu at olan sarı bir tişört ve soluk bir kot pantolon giyerek evimize geldi. Bir paket ekşi spagetti sakızlı şeker yiyordu ve bana da biraz ikram etti. Başımı salladım ve ölmeyi tercih edeceğimi söyledim. Beth aşağı indi ve üzerinde aynı tek boynuzlu at tişörtü ve aynı kot pantolon vardı. Görünüşe bakılırsa birbirlerine uygun kıyafetler giymeyi önceden planlamışlardı ve bunların hepsi bizim tuhaf maceramızın bir parçasıydı.

Planım, takım arkadaşlarım koşarken otoyolda olmak ve Storybook Land'e varır varmaz sonuçları öğrenmek için aramaktı. Ancak Chenguang'ın kaşınmayı kesmeyen bir örümcek ısırığı vardı, bu yüzden Benadryl almak için bir Walgreens'te durmak zorunda kaldık. Bu bizi yarım saat geciktirdi ve Walt Whitman Köprüsü'nü dokuz buçuğa kadar geçemedik, Atlantic City Otoyolu'na da dokuz kırk beşe kadar giremedik. Jersey sahiline doğru saatte seksen mil hızla giden üç şerit araba vardı. Camları açmıştım ve Q102'nin sesini açmıştım.

Böylece Beth ve Chenguang'ın arka koltukta kıkırdamalarını duymak zorunda kalmayacaktım. Durmadan konuşuyorlardı, sürekli birbirlerinin sözünü kesiyor ve birbirlerinin yerine konuşuyorlardı. Telefonum ön koltukların arasındaki konsolun üzerinde duruyordu. Çakmak adaptöründe şarj ediyordum. Müziğin arasından gelen bir mesajın cıvıltısını duyabiliyordum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Muhtemelen arkadaşım Lacey olduğunu biliyordum, beş mesaj yeterli olacakken asla bir mesaj göndermezdi. Önümdeki şerit temizdi. Telefonuma baktım, gelen bildirimler ekranımda kayıyordu:

KAHRETSI

N!

!!!!!!!!

kimin üçüncü olduğuna inanamayacaksınız

Göstergedeki saat 9:58'i gösteriyordu. Kızların yarışının bitmiş olması gerektiğini ve Lacey'nin bana sonuçları gönderdiğini fark ettim. Yolu tekrar kontrol ettim, sonra tek elimle telefonu kaldırdım, şifremi girdim ve dikkatlice cevabımı yazdım: **söyle bana.**

Ekranın yan tarafında yanıp sönen üç nokta vardı ve Lacey'nin bir yanıt yazdığını gösteriyordu. Radyoda Ed Sheeran'ın tepedeki kale hakkında şarkı söylediğini hatırlıyorum. Ve dikiz aynasına baktığımı hatırlıyorum. Peşimde bir SUV vardı, adam tam tamponuma dayanmıştı ve hiç düşünmeden, aramıza biraz mesafe koymak için hızlandım. Aynadan Beth ve Chenguang'ın tek bir sakızlı spagettiyi paylaştıklarını gördüm. *Lady and the Tramp* filmindeki köpekler gibi iki ucundan da yiyorlardı. Çılgınlar gibi kıkırdıyorlardı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: Bunların nesi var böyle? Bu nasıl normal bir ergen davranışı olabilir? Sonra telefon avucumun içinde titreşti ve Lacey'nin cevap verdiğini gösterdi.

Ve sonra Çarşamba günüydü ve Vineland, New Jersey'de bir hastanede uyandım. Sol bacağım kırılmıştı, üç kaburgam çatlamıştı ve vücudum yarım düzine monitör ve makineye bağlıydı. Annem yatağımın yanında oturmuş, elinde spiral ciltli bir defter tutuyordu. Doğrulmaya çalıştım ama hareket edemiyordum. Kafam çok karışıktı. Anlamsız şeyler söylemeye başladı. Otoyolda bir bisiklet vardı. Bir aile SUV'larının arkasında plaj malzemeleri taşıyordu ve sonra bir dağ bisikleti

ve tüm arabalar ondan kaçınmak için direksiyonu kırdı. "Beth nerede?" diye sordum ve yüzü çöktü. İşte o zaman anladım.

Önümdeki sürücünün köprücük kemiği kırıldı. Arkamdaki cipte bulunan herkes çeşitli hafif yaralar aldı. Chenguang kazadan burnu bile kanamadan kurtuldu. Kazada ölen tek kişi kız kardeşimdi, ama doktorlar benim ikinci sırada olduğumu söylediler. Herkes hemen kendimi suçlamamam gerektiğini, yanlış bir şey yapmadığımı söyledi. Herkes dağ bisikletli aileyi suçladı. Birkaç polis memuru beni hastanede görmeye geldi ama hiçbir zaman gerçek bir soruşturma yapılmadı. Varil yuvarlanması sırasında bir noktada cep telefonum pencereden dışarı fırladı. Ya çarpışmanın etkisiyle un ufak oldu ya da otoyolun kenarında büyüyen uzun mor kır çiçeklerinin arasında k a y b o l d u . Kimin üçüncü olduğunu asla öğrenemedim.

★ ★ ★

İki hafta sonra hastaneden "ağrı için gerektiğinde" kullanmak üzere yeni bir OxyContin reçetesiyle ayrıldım, ancak uyandığım andan yatağa yığıldığım ana kadar her gün, günün her saati ağrı hissediyordum. Haplar biraz hafifletti ve doktorlara reçeteleri yeniden doldurmaları için yalvardım - sadece Cadılar Bayramı'nı, Şükran Günü'nü ve Noel'i atlatmam için- ama Şubat ayına geldiğimde iyi yürüyordum ve beni kestiler.

Acı şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha kötüydü. İnsanların OxyContin hakkında anlamadığı şey bu - ya da en azından biz o zamanlar bunu gerçekten anlamıyorduk. Birkaç ay içinde ilaç beynimi tamamen yeniden yapılandırmış, giderek daha fazla ağrı reseptörümü ele geçirmişti ve artık sadece var olmak için OxyContin'e ihtiyacım vardı. Uyuyamıyor, yemek yiyemiyor ya da derse odaklanamıyordum. Ve kimse bunun olacağı konusunda beni uyarmadı. Kimse bana bir mücadele beklememi söylemedi.

İşte o zaman sınıf arkadaşlarıma baskı yapmaya başladım - banyolarını, ebeveynlerinin yatak odalarını gözetlemelerini istedim. Kaç kişinin evinde OxyContin olduğunu bilseniz şok olurdunuz. Ve sonunda bu kaynaklar kuruduğunda, bir adamı tanıyan erkek arkadaşı olan bir arkadaşım vardı. Bir torbacıdan Oxy satın almak rasyonalize edilmesi oldukça kolay bir şey. Ne de olsa bunlar doktorlarımın almamı istediği hapların aynısıydı. İlaç alıyordum, uyuşturucu değil. Ama fahiş bir fiyat vardı ve bir ay içinde tüm birikimimi tüketmiştim. Yeni ilaç arayan arkadaşlarımdan biri beni daha ucuz ve daha mantıklı bir alternatifle tanıştırana kadar soğuk terleme ve mide bulantısı çekerek üç sefil gün geçirdim.

Eroin çok korkutucu bir kelime ama fiyatının çok altında Oxy gibi hissettiriyor. Sadece iğnelerle ilgili her türlü alınganlığı aşmanız gerekiyor. Neyse ki, bana yardımcı olacak pek çok YouTube videosu vardı - bir damarın nasıl bulunacağını ve kan dolaşımıyla temas kurduğunuzdan emin olmak için pistonu tam doğru anda nasıl nazikçe geri çekeceğinizi gösteren eğitimler (görünüşte hemşireler için). Ve bunu anladığımda, her şey kötüden boka döndü.

Benim için üzülen sempatik öğretmenler sayesinde liseyi zar zor bitirdim. Ancak tüm koçlar neler olduğunu anladı ve Penn State bir şekilde tekliflerinden vazgeçti. Araba kazasını ve sakatlıklarımı suçladılar; hiçbir fizik tedavinin beni sonbahara kadar hazır hale getiremeyeceğini söylediler ve hayal kırıklığına uğradığımı hatırlamıyorum. Haberi aldığımı bile hatırlamıyorum. Anneme ulaştıklarında, gecelerimi çoktan Northern Liberties'de, otuz sekiz yaşındaki yeni arkadaşım Isaac'in kanepesinde geçiriyordum.

Liseden sonra uzun bir süre uyuşturucu almak ve daha fazla uyuşturucu -her türlü uyuşturucu- satın almak için para kazanmak amacıyla yaşadım. Oxy ve eroin bulunamıyorsa, menüdeki her şeyi denerdim. Annem bana yardım etmek için çok zaman ve para harcadı ama ben genç ve güzeldim, o ise yaşlı, beş parasız ve şişmandı; hiç şansı yoktu. Bir gün 17 numaralı otobüse bindi ve kendini kalp krizi geçirirken buldu; ambulans onu hastaneye yetiştirene kadar neredeyse ölüyordu. Altı ay sonra rehabilitasyona girene ve annemi arayıp iyi haberi verene kadar haberim bile olmadı. Sadece para istediğimi düşündü ve telefonu kapattı.

Birkaç kez daha aradım ama cevap vermedi, ben de uzun uzun sesli mesajlar bıraktım, kazanın tamamen benim hatam olduğunu itiraf ettim ve her şey için özür diledim. Bu noktada Safe Harbor'da yaşıyordum ve tamamen ayıktım ama tabii ki bana inanmadı. *Ben* de kendime inanmazdım. Sonunda bir gün telefonu bir adam açtı. Adının Tony olduğunu, annemin bir arkadaşı olduğunu ve artık benden haber almak istemediğini söyledi. Ve bir sonraki arayışımda, numara kapatıldı.

Annemle iki yıldır konuşmuyorum. Ona ne olduğundan emin değilim. Yine de şükretmek için pek çok nedenim olduğunu biliyorum. Hiç HIV ya da hepatit kapmadığım için minnettarım. Hiçbir zaman

tecavüze uğradım. Prius'unun arka koltuğunda bayıldıktan sonra beni Narcan ile hayata döndüren Uber şoförüne minnettarım. Beni hapishane yerine rehabilitasyona gönderen yargıca minnettarım. Ve Russell'la tanıştığım, bana sponsor olmayı kabul ettiği ve yeniden koşmaya başlamam için beni motive ettiği için minnettarım. Onun yardımı olmadan asla bu noktaya gelemezdim.

Adrian hikayemi sorularla bölmedi. Sadece konuşmama izin veriyor ve sonunda asıl noktama gelene kadar konuşuyor: "Olanlardan dolayı kendimi hep suçlu hissedeceğim. Herkes dağ bisikletli sürücüyü suçluyor. Ama dikkat etseydim-"

"Bunu bilemezsin Mallory. Belki yoldan çıkabilirdin, belki de çıkamazdın."

Ama haklı olduğumu biliyorum. Her zaman haklı olduğumu bileceğim.

Geçmişe dönüp her şeyi baştan yapsaydım, şerit değiştirir, direksiyonu kırar ya da frene basardım ve her şey yine de yolunda giderdi.

"Eskiden bir yatak odasını paylaşırdık, bundan bahsetmiş miydim? Ranzalarda yatardık ve bundan nefret ederdik, annemize sürekli şikayet ederdik. Ona bizim mahallede aynı odayı paylaşmak zorunda kalan tek çocuk olduğumuzu söylerdik ve bu doğru bile değildi! Neyse, kazadan sonra, hastaneden çıktığım gün, annem beni eve bıraktı ve ben yukarı çıktım ve-" Gerisini tarif bile edemem. Beth olmadan odanın ne kadar sessiz olduğunu, onun nefes sesleri ve hışırdayan çarşafları olmadan nasıl uyuyamadığımı ona anlatamam.

"Zor olmalı," diyor Adrian.

"Onu çok özlüyorum. Her gün. Belki de bu yüzden sana yalan söyledim Adrian, bilmiyorum. Ama yemin ederim başka hiçbir konuda yalan söylemedim. Duygularım hakkında yalan söylemedim ve resimler hakkında da yalan söylemedim. Onları çizdiğimi hiç hatırlamıyorum. Ama sanırım çizmiş olmalıyım. Tek mantıklı açıklamanın bu olduğunu biliyorum. Pazartesi günü Spring Brook'tan ayrılıyorum. Birkaç hafta sponsorumla yaşayacağım. Kafamı toparlamaya çalışacağım. Böyle bir psikopat olduğum için özür dilerim."

Konuşmanın Adrian'ın bir şeyler söylemesini umduğum kısmına geldik - belki "seni affediyorum" demeyecek, biliyorum bu çok şey istemek olur ama en azından ruhumu açtığımı, NA toplantısı dışında hiç kimseyle paylaşmadığım bir hikayeyi paylaştığımı kabul edecek.

Onun yerine ayağa kalkıp "Gitmeliyiz" diyor.

Çimlerin üzerinden park yerine doğru yürüyoruz. Adrian'ın kamyonetinin yanında üç küçük çocuk oynuyor, parmaklarıyla silahlarını gösterip hayali kurşunlar atıyorlar. Biz yaklaştıkça hepsi asfalt otoparka doğru koşuyor, çılgınlar gibi bağırıp çağırıyor ve ellerini kollarını sallıyorlar. Bana Büyük Oyun Parkı'ndaki çocukları hatırlatıyorlar. Hepsi beş ya da altı yaşlarında ve her zaman resimli kitaplarına ve eskiz defterlerine uzanan sessiz ve içe dönük Teddy'ye hiç benzemiyorlar.

Adrian kamyonetine binene kadar hiçbir şey söylemiyor. Motoru çalıştırıyor ve klimayı açıyor ama vitesi boşa almıyor. "Dinle, dün evinden çıktığımda çok kızgındım. Bana yalan söylediğin için değil, bu yeterince kötüydü. Ama aileme ve onların tüm arkadaşlarına yalan söyledin. Bu gerçekten utanç verici, Mallory. Onlara nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum, Adrian. Özür dilerim."

"Ama şöyle bir şey var: Dün evinizden ayrıldıktan sonra eve dönemedim. Ailem randevumuzla ilgili her şeyi biliyordu ve ben onları görmek istemedim, onlara bunun bir fiyasko olduğunu söylemek istemedim. Onun yerine sinemaya gittim. Yeni bir Marvel filmi oynuyordu ve biraz zaman öldürmek için iyi bir yol gibi görünüyordu. Aslında kalıp iki kez izledim, böylece gece yarısından sonra eve gidebildim. Ve nihayet yatak odama çıktığımda, bu masamın üzerinde duruyordu."

Ön koltuğa uzanıp torpido gözünü açtı ve koyu renk kurşun kalemle kaplı bir kâğıt ortaya çıktı.

"Şimdi de deli gibi hissetmekten mi bahsetmek istiyorsun? Sanırım evime gizlice girip yatak odamı bulmuş ve ailem bütün gece evdeyken bu çizimi masama bırakmış olabilirsin? Sanırım beş yaşındaki Teddy'nin evime gizlice girmiş olması da mümkün? Ya da ailesinin? Ama ben öyle düşünmüyorum Mallory." Adrian başını sallar. "Bence en olası açıklama senin başından beri haklı olduğun. Bu resimleri Anya çiziyor. Ve senin doğruyu söylediğini bilmemi istiyor."

22

Spring Brook'a geri döndük ve hemen işe koyulduk. Kulübemde bulduğum tüm çizimleri ve Teddy'nin yatak odasından aldığım üç fotoğrafı aldım. Adrian'ın masasında tek bir çizim ve Maxwell'lerin çalışma odasının tüm fotoğrafları var. Görüntüleri mürekkep püskürtmeli yazıcıdan çıkardı bile, böylece onları diziye ekleyebileceğiz. Russell'ın beni almaya gelmesine kırk sekiz saatten az bir süre kaldı ve bu gerçekleşmeden önce Maxwell'leri doğruyu söylediğimize ikna etmeye kararlıyım.

Tüm resimleri havuzun verandasına diziyoruz, onları yerlerinde tutmak için taşlar ya da gevşek çakıl tutamları kullanıyoruz. Sonra yarım saat boyunca onları hareket ettiriyor, sıraya koymaya çalışıyor ve mantıklı bir anlatı arıyoruz.

Uzun deneme ve yanılmalardan sonra bu sonuca ulaştık:

"İlk resim sıcak hava balonu," diye başlıyorum. "Bir tür park ya da alandayız. Çok geniş ve açık bir alan. Büyük gökyüzü."

"Yani kesinlikle Spring Brook değil," diyor Adrian. "Philadelphia'dan çok fazla hava trafiği var."

"Sıcak hava balonunun resmini çizen bir kadın görüyoruz. Şimdilik bunun Anya olduğunu varsayalım. Kolsuz elbisesine bakılırsa, tahminimce

"Yakınlarda oyuncaklarla oynayan bir kız var. Muhtemelen Anya'nın kızı. Teddy, Anya'nın bir kızı olduğundan bahsetmişti. Anya onu yakından izliyor gibi görünmüyor."

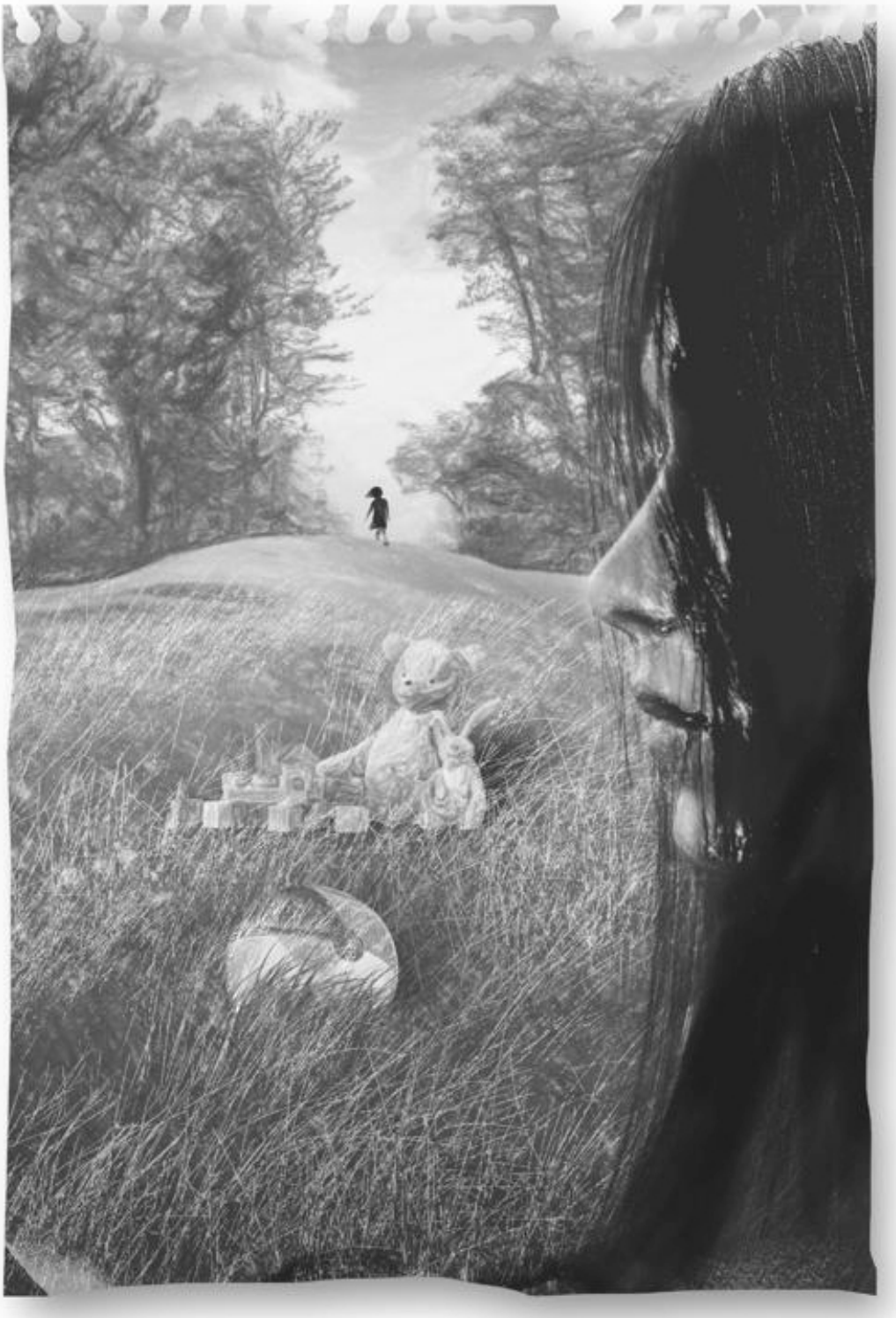
"Sonra beyaz bir tavşan gelir."

"Küçük kızın ilgisini çekti. Doldurulmuş bir tavşanla oynuyor, ama işte gerçek bir tavşan geliyor."

"Böylece tavşanı bir vadiye kadar takip eder..."

"... ama Anya kızın uzaklaştığını fark etmez. İşine çok dalmıştı. Ama ufukta küçük kızı görebiliyorsunuz. Oyuncaklarını geride bırakıyor. Buraya kadar her şey mantıklı mı?"

"Sanırım öyle," diyor Adrian.

"Güzel, çünkü işte burada işler karışıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Tavşan gitti, kız kaybolmuş görünüyor. Yaralanmış olabilir. Hatta ölmüş bile olabilir. Çünkü bir sonraki resimde..."

"Bir melek ona yaklaştı."

"Ve melek küçük kızı ışığa doğru götürür."

"Ama birileri onları durdurmaya çalışıyor. Birileri onları kovalıyor."

"Bu Anya," diyor Adrian. "Aynı beyaz elbise."

"Aynen öyle. Küçük kızını kurtarmak, elinden alınmasını engellemek için koşuyor."

"Ama Anya artık çok geç. Melek onu geri vermeyecek." "Ya da onu geri veremez," diyor Adrian. "Aynen öyle. İşte şimdi bir boşluk geliyor."

"Melek ve çocuk gittiler. Onları artık göremiyoruz. Ve şimdi birisi Anya'yı boğuyor. Bu, bulmacanın hâlâ eksik olan tek parçası."

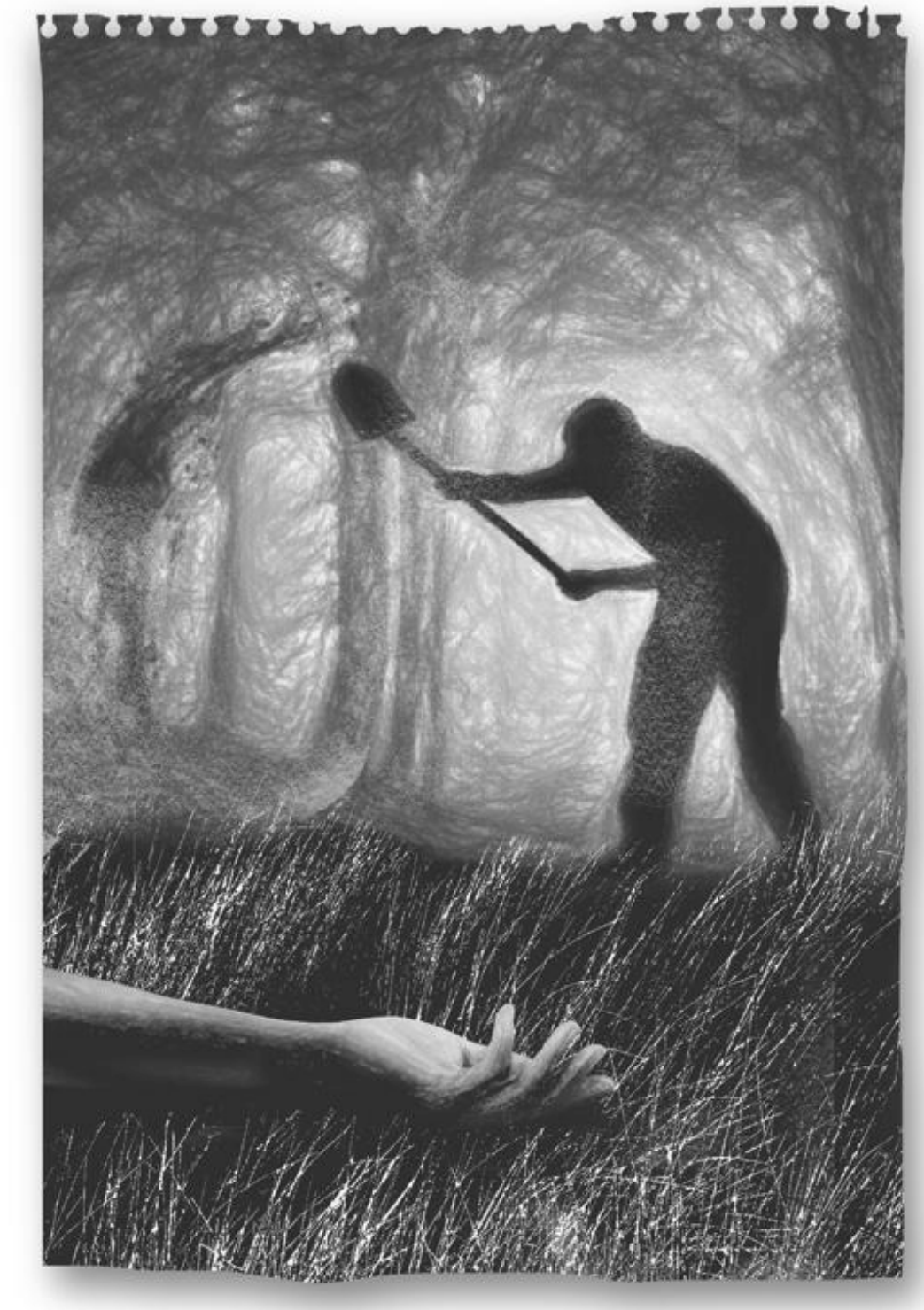
"Zaman geçiyor. Gece oldu. Anya'nın şövalesi terk edilmiş."

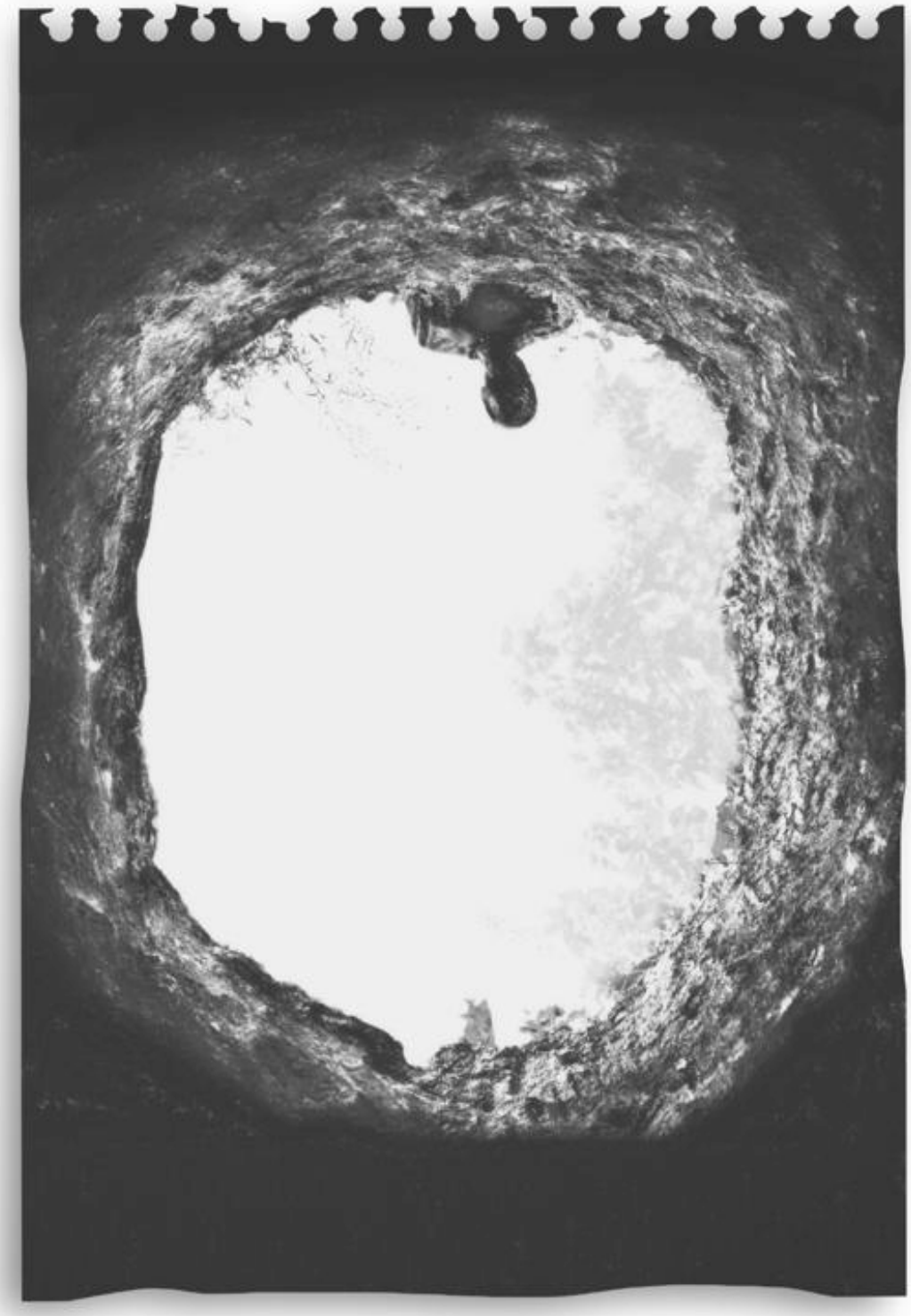
"Bir adam elinde aletlerle ormana gelir. Kazma ve kürek gibi görünüyorlar."

"Adam Anya'nın cesedini ormanda sürüklüyor..."

"Küreğini çukur kazmak için kullanıyor..."

"Ve sonra cesedi gömüyor."
"Yani adam Anya'yı boğdu," diyor Adrian.
"Tam olarak değil."

"Vücudunu hareket ettiriyor. Onu gömüyor."

"Ama hikaye gündüz başlıyor. Adam daha sonra, hava kararana kadar ortaya çıkmıyor."

Adrian resimleri tekrar hareket ettirmeye başlıyor - onları farklı bir sıraya diziyor - ama mümkün olan her sırayı denedim ve bu mantıklı olmaya yaklaşan tek şey.

Ama hala bir şeyler eksik. Bu tıpkı bir yapboz üzerinde çalışıp tüm sahneyi bir araya getirdikten sonra kutuda üç ya da dört eksik parça olduğunu ve hepsinin tam ortada olduğunu fark etmek gibi bir his.

Adrian ellerini havaya kaldırır. "Neden bunu bizim için hecelemiyor? Aptal resimleri atlayıp kelimeleri mi kullanıyor? 'Benim adım Rumpelstiltskin. Arşidük tarafından öldürüldüm.' Ya da her kimse. Neden bu kadar şifreli konuşuyor?"

Sadece içini döküyor ama kendime bu soruyu sormak için hiç durmadığımı fark ediyorum: Anya neden bu kadar gizemli davranıyor?

Resim çizmek için Teddy'yi kullanmak yerine neden kelimeleri kullanmıyorsunuz? Neden bir mektup yazmıyorsunuz? Unless-

Teddy'nin yatak odasında kulak misafiri olduğum tüm o tek taraflı konuşmaları, Sessizlik Zamanı'nda oynadığı tüm o tahmin oyunlarını düşünüyorum. "Teddy, Anya'nın komik konuştuğunu söylüyor. Onu anlamanın zor olduğunu söylüyor. Ya İngilizce bilmiyorsa?"

Adrian bu fikri reddetmeye hazır görünüyordu ama sonra kütüphanedeki kitaba uzandı: *Anne C. Barrett'in Toplu Eserleri*. "Pekala, bunu bir dakika düşünelim. Annie'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'dan geldiğini biliyoruz. Belki İngilizce bilmiyordur. Belki Barrett onun gerçek adı bile değildir. Belki de Baryshnikov gibi telaffuzu imkansız uzun Doğu Avrupa isimlerinden birinin batılı versiyonudur. Aile de uyum sağlamak için değiştirmiştir."

"Kesinlikle," diyorum ona, teoriye ısınarak. "George uzun zamandır Amerika'daymış gibi yazıyor. Çoktan asimile olmuş. Kilisede diyakoz, kasaba meclisinde belediye meclis üyesi. Ama birden Bohem kuzeni Spring Brook'ta ortaya çıkar. Kuzeni ona nereden geldiğini hatırlatır ve ondan utanır. Kitaptaki mektubu o kadar küçümseyici ki, kuzeninin küçük başarılarından ve aptallığından bahsediyor."

Adrian parmaklarını şıklatır. "Bu da ruh tahtasını açıklıyor! Cevaplarının anlamsız olduğunu söylemiştin! Onlara alfabe çorbası dedin. Ama ya farklı bir dilde heceliyorsa?"

Toplantıya geri dönüyorum - parmak uçlarımın altında titreyen planchette ile kulübenin içinde gömülü olma hissini düşünüyorum.

Yalnız olmadığımızı biliyordum.

Birinin elimi hareket ettirdiğini ve her harfi çok bilinçli bir şekilde seçtiğini *biliyordum*.

"Mitzi her şeyi yazdı," diyorum ona.

Arka bahçeden Mitzi'nin evine doğru yürüyoruz. Parmaklarımı ön kapıya vuruyorum ama cevap yok. Sonra evin arka tarafına, müşterilerinin kullandığı arka girişe doğru yürüyoruz. Arka kapı açık ve paravan kapıdan mutfağa, Mitzi'nin bana kahve servis ettiği formika masaya bakabiliyoruz. Paravan kapıya vuruyorum ve Kit-Cat Klock kuyruğunu sallayarak bana bakıyor. Evin içinde televizyonun çaldığını duyabiliyorum, hatıra altın dolarlar için bir reklam: "Bu paralar koleksiyoncular tarafından çok değerlidir ve değerlerini korumaları garantidir...."

Mitzi'nin adını bağırıyorum ama satış konuşmalarından beni duymasına imkân yok.

Adrian kolu dener ve kapı açılır. "Ne düşünüyorsun?" "Bence paranoyak ve silahı var. Eğer ona gizlice yaklaşırsak, kafamızı uçurma ihtimali çok yüksek."

"Yaralanmış olma ihtimali de var. Belki duşta ayağı kaymıştır. Yaşlı bir kişi kapısına gelmezse, onu kontrol etmeniz gerekir."

Kapıyı tekrar çaldım ama hala cevap yok. "Daha sonra gelelim."

Ama Adrian kapıyı açıp ona seslenmekte ısrar ediyor: "Mitzi, iyi misin?"

İçeri giriyor, başka ne yapabilirim ki? Saat üçü çoktan geçti ve gün çok hızlı geçiyor. Mitzi'nin elinde bize yardımcı olabilecek bir bilgi varsa, buna bir an önce ihtiyacımız var. Kapıyı açık tutuyorum ve onu eve kadar takip ediyorum.

Mutfak kokuyor. Çöplerin atılması gerekiyormuş gibi kokuyor, ya da belki de lavaboda biriken kirli bulaşıklar yüzündendir. Ocağın üstünde bir kızartma tavası var ve içi pastırma yağıyla dolu. Yüzeye dağılmış küçük pati izleri var ve duvarların arkasında yaşıyor olabilecek tüm haşaratları düşünmek istemiyorum.

Adrian'ı oturma odasına kadar takip ettim. Televizyon Fox News'e ayarlanmıştı ve sunucular bir konukla Amerika'ya yönelik son tehditler hakkında tartışıyorlardı.

Güvenlik. Birbirlerine bağırıyorlar -birbirlerinin üzerine bağırıyorlar- ben de kumandayı alıp sesi kısıyorum.

"Mitzi? Ben Mallory. Beni duyabiliyor

musun?" Hala cevap yok.

"Belki biraz dışarı çıkmıştır," diyor Adrian.

Ve arka kapıyı açık mı bırakmış? İmkânı yok, Mitzi olamaz. Evin arka tarafına doğru ilerledim ve banyoyu kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Sonunda Mitzi'nin yatak odasının kapısına geldim. Adını söyleyerek kapıyı birkaç kez çaldım ve sonunda açtım.

Yatak odasının içinde perdeler çekilmiş, yatak toplanmamış ve yerde giysiler var. Hava ekşi ve bayat ve ben bir şeye dokunmaya korkuyorum. Kapı hasır bir çöp sepetine çarpıyor, leğen yan yatıyor ve buruşmuş Kleenex tomarları dışarı yuvarlanıyor.

"Bir şey var mı?" Adrian soruyor.

Dizlerimin üzerine çöküp emin olmak için yatağın altına bakıyorum. Daha fazla kirli çamaşır var ama Mitzi yok.

"O burada değil."

Ayağa kalktığımda Mitzi'nin komodininin yüzeyini fark ediyorum. Bir lamba ve telefonun yanı sıra bir avuç pamuk, bir şişe ispirto ve uzun bir lateks turnike görüyorum.

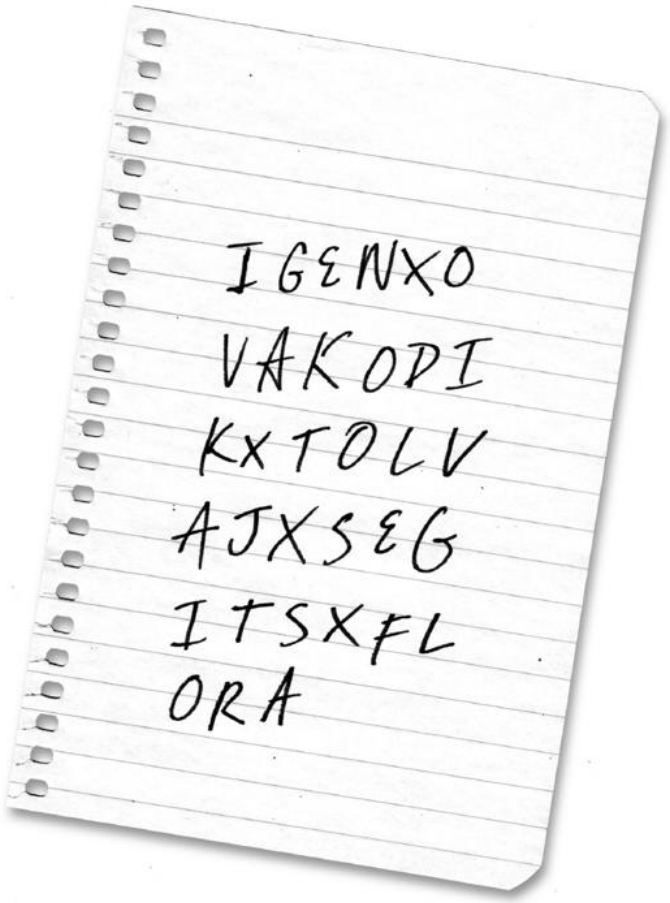
"Ne oldu?" Adrian sorar.

"Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey. Gitmeliyiz."

Oturma odasına geri dönüyoruz ve Adrian not defterini kanepenin üzerinde, ağır ahşap ispirto tahtasının altına sıkıştırılmış halde buluyor.

"İşte bu," diyorum ona.

Alışveriş listelerinin ve yapılacak işlerin yanından geçip en son kullanılan sayfaya, seanstaki notlarına ulaşıyorum. Sayfayı defterden koparıp Adrian'a gösteriyorum.

Lisede İspanyolca öğrenmiştim, Fransızca ve Mandarin öğrenen arkadaşlarım da vardı ama bu kelimeler daha önce gördüğüm hiçbir dile benzemiyor. "Anya ismi kulağa Rusça gibi geliyor," diyor Adrian. "Ama bunun Rusça olmadığına eminim."

Emin olmak için telefonumu çıkarıp IGENXO'yu Google'da aratıyorum ve belki de ilk kez Google'da arattığım bir ifadeden tek bir sonuç çıkmıyor.

"Google bunu bilmiyorsa, bu kesinlikle bir kelime değildir."

"Belki de bir çeşit kriptogramdır," diyor Adrian. "Her harfin farklı bir harfle yer değiştirdiği şu bulmacalardan biri."

"İngilizce konuşamadığına karar verdik," diyorum ona. "Gerçekten zeka soruları uydurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tüm püf noktalarını bilirseniz karmaşık değiller. Bana bir dakika ver." Bir kalem alır ve Mitzi'nin koltuğuna oturur, şifreyi çözmeye kararlıdır.

Mitzi'nin neden televizyonu açık ve arka kapısı açık bir şekilde evden çıktığını düşünmeye çalışarak oturma odasını karıştırmaya başlıyorum, o sırada ayakkabımın altında bir şey çıtırdıyor. Sanki bir böceğe, sert kırılgan kabuklu küçük bir böceğe basmışım gibi ses çıkarıyor. Ayağımı kaldırıyorum ve bunun aslında ince plastik bir tüp olduğunu görüyorum, turuncu ve silindirik, yaklaşık üç inç uzunluğunda.

Onu yerden kaldırıyorum ve Adrian işinden başını kaldırıp bakıyor. "Bu da ne?"

"Hipodermik iğne için bir kapak. Sanırım kendine iğne yapıyordu. Umarım insülin kullanıyordur ama burada Mitzi'den bahsediyoruz, kim bilir." Odada dolaşırken, bir kitap rafında, bir çöp sepetinde, bir pencere kenarında üç iğne kapağı daha keşfediyorum. Lastik turnikeyi de hesaba katarsak, diyabet ihtimalini eleyebileceğimize eminim.

"Daha bitirmedin mi?"

Adrian'ın not defterine bakıyorum ve herhangi bir ilerleme kaydetmiş gibi görünmüyor.

"Bu zor bir soru," diye itiraf ediyor. "Normalde en sık kullanılan harfe bakar ve onu *E* ile değiştirirsiniz. Bu durumda, dört tane *X* var, ama onları Es ile değiştirdiğimde hiçbir faydası olmuyor."

Bence zamanını boşa harcıyor. Eğer Anya'nın dil engeli konusunda haklıysam -ki öyle olduğumdan oldukça eminim- o zaman İngilizce iletişim kurmak yeterince zorlayıcı olacaktır. Şifreli yazmayı denemezdi. İşleri bizim için kolaylaştırmak isterdi, zorlaştırmak değil. Mesajını daha açık hale getirmeye çalışırdı.

"Bana bir dakika daha verin," diyor.

Ve sonra arka kapı çalındı. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Bu bir erkek sesi, yabancı.

Belki de Mitzi'nin müşterilerinden biri, enerjisini okumak için ziyaret etmiştir?

Adrian not kağıdını cebine sokuyor. Mutfağa girdiğimizde arka kapıdaki adamın polis üniforması giydiğini görüyorum.

"Dışarı çıkmanı istiyorum."

23

Polis genç -yirmi beş yaşından büyük olamaz-, kısa kesimli, koyu renk güneş gözlüklü ve kolları dövmelerle kaplı. Bilekleri ile gömleğinin kolları arasında bir santim bile çıplak deri yok - hepsi Yıldızlar ve Çizgiler, Kel Kartallar ve Anayasa'dan pasajlar.

"Mitzi'yi kontrol ediyorduk," diye açıklıyor Adrian. "Kapısı açıktı ama burada değildi."

"Ne yani? Öylece içeri mi girdin? Etrafa bir göz atabileceğini mi düşündün?" Bu teoriyi mantıksızmış gibi sunuyor, oysa olan tam olarak buydu. "Kapıyı açmanı ve yavaşça dışarı çıkmanı istiyorum, anladın mı?"

Avlunun kenarında iki polisin daha olduğunu fark ediyorum, ağaçtan ağaca uzun sarı bant şeritleri geriyorlar. Daha uzaklarda, ormanın derinliklerinde hareket parıltıları, yansıtıcı yüzeyli ceketler görebiliyorum. Adamların birbirlerine bağırarak keşif yaptıklarını duyabiliyorum.

"Neler oluyor?" Adrian sorar. "Eller

duvara," diyor polis. "Ciddi misin

sen?"

Adrian şok olmuş durumda; belli ki bu onun ilk üst araması deneyimi.

"Sadece yap," dedim ona.

"Bu saçmalık Mallory. Spor şortu giyiyorsun! Silah saklamıyorsun."

Ama sadece "silah" kelimesinin geçmesi bile çatışmayı tırmandırıyor. Şimdi sarı bantlı iki polis endişeli ifadelerle bize doğru yürüyor. Ben sadece talimatlara uyuyorum ve bana söyleneni yapıyorum. Avuç içlerimi tuğla duvara bastırıyorum; polis elleriyle belimi sıvazlarken başımı eğip çimlere bakıyorum.

Adrian isteksizce yanımda duruyor ve avuçlarını duvara dayıyor. "Kesinlikle saçmalık."

Polis ona "Kapa çeneni," der.

Ve eğer konuşmaktan korkmasaydım, Adrian'a polisin aslında iyi davrandığını söylerdim - Philadelphia'da merhaba demek için geçen sürede sizi sıkıştırıp kelepçeleyecek ve yüzüstü çakıllara yatıracak polisler tanıdım. Adrian onları dinlemek zorunda olmadığını, bir şekilde kanunların üstünde olduğunu düşünüyor gibi görünüyor.

Sonra bir adam ve bir kadın evin yanından yürüyerek gelirler. Adam uzun boylu ve beyaz, kadın ise kısa boylu ve siyah, ikisi de biraz tombul ve formsuz. Bana lisedeki rehber öğretmenlerimi hatırlatıyorlar. Marshalls ya da TJMaxx mağazalarından alınmış iş kıyafetleri giymişler ve ikisinin de boynunda dedektif kalkanları asılı.

"Ah, Darnowsky, hadi ama," diye seslenir adam. "O kıza ne yapıyorsun?"

"Kadın evdeydi! Kurbanın yalnız yaşadığını söylemiştiniz." "Kurban mı?" Adrian sorar. "Mitzi iyi mi?"

Sorularımıza cevap vermek yerine bizi ayırdılar. Erkek dedektif Adrian'ı avluya doğru götürürken, kadın beni paslı ferforje bir veranda masasına oturmaya teşvik ediyor. Bel çantasının fermuarını açtı, bir kutu Altoids çıkardı ve bir tanesini ağzına attı. Sonra açık kutuyu bana uzatıyor ama reddediyorum.

"Ben Dedektif Briggs ve ortağım Dedektif Kohr. Sirk dövmeli genç ortağımız Memur Darnowsky. Taşkınlığı için özür dilerim. Bu uzun zamandır ilk cesedimiz, o yüzden herkes gergin."

"Mitzi öldü mü?"

"Korkarım öyle. Birkaç çocuk onu bir saat önce bulmuş. Ormanda yatıyordu." Ormanı işaret ediyor. "Şu ağaçlar engel olmasaydı onu buradan görebilirdiniz."

"Ne oldu?"

"İsminizle başlayalım. Kimsin, nerede yaşıyorsun ve Mitzi'yi nereden tanıyorsun?"

Adımı heceleyip ehliyetimi gösterdikten sonra bahçenin karşısındaki kulübemi işaret ediyorum. Yandaki aile için çalıştığımı açıklıyorum. "Ted ve Caroline Maxwell. Onların bebek bakıcısıyım ve misafir evlerinde yaşıyorum."

"Dün gece kulübede mi uyudun?" "Her gece orada uyurum."

"Olağandışı bir şey duydunuz mu? Herhangi bir ses?"

"Hayır, ama erken yattım. Çok yağmur yağıyordu, o kadarını hatırlıyorum. Rüzgâr ve gök gürültüsünden hiçbir şey duyamadım. Sence Mitzi-" "Öldü" kelimesini söylemeye dilim varmıyor; Mitzi'nin gerçekten öldüğüne hâlâ inanamıyorum.

"Daha yeni başlıyoruz," diyor Briggs. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Dün değil ama bir gün önce. Perşembe sabahı. Saat on bir buçuk gibi kulübeme geldi."

"Ne için?"

Yüksek sesle söylediğimde kulağa utanç verici geliyor ama yine de ona gerçeği söylüyorum. "Mitzi bir medyumdu. Kulübemin perili olduğuna dair bir teorisi vardı. Bu yüzden ruh tahtasını getirdi - Ouija tahtası gibi bir şey mi? Ve iletişim kurmaya çalıştık."

Briggs eğlenmiş görünüyor. "İşe yaradı mı?"

"Emin değilim. Bazı mektuplar aldık ama pek bir anlam ifade

etmiyorlar." "Sizi suçladı mı?"

"Hayır, bedavaya yardım etmeyi teklif

etti." "Peki ne zaman bitirdiniz?"

"Saat birde. Bundan eminim çünkü Adrian da buradaydı. Öğle tatilinde. İşe dönmek için ayrılmak zorunda kaldı. Ve bu onu son görüşüm oldu."

"Ne giydiğini hatırlıyor musun?"

"Gri pantolon, mor üst. Uzun kollu. Her şey çok bol ve dökümlü. Ve bir sürü takı; yüzükler, kolyeler, bilezikler. Mitzi her zaman çok fazla takı takar."

"Bu çok ilginç."

"Neden?"

Briggs omuz silkiyor. "Şu anda hiç giymiyor. Ayakkabı bile giymiyor. Sadece bir gecelik. Mitzi geceliğiyle dışarıda yürüyecek türden bir kadın mıydı?"

"Hayır, aslında tam tersi olduğunu söyleyebilirim. Görünüşü için çok çaba harcadı. Garip bir görünüşü vardı ama bu *onun* görünüşü, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bunamış olabilir mi?"

"Hayır. Mitzi pek çok farklı şey için endişelenirdi ama aklı çok keskindi."

"Peki neden az önce onun evindeydiniz?"

"Muhtemelen aptalca gelecek ama seansla ilgili bir sorum var. Ruhun farklı bir dil kullanıp kullanmadığını ve bu yüzden harflerin hecelenip hecelenmediğini merak ettik. Mitzi'ye bunun mümkün olup olmadığını sormak istedik. Arka kapı açıktı, bu yüzden evde olması gerektiğini biliyordum. Adrian onun yaralanmış olabileceğini düşündü, biz de iyi olup olmadığına bakmak için eve girdik."

"Herhangi bir şeye dokundunuz mu? Herhangi bir eşyasına dokundunuz mu?"

"Yatak odasının kapısını açtım. Uyuyor mu diye bakmak için. Ve sanırım televizyonunun sesini kapattım. Sesi o kadar açıktı ki başka bir şey duyamadık."

Briggs belime doğru bakıyor ve ceplerimi incelediğini fark ediyorum. "Evden bir şey aldın mı?"

"Hayır, tabii ki değil."

"O zaman ceplerinizi ters çevirebilir misiniz? Doğruyu söylediğinize inanıyorum ama kontrol etmem herkes için daha iyi olur."

Adrian'ın seans notlarını saklamasına sevindim, böylece onlar hakkında yalan söylemek zorunda kalmıyorum.

"Şu anda tüm sorularım bunlar," diyor. "Bana yardımcı olabilecek herhangi bir bilginiz var mı?"

"Keşke bilseydim. Ne olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Yaralanma belirtisi yok. Kimsenin ona zarar verdiğini sanmıyorum. Peki ya dışarıda yaşlı bir insanın cesedini bulduğunuzda? Gece kıyafetleriyle? Genellikle bir çeşit ilaç hatasıdır. İlaçlarını karıştırmışlardır ya da çift doz almışlardır. Hiç reçeteden bahsetti mi?"

"Hayır," diyorum ona, ki bu dürüst bir cevap. İğne kapaklarından, turnikeden ve Mitzi'yi bir bulut gibi takip eden yanmış ipin keskin kokusundan bahsetmek istiyorum. Ama Briggs'in bütün bunları evde kısa bir tur attıktan sonra kendi başına keşfedeceğinden eminim.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Maxwell'leri gönderir misiniz? Ted ve Caroline? Tüm komşularla konuşmak istiyorum."

Bugün için sahile gittiklerini açıklıyorum ama cep telefonu numaralarını da veriyorum. "Mitzi'yi pek tanımıyorlardı ama ellerinden gelirse yardım edeceklerinden eminim."

Gitmek için döner, sonra daha iyi düşünür ve durur. "Bu son soru biraz konu dışı ama bilmek zorundayım: Ulaşmaya çalıştığın hayalet kimdi?"

"Adı Annie Barrett'tı. Güya benim kulübemde yaşıyordu.
1940'larda. İnsanlar diyor ki-"

Briggs başını sallamaya başlar. "Annie Barrett hakkında her şeyi biliyorum. Ben buralı bir kızım, Corrigan'da büyüdüm, bu ormanın diğer tarafında. Ama babam her zaman bu hikâyenin bir balık masalı olduğunu söylerdi. Bu onun uydurma bir hikayeyi tanımlama şekliydi, bir zırva gibi."

"Annie Barrett gerçekti. Resimlerinden oluşan bir kitabım var. Spring Brook'taki herkes onu tanıyor."

Dedektif Briggs aynı fikirde değil gibi görünüyor ama bunun yerine dilini tutuyor. "İyi bir hikâyeyi mahvetmeyeceğim. Özellikle de şu anda ormanda daha da büyük bir gizem varken." Bana bir kartvizit uzatıyor. "Aklınıza başka bir şey gelirse beni arayın."

★ ★ ★

Adrian ve ben sonraki bir saati havuz başında oturup Mitzi'nin arka bahçesindeki sirki izleyerek ve yeni gelişmeleri bekleyerek geçiriyoruz. Belli ki Spring Brook için büyük bir olay çünkü arka bahçe polisler, itfaiyeciler, acil yardım görevlileri ve Adrian'ın belediye başkanı olarak tanımladığı bir adamla dolup taşıyor. Kimse pek bir şey yapıyor gibi görünmüyor; sadece bir sürü insan konuşuyor ve etrafta duruyor. Ama sonunda ormandan sedye üzerinde fermuarlı bir polivinil torba taşıyan dört kasvetli yüzlü acil yardım görevlisi çıkıyor ve kısa bir süre sonra kalabalık azalmaya başlıyor.

Caroline nasıl olduğumu sormak için sahilden aradı. Dedektif Briggs'ten haber aldığını ve bu haberden dolayı kesinlikle "yıkıldığını" söylüyor. "Açıkçası kadını pek sevmezdim. Ama kimsenin böyle bir şekilde ölmesini istemezdim. Ne olduğunu bulabildiler mi?"

"Bunun bir ilaç hatası olabileceğini düşünüyorlar."

"En garip şeyi bilmek ister misiniz? Perşembe gecesi Mitzi'nin bağırdığını duyduk. Ted ve ben havuz kenarında oturuyorduk. Biraz tartışıyorduk, sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Sonra birden Mitzi'nin evindeki birine bağırdığını duyduk. Dışarı çıkmasını söylüyor, o kişinin hoş karşılanmadığını söylüyordu. Söylediği her şeyi duyabiliyorduk."

"Ne yaptın sen?"

"Polisi aramak için her şey hazırdı. Aslında 911'i aramıştım ve telefon çalıyordu. Ama sonra Mitzi dışarı çıktı. Geceliğini giymişti ve sesi tamamen değişmişti. O kişinin arkasından sesleniyor, ondan kendisini beklemesini istiyordu. "Seninle gelmek istiyorum," dedi.

dedi. Her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu, ben de telefonu kapattım ve unuttum."

"Diğer kişiyi gördün mü?"

"Hayır, sadece bir müşteri olduğunu düşündüm."

Bu bana pek olası görünmüyor. Mitzi'nin hava karardıktan sonra evine müşteri kabul ettiğini sanmıyorum. Onu ilk kez görmeye gittiğimde saat akşamın yedisiydi ve neden bu kadar geç saatte kapısını çaldığımı sordu.

"Bak Mallory, eve erken gelmemizi ister misin? Yalnız olduğun ve bununla tek başına uğraştığın için kendimi kötü hissediyorum."

Adrian'ın benimle birlikte havuz kenarında oturmuş, Mitzi'nin evinden topladığımız notları incelediğinden ve hala onları çözmeye kararlı olduğundan bahsetmemeye karar veriyorum.

"Ben iyiyim," diyorum

ona. "Emin misin?"

"İstediğin kadar kalabilirsin. Teddy eğleniyor mu?"

"Gidiyor olmana üzülüyor ama okyanus dikkatini dağıtıyor." Arka planda Teddy'nin çok heyecanlı bir şekilde kum kovasında yakaladığı bir şey hakkında çığlık attığını duyabiliyorum. "Bekle tatlım, Mallory ile konuşuyorum-"

Ona gidip eğlenmesini ve benim için endişelenmemesini söyleyip telefonu kapatıyorum. Sonra tüm konuşmayı Adrian'a aktarıyorum - özellikle de Mitzi'nin gizemli gece ziyaretçisiyle ilgili kısmı.

Tepkisinden ikimizin de aynı sonuca vardığımızı ve bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar gergin olduğumuzu anlayabiliyorum.

"Sence Anya mıydı?" diye sorar.

"Mitzi asla geceliğiyle bir müşteri görmezdi. Mücevherleri olmadan. Görünüşü konusunda çok kibirliydi."

Adrian hâlâ ormanda dolaşan polislere ve ilk yardım görevlilerine bakar. "Peki sizce ne oldu?"

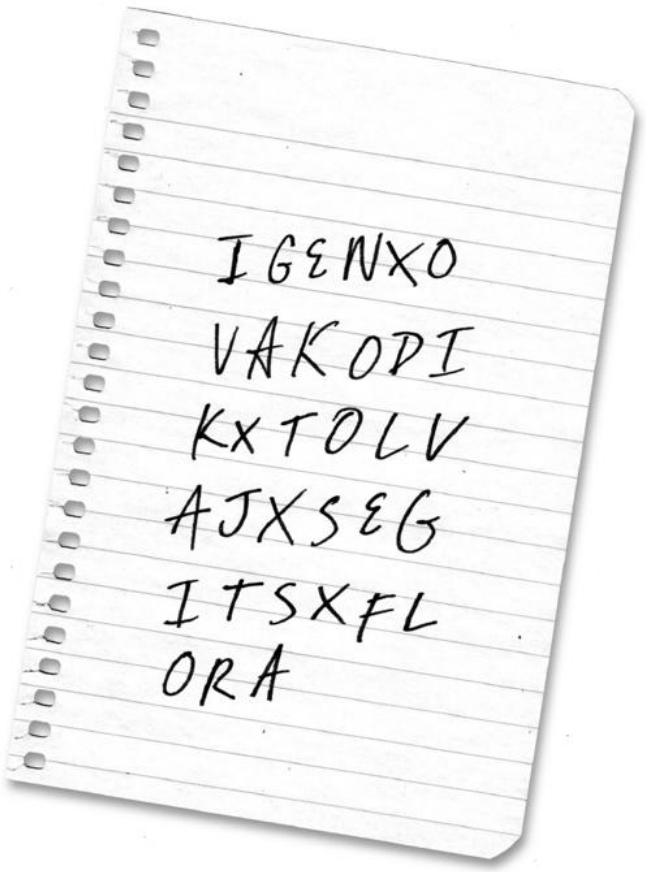
"Hiçbir fikrim yok. Kendime Anya'nın şiddete başvurmadığını, bir tür iyiliksever ruh olduğunu söylüyordum ama bu sadece bir tahmin. Tek bildiğim vahşice öldürüldüğü. Biri cesedini ormanda s ü r ü k l e m i ş ve bir çukura atmış. Belki de kızgındır ve Spring Brook'ta yaşayan herkesten intikam almak istiyordur. Ve peşine düştüğü ilk kişi de Mitzi'dir."

"Tamam, ama neden şimdi? Mitzi yetmiş yıldır burada yaşıyor. Anya öfkelenmek için neden bunca zaman bekledi?"

Bu adil bir soru. Hiçbir fikrim yok. Adrian kaleminin ucunu çiğniyor ve dikkatini harflerin karmakarışık dizilişine veriyor.

tüm sorularımızın cevapları. Yandaki evde sirk yavaş yavaş sona eriyor. İtfaiye gitmiş ve tüm komşular uzaklaşmış. Sadece birkaç polis kaldı ve yaptıkları son şey arka kapıyı iki uzun sarı GEÇİLMEZ şeridiyle mühürlemek oldu. Şeritler ortada kesişerek dev bir X işareti oluşturuyor, ev ile dış dünya arasında bir bariyer.

Sonra Mitzi'nin notlarına bakıyorum ve çözüm aniden ortaya çıkıyor.

"X'ler," diyorum Adrian'a. "Onlar *X* değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Anya onun dilini konuşmadığımızı biliyordu. Bu yüzden kelimelerin arasına X işareti koydu. Engeller gibi. Onlar boşluk, harf değil."

"Nerede?"

Kalemi ondan alıyorum ve her kelimeyi kendi satırına yerleştirerek harfleri yeniden kopyalıyorum.

"*İşte bu* bir dile benziyor," diyorum ona. "Slavca bir şey. Rusça mı? Belki Polonyalı?"

Adrian telefonunu açar ve ilk kelimeyi Google Translate'e girer. Sonuçlar anlıktır: *Igen*, Macarca'da "evet" anlamına geliyor. Oradan, mesajın tamamını çevirmek kolaydır: EVET X DIKKAT X HIRSIZ X YARDIM X ÇIÇEK.

"Flower'a yardım edeyim mi?" Adrian sorar. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum." Geri dönüşüm kutusundan çıkardığım çizimleri düşünüyorum - çiçeklerin açtığı bir sayfa yok muydu? "Ama bu neden resim kullandığını kesinlikle açıklıyor. Ana dili Macarca."

Adrian telefonunu açar ve bir fotoğraf çeker. "Bunu Caroline'a mesaj atmalısın. Bir şeyler uydurmadığının kanıtı."

Keşke onun güvenine sahip olsaydım. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Herhangi birinin kağıda yazabileceği bir sürü mektup sadece. Beni Macarca sözlük almakla suçlayacak."

Ama Adrian yılmıyor. Sanki daha derin bir ikincil anlam bulmayı umuyormuş gibi kelimeleri tekrar tekrar okuyor. "Dikkatli olmalısın, hırsızdan sakınmalısın. Ama hırsız kim? Ne çaldı?"

Bulmacanın o kadar çok parçası var ki başım ağrımaya başladı. Yuvarlak bir deliğe kare bir çivi sokmaya ya da çok karmaşık bir soruna çok kolay bir çözüm getirmeye çalışıyormuşuz gibi hissediyorum. Odaklanmak ve düşünmek için o kadar çok çabalıyorum ki, cep telefonum çalmaya başlayıp konsantrasyonumu bozduğunda sinirleniyorum.

Ama sonra arayanın kimliğindeki ismi gördüm.

Akron, Ohio'daki Rest Haven Emeklilik Topluluğu.

24

"O Mallory mi?"

"Evet?"

"Merhaba, ben Rest Haven Akron'dan Jalissa Bell. Dün Bayan Campbell için mi burayı aradınız?"

"Tamam, onunla konuşabilir miyim?"

"Şey, bu biraz karışık. Bayan Campbell'ı telefona verebilirim ama pek bir şey konuşamazsınız. Son evre bunaması var. Üç yıldır ona bakıyorum ve çoğu sabah beni tanıyamıyor. Sorularınıza cevap verebileceğinden şüpheliyim."

"Sadece bazı temel bilgilere ihtiyacım var. Annesinin adını bilme şansınız var mı?"

"Üzgünüm tatlım, bilmiyorum. Ama bilseydim bile sana söyleyemezdim."

"Hiç mirastan bahsetti mi? Jean teyzesinden büyük miktarda para aldığından?"

Gülüyor. "İşte bu *kesinlikle* size söyleyemeyeceğim bir şey. Gizlilik yasaları var! İşimi kaybederim."

"Tabii ki. Özür dilerim."

Sanırım sesimdeki çaresizliği duydu, çünkü bir uzlaşma önerdi: "Yarın ziyaret saatlerimiz var, öğleden dörde kadar. Bayan Campbell'la gerçekten konuşmak istiyorsanız, uğrayabilirsiniz, ben de sizi tanıştırırım. Ziyaretçiler hastalar için iyidir. Beyinlerini aktif tutar, nöronları ateşler. Sadece yüksek beklentilerle gelmeyin, tamam mı?"

Zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum ve telefonu kapatıyorum. Akron altı saat uzaklıkta ve Maxwell'leri doğruyu söylediğime ikna etmek için sadece bu gece ve yarınım var. Adrian'a her şeyi açıklıyorum ve o da uzun vadeli işlerin peşinde koşarak zaman kaybetmemem gerektiği konusunda hemfikir.

Eğer sorunuma bir çözüm varsa, onu burada, Spring Brook'ta bulmam gerekecek.

★ ★ ★

Günün sonunda şehre inip Bistro'ya gidiyoruz, iyi bir Jersey lokantasında yiyebileceğiniz tüm yiyecekleri sunan küçük bir oturma restoranı, ancak yumuşak iç aydınlatma, tam bir bar ve bir caz üçlüsü var, bu yüzden her şey beklediğinizden iki kat daha pahalı. Yemekten sonra mahallede amaçsızca dolaşıyoruz çünkü ikimiz de geceyi bitirmeye hazır değiliz. Adrian beni Norristown'da ziyaret etmek için ısrar ediyor ve tabii ki Spring Brook'ta istediğim kadar takılabileceğimi söylüyor. Ama işim olmadan farklı hissedeceğimi biliyorum - kendimi bir yabancı gibi hissedeceğim, sanki artık buraya ait değilmişim gibi. Keşke Maxwell'leri doğruyu söylediğime ikna etmenin bir yolu olsaydı.

Adrian elimi tuttu ve sıktı.

"Belki de kulübeye döndüğümüzde yeni resimler olacak," diyor. "Her şeyi anlamlandırmamıza yardımcı olacak yeni ipuçları."

Ama Teddy bütün gün plajda olduğu için bunun pek olası olmadığını düşünüyorum. "Anya kendi başına resim yapamaz," diye hatırlatıyorum ona. "Ellere ihtiyacı var. Bir medyum aracılığıyla çalışması gerekiyor."

"O zaman belki de sen gönüllü olmalısın. Ona diziyi bitirmesi için bir şans verin."

"Bu nasıl olacak?"

"Kulübene geri dönüyoruz, gözlerini kapatıyorsun ve onu devralmaya davet ediyorsun. Dün işe yaradı, değil mi?"

Çalışma odasındaki olayı düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor. "Bu tekrar yaşamak istediğim bir şey değil."

"Yanında oturup güvende olduğundan emin olacağım." "Beni uyurken izlemek mi istiyorsun?"

Gülüyor. "Böyle söyleyince kulağa ürkütücü geliyor. Kalmayı ve iyi olduğundan emin olmayı teklif ediyorum."

Bu fikri gerçekten sevmedim ama geç oluyor ve seçeneklerim azalıyor. Adrian sekansta bir ya da daha fazla resmin eksik olduğuna ikna olmuş görünüyor ve Teddy bütün gün yokken, Anya'nın hikayesini anlatmayı bitirebilmesi için birinin gönüllü olarak zaman ayırması ve ellerini kullanması gerekiyor.

"Ya uyuyakalırsam ve hiçbir şey olmazsa?"

"Bir saat bekleyip kapıdan sıvışabilirim. Ya da istersen-" Omuz silkiyor. "Sabaha kadar kalabilirim."

"Bu gece seninle yatmak istemiyorum. Daha çok erken."

"Biliyorum Mallory. Sadece yardım etmek istiyorum. Senin katında yatacağım."

"Ayrıca gece misafirim olmasına izin verilmiyor. Bu ev kurallarından biri."

"Ama sen zaten kovuldun," diye hatırlatıyor Adrian. "Artık onların kurallarına göre oynamak zorunda olduğumuzu sanmıyorum."

★ ★ ★

Adrian'ın diş fırçası alabilmesi için Walgreens'te duruyoruz. Mağazanın küçük bir kırtasiye bölümü var, bu yüzden bir eskiz defteri, bir kutu kurşun kalem ve kalın bir Sharpie kalemi de alıyoruz. Belki Anya'nın tercih edeceği her şey bunlar değil ama idare etmesi gerekecek.

Kulübeye vardık ve Adrian'a üç saniye süren bir tur attırmak zorunda hissettim kendimi.

"Bu çok güzel," diyor.

"Biliyorum. Bunu özleyeceğim."

"Henüz umudunuzu kaybetmeyin. Bence bu planın işe yarama şansı yüksek."

Biraz müzik açıyorum ve sonra bir saat boyunca konuşuyoruz, çünkü birazdan yapacağımız şey çok garip geliyor. Adrian'ı yatmak için eve getirmiş olsaydım, ne yapacağımı çok iyi bilirdim. Ama bunun yerine daha da samimi ve kişisel hissettiren bir şey yapmaya hazırlanıyoruz.

Gece yarısı nihayet yatmak için cesaretimi topladım. Banyoya gidip yumuşak bir spor şortu ve eski bir Central High tişörtü giyiyorum. Diş ipi kullanıp dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum ve nemlendirici sürüyorum. Sonra kapıyı açmadan önce tereddüt ediyorum çünkü kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, sanki kendimi iç çamaşırlarımla sunuyormuşum gibi. Keşke daha güzel pijamalarım olsaydı, boynunda küçük delikler olan yırtık pırtık bir lise tişörtünden daha güzel bir şey.

Banyodan çıktığımda Adrian'ın çoktan benim için örtüleri indirmiş olduğunu görüyorum. Yatağın yanındaki küçük lamba dışında tüm ışıklar kapalı. Eskiz defteri ve kalemler komodinin üzerinde duruyor; ilham gelirse ya da başka bir şey olursa kolayca ulaşabileceğim bir yerde.

Adrian mutfakta durmuş, sırtı bana dönük, bir kutu maden suyu almak için buzdolabına uzanıyor. Tam arkasında durana kadar beni fark etmedi. "Sanırım ben hazırım."

Arkasını döner ve gülümser. "Hazır görünüyorsun." "Umarım bu senin için çok sıkıcı değildir."

Bana telefonunu gösteriyor. "Call of Duty Mobile'ım var. Özbekistan'daki rehineleri kurtarıyor olacağım."

Parmak uçlarımda duruyorum ve ona bir öpücük veriyorum. "İyi geceler." "İyi şanslar," diyor.

Ben yatağa girip yorganın altına giriyorum, Adrian da kulübenin en ucundaki sandalyeye yerleşiyor. Tavan vantilatörü dönerken ve penceremin dışında cırcır böcekleri cıvıldarken, Adrian'ın varlığının neredeyse hiç farkında değilim. Yan dönüyorum ve yüzümü duvara dönüyorum. İki uzun ve yorucu günün ardından uykuya dalmakta hiç zorlanmayacağımı fark ediyorum. Yüzümü yastığıma koyar koymaz tüm stresimin uçup gittiğini hissediyorum; kaslarımın gevşediğini, bedenimin kendini bıraktığını hissediyorum. Adrian birkaç adım ötemde olsa bile, uzun zamandır izlendiğimi hissetmediğim ilk gece bu.

Rüyalarımdan sadece birini hatırlıyorum. Büyülü Orman'dayım, sert toprak bir patikada uzanmışım ve siyah gece gökyüzüne bakıyorum. Bacaklarım yerden kesilmiş. Karanlık bir figür beni ayak bileklerimden çekerek vücudumu kuru yapraklardan oluşan bir yatakta sürüklüyor. Kollarım yukarı ve başımın üzerine kalkıyor. Parmaklarımın kayalara ve köklere sürtündüğünü hissedebiliyorum ama onları kavrayamıyorum; sanki felç olmuş gibiyim ve olanları durduramıyorum.

Sonra bir çukurun dibinden yukarı bakıyorum; sanki bir kuyunun dibine düşmüş gibiyim. Vücudum bir simit gibi bükülmüş. Sol kolum sırtımın altında sıkışmış ve bacaklarım iki yana açılmış. Canımın daha çok yanması gerektiğini biliyorum ama bir şekilde aynı anda hem bedenimin içindeyim hem de bedenimin dışındayım. Tepemde, deliğin içine bakan bir adam var. Yumuşak ve küçük bir şey göğsüme çarpıyor. Düşüyor ve onun bir oyuncak olduğunu görüyorum, bir çocuğun doldurulmuş tavşanı. Onu doldurulmuş bir ayı ve küçük bir plastik top takip ediyor. "Özür dilerim," diyor adam ve sesi sanki suyun altında konuşuyormuş gibi boş geliyor. "Çok, çok üzgünüm."

Sonra yüzüme bir toprak parçası çarpıyor. Bir toprak yığınına saplanan küreğin yumuşak sesini duyabiliyorum ve sonra üzerime daha fazla toprak ve taş düşüyor. Adamın homurdanmasını duyuyorum; göğsümde biriken ağırlığı, vücudumda artan baskıyı hissedebiliyorum ve sonra artık göremiyorum. Sadece karanlık.

Sonra gözlerimi açmaya çalışıyorum ve kulübeme geri dönüyorum. Işıklar kapalı ve komodinimin üzerindeki küçük saat 3:03'ü gösteriyor. Yatağımda uzanmış, ucu kırık bir kalemi tutuyorum. Karanlıkta bile görebiliyorum ki

Mutfak sandalyelerim boş; Adrian'ın bir şeyler olmasını beklemekten yorulduğunu ve eve gittiğini varsayabilirim.

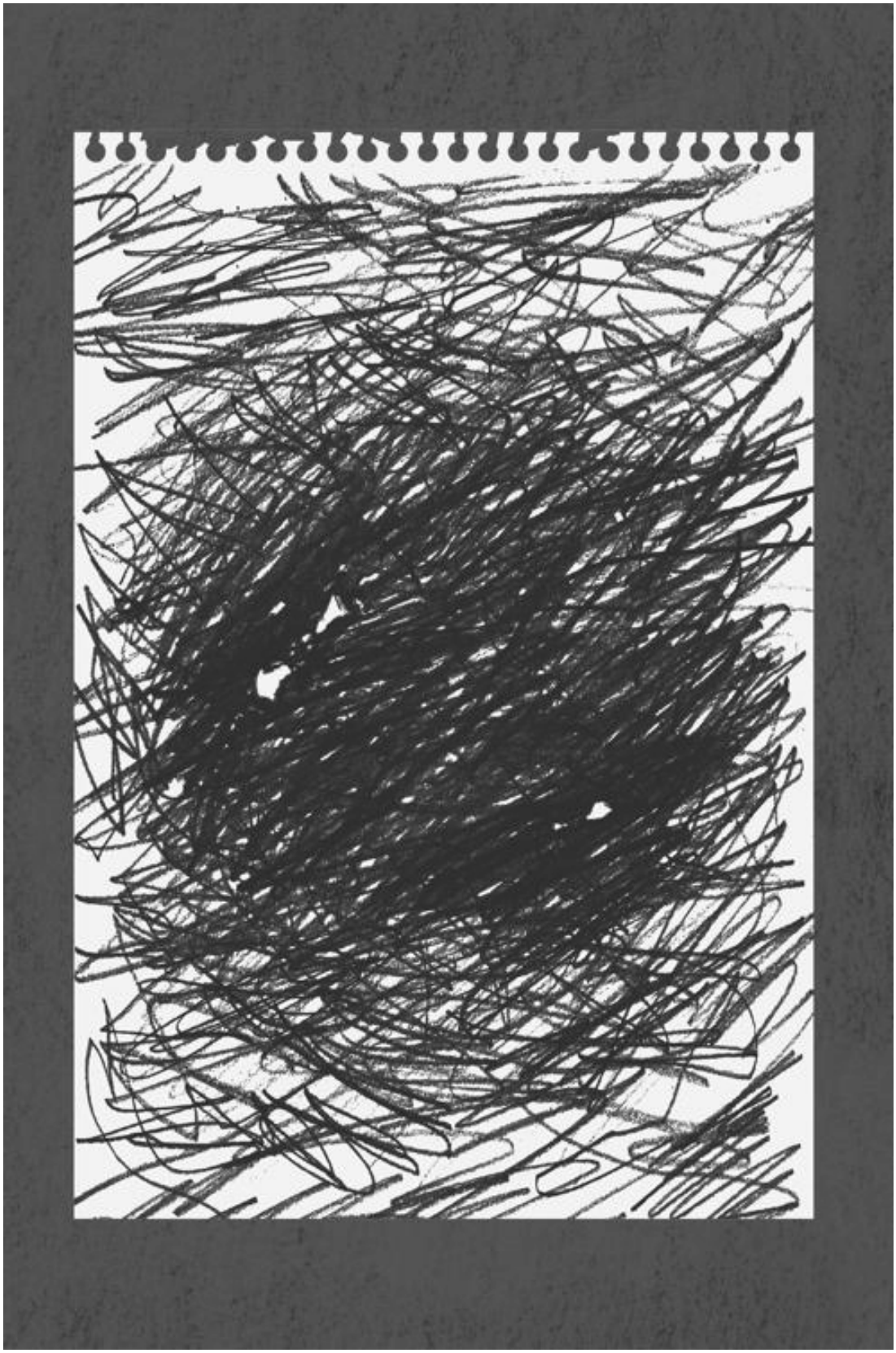
Kapının kilitli olduğundan emin olmak için ayağa kalktım. Çarşafları kaldırıp bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve ancak o zaman yerde yatan çıplak göğüslü Adrian'ı görüyorum, yatağıma paralel uzanmış, kolunun kıvrımını ve toplanmış gömleğini yastık olarak kullanıyor.

Uzandım ve omzunu hafifçe salladım. "Hey."

Anında doğruluyor. "Neyin var?"

"İşe yaradı mı? Bir şey çizebildim mi?"

"Şey, hem evet hem hayır." Küçük lambayı yakıyor, ardından eskiz defterini açarak ilk sayfayı ortaya çıkarıyor. Neredeyse karalamalarla kaplı; kâğıdın yüzeyi grafitle silinmiş. Sadece iki küçük beyaz leke var; kalemin ucunun kâğıdı delip geçtiği ve altındaki boş sayfayı ortaya çıkardığı iki yer.

"Saat biri geçiyordu," diye açıklıyor Adrian. "Bir saat kadar uyumuştun. Ben de pes edip yatmaya hazırlanıyordum. Işıkları kapattım ve yere uzandım. Sonra dönüp pede uzandığını duydum. Oturmadın bile. Bunu karanlıkta uzanarak çizdin."

"Bu pek bir resim değil."

"Belki de Anya bize işinin bittiğini söylüyordur. Başka resim yok. İhtiyacımız olan her şeye zaten sahibiz."

Ama bu doğru olamaz. Hala bir şeyler eksik, bundan eminim. "Rüyamda bir çukurun dibindeydim. Bir adam üzerime toprak atıyordu. Belki de bu resim o topraktır."

"Belki, ama bunun bize ne faydası olacak? Bir toprak resminden ne öğrenebiliriz ki?"

Çizimlerin geri kalanını almak için ayağa kalkıyorum. Onları yere sermek ve simsiyah karalamaların sıralamaya nasıl uyacağını görmek istiyorum. Adrian biraz uyumam için bana yalvarıyor. "Dinlenmen gerek Mallory. Yarın bunu çözmek için son şansımız. Sadece yatağa git."

Tişörtünü dünyanın en hüzünlü yastığı haline getiriyor ve parke zemine uzanıyor. Gözlerini kapatıyor ve ben Anya'yı düşünmeyi bırakıp vücudunun üst kısmını fark ediyorum. Bütün yaz dışarıda çalışmanın doğal bir sonucu olarak her tarafı bronzlaşmış ve sıkılaşmış. Muhtemelen karnında bir çeyreklik zıplatabilirim. Nazik ve destekleyiciydi ve bir erkekte gördüğüm en iyi fiziğe sahip olabilirdi ve bir kukla gibi onu yerde uyuttum.

Adrian gözlerini açtı ve hâlâ ona baktığımı fark etti. "Işığı kapatabilir misin?"

Uzanıyorum, parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum ve elini tutuyorum. "Tamam," diyorum ona. "Ama önce buraya gelmeni istiyorum."

25

Tereyağı ve tarçın kokusuyla uyanıyorum. Adrian çoktan giyinmiş ve mutfağımda dolaşmaya başlamıştı. Kilerimde granny smith elmalarını bulmuş ve elinde spatulayla ocağın üzerinde durmuş, bir çeşit krep çeviriyor. Saate bakıyorum ve saat sabahın yedi buçuğunu biraz geçiyor.

"Neden uyanıksın?"

"Akron'a gidiyorum. Dolores Campbell'ı görmek için. Eğer şimdi yola çıkarsam, Google saat ikiye kadar orada olacağımı söylüyor."

"Bu zaman kaybı. Kendi hemşiresini bile tanıyamayan bir kadınla buluşmak için 400 mil yol gideceksiniz."

"Bu son ipucumuz. Çizimleri ve kütüphane kitabını getireyim. Bunları ona göstereceğim, bakalım herhangi bir tepkiyi tetikleyecekler mi?"

"Yapmayacaklar."

"Muhtemelen haklısın. Yine de deneyeceğim."

O kadar kararlı ki kendimi onunla gitmek zorunda hissediyorum ama öğleden sonrayı Teddy ile geçirmeye çoktan karar verdim. "Burada kalmam gerek. Benim için bir parti planlıyorlar."

"İyi olacağım. Yeni bir sesli kitap indirdim, *Heir to the Jedi*. Bu beni Akron'a kadar götürür ve geri getirir." Bir fincan çay ve bir tabak elmalı tarçınlı krep getirdi ve beni yatakta oturmaya teşvik etti. "Bakalım bunlar hakkında ne düşünüyorsun. Babamın tarifi." Oturup bir ısırık alıyorum ve evet, gerçekten de olağanüstüler - tatlı, ekşi, tereyağlı ve lezzetli, churros'tan bile daha iyi.

"İnanılmazlar."

Eğildi ve beni öptü. "Ocakta daha fazlası var. Seni yoldan ararım ve ne bulduğumu sana bildiririm."

Ve gittiği için biraz üzgünüm. Saat üçte havuz partisi başlamadan önce öldürecek koca bir günüm var. Ama konuşmak yok hissedebiliyorum

Adrian, Spring Brook'tan ayrılmamı engellemek için dünyanın sonuna kadar her ipucunu kovalayacağını söyledi.

★ ★ ★

Sabahı eşyalarımı toplayarak geçirdim. Çok uzun sürmüyor. Altı hafta önce Spring Brook'a ikinci el bir bavul ve bir avuç kıyafetle gelmiştim. Şimdi Caroline'ın cömertliği sayesinde çok daha büyük bir gardırobum var ama tüm yeni kıyafetlerimi taşıyacak bir şey yok. Bu yüzden onun beş yüz dolarlık elbiselerini çok dikkatli bir şekilde katlayıp on galonluk bir mutfak çöp torbasının içine yerleştiriyorum - Safe Harbor'daki arkadaşlarım buna ayık yaşam bavulu diyordu.

Sonra spor ayakkabılarımı giyip mahallede son bir koşuya çıkıyorum. Spring Brook'u ne kadar özleyeceğimi düşünmemeye çalışıyorum - tüm küçük dükkanları ve restoranları, süslü detaylı evleri, güzel çimenleri ve bahçeleri. Russell'ın Norristown'daki dairesine gitmiştim ve onun mahallesi bu kadar güzel değildi. Bir ofis parkının ve bir Amazon tedarik merkezinin yanındaki yüksek bir binanın onuncu katında yaşıyor. Kompleksin etrafı otoyollarla çevrili, kilometrelerce dumanı tüten asfalt ve beton. Hiçbir tanıma göre güzel bir yer değil, ama görünüşe göre olmam gereken yer burası.

Havuz partisi güzel bir jestti sanırım. Caroline arka verandanın etrafına birkaç gevşek flama asıyor ve Teddy ile birlikte üzerinde "*Teşekkürler Mallory*" yazan ev yapımı bir pankart asıyorlar. Ted ve Caroline kovulmamışım gibi davranarak iyi bir iş çıkardılar. Hepimiz kendi isteğimle ayrılıyormuşum gibi davranıyoruz, bu da öğleden sonrayı daha az garip kılıyor. Ben Ted ve Teddy ile havuzda yüzerken Caroline mutfakta kalıp yemek hazırlıyor. Üçümüz Teddy'nin her zaman kazanmayı başardığı bir dizi aptalca yarışta mücadele ediyoruz. Caroline'ın yardıma ihtiyacı olup olmadığını yüksek sesle merak ediyorum; yüzmek için biraz zaman ister mi?

-Ve sonra onu havuzda hiç görmediğimi fark ediyorum.

Teddy, "Su onu kaşındırıyor," diye açıklıyor.

"Klor," diyor Ted. "pH dengesini ayarlamayı denedim ama hiçbir şey işe yaramadı. Cildi çok hassas."

Saat dört olduğunda, Adrian'dan hâlâ haber alamamıştım. Ona mesaj atmayı düşünüyorum ama sonra Caroline verandadan akşam yemeğinin hazır olduğunu söylüyor. Masayı sürahiler dolusu buzlu su ve taze sıkılmış limonata ve bol miktarda sağlıklı yiyecekle donatmıştı; ızgara karides şişler, narenciye-deniz ürünleri salatası, taze buharda pişirilmiş kabak, ıspanak ve mısır koçanı kaseleri vardı. Belli ki çok özen göstermiş ve

ve beni gönderdiği için suçlu hissettiğini hissediyorum. Geleceğimi yeniden düşünüp düşünmediğini, kalmama hâlâ izin verme ihtimali olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Teddy hareketli bir sesle sahile ve tahta kaldırıma yaptığı günlük geziden bahsediyor. Bana eğlence evini, çarpışan arabaları ve okyanusta minik ayak parmaklarını sıkıştıran yengeci anlatıyor. Anne ve babası da kendi hikayelerini anlatıyorlar ve sanki hepimiz harika bir aile sohbeti yapıyormuşuz, her şey normale dönmüş gibi hissediyorum.

Tatlı olarak Caroline Çikolatalı Lav Volkanlarını getiriyor - içi yapışkan ılık ganajla doldurulmuş ve üzerine bir top vanilyalı dondurma eklenmiş minyatür sünger kekler. Mükemmel bir şekilde pişirilmişlerdi ve ilk ısırığımı aldığımda kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi.

Herkes benim tepkime gülüyor.

"Özür dilerim," diyorum onlara. "Ama bu hayatımda tattığım en güzel şey."

"Bu harika," diyor Caroline. "Yazı iyi bir notla bitirebildiğimiz için mutluyum."

İşte o zaman hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum.

★ ★ ★

Bulaşıklara yardım etmeyi teklif ediyorum ama Ted ve Caroline temizlikle uğraşmakta ısrar ediyorlar. Bana onur konuğu olduğumu hatırlatıyorlar. Teddy ile oynamam için beni cesaretlendirdiler. Böylece o ve ben havuza dönüyoruz ve en sevdiğimiz oyunları son bir kez daha oynuyoruz. Castaway, Titanic ve Wizard of Oz oynadık. Sonra uzun bir süre salın üzerinde yan yana uzanıp yüzüyoruz.

"Norristown ne kadar uzakta?" Teddy soruyor. "Çok uzak değil. Bir saatten az."

"Yani havuz partileri için hâlâ gelebilir misin?" "Umarım," diyorum ona. "Emin değilim."

Gerçeği mi? Onu bir daha göreceğimden şüpheliyim. Ted ve Caroline yeni bir dadı bulmakta zorlanmayacaklar ve tabii ki güzel, akıllı ve çekici olacak ve Teddy onunla her türlü eğlenceyi yaşayacak. Ben de aile tarihlerinde garip bir dipnot olarak hatırlanacağım, sadece yedi hafta dayanabilen bir bakıcı olarak.

Ve işte gerçekten acıtan kısım: Biliyorum ki yıllar sonra Teddy üniversiteli kız arkadaşını Şükran Günü yemeği için eve getirdiğinde, benim adım yemek masasında espri konusu olacak. Duvarların her yerini çizen, Teddy'nin hayali arkadaşının gerçek olduğuna inanan çılgın bebek

bakıcısı olarak hatırlanacağım.

O ve ben salda arkamıza yaslanıp muhteşem gün batımını izliyoruz. Tüm bulutlar pembe ve mor renklere bürünmüş; gökyüzü bir müzede görebileceğiniz bir tabloya benziyor. "Kesinlikle mektup arkadaşı olabiliriz," diye söz veriyorum. "Sen bana resimlerini gönderirsin, ben de sana mektup yazarım."

"Bunu isterim."

Ufukta süzülen ve uzun beyaz buhar çizgileri bırakan bir uçağı işaret ediyor. "İnsanlar Norristown'a uçakla mı gidiyor?"

"Hayır dostum, havaalanı yok."

Hayal kırıklığına uğradı.

"Bir gün uçağa bineceğim," diyor. "Babam büyük olanların saatte beş yüz mil gittiğini söylüyor."

Gülüyorum ve Teddy'ye daha önce de uçağa bindiğini hatırlatıyorum. "Barselona'dan eve döndüğünde."

Başını sallıyor. "Barselona'dan arabayla geldik."

"Hayır, havaalanına arabayla gittiniz. Ama sonra bir uçağa bindiniz. Kimse Barselona'dan New Jersey'e arabayla gitmez."

"Yaptık. Bütün gecemizi aldı."

"Orası farklı bir kıta. Önümüzde dev bir okyanus var."

"Bir su altı tüneli inşa etmişler," diyor. "Sizi deniz canavarlarından korumak için süper kalın duvarları var."

"Şimdi aptallık ediyorsun."

"Babama sor, Mallory! Bu

doğru!"

Sonra havuz güvertesinde telefonumun çaldığını duyuyorum. Adrian'ın aramasını kaçırmamak için sesi sonuna kadar açtım. Teddy'ye "Hemen döneceğim," diyorum. Saldan inip havuzun kenarına doğru yüzüyorum ama yeterince hızlı değilim. Telefonuma ulaştığımda arama çoktan telesekretere düşmüştü.

Adrian'ın bana bir fotoğraf gönderdiğini görüyorum. Yaşlı, siyah bir kadın, ince kırmızı bir hırka giymiş ve tekerlekli sandalyede oturuyor. Gözlerinde boş bir bakış var ama saçları düzgün ve kesilmiş. Bakımlı ve iyi bakılmış görünüyor.

Sonra ikinci bir fotoğraf geliyor; aynı kadın ellili yaşlarında siyah bir adamın yanında poz veriyor. Adam koluyla kadını sarmış ve dikkatini kameraya doğru yönlendirerek onu objektife bakmaya teşvik ediyor.

Adrian tekrar arıyor.

"Fotoğraflarımı aldın mı?"

"Kim bu insanlar?"

"Bu Dolores Jean Campbell ve oğlu Curtis. Annie Barrett'ın kızı ve torunu. Az önce onlarla iki saat geçirdim. Curtis her Pazar annesini ziyarete gelir. Ve biz her şeyi yanlış anladık."

Bu imkansız görünüyor.

"Annie Barrett siyah mıydı?"

"Hayır, ama kesinlikle Macar değil. İngiltere'de doğmuş." "İngiliz mi?"

"Torunu hemen yanımda duruyor. Curtis'i telefona vereceğim, size ilk ağızdan anlatsın, tamam mı?"

Teddy yüzme havuzundan bana bakıyor, sıkılmış, geri dönüp oynamamı bekliyor. "Beş dakika" diyorum ve sala tırmanıp minik ayaklarıyla tekme atmaya başlıyor, kendini suyun içinde gezdiriyor.

"Selam Mallory, ben Curtis. Gerçekten Büyükanne Annie'nin kulübesinde mi yaşıyorsun?"

"Sanırım mı?"

"Spring Brook, New Jersey. Hayden's Glen'in arkasında, değil mi? Arkadaşın Adrian bana bazı resimler gösterdi. Ama endişelenmene gerek yok, büyükannem sana musallat olmuyor."

Kafam çok karıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Şöyle oldu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere'den Spring Brook'a taşındı, tamam mı? Kuzeni George ile yaşamak için. O zamanlar çok beyaz ve varlıklı olan Hayden's Glen'in doğu tarafındaydılar. Babam Willie, Hayden's Glen'in batı yakasında yaşıyordu. Corrigan denilen bir mahallede. Zenci mahallesi. Texaco'da benzin pompalar ve işten sonra akşam yemeğini yakalamak için dereye doğru yürürdü. Pop-Pop balık tutmayı severdi. Isırıyorlarsa her gün alabalık ve levrek yerdi. Bir gün çıplak ayakla yürüyen güzel beyaz bir kız görür. Elinde bir eskiz defteri varmış. Kız merhaba diye seslenmiş ve Pop-Pop ona bakmaya korktuğunu söylemiş. Çünkü yine 1948'deyiz, hatırladınız mı? Eğer siyah bir adamsan ve beyaz bir kadın sana gülümserse? Başka tarafa bakarsınız. Ama Annie Nine İngiltere'deki Cresscombe'dan geliyor. Karayip göçmenleriyle dolu bir sahil kasabası. Siyahlardan korkmuyor. Her öğleden sonra Pop-Pop'a merhaba diyor. Bir sonraki yıl dost olurlar ve çok geçmeden dosttan da öte olurlar. Çok geçmeden Pop-Pop gecenin bir yarısı ormandan gizlice geçiyor, böylece kulübenizdeki Büyükanneyi ziyaret edebiliyor. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Sanırım öyle." Teddy'yi kontrol etmek için havuza doğru bakıyorum. Hâlâ cankurtaran salının üzerinde daireler çizerek sürükleniyor ve son günümde onu görmezden geldiğim için kendimi suçlu hissediyorum ama gerisini duymam gerekiyor. "Ne oldu?"

"Bir gün Annie kuzeni George'a gitti ve hamile olduğunu söyledi. Ama o zamanlar bu kelimeyi kullanmazdı. Muhtemelen 'çocuğum var' demiştir. George'a babasının Willie olduğunu ve onunla kaçacağını söyledi. Batıya, Ohio'ya taşınacaklar ve kimsenin onları rahatsız etmeyeceği Willie'nin aile çiftliğinde yaşayacaklardır. Annie o kadar inatçıdır ki George onu durduramayacağını bilir."

"Peki ne oldu?"

"Belli ki George çok öfkeli. Ona çocuğun iğrenç bir şey olacağını söylüyor. Evliliklerinin Tanrı'nın gözünde sayılmayacağını söylüyor. Annie'nin onun için ölü olacağını ve ailesinin onun varlığını kabul etmeyeceğini söylüyor. Annie de bunun sorun olmadığını, zaten onları hiç önemsemediğini söylüyor. Sonra eşyalarını toplar ve ortadan kaybolur. Bu da George'u çok utanç verici bir duruma sokar. Cemaatin temel direğidir. Kilisenin diyakozudur. İnsanlara kuzeninin zenci bir adamla kaçtığını söyleyemez. Gerçeğin ortaya çıkmasındansa ölmeyi tercih eder. Bu yüzden bir hikaye uydurur. Bir kasap dükkanına gider ve iki kova domuz kanı alır. O zamanlar adli tıp yoktu, kan kandı. Kanı kulübenin her tarafına bulaştırır, mobilyaları devirir, sanki biri evi yağmalamış gibi gösterir. Sonra da polisi aradı. Kasaba insan avına çıkmış, derede ağlar sürüklemişler ama ceset bulamamışlar çünkü ortada bir ceset yokmuş. Büyükannem buna Büyük Kaçış adını verdi. Sonraki altmış yılını Akron yakınlarındaki bir çiftlikte geçirdi. 1949'da annem Dolores'i, 1950'de de amcam Tyler'ı doğurmuş. Öldüğünde dört torunu ve üç torununun torunu vardı. Seksen bir yaşına kadar yaşadı."

Curtis hikayeyi kendinden emin ve inançlı bir şekilde anlatıyor ama ben hala inanamıyorum. "Ve hiç kimse gerçeği öğrenemedi mi? Spring Brook'taki insanlar hâlâ onun öldürüldüğünü düşünüyor. O yerel bir öcü. Küçük çocuklar onun ormana musallat olduğunu söylüyor."

"Tahminimce Spring Brook 1940'lardan bu yana pek değişmedi. O zamanlar hali vakti yerindeydi, şimdi ise eminim sadece 'varlıklı' diyorsunuzdur. Aynı şey için farklı kelimeler. Ama Corrigan'a giderseniz gerçeği bilen pek çok insan bulabilirsiniz."

Dedektif Briggs ile yaptığım konuşmayı hatırladım. "Sanırım zaten biriyle tanıştım. Sadece ona inanmadım."

"Umarım bu içinizi rahatlatır," diyor Curtis. "Karım arabada beni bekliyor, o yüzden arkadaşınızı tekrar takmalıyım."

Curtis'e zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum ve o da telefonu Adrian'a geri veriyor. "İnanılmaz, değil mi?"

"Her konuda yanıldık mı?"

"Annie Barrett asla öldürülmedi. O bizim hayaletimiz değil Mallory. Tüm bu resimler başka birinden geliyor olmalı."

"Teddy?" Başımı kaldırdığımda Caroline Maxwell'in havuzun kenarında durmuş oğluna seslendiğini görüyorum. "Geç oluyor, tatlım. Durulanma zamanı."

"Beş dakika daha mı?" diye soruyor.

Caroline'a el sallayarak onunla ilgileneceğimi işaret ediyorum. "Gitmeliyim," diyorum Adrian'a. "Eve döndüğünde bana gelmek ister misin? Bu benim son gecem olduğuna göre?"

"Geç saate kadar kalmamın sakıncası yoksa. GPS gece yarısına kadar dönmeyeceğimi söylüyor."

"Bekliyor olacağım. Dikkatli sür."

Zihnim allak bullak oldu. Bir duvara toslamış gibi hissediyorum. Son birkaç haftayı bir çıkmazın peşinde koşarak geçirdiğimi fark ettim ve şimdi Anya hakkında bildiğim her şeyi yeniden düşünmem gerekiyor.

Ama önce Teddy'yi havuzdan çıkarmalıyım.

"Hadi, T-Bear. Seni durulayalım."

Havlularımızı alıp bahçedeki açık hava duş kabinine doğru yürüyoruz. Kabinin dışında küçük bir bank var ve Caroline Teddy'nin itfaiye aracı pijamalarını ve temiz iç çamaşırlarını yerleştirmiş. Suyu açmak için kapıdan içeri uzanıyorum, sıcaklık ılık olana kadar muslukları ayarlıyorum. Sonra Teddy içeri girip kapıyı kilitliyor ve ben de havlusunu tutarak dışarıda duruyorum. Mayosu beton zemine çarpıyor ve ardından minik ayakları mayoyu bana doğru fırlatıyor. Polyester kumaşı ellerimde evirip çeviriyorum, tüm suyu sıkarak çıkarıyorum. Sonra bahçeden Mitzi'nin evine bakıyorum. Mutfağın ışıkları yanıyor ve Dedektif Briggs olay yerine geri dönmüş. Elinde bir tür metal çubukla arka bahçede dolaşıyor, toprağı kurcalıyor, ölçümler yapıyor. El sallıyorum, o da yanıma geliyor.

"Mallory Quinn," diyor. "Yarın Spring Brook'tan ayrılacağını duydum."

"İşler yolunda gitmedi."

"Caroline da öyle dedi. Yine de bundan hiç bahsetmemene biraz şaşırdım."

"Ortaya çıkmadı."

Detay vermemi bekliyor ama ne dememi bekliyor ki? Kovulmaktan gurur duyuyor değilim. Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Az önce Annie Barrett'ın torunuyla konuştum. Curtis Campbell adında bir adam. Akron, Ohio'da yaşıyor. Büyükannesi Annie'nin seksen bir yaşına kadar yaşadığını iddia ediyor."

Briggs sırıtıyor. "Sana bu hikayenin bir palavra olduğunu söylemiştim. Büyükbabam Willie ile birlikte büyümüş. Birlikte balık tutarlarmış."

Teddy duş kabininin içinden seslenerek sözümüzü kesti. "Hey, Mallory?"

"Buradayım, dostum."

Sesi paniklemiş gibi geliyor. "Sabunun üzerinde bir

böcek var." "Ne tür bir böcek?"

"Büyük bir tane. Bin Legger."

"Üzerine biraz su sıçrat."

"Yapamam, senin yapmana ihtiyacım var."

Kapının mandallarını açıyor ve sonra yolumdan çekilerek kabinin uzak köşesine çekiliyor. Dove sabun kalıbına uzanıyorum, sürünen iğrenç bir gümüş balığı bekliyorum ama hiçbir şey yok.

"Nerede o?"

Teddy başını sallıyor ve böceğin sadece bir oyun olduğunu, kapıyı açmam için bir bahane olduğunu anlıyorum. "Tutuklanacak mıyız?" diye fısıldıyor.

"Kim?"

"Polis hanım. Bize kızgın mı?"

Teddy'ye şaşkın şaşkın bakıyorum. Bu konuşmanın hiçbir anlamı yok. "Hayır dostum, her şey yolunda. Kimse tutuklanmayacak. Sadece işini bitir, tamam mı?"

Kapıyı kapatıyorum ve o da arkamdan

kilitliyor. Dedektif Briggs hâlâ bekliyor.

"Her şey yolunda mı?"

"O iyi."

"Seni kastediyorum Mallory. Az önce bir hayalet görmüş gibisin."

Düşüncelerimi sabitlemek için bir sandalyeye çöküyorum ve hâlâ telefon konuşmasının etkisinde olduğumu söylüyorum. "Annie Barrett'in öldürüldüğüne kendimi ikna etmiştim. İnsanların bu hikayeyi yetmiş yıldır yaydığına inanamıyorum."

"Gerçekler Spring Brook'u pek de iyi yansıtmıyor. Kasaba biraz daha hoşgörülü olsaydı, belki Willie ve Annie burada kalabilirdi.

Belki George bir suç mahalli hazırlama ihtiyacı hissetmezdi." Briggs gülüyor. "Biliyor musunuz, departmanımda hala cinayetin gerçekten işlendiğini düşünen adamlar var. Onlara gerçeği söylediğimde sanki ortalığı karıştırmaya çalışıyormuşum, siyahi bir kadın polis ırkçılık kartları dağıtıyormuşum gibi davranıyorlar." Omuz silkiyor. "Her neyse, sizi uzun tutmak istemiyorum. Sadece kısa bir sorum var. Mitzi'nin cep telefonunu mutfağında bulduk. Şarjı bitmişti ama bir şarj aleti bulduk ve tekrar çalıştırdık. Görünüşe göre sana bir mesaj gönderiyormuş. Benim için bir anlam ifade etmiyor ama belki senin için bir anlamı vardır." Okuma gözlüğünün üstünden gözlerini kısarak not defterine bakıyor. "Şöyle yazıyor: 'Konuşmamız gerek. Daha önce yanılmışım. Anya bir isim değil,'"- Briggs duruyor ve bana bakıyor. "En fazla bu kadarını söyleyebildi. Bu sözler sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"Peki ya *Anya*? Bu bir yazım hatası olabilir mi?"

Duş kabininin olduğu yöne doğru başımı sallıyorum. "Anya, Teddy'nin görünmez arkadaşının adı."

"Görünmez arkadaş mı?"

"O beş yaşında. Aktif bir hayal gücü var."

"Onun gerçek olmadığını biliyorum," diye sesleniyor. "Onun sadece hayal ürünü olduğunu biliyorum."

Briggs bu şifreli mesaj karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatar. Sonra not defterinde birkaç sayfa ileri gider.

"Dün Caroline Maxwell ile konuştum ve Perşembe gecesi Mitzi'nin tartıştığını duyduğunu söyledi. Mitzi'yi akşam saat on buçuk civarında gecelikle evden çıkarken görmüş. Bir şey duydunuz mu?"

"Hayır, ama burada değildim. Adrian'ın evindeydim. Üç blok ötede. Ailesi bir parti veriyordu." Perşembe gecesi saat on buçukta Çiçek Kalesi'nin bahçesinde oturmuş *Anne C. Barrett'ın Toplu Eserleri*'yle vakit geçiriyordum. "Adli tabip Mitzi'nin nasıl öldüğünü biliyor mu?"

Briggs Teddy'nin duymaması için sesini alçaltır. "Maalesef uyuşturucuya bağlı gibi görünüyor. Aşırı dozdan kaynaklanan akut akciğer hasarı. Perşembe gecesi ya da Cuma sabahı erken saatlerde. Ama bunu Facebook'a yazmayın. Bunu birkaç gün saklayın."

"Eroin miydi?"

Şaşırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Bu sadece bir tahmin. Evinde bazı şeyler gördüm. Oturma odasının her yerinde iğne kapakları vardı."

"Doğru tahmin ettiniz" diyor Briggs. "Yaşlı insanların ağır uyuşturucu kullandığını duymazsınız ama Philly hastaneleri her hafta onları görüyor. Bu sandığınızdan daha yaygın. Belki de ziyaretçisi bir satıcıydı. Belki de bir tartışmaya girmişlerdir. Hâlâ parçaları birleştiriyoruz." Bana bir kartvizit daha uzatıyor ama ben ona ilkinin hâlâ bende olduğunu söylüyorum. "Aklına başka bir şey gelirse beni ara, tamam mı?"

Briggs gittikten sonra Teddy duş kabininin kapısını açıyor, tertemiz ve itfaiye aracı pijamalarını giymiş. Ona sarılıyorum ve vedalaşmak için sabah görüşeceğimizi söylüyorum. Sonra onu verandaya götürüp evin içine gönderiyorum.

Kulübeme dönüp kapımı kilitleyene kadar soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. Sonra yatağıma uzanıp yüzümü yastığıma gömüyorum. Son otuz dakika içinde o kadar çok bomba ifşaat oldu ki, hepsini sindirmeye başlayamıyorum. Çok bunaltıcı. Bulmacanın parçaları her zamankinden daha dağınık görünüyor.

Ama emin olduğum bir şey var:

Maxwell'ler bana yalan söylüyordu.

26

Ted ve Caroline ile konuşmak için eve girmeden önce Teddy'nin yatakta uyuduğundan emin olmak için hava kararana kadar bekliyorum. Çalışma odasında, kanepenin iki ucunda oturuyorlar ve etrafları benim karanlık ormanlar, kayıp çocuklar ve kanatlı meleklerle ilgili çılgın çizimlerimle çevrili. Odanın bir köşesinde bir örtü ve bazı boya malzemeleri var; makaralar, alçıpan macunu, iki galon Benjamin Moore Atrium White. Sanki sabah Russell beni götürdükten sonra boyamayı planlıyorlarmış gibi.

Caroline bir kadeh şarabını yudumluyor ve ulaşabileceği bir şişe Kendall- Jackson merlot var. Ted'in elinde bir fincan sıcak çay var, yüzeyine dikkatlice üflüyor ve Alexa hoparlöründen bir yat rock radyo istasyonu dinliyorlar. Beni gördükleri için mutlu görünüyorlar.

"Biz de uğrarsın diye umuyorduk," diyor Caroline. "Toplandınız mı?"

"Hemen hemen."

Ted kupasını uzatarak koklamam için beni cesaretlendiriyor. "Biraz su kaynattım. Ginkgo biloba çayı için. Sana da koyayım mı?"

"Hayır, sorun değil."

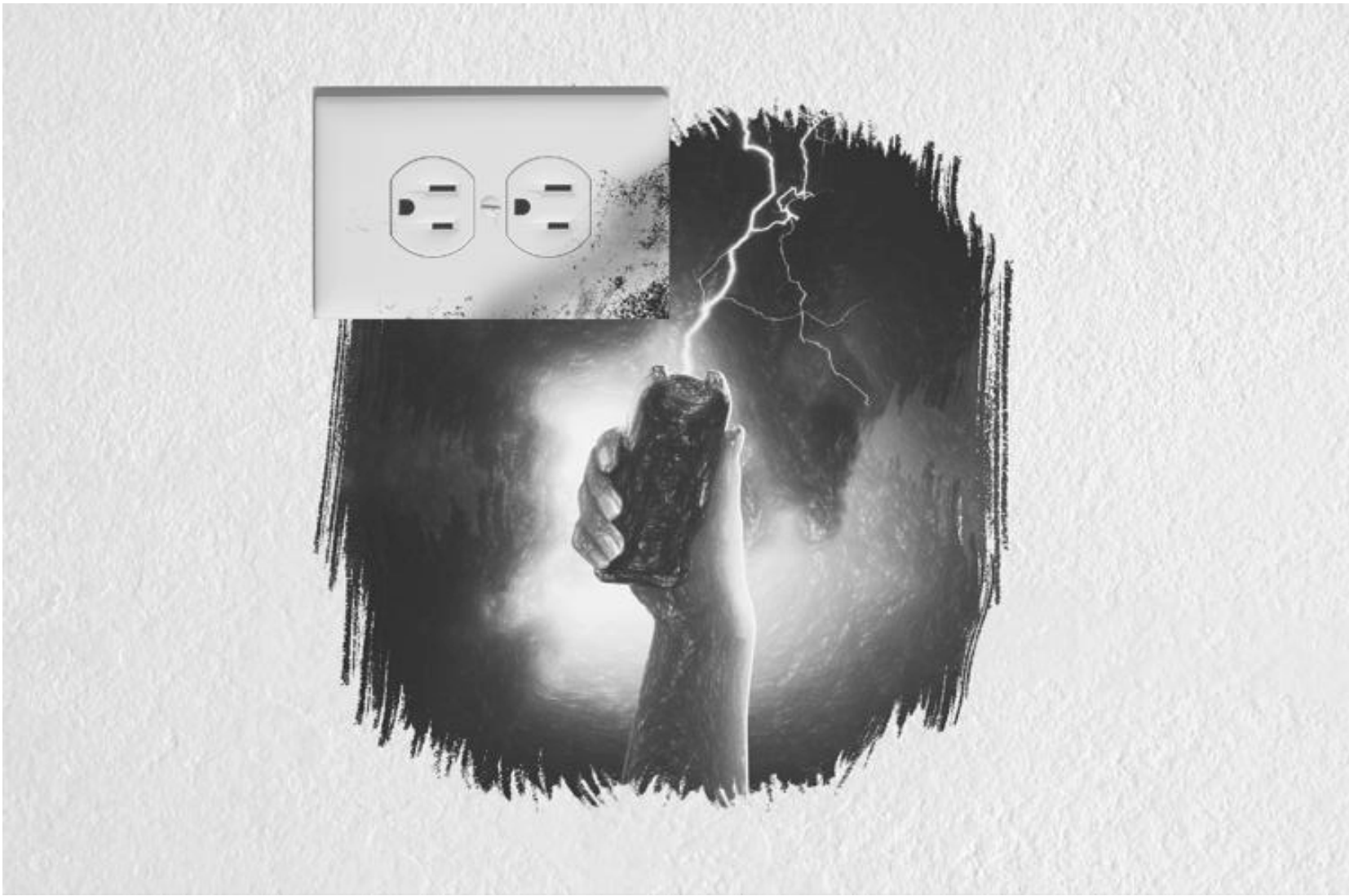
"Bence bunu seversin Mallory. İltihaplanmaya iyi gelir. Uzun bir antrenmandan sonra. Sana biraz getireyim." Bu artık bir seçenek değil. Mutfağa dalıyor ve Caroline'ın gözlerinde bir kızgınlık titreşimi gördüğüme yemin edebilirim.

Ama tek söylediği, "Umarım yemeği beğenmişsinizdir?" "Evet. Gerçekten güzeldi. Teşekkür ederim."

"Seni düzgün bir şekilde uğurlayabildiğimize sevindim. Bence Teddy için de iyi oldu. Ona bir kapanış hissi vermek için. Bu çocuklar için önemlidir."

Garip bir duraklama oluyor. Sormam gereken soruları biliyorum ama Ted dönene kadar beklemek istiyorum, böylece ikisinin de tepkilerini görebileceğim. Gözlerimin odada gezinmesine izin veriyorum ve bakışlarım bir şekilde gözden kaçırdığım iki çizime takılıyor -küçük ve yere oldukça yakın. Adrian ve benim onları gözden kaçırmamıza şaşmamalı. Resimler bir elektrik prizinin yanındaydı, hatta bir tanesi prizin *etrafına* çizilmişti, sanki elektrik

prizden çıkıp resmin içine giriyor. Melek elinde bir tür sihirli değnek tutuyor ve değneği Anya'nın göğsüne bastırarak onu bir enerji alanıyla çevreliyor ve felç ediyor.

"Bu bir Vipertek şok tabancası mı?"

Caroline şarabını yudumlarken gülümsüyor. "Pardon?"

"Bu çizimlerde. Cuma günü fark etmemiştim. Asası tıpkı senin Engerek'ine benzemiyor mu?"

Caroline şarap şişesine uzandı ve kadehini doldurdu. "Eğer bu resimlerdeki tüm sembolleri yorumlamaya çalışırsak, uzun bir gece olacak."

Ama bu resimlerin sembol olmadığını biliyorum. Onlar dizinin bir parçası, onlar eksik parçalar. Adrian şifreli siyah karalamalar konusunda haklıydı. *Anya bize işinin bittiğini söylüyor*, demişti. *Başka çizim yok. İhtiyacımız olan her şeye zaten sahibiz*.

Ted bir dakikadan kısa bir süre içinde elinde dumanı tüten gri bir sıvıyla geri döndü. Kirli paspas suyuna benziyor ve evcil hayvan dükkânı gibi kokuyor. Bir bardak altlığı alıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Demlenmesine gerek yok," diyor Ted. "Yeterince soğuduğunda içebilirsin."

Sonra karısının yanına oturur ve dizüstü bilgisayarıyla oynar, Marvin Gaye'i Joni Mitchell'e çevirir, melek saçlarının sıraları ve akışları ve havada dondurma kaleleri hakkındaki o şarkı.

"Mitzi hakkında ilginç bir şey öğrendim," diyorum onlara. "Ölmeden hemen önce bana bir mesaj göndermiş. Anya'nın bir isim olmadığını bilmemi istiyordu. Başka bir şeymiş. Dedektif Briggs buna bir anlam veremedi."

"Bu kesinlikle bir isim," diyor Ted. "Anna'nın Rusça küçültülmüş hali. Tüm Doğu Avrupa'da popülerdir."

"Doğru, Google Translate'e girmeyi denedim. Görünüşe göre Macarca bir kelime. Anlamı 'anne'. Anne değil, anne. Bir çocuğun söyleyeceği gibi. Garip değil mi?"

"Bilmiyorum," diyor Caroline. "Öyle mi?"

"Çay ılık olsa daha iyi olur" diyor Ted. "Sinüslerinizdeki mukusu inceltir." "Tuhaf olan başka ne biliyor musun? Teddy daha önce hiç uçak. Üç ay önce hepiniz buraya Barselona'dan uçmuştunuz. Ve Amerikan Havayolları'na göre, bu sekiz saatlik bir uçuş. Kontrol ettim. Küçük bir çocuk hayatının en büyük uçak yolculuğunu nasıl unutur?"

Caroline cevap vermeye başlar ama Ted hemen onun yerine konuşur. "Bu aslında komik bir hikâye. Teddy yolculuk konusunda gergindi, ben de ona bir Benadryl vermeye karar verdim. Çocukların uykuya dalmasına yardımcı olduğunu söylüyorlar. Caroline'ın ona *zaten* Benadryl verdiğini fark etmemiştim. Bu yüzden çift doz aldı. O

bütün gün baygındı. Kiralık arabamıza binene kadar uyanamadık."

"Ciddi misin Ted? Açıklaman bu mu?"

"Gerçek bu."

"Çift doz Benadryl mi?" "Ne ima

ediyorsun Mallory?"

Gülümsemeye zorluyor ve gözleri soru sormayı bırakmam için yalvarıyor.

Ama şimdi duramam.

Hala büyük olanı sormam gerekiyor.

Her şeyi açıklayacak olan soru. "Teddy'nin

kız olduğunu bana neden söylemedin?"

Caroline'ın tepkisini dikkatle izliyorum ve eğer bir şey belli ediyorsa, o da bir tür kendini beğenmiş öfke. "Öncelikle, sorunuzun ifade biçimini rahatsız edici buluyoruz. Nedenini anlıyor musunuz?"

"Onu duşta gördüm. Yüzdükten sonra. Hiç öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Ted üzgün bir şekilde, "Neredeyse yapmıyordun," diyor.

"Bu bir sır değil," diyor Caroline. "Onun kimliğinden kesinlikle utanmıyoruz. Sadece senin bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyorduk. Açıkçası Teddy bir kız olarak doğdu. Ve üç yıl boyunca onu bir kız olarak yetiştirdik. Ama sonra kendini erkek olarak tanımladığını açıkça belirtti. Yani evet Mallory, cinsiyetini kıyafetleriyle ve saç stiliyle ifade etmesine izin verdik. Ve tabii ki daha erkeksi bir isim seçmesine de izin verdik. Babasının ismini istiyordu."

"Transseksüel çocuklar üzerine çok ilginç araştırmalar var," diyor Ted ve gözleri hâlâ bana *lütfen* susmam için yalvarıyor. "Eğer ilgilenirsen ofisimde bazı kitaplar var."

Çılgınca olan şey ise şu: Sanırım gerçekten de tüm bunlar normalmiş gibi davranmamı bekliyorlar. "Bana beş yaşındaki çocuğunuzun transseksüel olduğunu ve bunun bir şekilde *hiç gündeme gelmediğini* mi söylüyorsunuz?"

"Bu şekilde tepki vereceğini biliyorduk," diyor Caroline. "Güçlü dini inançların olduğunu biliyorduk-"

"Benim transseksüellerle bir sorunum yok-" "O zaman

neden bu kadar yaygara koparıyorsun?"

Onu dinlemeyi bıraktım. Zihnim şimdiden dörtnala ilerliyor. Çünkü Teddy'nin tüm tuhaflıklarının ve garip davranışlarının birdenbire nasıl anlam kazandığını fark ediyorum. Oyun parkındaki küçük çocuklardan kaçınması.

Ted onu berbere sürüklediğinde çığlık atma nöbetleri. Aynı çizgili mor tişörtü giyme takıntısı. Çok açık bir mor, neredeyse lavanta rengi, gardırobundaki en kadınsı renk.

Ve okuldan gelen anaokulu kaydıyla ilgili tüm o can sıkıcı sorular ...

"Aşı kayıtlarınız yok," diye fark ettim. "Belki bir doğum belgeniz vardır. Yeterince paranız varsa, sahte bir belge satın almanın bir yolu olduğuna eminim. Ama Spring Brook'taki okullar aşılar konusunda çok ciddiler. Bu formların doğrudan bir doktor tarafından gönderilmesini istiyorlar. Ve siz onları alamazsınız. Bu yüzden okul sürekli arıyor."

Ted başını sallar. "Bu doğru değil. Barselona'da mükemmel bir çocuk doktorumuz vardı-"

"Barselona deyip durma Ted. Barselona'ya hiç gitmedin. İspanyolcan berbat. Patates bile diyemiyorsun! Son üç yıldır nerede saklandığını bilmiyorum ama orası Barselona değildi."

Eğer bu kadar telaşlı olmasaydım, Caroline'ın aniden çok sessizleştiğini fark edebilirdim. Konuşmayı bıraktı ve şimdi sadece izliyor ve dinliyor.

"Birinin küçük kızını çaldın. Onu erkek gibi giydirdin. Onu erkek olduğuna inandırarak büyüttün. Ve bu yanına kâr kaldı, çünkü o daha beş yaşında. Çünkü onun dünyası çok küçük. Ama okula gittiğinde ne olacak? Arkadaş edindiğinde? Büyüdüğünde, hormonları devreye girdiğinde? Üniversite diploması olan iki insan bunun gerçekten işe yarayacağını nasıl hayal edebilir? Olmalısın-"

Cümleyi yarım bıraktım, çünkü kullanmak istediğim kelime "deli".

Konuşmayı kesmem gerektiğinin farkındayım, vardığım sonuçları yanlış insanlarla paylaşıyorum. Maxwell'lerin benimle aynı fikirde olmalarını gerçekten bekliyor muydum? Yaptıkları her şeyi itiraf etmelerini mi? Hemen gitmeliyim, Dedektif Briggs'i bulmalı ve ona her şeyi anlatmalıyım.

"Toplanmalıyım," diyorum aptalca.

Sanki oradan öylece çıkıp gitmeme izin vereceklermiş gibi ayağa

kalkıyorum. "Ted," diyor Caroline sakin bir sesle.

Kapıya doğru yarı yoldayken başımın yan tarafındaki cam kırıldı. Öne düştüm, telefonumu düşürdüm. Yüzümden ve boynumdan aşağı ıslaklık akıyor. Kanamayı durdurmak için uzandım ve elim kıpkırmızı oldu. Kendall-Jackson merlot şarabına bulanmıştım.

Arkamda Maxwell'lerin tartışmalarını duyabiliyorum. "Mutfakta."

"Mutfağı kontrol ettim."

"Büyük çekmece. Pulları sakladığım yer!"

Çalışma odasından çıkarken Ted, kafamda bir şişe kırmış olmasına rağmen üzerime basmamak için büyük bir özen göstererek vücudumun üzerinden dikkatlice geçiyor. Halının üzerinde yüzüstü duran akıllı telefonumun yanından geçti. Ana ekranımda bir acil durum düğmesi var; tek dokunuşla Maxwell'lerin adresini acil çağrı merkezine gönderecek bir uygulama. Ama ona ulaşacak kadar yakın değilim ve ayağa kalkamayacak kadar yaralıyım. Yapabildiğim en fazla şey, spor ayakkabılarımın parmak uçlarına basmak ve karnımın üzerinde yerde ilerleyerek itmek.

"Emekliyor," diyor Caroline. "Ya da emeklemeye çalışıyor." "Bir saniye," diye sesleniyor Ted.

Telefonuma uzanıyorum ve derinlik algımın çok bozuk olduğunu fark ediyorum. Artık benden birkaç santim uzakta değil; aniden koridorun yarısında, bir futbol sahası uzunluğunda bir mesafede. Caroline'ın arkamdan yürüdüğünü duyabiliyorum, ayakkabılarının kırık cam parçalarını çıtırdattığını duyuyorum. Artık onu tanıyamıyorum. O artık beni evine kabul eden ve kendime inanmam için beni cesaretlendiren şefkatli anne değil. Başka bir şeye dönüştü. Gözleri soğuk ve hesapçı. Bana yerdeki bir leke, silinmesi gereken bir leke gibi bakıyor.

"Caroline, lütfen," diyorum ona ama kelimeler doğru çıkmıyor; konuşmam bulanıklaşıyor. Sesimi yükseltip tekrar deniyorum ama dudaklarım uygun şekilleri oluşturmuyor. Pili bitmiş bir oyuncak gibi konuşuyorum.

"Şşşt," diyor parmağını dudaklarına götürerek. "Teddy'yi uyandırmak istemeyiz."

Yan tarafıma yuvarlandım ve cam parçalarının kalçama battığını hissettim. Caroline fazla yaklaşmadan etrafımdan dolaşmaya çalışıyor ama ben koridor boyunca yayılmış, onun yolunu kapatmış durumdayım. Sağ dizimi büküyorum ve Tanrı'ya şükür olması gerektiği gibi hareket ediyor. Sağ uyluğumu vücuduma kadar çekiyorum. Ve Caroline sonunda üzerime basacak cesareti topladığında, bacağımı tekmeleyerek topuğumun düz kısmını kaval kemiğinin ön kısmıyla birleştiriyorum. Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve sertçe yere düşerek üstüme yığıldı.

Ve onu yenebileceğimi biliyorum. Ondan ve Ted'in toplamından daha güçlü olduğumu biliyorum. Son yirmi ayımı bu an için hazırlanarak geçirdim. Koştum, yüzdüm ve doğru beslendim. Ted ve Caroline oturup şarap içerken ve hiçbir şey yapmazken ben her gün elli şınav çekiyorum. Yani öylece oturup pes etmeyeceğim. Caroline'ın ön kolu yüzüme yaklaşıyor ve ben de dişlerimi sıkıp sertçe ısırıyorum. Şaşkınlıkla çığlık atıyor, kolunu geri çekiyor ve telefonumu almak için çırpınıyor. Elbisesinin arkasını tutup çekiyorum ve yumuşak pamuk kağıt gibi yırtılıp boynunu ve omuzlarını ortaya çıkarıyor. Ve o anda nihayet üniversiteden kalma, John Milton ve *Kayıp Cennet'e* takıntılı olduğu sanatsal döneminden kalma, çok kötü şöhretli dövmesini görüyorum.

Kürek kemiklerinin tam arasında bir çift büyük tüylü kanat. Melek kanatları.

Ted mutfaktan aceleyle geri döner. Elinde Viper var ve Caroline'a yolundan çekilmesi için bağırıyor. Bacağımı tekrar geri çekiyorum -tek umudumun bu olduğunu biliyorum- eğer onu yere sererse, belki Engerek'i bırakır, belki de ben-

27

Birkaç kez göz kırpıyorum ve karanlıkta uyanıyorum.

Gölgelerin arasından tanıdık şekilleri tanıyabiliyorum: yatağım, komodinim, hareketsiz tavan vantilatörü, başımın üzerindeki kalın ahşap kirişler.

Kulübenin içindeyim.

Sert sırtlı bir sandalyede dik oturuyorum ve sinüslerim yanıyor. Klorla yıkanmış gibi hissediyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kollarımı kullanamadığımı fark ediyorum; bileklerim arkamda çaprazlanmış, acı verici açılarla bükülmüş ve sandalyeme sıkıca bağlanmış.

Yardım istemek için dudaklarımı oynatıyorum ama başımın etrafına sıkıca sarılmış bir tür kayış var. Ağzım bezle doldurulmuş, elma büyüklüğünde ıslak bir top. Çenemdeki baskı dayanılmaz.

Yapamadığım her şeyi fark ettiğimde kaslarım geriliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor: Hareket edemiyorum, konuşamıyorum, çığlık atamıyorum, yüzümdeki tüyleri bile silemiyorum. Savaşmak ya da kaçmak dışında geriye panikten başka bir şey kalmıyor. O kadar korkuyorum ki neredeyse kusacağım ve iyi ki de kusmuyorum çünkü muhtemelen boğularak öleceğim.

Gözlerimi kapatıyorum ve hızlıca dua ediyorum. *Lütfen Tanrım bana yardım et. Ne yapacağımı bulmama yardım et*. Sonra burnumdan derin ve sürekli bir nefes alıyorum, ciğerlerimi maksimum kapasiteye kadar doldurduktan sonra dışarı veriyorum. Bu rehabilitasyonda öğrendiğim bir rahatlama egzersizi ve kaygıyı uzak tutmaya yardımcı oluyor. Nabzımı yavaşlatıyor ve sinirlerimi yatıştırıyor.

Egzersizi üç kez tekrarlıyorum.

Sonra kendimi düşünmeye zorluyorum.

Hâlâ seçeneklerim var. Bacaklarım bağlı değil. Ayağa kalkma şansım var ama kalkarsam sandalye bir kaplumbağa kabuğu gibi sırtıma bağlı olacak. Yürümek yavaş ve beceriksizce olacak ama belki de tamamen ihtimal dışı değil.

Başımı sağa sola çevirebiliyorum. Mikrodalga fırının üzerindeki parlayan LED saati okuyabilecek kadar mutfağı görebiliyorum: 11:07. Adrian gece yarısı dönecek. Beni görmeye geleceğine söz verdi. Ama kulübemin kapısını çalarsa ve kimse cevap vermezse ne olur? İçeri girmeye çalışma ihtimali var mı?

Hayır, sanmıyorum.

Ona işaret vermediğim sürece olmaz.

Ceplerime ulaşamıyorum ama boş olduklarına eminim. Cep telefonu yok. Anahtar yok. Şok tabancası yok. Ama mutfağımda bir çekmece dolusu bıçak var. Bir şekilde bıçağa ulaşıp kelepçeleri kesebilseydim, sandalyeden kalkmış ve silahlanmış olurdum.

Ayaklarımı yere basıp öne doğru eğilerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama denge merkezim beni engelliyor. Tek umudumun, ayağa kalkmak için yeterli momentumla kendimi ileri atmak olduğunu fark ediyorum. Sadece öne doğru fırlayıp yere düşmekten korkuyorum.

Kulübenin dışında, yıpranmış ahşap merdivenleri tırmanan ayak seslerini duyduğumda hala denemek için cesaretimi topluyorum. Sonra kapı içeri doğru sallanıyor ve Caroline ışığı açıyor.

Daha önce giydiği kep yaka elbisenin aynısını giymiş ama şimdi mavi lateks eldivenler de takmış. Plastik atıkların okyanusları kirletmesini önlemek için markete götürdüğünüz o güzel süpermarket çantalarından birini taşıyor. Beni uyanık bulduğuna şaşırmış görünüyor. Çantayı mutfak tezgahımın üzerine koyuyor ve içindekileri boşaltmaya başlıyor: bir barbekü ızgara çubuğu çakmağı, metal bir çay kaşığı, plastik turuncu kapaklı küçük bir şırınga ve iğne.

Tüm bu süre boyunca ona yalvarıyorum ama kelimeler oluşturamıyorum, sadece sesler çıkarıyorum. Beni görmezden gelip işine odaklanmaya çalışıyor ama onu rahatsız ettiğimi söyleyebilirim. Sonunda başımın arkasına uzanıyor ve kayış gevşiyor; ıslak bezi öksürerek çıkarıyorum ve kucağımdan aşağı yuvarlanarak yere düşüyor.

"Bağırmak yok," diyor. "İç sesini kullan."

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Seni güzel bir şekilde uğurlamaya çalıştım Mallory. Deniz ürünleri salatası yaptım. Flamalar astım. Ted ve ben bir kıdem tazminatı paketi bile hazırladık. Bir aylık maaş. Yarın sabah sana bir çekle sürpriz yapacaktık." Başını üzüntüyle sallıyor, sonra çantasına uzanıp içi beyaz toz dolu küçük bir poşet alıyor.

"Bu da ne?"

"Bu Mitzi'nin evinden çaldığın eroin. Dün öğleden sonra onun yatak odasını karıştırdıktan sonra almışsın."

"Bu doğru değil-"

"Elbette öyle Mallory. Çözülmemiş bir sürü kederin var. Bir üniversite öğrencisi, bir atletizm yıldızı gibi davranıyorsun ve bu da tüm bu kaygıları yaratıyor. Ve sonra işini kaybetmenin baskısı - maaş çekini kaybetmek *ve* yaşayacak yerini kaybetmek - tüm bu stresler nüksetmene neden oldu."

Buna gerçekten inanmadığını fark ediyorum - sadece bir hikaye provası yapıyor. Devam ediyor: "Bir uyuşturucu için çaresizdin ve Mitzi'nin kullandığını biliyordun, bu yüzden evine gizlice girdin ve zulasını buldun. Ama eroininin fentanil ile kesilmiş olduğunu fark etmedin. İki bin mikrogram, bir atı devirmeye yeter. Opioid reseptörleriniz taştı ve nefes almayı bıraktınız."

"Polise böyle mi söyleyeceksin?"

"Bu onların çıkaracağı sonuç. Geçmişine dayanarak. Ve otopsiye. Yarın sabah kapınızı çalıp eşyalarınızı toplamak için yardım isteyip istemediğinizi soracağım. Cevap vermeyince, anahtarımı kullanarak içeri gireceğim. Seni kolunda bir iğneyle yatakta yatarken bulacağım. Çığlık atıp Ted'i çağıracağım. Göğsüne vuracak ve kalp masajı yapmaya çalışacak. 911'i arayacağız ama sağlık görevlileri saatlerdir ölü olduğunu söyleyecek. Yapabileceğimiz bir şey olmadığını söyleyecekler. Ve çok iyi insanlar olduğumuz için, uygun bir cenaze töreni ve mezar taşı yaptıracağız. Kız kardeşinin yanına. Aksi takdirde fatura Russell'a kalır ve bu hiç adil olmaz."

Caroline poşetin ağzını açıyor ve kaşığın üzerinde tutarak dikkatlice beyaz tozla dolduruyor. Tezgâhın üzerine eğilmiş, işine konsantre oluyor ve ben yine boynunun hemen altındaki dövmeyi görüyorum.

"Çizimlerdeki melek sensin. Anya'ya Engerek'inle vurdun ve sonra onu boğdun."

"Nefsi müdafaaydı."

"Nefsi müdafaa için birini boğamazsın. Onu öldürdün. Onun küçük kızını çaldın. Kaç yaşındaydı? İki mi? İki buçuk mu?"

Kaşık Caroline'ın parmaklarının arasından kayıp takırdayarak tezgâhın üzerine düşüyor. Toz her yere dökülür ve Caroline sinirlenerek başını sallar.

"Durumu anlıyormuş gibi davranma. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Plastik bir spatulaya uzanıyor ve yavaşça tezgahın üzerinde gezdirerek tüm tozu küçük bir tümsek haline getiriyor.

"Ted'in yardımını aldığını biliyorum," dedim. "Resimlerdeki adamın o olduğunu biliyorum. Anya'yı öldürdün ve kızını aldın. Sonra da cesedini gömmesi için Ted'i gönderdin. Bu ne zaman oldu Caroline? Nerede yaşıyordun?"

Başını sallar ve güler. "Oynamaya çalıştığın oyunu biliyorum.
Bunu terapide her zaman kullanırız. Konuşarak bundan kurtulamazsınız."

"Ted'le sorunlarınız vardı. Yıllarca gebe kalmaya çalıştığınızı söyledi. Bu son çare miydi? Bir çocuk çalmak mı?"

"O çocuğu ben *kurtardım*." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun bir önemi yok. Olan oldu ve hayatımıza devam etmeliyiz. Artık ailemizin bir parçası olamayacağın için üzgünüm."

Caroline tozu dikkatlice kaşığın içine geri itiyor ve ardından barbekü çakmağına uzanıyor. Küçük mavi bir alev çıkarmadan önce düğmeye birkaç kez basıyor ve ellerinin titrediğini görüyorum.

"Teddy bir şey hatırlıyor mu?"

"Ne düşünüyorsun Mallory? Travma geçirmiş gibi mi görünüyor? Üzgün ya da mutsuz görünüyor mu? Hayır, görünmüyor. Hiçbir şey hatırlamıyor. O mutlu, uyumlu bir çocuk ve ben onu bu noktaya getirmek için çok çalıştım. Onun için ne kadar fedakârlık yaptığımı asla bilemeyecek. Ve bu iyi bir şey."

Caroline konuştukça kaşıktaki toz duman çıkarıyor, kararıyor ve sonunda sıvılaşıyor. Doğu Yakası eroininin pek kokusu yok ama kimyasal bir şeyin kokusunu alıyorum - belki fentanil, belki de başka bir ölümcül katkı maddesi. Camden'da bir uyuşturucu satıcısının malını Ajax temizleyiciyle kestiğini duyduğumu hatırlıyorum. Caroline çakmağı bıraktı ve şırıngayı aldı. İğneyi kaşığın haznesine batırıyor ve sonra yavaşça pistonu geri çekerek şırıngayı hastalıklı kahverengi çamurla dolduruyor.

"Tavşanı hatırlıyor," diyorum ona.

"Affedersiniz?"

"Anya'nın resimlerinde, bir tavşanın peşinden koşan küçük bir kızı gösteriyor. Kız beyaz bir tavşanı bir vadiye kadar takip ediyor. Şimdi iş görüşmemi düşün Caroline. Buraya geldiğim ilk gün, Teddy'nin

Buzdolabınızdaki çizimler. Beyaz bir tavşan resmi. Belki de sandığınızdan daha çok şey hatırlıyordur."

"Onun resimleri yalan. Onlara güvenemezsin."

"Onları anlamlandırmakta zorlandım. Ama sanırım sonunda onları doğru sıraya koydum. Klasörün içinde, başucumdalar. Tam olarak ne olduğunu gösteriyorlar."

Caroline çantasından uzun bir lastik turnike çıkardı. Ellerinin arasında geriyor, sanki koluma bağlamaya hazırmış gibi. Ama sonra merakına yenik düştü. Komodinime doğru yürüyor, dosyayı açıyor ve kâğıtları karıştırmaya başlıyor. "Hayır, hayır, bak, bu çizimler çok adaletsiz! Bu *onun* olanları anlattığı versiyonu. Ama bir de benim tarafımı görseydin? Büyük resmi? Daha iyi anlardın."

"Büyük resim nedir?"

"Suçlu hissetmediğimi söylemiyorum. Suçlu hissediyorum. Pişmanlık duyuyorum. Olanlardan gurur duymuyorum. Ama bana başka bir seçenek bırakmadı."

"Bana ne demek istediğini

göster." "Pardon?"

"Komodinin çekmecesinde bir bloknot ve kalem var. Ne olduğunu çiz. Bana hikayenin senin versiyonunu göster."

Çünkü bulabildiğim kadar zamana ihtiyacım var.

Adrian için eve gitme, buraya gelme, kapıyı çalma ve bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu anlama zamanı.

Ve Caroline bunu yapmak istiyor gibi görünüyor! Bana hikayenin kendi tarafını anlatmaya hevesli görünüyor. Ama manipüle edildiğini anlayacak kadar da zeki. "Kendimi suçlamamı sağlamaya çalışıyorsun. Polis bulsun ve beni tutuklasın diye resimlerle bir itirafname hazırlamamı istiyorsun. Amaç bu mu?"

"Hayır Caroline, sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Teddy'nin neden kurtarılması gerekiyordu?"

Turnike için uzanıyor ve sandalyemin arkasına geçiyor ama koluma bağlamayı başaramıyor. Elleri çok fazla titriyor. "Bazen kafamın içine giriyor ve panik atak gibi hissediyorum. Bir iki dakika içinde geçer." Yatağımın kenarına oturuyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor. Derin nefesler alıp ciğerlerini havayla dolduruyor. "Anlayış göstermeni beklemiyorum ama bu benim için gerçekten çok zor oldu. Bitmeyen bir kâbus gibi."

Nefes alış verişi düzensiz. Sanki kendini sakinleştirebilecekmiş gibi dizlerini kavrıyor ve sıkıyor. "Ted ve ben Manhattan'da yaşıyorduk. Riverside Heights, Yukarı Batı Yakası. Mount Sinai'de çalışıyordum, otuz beş yaşındaydım ve çoktan tükenmiştim. Hastalarımın çok fazla sorunu vardı. Dünyada çok fazla acı, çok fazla sefalet var. Ted'in ise nefret ettiği sıkıcı bir bilişim işi vardı.

"Sanırım hamile kalmaya çalışan çok mutsuz iki kişiydik ve başarısız oluyorduk ve başarısızlık bizi daha da mutsuz ediyordu. Her zamanki numaraları denedik: IVI, IVF, Clomid döngüleri. B u n l a r d a n haberin var mı?" Caroline başını sallar. "Fark etmez. Hiçbir şey işe yaramadı. İkimiz de deli gibi çalışıyorduk ama paraya ihtiyacımız bile yoktu çünkü babam bana bir servet bırakmıştı. Sonunda dedik ki, siktir et: İşlerimizi bırakalım ve bir yıllık izne ayrılalım. New York'un dışında, Seneca Gölü'nde bir yer satın aldık. Teoriye göre belki daha rahat bir ruh halindeyken gebe kalabilirdik.

"Tek sorun, oraya gittiğimizde hiç arkadaşımızın olmaması. Kimseyi tanımıyoruz. Bütün yaz boyunca bu kulübede sadece Ted ve ben vardık. Ted şarap yapımına merak sardı. Yerel bir şarap üreticisinden ders alıyor. Ama ben çok sıkıldım Mallory. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Yazmayı, fotoğraf çekmeyi, bahçeyle uğraşmayı, ekmek yapmayı deniyorum ama hiçbiri tutmuyor. Ve çok yaratıcı bir insan olmadığımın korkunç bir şekilde farkına varıyorum. Bu kendin hakkında keşfedeceğin korkunç bir şey değil mi?"

Sempatik görünmeye çalışıyorum ve devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. Konuşma tarzına bakılırsa, Panera Bread'de kahve ve çörek eşliğinde sohbet eden bir anne-kız olduğumuzu düşünebilirsiniz. Ben kollarımı arkamda kavuşturmuş bir sandalyede otururken Caroline dolu bir şırıngayı parmaklarının arasında endişeyle çevirerek kıpırdanmıyor.

"Bana keyif veren tek şey yürümek. Seneca Gölü'nde güzel gölgeli patikaları olan bir park var ve Margit'le ilk orada tanıştım. Bu Anya'nın gerçek adı: Margit Baroth. Onu bir ağacın gölgesinde oturmuş manzara resimleri yaparken görürdüm. Çok yetenekliydi ve sanırım biraz kıskanıyordum. Ve her zaman kızını da getirirdi. İki yaşında Flora adında küçük bir kızı vardı. Margit onu bir battaniyenin üzerine yatırır ve görmezden gelirdi. Her seferinde iki ya da üç saat boyunca. Çocuğun eline bir akıllı telefon tutuşturur ve sonra onu tamamen ihmal ederdi. Sadece bir ya da iki kez de değil Mallory. Onları her hafta sonu görüyordum! Bu onların rutiniydi! Yanlarından her geçtiğimde sinirleniyordum. Yani, işte bu mükemmel çocuk, bu güzel

küçük kız, ilgiye aç, ve annesi onu YouTube videolarıyla dolduruyor! Sanki o bir yük! Ekran başında geçirilen zamanla ilgili birçok araştırma okudum Mallory. Bir çocuğun hayal gücü için zehirli.

"Birkaç seferden sonra müdahale etmeye karar verdim. Battaniyeye doğru yürüdüm ve kendimi tanıtmaya çalıştım ama Margit'in ne dediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. İngilizce konuşamadığını fark ettim. Ben de ne demek istediğimi pantomimle anlatmaya çalıştım - ona berbat bir anne olduğunu *göstermeye* çalıştım. Sanırım o da bunu yanlış anladı. O sinirlendi, ben sinirlendim ve çok geçmeden ikimiz de bağırmaya başladık, ben İngilizce o Macarca, sonunda birileri geldi. Tam anlamıyla aramızda durmak zorunda kaldılar.

"Ondan sonra farklı parklara ve patikalara gitmeyi denedim. Ama o küçük kızı düşünmeden edemiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum, sanki müdahale etmek için tek bir şansım vardı ve ben bunu mahvettim. Tartışmadan belki iki ay sonra bir gün göle geri döndüm. Bir Cumartesi sabahıydı ve inanılmaz bir sıcak hava balonu festivali vardı. Bunu her Eylül ayında yapıyorlar, binlerce insan geliyor ve gökyüzü tüm bu büyük parlak renkli şekillerle doluyor. Bir çocuğun hayal gücü için mükemmel bir şey. Margit balonlardan birini boyuyor ama küçük Flora sadece telefona bakıyor. Battaniyeye uzanmış, kolları ve omuzları güneşten yanıyor.

"Orada durmuş, gittikçe sinirlenirken bir şey fark ettim. Bu tavşanın topraktan çıktığını gördüm. Yakınlarda bir yerde yuvalanmış olmalıydı. Otların arasından fırladı ve kendini silkeledi ve Flora onu gördü. "*Anya, anya*!" diye seslendi ve gülerek tavşanı işaret etti ama Margit arkasını dönmedi. Kendini sanat eserine çok kaptırmıştı. Küçük kızının ayağa kalkıp uzaklaştığını, Flora'nın bir tarlayı geçip bir vadiye doğru gittiğini fark etmedi. Bir dereye doğru Mallory. Bir şeyler yapmalıydım, değil mi? Olanları görmezden gelemezdim. Flora'yı vadiye kadar takip ettim ve ona ulaştığımda tamamen kaybolmuştu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yanında diz çöktüm ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Annesini nasıl bulacağımı bildiğimi söyledim ve onu geri getirmeyi teklif ettim. Ve bunu gerçekten *istedim* Mallory. Flora'yı geri getirmeyi gerçekten istedim."

Hikayenin akışını neredeyse kaybediyorum çünkü ruh tahtasını ve şifreli mesajını hatırlıyorum ve Google Translate'e çok fazla güvendiğimi fark ediyorum. Mesaj ÇİÇEĞE YARDIM ET değil, FLORA'YA YARDIM ET, kızına yardım et şeklindeydi.

"Sadece onunla biraz zaman geçirmek istedim," diye devam ediyor Caroline. "Kısa bir yürüyüşe çıkmak ve ona biraz ilgi göstermek. Annesinin ona bakmayacağını düşündüm.

Aklını. Kızın kayıp olduğunu bile bilmeyecekti. Yakınlarda ormana doğru giden küçük bir patika vardı, biz de oraya gittik. Ormanın içine. Sadece Margit Flora'nın kaybolduğunu fark *etti*. Her yerde onu arıyordu. Ve bir şekilde bizi buldu. Bizi ormana kadar takip etti. Beni tanıdığında çok öfkelendi. Bana vurmaya hazırmış gibi bağırmaya ve kollarını sallamaya başladı. Her zaman Viper'ımla yürürüm, kişisel güvenliğim için taşırım, bu yüzden kendimi savunmak için onu kullandım. Ona sadece bir kez vurdum, geri çekilmesi için. Ama sanırım bir tür nörolojik rahatsızlığı vardı çünkü yere düştü ve kalkamadı. Nöbet geçirmeye başladı. Elbisesini ıslattı, kasları titriyordu. Zavallı Flora dehşete düşmüştü. 911'i aramam gerektiğini biliyordum ama bunun ne kadar kötü görüneceğini de biliyordum. Margit kendi versiyonunu anlatırsa insanların yanlış anlayacağını biliyordum.

"Flora'yı aldım ve bir ağacın arkasına götürdüm. Ona oturmasını ve gözlerini kapatmasını söyledim. Böylece daha sonra ne olduğunu görmeyecekti. Gerçeği bilmek isterseniz, gerisini hatırlamıyorum. Ama insan zihninin güzelliği de bu. Tüm kötü şeyleri engeller. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermemi bekliyor ve ben cevap vermeyince konuşmaya devam ediyor: "Her neyse. Cesedini yapraklarla kapladım. Flora'yı arabamla eve getirdim. Ted'e olanları anlattım, o da polisi aramak istedi ama ben onu her şeyi düzeltebileceğimize ikna ettim. Şehir dışında, ıssız bir yerdeydik. Kadın bir göçmendi, İngilizce konuşamıyordu, muhtemelen birinin temizlikçisiydi diye düşündüm. Cesedini saklayıp çocuğu saklarsak kimse kaybolduğunu fark etmez diye düşündüm. Ya da insanlar onun kızıyla kaçtığını düşünecekti. Kadınlar bunu hep yapar. Ben de Ted'i parka gönderdim. Şövaleyi, battaniyeyi ve Flora'nın tüm oyuncaklarını topladı ve her şeyi ormana gömdü. Cesetle birlikte yani. Bütün gece yoktu. Sonsuza kadar sürdü. Güneş doğana kadar geri dönmedi.

"Şimdi her şey burada bitmeliydi; ancak Margit'in erkek kardeşi Seneca Gölü'nde gerçekten önemli biri. Tüm yazlıkçıların bayıldığı şu aptal keçi çiftliğinin sahibi ve Margit ile kocası József'in Macaristan'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınıp onun için çalışmalarına sponsor oldu. Ve daha da kötüsü, Margit'in göle bir araçla gitmiş olması gerektiği hiç aklıma gelmedi - çocuk güvenlik koltuğu olan bir Chevy Tahoe, ortaya çıktı. Polis aracı bir otoparkta buldu ve K9 birimini getirdi. İki saat içinde cesedini bulmuşlar.

"Birdenbire tüm toplum iki yaşındaki kayıp bir çocuğu aramaya başladı. -Kulübemde çığlık atıp ağlayan kız. Ben de Target'a koştum, ona bir sürü erkek kıyafeti aldım. Spor formaları. Futbolcu tişörtleri. Sonra makas aldım ve Flora'yı kestim. Yemin ederim sanki bir düğmeyi çevirmiş gibiydim, tek yaptığım saçını değiştirmekti ama erkek olduğuna yemin edebilirdiniz."

Caroline'ın nefes alış verişinde artık hiçbir düzensizlik yok ve elleri titremeyi bıraktı. Konuştukça daha iyi görünüyor, sanki vicdanını korkunç bir yükten kurtarıyor.

"Sonra arabamıza bindik ve yola çıktık. Herhangi bir planımız yoktu. Sadece uzaklaşmamız gerekiyordu, ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi. Batı Virginia'da Gilbert adında bir kasabaya kadar durmadan sürdük. Nüfusu dört yüz, herkes tekerlekli sandalyede emekli olmuş. Arkadaşlarımıza e-posta gönderdim ve Barselona'ya taşındığımızı, Ted'in kaçıramayacağı bir fırsat yakaladığını söyledim. Sonra on dönümlük bir arazi üzerinde bir ev kiraladık, komşularımız yoktu, sadece bebeğimize odaklanabileceğimiz güzel ve sessiz bir yerdi.

"Ve Mallory, sana yemin ederim, hayatımın en zor yılıydı. Altı ay boyunca Teddy konuşmayı reddetti. Çok korkmuştu! Ama ben sabırlıydım. Onunla her gün çalıştım. Ona sevgi, ilgi ve şefkat gösterdim. Evimizi kitaplarla, oyuncaklarla ve sağlıklı yiyeceklerle doldurdum ve ilerleme kaydettik. Kabuğundan çıkmaya başladı. Bizi kabul etmeyi ve bize güvenmeyi öğrendi ve şimdi bizi seviyor Mallory. Bana ilk kez anne dediğinde hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"İlk yılımızın sonunda gerçekten inanılmaz bir ilerleme kaydetmiştik. Teddy'yi insan içine çıkarmaya başladık. Sadece küçük yürüyüşler ya da bakkal gezileri. Normal aile gezileri. Ve her şey mükemmeldi. Bizimle tanışmamış olsaydınız, neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikriniz olmazdı." Ve sonra sesi kesiliyor. Sanki hâlâ umutlu olduğu zamanlara özlem duyuyormuş gibi.

"Ne oldu?"

"Margit'in bizi bulacağını hiç düşünmemiştim. Ben her zaman bir ateist oldum. Hiçbir zaman ruhlar dünyasına inanmadım. Ama Batı Virginia'daki ilk yılımızdan sonra Teddy'nin bir ziyaretçisi olmaya başladı. Beyaz elbiseli bir kadın. Uyku saatinde yatak odasında bekliyordu."

"Onu gördün mü?"

"Hayır, asla. Kendini sadece Teddy'ye gösterir. Ama onu hissedebiliyordum, varlığını hissedebiliyordum, iğrenç çürümüş k o k u s u n u alabiliyordum. Biz

Teddy'ye onun hayali bir arkadaş olduğunu söyledi. Gerçek olmadığını ama gerçekmiş gibi davranmasının sorun olmayacağını söyledik. O çok küçüktü, daha iyisini bilmiyordu."

"Hiç peşinden geldi mi? İntikam için mi?"

"Oh, çok isterdi. Yapabilse beni öldürürdü. Ama güçleri gerçekten sınırlı. Sanırım bir ruh çağırma tahtasını çalıştırabilir ve bir kalemi hareket ettirebilir ama hepsi bu kadar."

Batı Virginia kırsalının ortasında on dönümlük bir arazide yalnız bir evde sıkışıp kalmanın sıkıcılığını hayal etmeye çalışıyorum - kocam, kaçırılmış bir çocuk ve intikamcı bir ruh dışında yoldaşım yok. Aklımı kaybetmeden ne k a d a r dayanabilirdim emin değilim.

"Sonsuza kadar 'Barselona'da kalamayacağımızı biliyordum. Hepimizin hayatlarımıza devam etmemiz gerekiyordu. Teddy'nin normal bir çocukluk geçirebilmesi için iyi okulları olan güzel bir kasabada yaşamak istiyordum. Böylece Nisan ayında buraya taşındık ve Anneler Günü'nde Anya Teddy'nin yatak odasına geri dönmüş, Macar ninnileri söylüyordu."

"Seni takip mi etti?"

"Evet. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece ondan kaçmanın bir seçenek olmadığını biliyorum. Nereye gidersek gidelim, Anya bizi takip edecek. İşte o zaman büyük buluşumu yaptım: Üçüncü bir taraf getirin. Teddy'nin ilgisi için Anya ile rekabet edecek yeni bir oyun arkadaşı. Sen mükemmel bir adaydın Mallory. Genç, atletik, enerji dolu. Zeki ama çok zeki değil. Uyuşturucu geçmişin de büyük bir artıydı. Güvensiz olduğunu biliyordum. Çılgınca şeyler görürsen, kendi kararlarından şüphe edeceğini biliyordum. En azından bir süreliğine. Sadece o aptal çizimleri hiç hesaba katmamıştım. İletişim kurmanın bir yolunu bulacağını hiç düşünmemiştim."

Caroline bitkin görünüyor, sanki hayatının son üç yılını yeniden yaşamış gibi. Saate bir kez daha bakıyorum, saat sadece 11:37. Onu konuşturmaya devam etmeliyim. "Peki ya Mitzi? Ona ne oldu?"

"Size de aynı şey oluyor. Geçen Perşembe, senin seansından birkaç saat sonra Mitzi panik içinde kapımızı çaldı. Ruh tahtasının kapanmadığını söyledi. Tahtanın daireler çizdiğini ve aynı kelimeyi tekrar tekrar hecelediğini iddia etti: *ovakodik, ovakodik, ovakodik*. Mitzi bizi evine geri götürdü ve bize gösterdi. "Dikkatli ol" demek olduğunu anladı. Başından beri haklı olduğunu söyledi Mallory: Evimiz periliydi ve yardıma ihtiyacımız vardı. Ted ve ben eve gittik ve yapılacak en iyi şey hakkında tartıştık, ama sonunda onu Mitzi'yi tutması için ikna ettim ve ona aşırı doz verdim. Sonra cesedini sürükleyerek

ve bütün iğne kapaklarını oturma odasına serptim. Turnikeyi sehpasının üzerine bıraktım. Polisin noktaları birleştirmesi için yeterliydi. Sonra Mitzi'nin gece geç saatlerde bir ziyaretçisi olduğu hikayesini uydurduk, böylece hikaye çok düzgün olmayacaktı."

Saate tekrar bakıyorum -bir dakika daha geçmiş- ve bu sefer Caroline beni yakalıyor.

"Ne yapıyorsun? Neden saate bakıyorsun?" "Sebebi yok."

"Yalan söylüyorsun. Ama önemli değil." Ayağa kalkıyor ve turnikeye uzanıyor. Elleri sabit. Yenilenmiş bir güven ve kontrolle hareket ediyor, turnikeyi koluma doluyor ve sıkıca düğümlüyor. Birkaç dakika içinde kaslarım karıncalanmaya başladı.

"Lütfen bunu yapmayın."

"Üzgünüm Mallory. Keşke her şey farklı gelişseydi."

Yumuşak eldivenli parmaklarının kolumun kıvrımına dokunduğunu, damarlarımı şişmeye ve işbirliği yapmaya ikna ettiğini hissediyorum. Ciddi olduğunu, bunu yapmaya niyetli olduğunu anlıyorum. "Hayatının geri kalanında kendini suçlu hissedeceksin," diyorum ona ve o kadar korkuyorum ki kekeliyorum. "Kendinden nefret edeceksin. Kendinle yaşayamayacaksın."

Neden onu korkutarak fikrini değiştirebileceğimi düşündüğümü bilmiyorum. Uyarım sadece onu kızdırıyor gibi görünüyor. İğne derimi yarıp damarı deldiğinde acı verici bir sızı duyuyorum. "İyi tarafından bak," diyor bana. "Belki kız kardeşini tekrar görürsün."

Sonra pistonu bırakıyor ve bana bir atı devirmeye yetecek miktarda, iki bin mikrogram eroin ve fentanil enjekte ediyor. O tanıdık ilk ürpertiyi hissettiğimde tüm vücudum kasılıyor, sanki biri enjeksiyon bölgesine bir buz küpü yerleştirmiş gibi. Gördüğüm son şey Caroline'ın aceleyle kapıdan çıkıp ışıkları söndürmesi oluyor. Ölmemi izlemek için bile kalmayacak. Gözlerimi kapatıyorum ve Tanrı'ya beni affetmesi için yalvarıyorum, lütfen beni affet. Sandalyemde geriye düşüyormuşum gibi hissediyorum, sanki sandalyem ve bedenim zemine doğru çökmüş ve şimdi ağırlıksızım, uzayda asılı kalmışım gibi. Damardan verilen eroin şimşek hızında ve nasıl hala bilincim yerinde bilmiyorum. Nasıl hala nefes alıyorum? Ama sonra gözlerimi açıyorum ve gölgelerde bekleyen Margit'i görüyorum ve çoktan aşırı doz aldığımı fark ediyorum.

28

Bir tür sisin içinde geziniyor, beyazlar içinde, uzun siyah saçları ortadan ayrılmış bir kadın. Elbisesi küçük yaprak parçaları ve toprakla beneklenmiş. Yüzü karanlık tarafından gizlenmiş ve başı sanki dik tutamıyormuş gibi bir açıyla eğilmiş. Ama artık korkmuyorum. Aksine rahatladım.

Ayağa kalkıp ona gitmeye çalışıyorum ama hâlâ sandalyede oturuyorum. Bileklerim hala arkadan bağlı.

Ve sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi:

Bu benim öbür dünyam mı?

Dünyada geçirdiğim zamanın cezası bu mu? Boş bir kulübede, sert sırtlı tahta bir sandalyeye bağlı olarak sonsuza dek yalnız kalmak mı?

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Margit aslında yürümeden yaklaşıyor. Kokusunun farkındayım, kükürt ve amonyağın zehirli karışımı ama artık beni rahatsız etmiyor. Onun varlığına o kadar minnettarım ki, koku neredeyse rahatlatıcı. Margit pencerenin önünden geçerken ay ışığı yüzünü ve vücudunu aydınlatıyor. Ve tüm çiziklerin, siyah morlukların, kırık boynunun ve elbisesindeki tüm yırtık ve söküklerin ötesinde, şok edici derecede güzel bir kadın olduğunu görüyorum. "Bana yardım etmelisin Margit. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Lütfen."

Başını kaldırmaya çabalıyor -sanki daha dikkatli dinlemeye çalışıyormuş gibi- ama sapı kırılmış bir çiçek gibi geriye doğru düşüyor. Bir elini omzuma koyuyor ama ben herhangi bir dokunma ya da dış baskı hissetmiyorum. Bunun yerine, ezici bir üzüntü ve suçluluk duygusuna kapılıyorum. Zihnimde aslında hiç ziyaret etmediğim bir yer görüyorum - göl kenarında bir tarla, şövale üzerinde bir tuval, battaniye üzerinde bir çocuk. Bu yeri resimlerden tanıdığımı fark ediyorum - Margit'in verandama bıraktığı bir resimden ve

Caroline'ın çalışma odasında tuttuğu Teddy'nin sanat eserleri yığını. Her iki resmi de hafızamdan çağırabiliyorum, iki farklı ressamın aynı sahnesi.

Kadına ve çocuğa bakarken Margit'in kederini kendiminki kadar açık bir şekilde hissedebiliyorum: *Daha dikkatli olmalıydım. Dikkatim bu kadar dağılmamalıydı. Biraz daha dikkatli olsaydım, her şey yine de yoluna girecekti.* Ya da belki de *benim* kederimdir, çünkü Margit'*in* "*Suçlu sen değilsin*, *geçmişle barış*, *kendini affet*" dediğini de duyuyorum. Ben mi onu teselli ediyorum, o mu beni teselli ediyor emin değilim, benim suçum nerede bitiyor, onunki nerede başlıyor anlayamıyorum. Belki de bu, öldükten sonra bile üstümüzden atamayacağımız türden bir kederdir.

Sonra kapı açılır ve Ted ışıkları yakar.

Gözyaşlarımın aktığını görüyor ve yüzü düşüyor. "Oh, Tanrım," dedi. "Çok üzgünüm Mallory. Sadece otur."

Margit'i arıyorum ama ortadan kaybolmuş.

Ben hala kulübemdeyim.

Puslu, uhrevi bir öbür dünyada değilim, hala Spring Brook, New Jersey'deyim, ayaklarım yerde tahta bir sandalyeye bağlıyım ve mikrodalga fırının üzerindeki saat 11:52'yi gösteriyor.

Caroline'ın iğneyi batırdığı kolumun kıvrımında hâlâ buz gibi bir ürperti hissediyorum ama hayattayım ve kafam da hiç iyi değil.

"Bana ilaç verdi. Karın-"

"Bebek pudrası," diyor Ted. "Eroini bebek pudrasıyla değiştirdim. İyisin." Arkama geçip bileklerimi sandalyeye bağlayan kumaş kayışları çekiştiriyor. "Tanrım, bu düğümleri çok abartmış. Bir bıçağa ihtiyacım var." Mutfağa gidip çatal bıçak çekmecesini karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni koruyorum Mallory. Seni hep korudum. İş görüşmeni hatırlamıyor musun? Niteliklerinle ilgili tüm o kaba ve çirkin soruları? Seni korkutup kaçırmaya çalışıyordum. Tüm adayları korkutup kaçırmaya çalıştım. Ama sen ısrarcıydın. Gerçekten burada olmak istiyordun. Caroline da senin tüm sorunlarımızın çözümü olduğunu düşündü."

Tırtıklı bir bıçağı sandalyeme taşıyor ve bağları hızla kesiyor. Kollarım yanıma düşüyor ve onları tekrar hareket ettirebiliyorum. Yavaşça, dikkatlice parmaklarımı başımdaki zonklayan yumruya bastırıyorum ve küçük cam parçalarının kafa derime yapıştığını hissediyorum.

"Sana çarptığım için özür dilerim. Bir benzin istasyonunda durup sana biraz buz alacağız." Ted dolabımın kapısını açıyor ve boş elbise askılarını görünce çok seviniyor. "Çoktan toparlanmışsın! Bu mükemmel. Benim çantam arabada, yani gitmeye hazırız. Bütün gece araba süreriz diye düşündüm. Nefes almak için bir otel buluruz. Sonra batıya doğru ilerlemeye devam edeceğiz. Airbnb'de muhteşem bir ev buldum. Sadece yerleşmemiz için. Bayılacaksın Mallory, Puget Sound'un muhteşem manzarası var."

"Ted, yavaşla. Sen neden bahsediyorsun?"

Gülüyor. "Doğru, doğru, o kadar uzun zamandır plan yapıyorum ki, bunu tam olarak konuşmadığımızı unutmuşum. Ama benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum Mallory. Ben de aynı şekilde hissediyorum ve bu duygularla hareket etmeye hazırım."

"Öyle mi?"

"IRA'larımı nakde çevirdim, banka hesabımda Caroline'in dokunamayacağı seksen bin dolarım var. Bu yeniden başlamamız için yeterli. Washington eyaletinde yeni bir hayat kurarız. Whidbey Adası. Ama hemen gitmeliyiz. O temizlemek için geri gelmeden önce."

"Ondan neden bu kadar korkuyorsun?"

"O aklını kaçırmış! Şimdiye kadar anlamadın mı? Az önce seni öldürmeye çalıştı. Beni öldürmekte de tereddüt etmeyecek. Ve eğer polise anlatırsam, hapse girerim.

Bu yüzden kaçmalıyız. Hemen şimdi. Çocuğu bırakırsak bizi takip etmez." "Teddy'yi bırakmak mı istiyorsun?"

"Üzgünüm Mallory. Onu sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum. Gerçekten çok tatlı biri. Ama gelemez. Caroline ve Margit'in bizi ülkenin bir ucundan diğer ucuna kovalamasına gerek yok. Çocuk burada iki annesiyle kalacak. Birbirleriyle dövüşebilirler, ölümüne savaşabilirler, umurumda değil. Bu saçmalığa daha fazla katlanamam. Burada bir dakika daha kalmak istemiyorum. Bütün bu kabus bu gece sona erecek, anlıyor musun?"

Kulübenin dışında, küçük bir dal sesi duyuyoruz ve Ted pencereye doğru ilerleyip dışarı bakıyor. Sonra başını sallayarak bunun yanlış alarm olduğuna beni ikna ediyor. "Şimdi, lütfen, ayağa kalkmayı denemeni istiyorum. Yardım ister misin?" Bana elini uzatıyor ama ben elimi sallayıp kendi başıma ayakta durmayı başarıyorum. "İşte böyle Mallory. Bu harika. Şimdi tuvaleti kullanman gerekiyor mu? Çünkü çoğu yer gece yarısından sonra açık olmaz."

Tuvaleti kullanmam gerekiyor ama sadece düşüncelerimi toparlamak için sessiz bir yer olarak. "Bir dakikaya geliyorum."

"Olabildiğince hızlı, tamam mı?"

Banyonun kapısını kapatıyorum, lavaboyu açıyorum ve yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum. Ne yapacağım ben şimdi? Ceplerimi yokluyorum ama tabii ki boşlar. Ecza dolabını karıştırıyorum ve duş kabinini arıyorum ama kendimi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey yok. Silaha en yakın şey bir çift cımbız.

Banyoda havalandırma için tavana yakın yerleştirilmiş, sadece birkaç santim yüksekliğinde küçük bir perde pencere var. Klozet kapağını kapatıp üstüne çıkıyorum. Pencere güneye, Hayden's Glen'e, ormanın gölgeli çalılıklarına doğru bakıyor. Perdeyi açmayı başarıyorum ve pencereden dışarı iterek ormanın zeminine düşmesine izin veriyorum. Ama kendimi yukarı çekecek gücü toplasam bile, içeriye sığmamın imkânı yok.

Ted kapıya vuruyor. "Mallory? Neredeyse hazır

mısın?" "Neredeyse!"

Onunla gitmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Prius'una bineceğim, Washington eyaletini ve Whidbey Adası'nı anlatırken gülümseyeceğim, birlikte yaşayacağımız yeni hayat için heyecanlı görünmeye çalışacağım.

Ama benzin, yiyecek ya da su almak için kenara çektiğimiz ilk seferde bir polis memuru bulacağım ve avazım çıktığı kadar bağıracağım.

Suyu kapatıyorum. Ellerimi bir havluyla kuruluyorum.

Sonra kapıyı açtım.

Ted orada duruyor, bekliyor. "Hazır

mısın?" "Sanırım hazırım."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?"

Gözleri beni geçti. Banyoya bakıyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Klozetin üstünde ayak izi mi bıraktım? Pencere camının yok olduğunu fark etti mi?

Kollarımı ona doluyorum, başımı göğsüne yaslıyorum ve onu olabildiğince sıkıyorum. "Teşekkür ederim Ted. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin."

Bu sevgi patlaması onu şaşırttı. Beni daha da yakına çekiyor, sonra eğilip alnımdan öpüyor. "Sana söz veriyorum Mallory, seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım. Seni mutlu etmek için her gün çalışacağım."

"O zaman gidelim buradan."

Bavulumu ve giysilerle dolu çöp torbamı kaldırmaya gidiyorum ama Ted her iki elinde birer tane olmak üzere onları taşımakta ısrar ediyor. "İhtiyacın olan her şeyin bu olduğuna emin misin?"

"Ted, sahip olduğum her şey bu kadar."

Bana yine gerçek bir sevgi ve şefkatle gülümsüyor ve çok tatlı bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ki büyük bir *patlama* sesi duyuldu ve bir kurşun sol omzunu delip geçerek dengesini bozdu ve duvarıma kan sıçrattı. Çığlık atıyorum ve üç *patlama sesi* daha geliyor ve Ted bavulun üzerine yığılmış, elleri göğsünde, parmaklarının arasından kan sızarken ben hala çığlık atıyorum.

Caroline kulübenin açık penceresinde duruyor ve Mitzi'nin silahını bana doğrultuyor. Bana çenemi kapatmamı söylüyor ama dördüncü ya da beşinci kez söyleyene kadar kelimelerin bir anlamı kalmıyor. Kapıyı açıyor ve tabancanın namlusuna küçük bir fiske vurarak sandalyeye oturmamı işaret ediyor.

"Ciddi miydin?" diye soruyor. "Gerçekten onunla gidecek miydin?"

Soruları duymuyorum bile. Hâlâ Ted'e bakıyorum, yerde yatıyor ve sanki kekeme olmuş gibi konuşmaya çalışıyor. Dudakları zor bir kelimeyi telaffuz etmeye çalışıyormuş gibi titriyor ve ağzından kan akıyor, çenesinden ve gömleğinden kıpkırmızı akıyor.

"Bak, *bence* yalan söylüyordun," diye devam ediyor Caroline. "Bence şu anda buradan çıkmak için her şeyi söyleyebilirsin. Ama seni temin ederim ki Ted tamamen ciddiydi. İlk geldiğinden beri gözü senin üzerindeydi.

Burada." Kulübenin karşısındaki mutfak duvarına monte edilmiş beyaz duman dedektörünü işaret ediyor. "O yangın alarmının neden hiç çalmadığını hiç merak ettin mi? Akşam yemeğini yakıyor olsan bile mi?"

Cevap vermiyorum ve tabancanın kabzasını mutfak tezgahına vuruyor, üç kez yüksek sesle vuruyor. "Mallory, sana bir soru sordum. Duman alarmının çalışmadığını fark ettin mi?"

Benden ne söylememi istiyor? Yüzüme bir silah doğrultuyor ve ben cevap veremeyecek kadar korkuyorum; ilk yanlış kelimemin tetiği çekmesine neden olacağından endişeleniyorum. Konuşacak cesareti toplamak için yere bakmak zorunda kalıyorum. "Ted kulübede eski kablolar olduğunu söyledi. Düğme ve boru denen bir şey olduğunu söyledi."

"Bu bir web kamerası, aptal. Ted sen görüştükten hemen sonra kurdu. Ayrıca Wi-Fi ağımıza ulaşabilmesi için bir sinyal güçlendirici. Uyuşturucu kullanmadığından emin olmak için seni kontrol etmek istediğini söyledi. Bir 'önlem', değil mi? Ama beni rahat bırak. Ben aptal değilim. Bazı geceler ofisinde saatlerce uyanık kalır, duş alman için dua ederdi. Bilip bilmediğini, izlendiğini hissedip hissetmediğini hep merak etmişimdir."

"Anya olduğunu sanmıştım."

"Hayır, anne geceleri bebeğiyle kalır. Burada her zaman Bay Aile Babası vardı. Bay Yılın Babası."

Ted başını sallıyor, sanki onunla çelişmek istiyormuş gibi, sanki gerçeği bilmem için yanıp tutuşuyormuş gibi. Ama ağzını açtığında ağzından çıkan tek şey çenesinden ve göğsünden akan daha fazla kan oluyor.

Caroline'a dönüyorum ve o hâlâ silahı bana
doğrultuyor. Yere çökmek, sinmek ve merhamet için
yalvarmak istiyorum. "Lütfen," diyorum ellerimi
kaldırarak. "Kimseye söylemeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum. Mitzi'nin evinden çaldığın silahla Ted'i öldürdün. Sonra boğuştuk ama ben tabancayı almayı başardım. Mutfak çekmecesinden bir bıçak aldın, ben de seni vurmak zorunda kaldım. Nefsi müdafaaydı." Sanki sahnenin kesin koreografisini çözmeye çalışıyormuş gibi kulübenin etrafına bakıyor. "Biliyor musun, seni buzdolabına yaklaştıracağım. Çatal bıçak çekmecesinin yanında." Silahı bana doğrulttu. "Hadi ama, bir daha söyletme bana."

Yaklaşıyor -silah yaklaşıyor- ve ben ondan uzaklaşıp mutfağa doğru ilerliyorum.

"Tamam, bu daha iyi. Şimdi uzan ve çekmeceyi aç. Sonuna kadar çek. İşte böyle." Mutfağın karşı tarafına geçiyor.

sonra bıçak bloğunu inceleyebilmek için eğilir. "Sanırım şefin bıçağını kullanmalısın. En uçtaki büyük olanı. Aşağı uzan ve sapını tut. Güzelce kavra."

O kadar korkmuştum ki kıpırdayamıyordum. "Caroline, lütfen-"

Başını sallar. "Hadi Mallory. İşin neredeyse bitti. Aşağı uzan ve bıçağı al."

Ve çevresel görüşümde, omzunun hemen üzerinden, duvardan aşağı damlayan kanı hâlâ görebiliyorum. Ama Ted artık orada oturmuyor. Ortadan kayboldu.

Aşağı uzandım. Elimi bıçağın üzerine koydum. Parmaklarımı kabzanın etrafına doladım. Size yapacağınız son şey olduğu söylendiğinde bir şey yapmak çok zor.

"İşte böyle," diyor. "Şimdi kaldırın."

Sonra çığlık atıyor ve düşüyor -Ted bacaklarına doğru hamle yapıyor- ve bunun benim anım olduğunu biliyorum. Aptalca, bıçağı bırakıyorum, çünkü çekmeceden çıkarmak için bir saniye bile harcamak istemiyorum.

Sadece koşuyorum.

Kapıyı açıyorum ve arkamda bir patlama oluyor; kulübenin duvarlarında yankılanan bir silah sesi. Verandadan sıçradım ve koşarak çimlere vurdum. Üç korkunç saniye boyunca tamamen savunmasızım, geniş çimenlikte hareket eden bir siluet ve bir sonraki patlama için kendimi hazırlıyorum.

Ama olmuyor. Büyük evin yan tarafındaki gölgelerin arasından, çöp kutularının ve geri dönüşüm kutularının yanından geçiyorum. Ön bahçeyi koşarak geçiyorum ve iki arabalık araba yolunun sonunda duruyorum. Komşu evlerin hepsi karanlık. Mahalledeki herkes derin uykuda. Gece yarısından sonra Edgewood Caddesi'nde kimse yürümez. Ve bir komşunun kapısını çalmaya cesaret edemiyorum-birinin aşağıya inmesinin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Şu anda en büyük avantajım hız, yani Caroline'la aramdaki mesafeyi arttırmak. Eğer koşarsam üç dakika içinde Çiçek Şatosu'nda olabilirim, kapıya vurabilir ve Adrian'ın ailesinin bana yardım etmesi için bağırabilirim.

Ama sonra Maxwell'lerin evine dönüp bakıyorum ve Teddy'nin hâlâ ikinci katta mışıl mışıl uyuduğunu fark ediyorum. Arka bahçesindeki kargaşadan habersiz.

Caroline kaçtığımı anladığında ne olacak?

Teddy'yi alıp arabaya atacak ve Batı Virginia'ya mı kaçacak? Ya da Kaliforniya'ya? Ya da Meksika'ya?

Sırrını korumak için ne kadar ileri gidecek?

Kulübede bir silah sesi daha duyuldu. En iyisini ummak istiyorum. Ted'in bir şekilde silahı karısının elinden aldığına inanmak istiyorum. Belki de son anlarında bana ve Teddy'ye kaçma şansı verdi.

Ama yapmadıysa, işleri düzeltmek için hala zamanım var. Ben hızlı bir koşucuyum. Eskiden Pennsylvania'nın en hızlı altıncı kızıydım. Evin yanından arka bahçeye geçiyorum ve şükürler olsun ki mutfağa açılan sürgülü cam kapı kilitli değil.

Eve giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Birinci kat karanlık. Aceleyle yemek odasından geçip arka merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Teddy'nin yatak odasına daldım ama ışığı açmadım. Battaniyesini çekip onu sarsarak uyandırdım. "Kalk Teddy, gitmemiz gerek." Beni itiyor, yüzünü yastığına gömüyor ama ona bebek gibi davranacak vaktim yok. Onu yataktan çekiyorum ve hâlâ yarı uykulu bir halde homurdanarak itiraz ediyor.

"Mallory!"

Caroline çoktan evin içine girmiş, antreden bana sesleniyor. Ahşap basamakları tırmandığını duyuyorum. Diğer tarafa koşuyorum, mutfağa giden arka merdivenleri kullanıyorum. Teddy kırk kilodan daha ağır olamaz ama yine de neredeyse onu düşürüyordum; onu omzumun üzerinden kaldırıyorum, tutuşumu sabitliyorum ve dışarıya, arka verandaya koşuyorum.

Dışarıda, bahçe tamamen hareketsiz. Tek duyduğum yüzme havuzundaki suyun nazik kucağı, ara sıra bir ağustos böceğinin sesi ve kendi nefes alışverişim. Ama Caroline'ın geldiğini biliyorum. Ya evin içinden geçiyor ya da yan taraflardan birine doğru ilerliyor. En güvenli yolum ileriye, Büyülü Orman'a doğru. Avlu boyunca uzun bir koşu olacak ama Teddy'yi taşıdığım sürece Caroline'in bana ateş edeceğini sanmıyorum. Ağaçlara ulaştığımızda kaçabiliriz.

Teddy ve ben bütün yazı bu ormanı keşfederek geçirdik. Tüm patikaları, kestirme yolları ve çıkmaz sokakları biliyoruz ve ay ışığı da yolumuzu göstermeye yetiyor. Vücudunu sıkıca kavradıktan sonra kendimi çalılıkların arasına atıyorum; Sarı Tuğlalı Yol'un tanıdık arazisine gelene kadar dalların, sarmaşıkların ve yapışkan çalıların arasından geçiyorum. Bu patika Edgewood'daki tüm arka bahçeler boyunca paralel ilerleyerek doğu-batı yönünde uzanıyor. Büyük gri Ejderha Yumurtası kayasına kadar takip ediyoruz ve sonra Ejderha Yolu'na sapıyorum. Arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum ama karanlıkta tüm ölçek ve perspektif duygumu kaybettim. Caroline'ın nefes alıp almadığını anlayamıyorum.

boynumdan aşağı ya da yüz metre öteden. Polis sirenlerinin belli belirsiz sesini de duyuyorum ama artık çok geç. Çiçek Kalesi'ne koşmuş olsaydım, şimdiye kadar güvende olurdum.

Ama Teddy'yi kollarımda sıkıca tutuyorum ve asıl önemli olan da bu. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Kraliyet Nehri'nin sesi karanlıkta daha yüksek çıkıyor ve ayak seslerimi gizlediği için ona minnettarım. Ama sonra Mossy Köprüsü'ne varıyoruz ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Kütük çok dar ve yosunla kaplı ve Teddy'yi karşıya geçiremiyorum.

"T-bear, beni dinle. Yürümene ihtiyacım var."

Başını hayır anlamında sallıyor ve beni daha sıkı sıkıyor. Ne olduğunu bilmiyor ama çok korkmuş durumda. Onu indirmeye çalışıyorum ama kolları boynuma kilitlenmiş. Uzaktan gelen polis sirenleri gittikçe artıyor; şimdiye kadar Maxwell'lere ulaşmış olmalılar. Büyük ihtimalle bir komşu silah seslerini duydu ve polisi aradı. Ama bana yardım edemeyecek kadar uzaktalar.

Beyaz ışığın dar bir şaftı ormanı kesiyor. Caroline'ın Viper'ının üzerindeki el feneri ışını. Beni fark edip etmediğini bilmiyorum ama ilerlemeye devam etmeliyim. Teddy'yi daha sıkı kavrıyorum ve köprüye bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Kütüğün şeklini ayırt edebilecek kadar görebiliyorum ama tüm yüzeyini değil. Hangi kısımlarının çürümüş ya da kaygan yosunlarla beneklenmiş olduğunu söyleyemiyorum. Altımızda su hızla akıyor, iki ya da üç metre derinliğinde. İleriye doğru attığım her adımda yanlardan kayacağımdan emin oluyorum ama bir şekilde ayağımı sabit tutuyorum. Kollarım pes etmeden önce patikadan yukarı, Dev Fasulye Sırığı'nın dibine tırmanıyorum. Teddy'yi bir santim daha taşıyamam. "Dostum, bu kısmı kendin yapmanı istiyorum." Ağacın dallarında saklandığımız yeri işaret ediyorum. "Hadi, tırmanman gerek."

Hareket edemeyecek kadar taşlaşmış durumda. Son gücümü kullanarak onu ağacın üzerine itiyorum ve neyse ki kendini sabitlemek için bir dala tutunuyor. Sonra poposuna bastırıyorum ve yavaşça, duraklayarak hareket etmeye başlıyor.

El feneri ışını ağacın dibini tarıyor - Caroline nehirde, yaklaşıyor. En alttaki dalı tutup kendimi yukarı çekiyorum, Teddy'yi daldan dala takip ederek Bulut Güvertesi dediğimiz dala kadar çıkıyorum. Keşke daha da yükseğe tırmanabilseydik ama zamanımız yok ve gürültü riskini göze alamıyorum. "Bu iyi," diye fısıldıyorum. Kollarımı beline dolayarak onu kendime yakın tutuyorum ve ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Şimdi sadece çok sessiz kalmamız gerekiyor, tamam mı? Sen iyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyor. Vücudu titriyor; bir yay gibi kıvrılmış. Hayır, iyi olmadığımızı, bir şeylerin çok çok yanlış gittiğini anlamış gibi görünüyor. Yere bakıyorum ve keşke daha da yükseğe tırmansaydık diyorum. Patikadan sadece sekiz ya da on metre yukarıdayız ve Caroline patikada kalırsa tam altımızdan geçecek. Teddy en ufak bir inilti çıkarırsa

-

Oyuğa uzanıyorum, kırık oku bulana kadar taş ve tenis toplarından oluşan cephaneliğimizi karıştırıyorum, piramit bıçak uçlu kısa, parçalanmış sapı. İşe yaramaz bir silah olduğunu biliyorum ama elimde bir şey olması -herhangi bir şey- rahatlatıcı.

Ve şimdi onun geldiğini görüyorum. Caroline yosunlu köprüyü geçti ve el fenerini patikanın üzerinde gezdirerek bize doğru ilerliyor. Teddy'ye çok sessiz olmamız gerektiğini fısıldıyorum. Ona annesini göreceğini ama hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermesi gerektiğini söylüyorum. Neyse ki hiç soru sormuyor çünkü anne patikayı tırmanıyor ve bizim ağacın hemen altında duruyor. Uzaktan sesler geliyor, erkek sesleri, bağırıyorlar. Bir köpek havlıyor. Caroline arkasını dönüp onlara bakıyor. Zamanının tükenmekte olduğunu anlamış gibi görünüyor. Çok korkuyorum, nefesimi tutuyorum. Teddy'yi o kadar sıkı tutuyorum ki, küçük bir itiraz çığlığı atmaktan kendini alamıyor.

Caroline yukarı bakıyor. El fenerini ağaca tutuyor ve o kadar parlak ki gözlerimi siper etmek zorunda kalıyorum. "Oh, Teddy, şükürler olsun! İşte buradasın! Annen her yerde seni arıyordu! Orada ne yapıyorsun?"

Tabancayı hâlâ diğer elinde tuttuğunu görüyorum, sanki bir iPhone ya da su şişesiymiş gibi rahatça taşıyor.

Teddy'ye "Burada kal" dedim.

"Hayır Teddy, lütfen, orası güvenli değil," diyor Caroline. "Mallory yanılıyor. Aşağı inmen gerek ve seni eve geri götüreceğiz. Şu anda yatakta olmalıydın!"

"Kımıldama," diyorum ona. "Burada iyisin."

Ama içgüdüsel olarak ona doğru hareket ettiğini, sesine kapıldığını hissedebiliyorum. Belini sıkıca kavrıyorum ve vücudundan yayılan sıcaklık beni şok ediyor. Ateşi varmış gibi yanıyor.

"Teddy, beni dinle," diyor Caroline. "Mallory'den uzaklaşmalısın. O çok hasta. Psikotik kriz denen bir şey geçirdi. Bu yüzden bütün duvarları çizdi. Bu silahı Mitzi'den çaldı ve babana zarar vermek için kullandı ve şimdi de seni kendine saklamaya çalışıyor. Polis evimizde ve şu anda bizi arıyorlar. Hadi gidelim.

Oradan aşağıya. Gidip onlara ne olduğunu anlatalım. Mallory'yi ağaçta bırak ve gidip bu işi halledelim."

Ama Caroline'ın beni ağaçta bırakmasına imkan yok. Bana zaten çok şey anlattı. Teddy'nin gerçek annesinin adını söyledi. Adı Margit Baroth'muş ve Seneca Gölü yakınlarında öldürülmüş. Polis hikayemi üstünkörü bile araştırsa, doğruyu söylediğimi anlayacaktır. Caroline'ın beni öldürmekten başka çaresi yok. Teddy'yi ağaçtan indirir indirmez. Sonra da her şeyi nefsi müdafaa olarak göstermeye çalışacak. Ve bundan kurtulup kurtulamayacağını asla bilemeyeceğim, çünkü ben ölmüş olacağım.

"Hadi tatlım. Gitmemiz gerek. Güle güle de ve aşağı gel."

Tutuşumdan sıyrılıyor ve kolun üzerinde kayıyor.

"Teddy, hayır!"

Arkasına baktığında gözlerinin akını görebiliyorum. Göz bebekleri kafasının içine doğru yuvarlanmıştı. Sağ eli uzanıyor, oku elimden kapıyor ve sonra ağaçtan atlıyor. Caroline kollarını kaldırıyor, sanki onu gerçekten yakalayabileceğini düşünüyor. Onun yerine adamın ağırlığının altında kalarak geriye doğru yuvarlanıyor. Silah ve el feneri elinden uçarak çalıların arasında kayboluyor. Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşer, Teddy'yi göğsüne yakın tutarak onu düşmekten korur.

"İyi misin? Teddy, tatlım, iyi misin?"

Vücudu Caroline'ın beline sarılacak şekilde oturuyor. Adam oku boynunun yan tarafına sapladığında Caroline hâlâ iyi olup olmadığını soruyor. Adam oku çıkarıp üç kez daha *saplayana* kadar bıçaklandığını fark ettiğini sanmıyorum. Çığlık atmaya başladığında sesini çoktan kaybetmiştir; tek çıkan ıslak bir hırıltıdır.

"Hayır!" diye bağırıyorum ama Teddy durmuyor, daha doğrusu Margit durmuyor. Oğlunun vücudunun çoğunu kontrol edemiyor, sadece sağ elini ve sağ kolunu kontrol edebiliyor ama şaşkınlık ona avantaj sağladı ve Caroline kendi kanında boğuluyor ve öğürüyor. Köpekler boğuşma seslerinden etkilenerek daha yüksek sesle havlıyorlar. Ormandaki adamlar yaklaşıyor. Bize yardıma geldiklerini söylüyorlar, daha fazla gürültü yapmamız için bağırıyorlar. Ağaçtan inip Teddy'yi Caroline'in bedeninden ayırıyorum. Teni ocakta kaynayan bir tencere gibi dokunulamayacak kadar sıcaktı. Caroline sırt üstü yatmış, boynundan geriye kalanları tutuyordu ve Teddy kanla ıslanmıştı. Saçlarından, yüzünden ve pijamalarından kan damlıyordu. Ve bir şekilde n e t düşünebiliyorum, ne o l d u ğ u n u anlayabiliyorum. Biliyorum ki Margit sadece

hayatımı kurtardı. Ve eğer hemen harekete geçmezsem, Teddy hayatının geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirecek.

Oku hâlâ sağ elinde tutuyor. Onu yerden kaldırıp kendime doğru çekiyorum, sertçe sıkıyorum, böylece kanı giysilerinden benimkilere yayılıyor. Sonra onu patikadan aşağı, Kraliyet Nehri'nin kıyısına taşıyorum. Suya adımımı atıyorum ve ayağım yosunlu, vıcık vıcık çamura batıyor. Bir adım daha atıyorum ve bir adım daha, su belime kadar gelene kadar daha derine iniyorum ve soğuğun şoku Teddy'yi sarsarak uyandırıyor. Gözbebekleri tekrar yerine oturdu; vücudu kollarımda gevşedi. Oku düşürüyor ama suya çarpıp gözden kaybolmadan önce yakalamayı başarıyorum.

"Mallory? Neredeyiz biz?"

Teddy dehşete düşüyor. Bir trans halinden uyandığınızı ve kendinizi karanlık bir ormanda, boğazınıza kadar soğuk bir derenin içinde bulduğunuzu hayal edin.

"Sorun yok, T-Bear." Yanaklarına su sıçratarak kanın en kötüsünü temizliyorum. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

"Rüya mı görüyoruz?"

"Hayır dostum, üzgünüm. Bu gerçek."

Nehrin kıyısını işaret ediyor. "Neden bir köpek var?"

Büyük bir köpek, siyah bir retriever, öfkeyle kokluyor ve deli gibi havlıyor. Yansıtıcı giysiler giymiş ve el fenerleri sallayan birkaç adam ormandan koşarak çıkıyor.

"Onları buldum!" diye bağırıyor bir adam. "Kadın ve çocuk, derenin aşağısında!" "Bayan, yaralandınız mı? Kanamanız var mı?"

"Çocuk iyi mi?" "Artık güvendesiniz, bayan."

"Size yardım edelim."

"Hadi dostum, elini uzat."

Ama Teddy kollarını belime daha sıkı sarıyor ve kalçama yapışıyor. Nehrin uzak tarafından yaklaşan daha fazla polis memuru ve daha fazla köpek var, her yönden bize yaklaşıyorlar.

Ve sonra bir kadın sesi, daha uzaklardan sesleniyor: "Bir tane daha var! Yetişkin kadın, PNB, birden fazla bıçak yarası!"

Etrafımızı sardılar, her yönden ilerleyen bir el feneri halkası var. Kimin sorumlu olduğu belli değil çünkü herkes aynı anda konuşuyor: Sorun yok, iyisiniz, artık güvendeyiz, ama kıyafetlerimizdeki kanı görüyorlar ve çıldırdıklarını söyleyebilirim. Teddy de korkuyor.

Kulağına fısıldadım: "Sorun yok, T-Bear. Bize yardım etmek için buradalar." Sonra onu nehir kıyısına taşıyorum ve yavaşça yere indiriyorum.

"Elinde bir şey tutuyor."

"Bayan, elinizde ne var?" "Bize

gösterebilir misiniz lütfen?"

Polislerden biri Teddy'nin kolundan tutup onu güvenli bir yere çekiyor ve hepsi tekrar bağırmaya başlıyor. Herkes yavaşça sudan çıkmamı ve oku yere indirmemi istiyor ve bu arada başka silah taşıyor muyum? Ama dinlemeyi bıraktım çünkü uzakta, polis memurlarının oluşturduğu çemberin dışında duran başka bir figür fark ettim. Ay ışığı beyaz elbisesinde parıldıyor ve başı çarpık bir şekilde yana yatıyor. Sol elimi kaldırıp kırık oku herkese gösterdim.

"Bendim," dedim onlara. "Ben yaptım."

Sonra kolumu uzattım ve okun yere düşmesine izin verdim. Ve bir daha baktığımda Margit gitmişti.

BİR YIL SONRA

Bu hikayeyi kağıda dökmek zor oldu ve eminim sizin için okumak daha da zor olmuştur. Birçok kez yazmayı bırakmaya hazırdım, ancak baban, ayrıntılar hafızamda hala tazeyken devam etmem için bana yalvardı. Gelecekte bir gün, bundan on ya da yirmi yıl sonra, Spring Brook'ta o yaz gerçekten neler olduğuna dair gerçeği bilmek isteyeceğine inanıyordu. Ve hikayeyi benden duymanızı istiyordu, aptal bir gerçek suç podcast'inden değil.

Çünkü Tanrı biliyor ki çok sayıda podcast yayınlandı. Son dakika haberleri, tıklama tuzağı manşetler, gece yarısı talk show şakaları ve bolca mem vardı. Kurtarılmanızı takip eden haftalarda *Dateline*, *Good Morning America*, Vox, TMZ, *Frontline* ve daha onlarcası bana ulaştı. Tüm bu yapımcıların cep telefonu numaramı nasıl aldıklarını bilmiyorum ama hepsi aynı şeyi vaat etti: Hikayeyi kendi açımdan anlatmama, eylemlerimi kendi kelimelerimle savunmama, en az müdahaleyle izin vermek. Ayrıca özel bir röportaj yapmayı kabul edersem büyük paralar vaat ettiler.

Ancak babanla yaptığımız uzun bir görüşmenin ardından ikimiz de medyadan uzak durmaya karar verdik. Ailenle yeniden bir araya geldiğini, iyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu ve artık sadece yalnız kalmak istediğimizi belirten ortak bir basın açıklaması yayınladık. Sonra telefon numaralarımızı ve e-posta adreslerimizi değiştirdik ve insanların bizi unutmasını umduk. Birkaç hafta sürdü ama oldu. Sonunda, daha büyük hikayeler ortaya çıktı. San Antonio'da bir kaçık bir markete ateş açtı. Philadelphia'daki temizlik işçileri sekiz hafta boyunca greve gitti. Kanada'da bir kadın sekiziz doğurdu. Ve dünya yoluna devam etti.

Bu hikâyeyi anlatmak için yaptığım ilk birkaç deneme hiçbir işe yaramadı. Boş bir defterin başına oturduğumu ve tamamen donup kaldığımı hatırlıyorum. Şimdiye kadar yazdığım en uzun şey *Romeo ve Juliet* üzerine beş sayfalık bir lise dönem ödeviydi. Yani bir kitap yazma fikri, gerçek bir kitap,

Harry Potter gibi - çok *destansı* görünüyordu. Ama Adrian'ın annesine bu zorluklardan bahsettim ve o da bana iyi bir tavsiye verdi. Bir kitap yazmaya çalışmamamı, sadece dizüstü bilgisayarımın başına oturmamı ve *hikayeyi* her seferinde bir cümle olmak üzere, bir arkadaşıma kahve içerken kullandığım dili kullanarak anlatmamı söyledi. J. K. Rowling gibi konuşmamamın sorun olmadığını söyledi. Philadelphia'dan Mallory Quinn gibi konuşsam da sorun olmazmış. Ve bu fikri kabul ettiğimde, kelimeler hızla akmaya başladı. İçinde 85.000 tane olan bir dosyaya baktığıma inanamıyorum.

Ama bana bak, kendimi aşıyorum!

Muhtemelen geri dönüp birkaç şeyi açıklamam gerekiyor.

★ ★ ★

Ted Maxwell kulübemin zemininde aldığı kurşun yaralarından dolayı öldü. Karısı Caroline ise sadece yarım saat sonra Dev Fasulye Sırığı'nın dibinde öldü. Birkaç hafta önce ormanda bulduğumuz kırık oku (teknik olarak tatar yayları için tasarlanmış bir sürgü) kullanarak nefsi müdafaa amacıyla onu bıçakladığımı itiraf ettim. Okun ucunun şah damarını yırtması ve acil yardım ekipleri geldiğinde artık çok geç olması dışında hayatta kalabilirdi.

Sen ve ben Spring Brook polis karakoluna getirildik. Sen gözleri yaşlı bir sosyal hizmet görevlisi ve bir sepet dolusu doldurulmuş hayvanla yemekhaneye girdin, ben ise bir video kamera, mikrofonlar ve giderek saldırganlaşan bir dizi dedektifle penceresiz bir hücreye girdim. Sizi güvende tutmak için hikayemin sadece bir kısmını anlattım. Annenin çizimlerinden hiç bahsetmedim. Ne olduğunu anlamama yardımcı olacak ipuçlarını bana nasıl sağladığını anlatmadım. Aslında, annenden hiç bahsetmedim. Maxwell'lerin sırlarını kendi başıma keşfetmişim gibi davrandım.

Dedektif Briggs ve ortakları şüpheciydi. Bir şeyler sakladığımı anlayabiliyorlardı, ama ben olayları anlatmaya devam ettim. Sesleri yükseldikçe, soruları gittikçe daha da düşmanca bir hal aldıkça, onlara aynı inanılmaz cevapları vermeye devam ettim. Birkaç saat boyunca çifte cinayetle suçlanacağıma, hayatımın geri kalanını hapishanede geçireceğime oldukça ikna olmuştum.

Ancak güneş doğduğunda, hikayemin en azından birkaç doğruluk payı içerdiği açıktı:

Bir sosyal hizmet görevlisi Teddy Maxwell'in aslında beş yaşında bir kız çocuğunun anatomisine sahip olduğunu doğruladı.

Flora Baroth adında bir çocuk Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi'ne kayıtlıydı ve Teddy Maxwell çocuğun tüm fiziksel özellikleriyle eşleşiyordu.

Emlak kayıtlarında yapılan bir internet araştırması, Maxwell'lerin Flora'nın kaybolmasından sadece altı ay önce Seneca Gölü'nde bir kulübe satın aldıklarını doğruladı.

Ted'in ve Caroline'ın pasaportlarına (ana yatak odalarındaki şifonyerde bulundu) hızlıca göz atınca İspanya'ya hiç gitmedikleri anlaşıldı.

Telefonla ulaştığımız babanız József, hikayemdeki bazı önemli ayrıntıları doğruladı - karısının Chevy Tahoe'sunun markası ve modeli de dahil olmak üzere, kamuoyuna asla açıklanmayan bilgiler.

Ertesi sabah saat yedi buçukta Dedektif Briggs bana bitki çayı ve peynirli yumurtalı sandviç getirmek için yan taraftaki Starbucks'a gidiyordu. Adrian'ı da sorgu odasında bize katılması için davet etti. Bütün geceyi lobide rahatsız metal bir bankta bekleyerek geçirmişti. Bana öyle sıkı sarıldı ki, beni yerden kaldırdı. İkimiz de ağlamayı bıraktıktan sonra ona tüm hikayeyi baştan anlatmak zorunda kaldım.

"Oraya daha erken gelemediğim için üzgünüm," dedi.

Adrian'ın, kulübeme geldikten ve Ted Maxwell'i yerde ölü bulduktan sonra 911'i arayan kişi olduğu ortaya çıktı.

"Ohio'ya hiç gitmemeliydim," diye devam etti. "Spring Brook'ta seninle kalsaydım, bunların hiçbiri olmazdı."

"Ya da belki ikimiz de ölmüş olurduk. Keşke senaryolarına takılıp kalamazsın, Adrian. Kendini suçlayamazsın."

Seneca Lake'ten Spring Brook'a yolculuk yaklaşık beş saat sürüyor, ancak o sabah babanız bu yolculuğu üç buçuk saatte yaptı. Eyaletler arası yolda hızla ilerlerken aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim. Baban geldiğinde Adrian ve ben hala karakoldaydık ve uyanık kalmak için kendimize şekerli atıştırmalıklar yediriyorduk. Dedektif Briggs'in onu odaya götürdüğü anı hâlâ hatırlıyorum. Uzun boylu ve zayıftı, dağınık saçları, dağınık sakalı ve derin çökük sulu gözleri vardı. İlk başta komşu hücreden bir suçlu olabileceğini düşünmüştüm. Ama bir çiftçi gibi giyinmişti; iş botları, Dickies pantolonu ve düğmeli flanel gömleği vardı. Diz çöküp elimi tuttu ve ağlamaya başladı.

★ ★ ★

Bundan sonra olanlar hakkında koca bir kitap yazabilirim ama kısa tutmaya çalışacağım. Sen ve baban Seneca Lake'e geri döndünüz ve Adrian Rutgers'daki son yılını bitirmek için New Brunswick'e geri taşındı. Beni de kendisiyle gelmem için davet etti, ben hayatımın bir sonraki aşamasını düşünürken onun dairesinde kira ödemeden yaşayacaktım. Ancak tüm dünyam alt üst olmuştu ve zayıf bir anımda büyük taahhütlerde bulunmaktan korkuyordum. Bu yüzden sponsorumun Norristown'daki misafir odasına taşındım.

Altmış sekiz yaşında bir adamın ideal bir ev arkadaşı olduğunu düşünmeyebilirsiniz ama Russell sessiz ve temizdi ve kilerimizi sayısız protein tozu çeşidiyle dolu tutuyordu. Biraz para kazanmak için bir koşu ayakkabısı mağazasında işe girdim. Diğer çalışanların gayri resmi bir koşu kulübü vardı ve haftada iki ya da üç sabah onlarla birlikte dışarı çıkmaya başladım. Çok sayıda yirmili ve otuzlu yaşlarda cemaati olan iyi bir kilise buldum. Tekrar NA toplantılarına katılmaya başladım, başkalarına yardım etmek amacıyla hikayelerimi ve deneyimlerimi paylaştım.

Ekim ayında, altıncı doğum gününde seni ziyaret etmek istedim ama doktorların buna karşı çıktı. Hala çok kırılgan ve savunmasız olduğunu, gerçek kimliğini hala "oluşturmakta" olduğunu söylediler. Telefonda konuşmamıza izin verildi, ancak konuşmayı sen başlattıysan ve benimle konuşmaya hiç ilgi göstermediysen.

Yine de baban ayda bir ya da iki kez beni arayarak gelişimin hakkında bilgi veriyordu ve birçok e-posta alışverişinde bulunuyorduk. Babanla birlikte büyük bir çiftlik evini teyzen, amcan ve kuzenlerinle paylaştığını ve anaokuluna başlamak yerine bir dizi terapi programına katıldığını öğrendim: sanat terapisi, konuşma terapisi, müzik terapisi, kuklalar ve rol yapma, her şey. Doktorlarınız, yataktan kaldırılıp ormana sürüklendiğinizi ve bir ağaca itildiğinizi hatırlamamanız karşısında hayrete düştüler. Beyninizin travmaya bir tepki olarak bu anıları bastırdığı sonucuna vardılar.

O gece ormanda gerçekten neler olduğunu bilen tek kişi babanızdı. Ona tüm hikayeyi anlattım ve tabii ki kulağa çılgınca geliyor ama annenin kendine has üslubuyla yaptığı çizimlerin kopyalarını gönderdiğimde, doğruyu söylediğimden hiç şüphesi kalmadı.

Doktorlarınız size gerçeklerin çok kısaltılmış bir versiyonunu verdiler. Flora adında bir kız olarak doğduğunuzu ve gerçek ebeveynlerinizin József ve Margit olduğunu öğrendiniz. Ted ve Caroline'in çok fazla hata yapan çok hasta insanlar olduğunu ve en büyük hatalarının seni annenden ve babandan ayırmak olduğunu öğrendin.

Ebeveynlerin. İkinci en büyük hataları ise sana erkek kıyafetleri giydirmek ve adını Flora'dan Teddy'ye çevirmek oldu. Doktorlar bundan sonra sana Flora, Teddy ya da yepyeni bir isim verilebileceğini, erkek ya da kız gibi giyinmeyi ya da her ikisinden de biraz seçebileceğini söylediler. Kimse size hızlı karar vermeniz için baskı yapmadı. Acele etmemeniz ve doğru hissettiğiniz şeyi yapmanız için teşvik edildiniz. Doktorlar cinsiyet kimliğinle boğuşmak için yıllarını harcayacağın konusunda uyarmışlardı ama yanılmışlardı. Sekiz hafta içinde kuzeninin elbiselerini ödünç alıyor, saçlarını örüyor ve "Flora" diye hitap ediyordun, yani gerçekten de fazla kafa karışıklığı yoktu. İçten içe kız olduğunu her zaman bildiğini düşünüyorum.

★ ★ ★

Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce telefonu açtım ve annemin sesini duyunca şok oldum. Adımı söyledi ve hemen gözyaşlarına boğuldu. Görünüşe göre hikayemizi haberlerden takip ediyormuş ve haftalarca bana ulaşmaya çalışmış ama medyadan uzak durmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen kendimi bulmam imkansız hale getirmişim. Ayık kaldığım için benimle gurur duyduğunu, beni özlediğini ve akşam yemeği için eve gelmeyi düşünüp düşünemeyeceğimi sordu. "Ne zaman?" diye soracak kadar soğukkanlılığımı korudum ve o da "Şu anda ne yapıyorsun?" dedi.

Annem sonunda sigarayı bırakmıştı ve harika görünüyordu ve yeniden evlendiğini öğrendiğimde şaşırmıştım. Yeni kocası Tony - merdivenin üzerinde, oluklardan yaprakları temizlerken gördüğüm adam - bir mücevherdi. Tony oğlunu metamfetamin yüzünden kaybettikten sonra bir destek grubunda tanışmışlardı. Sherwin-Williams mağazasını yöneten iyi bir işi vardı ve tüm fazla enerjisini ev geliştirme projelerine kanalize ediyordu. Evdeki her odayı boyamış ve ön taraftaki tüm tuğlaları yeniden örmüştü. Banyo yeni bir duş ve küvetle tamamen yenilenmişti ve eski yatak odam bir egzersiz bisikleti ve koşu bandı ile bir fitness odasına dönüştürülmüştü. En büyük sürpriz ise annemin koşmaya başladığını öğrenmek oldu! Lise boyunca Beth ve ben onu kanepeden kaldıramazdık ama şimdi dokuz dakikalık mesafeleri koşuyordu. Artık likralı şortları, Fitbit'i ve her şeyi vardı.

Annemle mutfakta oturup bütün öğleden sonra ve gece geç saatlere kadar konuştuk. Ona Maxwell'lerin tüm hikâyesini anlatmaya hazırdım ama o zaten ayrıntıların çoğunu biliyordu. Kocaman bir klasör dolusu

İnternette okuduğu hikayelerin çıktılarını. *Inquirer*'daki her makaleyi kesip bir hatıra defterine yapıştırmıştı. Küçük çaplı bir şöhret haline geldiğini, tüm eski komşularımın benimle gurur duyduğunu söyledi. Benimle yeniden bağlantı kurmak umuduyla evi arayan herkesin bir listesini tutmuştu - liseden arkadaşlarım, eski takım arkadaşlarım ve koçlarım, Safe Harbor'daki ev arkadaşlarım. Annem hepsinin isimlerini ve numaralarını özenle kaydetmişti. "Bu insanları aramalısın Mallory. Nasıl olduğunu bilsinler. Neredeyse en tuhafını unutuyordum!" Mutfaktan buzdolabına geçti ve bir kartviziti almak için bir mıknatısı kaldırdı: Pennsylvania Üniversitesi Perelman Tıp Fakültesi'nden Dr. Susan Lowenthal. "Bu kadın gerçekten kapımı çaldı! Sizinle bir tür araştırma projesinde tanıştığını söylüyor. Ve sizi bulmak için yıllarını harcamış. Neden bahsediyor bu kadın?"

Ona gerçekten emin olmadığımı söyledim ve sonra kartı cüzdanıma koyup konuyu değiştirdim. Hala telefon numarasını arayacak cesareti toplayamadım. Dr. Lowenthal'ın bana söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim. Kesinlikle halkın daha fazla ilgisini çekmek ya da ünlü olmak istemiyorum.

Şu anda sadece hayatın normal olmasını istiyorum.

★ ★ ★

Temmuz sonunda - Spring Brook'tan ayrılalı tam bir yıl olmuştu - Drexel Üniversitesi'nde ayık yaşam yurduna taşınmaya hazırlanıyordum. Otuz aydır temizdim ve iyileşme sürecim hakkında harika hissediyordum. Bir yıl boyunca sonraki adımları düşündükten sonra, üniversiteye gitmeye ve öğretmen olmak için çalışmaya karar vermiştim. İlköğretimde, tercihen bir anaokulu sınıfında çalışmak istiyordum. Babanıza yüzüncü kez ulaştım ve bir yaz ziyaretinin mümkün olup olmadığını sordum. Ve bu sefer, mucizevi bir şekilde, doktorların tamam dedi. Yeni hayatına iyi uyum sağladığını düşünüyorlardı ve yeniden bağlantı kurmamızın sağlıklı olabileceği konusunda hemfikirdiler.

Adrian ziyareti bir tatile dönüştürmemizi önerdi - birlikte ilk büyük seyahatimiz. Rutgers'daki derslerini bitirdiği yıl boyunca iletişim halindeydik. Mayıs ayında mezun oldu ve Philadelphia'nın merkezindeki büyük gökdelenlerden birinde, Comcast'te işe başladı. Adrian seni New York'ta ziyaret etmemizi, ardından kuzeye Niagara Şelalesi ve Toronto'ya gitmemizi önerdi. Atıştırmalıklarla dolu büyük bir soğutucu paketledi ve sürüş şarkılarından oluşan bir çalma listesi yaptı ve ben de sizinle paylaşmak için bir çanta dolusu hediye getirdim.

Seneca Gölü'nün batısında Deer Run adlı bir kasabada yaşıyordunuz ve yeni mahalleniz Spring Brook'a hiç benzemiyordu. Starbucks, alışveriş merkezleri ya da büyük mağazalar yoktu; sadece uzun ormanlar ve tarım arazileri vardı, evler de az sayıdaydı. Yolculuğumuzun son kilometresi, Baroth Çiftliği'nin kapılarına giden dolambaçlı bir çakıl yoldu. Baban ve amcan keçi ve tavuk yetiştiriyor, teyzen ise Finger Lakes'deki zengin turistlere süt, yumurta ve peynir satıyordu. Yeni eviniz yeşil kiremitli çatısı olan iki katlı geniş bir kütük evdi. Keçiler yakındaki bir ağılda otluyorlardı ve ahırdaki tavukların gıdaklamalarını duyabiliyordum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmadığımdan emin olmama rağmen her yer bana tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Hazır mısın?" Adrian sordu.

Cevap veremeyecek kadar gergindim. Hediyelerle dolu çantamı aldım, ön kapınıza doğru yürüdüm ve zili çaldım. Derin bir nefes aldım, seni küçük bir kız olarak görmenin şokuna kendimi hazırladım. Garip bir tepki vermekten, seni, beni ya da her ikimizi de utandıracak bir şey yapmaktan korkuyordum.

Ama baban cevap verdi. Verandaya çıktı ve beni kucaklayarak karşıladı. Şükürler olsun ki biraz kilo almıştı. Belki on beş ya da yirmi kilo. Gıcır gıcır bir kot pantolon, yumuşak bir flanel gömlek ve siyah çizmeler giymişti. Adrian'ın elini sıkmaya başladı ama sonra ona da sarıldı.

"İçeri gel, içeri gel," dedi gülerek. "Burada olman çok güzel."

Evin içinde sıcak ahşaplar ve rustik mobilyalar vardı, büyük pencereler parlak yeşil çayırlara bakıyordu. Baban bizi, büyük bir taş şöminesi ve ikinci kata çıkan merdivenleri olan bir tür oturma odası-mutfak-yemek odası olan Büyük Oda'ya götürdü. Mobilyaların üzerine dağılmış iskambil kâğıtları ve yapboz parçaları vardı. Baban dağınıklık için özür diledi; teyzen ve eniştenin acil bir iş için çağrıldığını ve tüm çocukları ona bıraktıklarını söyledi. Herkesin üst katta oynadığını, çığlık attığını ve güldüğünü, beş genç sesin aynı anda konuştuğunu duyabiliyordum. Baban sinirlenmiş görünüyordu ama ona sorun olmadığına dair güvence verdim. Arkadaşların olduğunu bilmenin harika olduğunu söyledim.

"Birazdan Flora'yı arayacağım," dedi. "Önce biraz rahatlayalım." Adrian için kahve ve benim için de bir fincan bitki çayı getirdi. Ayrıca kayısıyla doldurulmuş küçük hamur işlerinden oluşan bir tabak koydu. "Bunlar kolache," dedi. "Lütfen alın."

İngilizcesi geçen yıl içinde muazzam bir gelişme göstermişti. Hâlâ belirgin bir aksanı vardı - "these" kelimesi "deese" ve "we'll" kelimesi "vill" gibi çıkıyordu- ama ülkede sadece birkaç yıldır bulunan biri için oldukça iyi olduğunu düşündüm. Şöminenin üzerinde asılı büyük bir tablo dikkatimi çekti, sakin güneşli bir günde durgun bir göl. Annenizin eseri olup olmadığını sordum, babanız evet dedi ve sonra bizi Büyük Oda'da dolaştırarak annenizin diğer resimlerini gösterdi. Mutfakta, yemek odasında, merdiven boşluğunda, yani evin her yerinde asılı duruyorlardı. Annen çok yetenekliydi ve baban onunla gurur duyuyordu.

Hâlâ resim yapıp yapmadığını, sanatla ilgilenip ilgilenmediğini sordum, baban hayır dedi. "Doktorlar Teddy'nin Dünyası ve Flora'nın Dünyası hakkında konuşuyorlar. Ve pek örtüşmüyorlar. Teddy'nin dünyasında yüzme havuzları vardı. Flora'nın dünyasında Finger Lakes var. Teddy'nin dünyasında çok sayıda resim vardı. Flora'nın dünyasında ise hayvan yetiştirmeye yardım eden bir sürü kuzen var."

Bir sonraki sorumu sormaktan biraz korkuyordum ama sormazsam pişman olacağımı biliyordum.

"Peki ya Anya? O da Flora'nın dünyasının bir parçası mı?"

Baban başını salladı. "Hayır, Flora artık *Anya*'sını görmüyor." Bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi geldi bana. "Ama böylesi daha iyi tabii. Her şey böyle olmalı."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dışarıya, çimenlerde otlayan yarım düzine keçiye baktım. Yukarıda oynayan kuzenlerinin sesini hâlâ duyabiliyordum ve birden sesinin tonunu ve ritmini tanıdım. Tıpkı hatırladığım gibiydin. Kuzenlerin *Oz Büyücüsü'*nden sahneler canlandırıyorlardı. Sen Dorothy'ydin, kuzenlerinden biri de Munchkinland'in belediye başkanıydı ve sesinin komik çıkması için bir balondan helyum soluyordu. "Büyücüyü görmeye gidin!" diye mırıldandı ve hepiniz kıkırdamalar ve kahkahalarla patladınız.

Sonra beşiniz birden "Büyücüyü Görmeye Gidiyoruz" şarkısını söyleyerek aşağıya indiniz. En büyük kuzenin on iki ya da on üç yaşındaydı ve en küçük kız daha yeni yürümeye başlamıştı ve diğerleri de ikisinin arasında bir yerdeydi. Saçların daha uzun olmasına ve parlak mavi bir elbise giymene rağmen seni hemen tanıdım. Yüzün tamamen aynıydı. Yüzünü çevreleyen her şey farklıydı ama tüm o yumuşak, tatlı hatlar hâlâ oradaydı. Elinde bir bando şefinin batonu vardı ve onu başının üzerinde sallıyordun.

"Flora, Flora, bekle!" diye seslendi baban. "Misafirlerimiz var. Mallory ve Adrian. New Jersey'den, hatırladın mı?"

Diğer çocuklar durup bize baktılar ama sen göz teması kurmadın.

"Dışarı çıkıyoruz," diye açıkladı en büyükleri. "Zümrüt Şehri'ne gidiyoruz ve o Dorothy."

"Flora kalabilir," dedi József. "Başka biri Dorothy olabilir."

Hepsi itiraz etmeye, bunun neden adil ve pratik olmadığını sıralamaya başladılar ama József onları kapıdan kovdu. "Flora kalıyor. Geri kalanınız daha sonra gelin. Yarım saat sonra. Gidin dışarıda oynayın."

Kanepede babanın yanında oturuyordun ama yine de bana bakmıyordun. Mavi bir elbisenin ve biraz daha uzun saçların sana dair tüm algımı nasıl değiştirdiği gerçekten dikkat çekiciydi. Sadece birkaç ince ipucu ve beynim işin geri kalanını yaptı, tüm düğmeleri çevirdi. Eskiden bir erkek çocuğuydun. Artık bir kızdın.

"Flora, çok güzel görünüyorsun," dedim.

"*Muy bonita*," dedi Adrian. "Beni de hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını salladın ama gözlerini yerden ayırmadın. Bu bana seninle ilk kez iş görüşmem sırasında tanıştığımı hatırlattı. Eskiz defterine bir şeyler çiziyordun ve göz teması kurmayı reddediyordun. Seni konuşmaya ikna etmek için biraz uğraşmam gerekti. Sanki yeniden iki yabancıymışız, yeniden başlıyormuşuz gibi hissettim.

"Gelecek ay birinci sınıfa başlayacağını duydum. Heyecanlı mısın?" Sen sadece omuz silktin.

"Ben de okula başlıyorum. Üniversitede birinci sınıf öğrencisi olacağım. Drexel Üniversitesi'nde. Eğitim okuyacağım ve anaokulu öğretmeni olacağım."

Baban benim için gerçekten mutlu görünüyordu. "Bu iyi haber!" dedi ve birkaç dakika boyunca Macaristan'da, Kaposvár Üniversitesi'nde ziraat okumaktan bahsetti. Ben de onun bu garip sessizliği telafi etmeye çalıştığını hissettim.

Ben de farklı bir yaklaşım denedim.

"Hediye getirdim." Alışveriş çantamı odanın diğer ucuna uzattım ve yemin ederim hiçbir çocuğun hediye almaktan bu kadar korktuğunu görmemiştim. Sanki içi yılan dolu olabilirmiş gibi poşetten uzaklaştın.

"Flora, bu çok güzel," dedi baban. "Çantayı aç lütfen."

İlk paketin ambalaj kâğıdını çekip çıkardınız; bir kutu suluboya kalemi, farklı renklerdeydi. Normal kalemler gibi çalıştıklarını, ancak bir damla su eklerseniz rengi fırçalayabileceğinizi ve etkinin biraz resim yapmaya benzediğini açıkladım. "Sanat mağazasındaki bayan bunların gerçekten eğlenceli olduğunu söyledi. Tekrar çizim yapmayı denemek istersen diye."

"Ve güzel renkler," dedi baban. "Ne güzel, düşünceli bir hediye!"

Gülümseyip "teşekkür ederim" dediniz ve bir sonraki hediyenin ambalaj kâğıdını yırttınız; beyaz bir kâğıt mendil kutusuna yerleştirilmiş altı adet mumlu sarı meyve.

Bana öylece bakıp bir açıklama bekledin.

"Hatırlamıyor musun, Flora? Onlar yıldız meyveleri. Manavdan. Yıldız meyvesi aldığımız günü hatırlıyor musun?" Babana döndüm. "Bazı günler Sabah Etkinliği için süpermarkete giderdik ve Flora'nın istediği her şeyi almasına izin verirdim. Herhangi bir yiyecek, ama daha önce hiç denemediğimiz bir yiyecek olmalıydı ve fiyatı beş dolardan az olmalıydı. Bir gün bir yıldız meyvesi seçti. Biz de inanılmaz olduğunu düşündük! Şimdiye kadar tattığımız en güzel şeydi!"

Ancak o zaman başını sallamaya başladın, sanki hikaye tanıdık geliyordu ama gerçekten hatırladığından emin değildim. Ve bu noktada kendimi utanmış hissettim. Bez çantayı geri almak istedim -son hediyeyi açmanı gerçekten istemiyordum- ama artık çok geçti. Kağıdı çekip çıkardın ve bir fotokopi dükkanından bastırdığım MALLORY'NİN TARİFLERİ adlı küçük bir kitapçık ortaya çıktı. Birlikte yaptığımız tüm tatlıların -keklerin, krem peynirli brownilerin, sihirli kurabiyelerin ve ev yapımı çikolatalı pudingin- malzemelerini ve tariflerini yazmıştım. "Belki tekrar yemek istersin diye. Eski favorilerimizden herhangi birini denemek istersen diye."

Çok kibarca teşekkür ettiniz ama kitabın bir rafa kaldırılacağını ve asla dokunulmayacağını söyleyebilirdim.

Birdenbire, doktorlarınızın neden beni ziyaret etmek istemediklerini acı bir şekilde anladım; çünkü *siz* beni ziyaret etmek istemiyordunuz. Beni unutmaya çalışıyordun. Spring Brook'ta ne olduğunu gerçekten bilmiyordun ama kötü olduğunu biliyordun, bu konunun yetişkinleri rahatsız ettiğini biliyordun, insanların başka şeyleri tartışmaktan daha mutlu olduğunu biliyordun. Yani hayatına devam ediyordun, yeni hayatına adapte oluyordun. Ve çarpıcı bir netlik şokuyla, asla bunun bir parçası olamayacağımı fark ettim.

Ön kapı açıldı ve kuzenleriniz zafer kazanmışçasına "Ding-Dong! Cadı Öldü!" şarkısını söyleyerek ikinci kata çıktılar. Yalvaran bir ifadeyle babanıza döndünüz ve yüzü pembeleşti. Çok utanmıştı. "Bu çok kabaca," diye fısıldadı. "Mallory ve Adrian bizi görmek için uzun bir yoldan geldiler. Size çok cömert hediyeler getirmişler."

Ama seni serbest bırakmaya karar verdim.

"Sorun değil," dedim. "Benim için sorun değil. Bu kadar çok arkadaşın olmasına sevindim Flora. Bu beni gerçekten mutlu ediyor. Yukarı çıkıp onlarla oynamalısın. Birinci sınıfta iyi şanslar, tamam mı?"

Gülümsedin ve "Teşekkürler." dedin.

Ben de sana sarılmak isterdim ama odanın öbür ucundan el sallamakla yetinmek zorunda kaldım. Sonra kuzenlerinin peşinden üst kata fırladın ve neşeyle son şarkı için onlara katıldığını, hepsinin sesini bastırarak bağırdığını duyabiliyordum: "Ding-dong, kötü cadı öldü!" Ve sonra hepiniz çığlıklar ve kahkahalarla patlarken babanız botlarına bakıyordu.

Bize biraz daha çay ve kahve ikram etti ve öğle yemeğine kalacağımızı umduğunu söyledi. Zoe teyzenin yumurtalı erişte ile servis edilen bir tür keçi yahnisi olan *paprikas* yaptığını anlattı. Ama ben artık gitmemiz gerektiğini söyledim. Kanada'ya gideceğimizi, Niagara Şelalesi ve Toronto'yu ziyaret edeceğimizi açıkladım. Adrian ve ben kibarlık olsun diye biraz oyalandıktan sonra eşyalarımızı topladık.

Baban hayal kırıklığına uğradığımı anlayabiliyordu. "Birkaç yıl sonra tekrar deneyebiliriz," diye söz verdi. "Büyüdükten sonra. Tüm hikâyeyi öğrendikten sonra. Soruları olacağını biliyorum Mallory."

Ziyaretime izin verdiği için kendisine teşekkür ettim. Sonra onu yanağından öptüm ve iyi şanslar diledim.

★ ★ ★

Dışarı çıktığımızda Adrian kolunu belime doladı. "Sorun

yok," dedim ona. "Ben iyiyim."

"Harika görünüyor Mallory. Mutlu görünüyor. Ailesi ve doğayla iç içe güzel bir çiftlikte. Burası muhteşem."

Bunların hepsinin doğru olduğunu biliyordum ama yine de.

Sanırım farklı bir şey umuyordum.

Adrian'ın kamyonetine giden dolambaçlı çakıllı yolu takip ettik. Sürücü tarafına doğru yürüdü ve kapıları açtı. Tam kapı koluna uzanıyordum ki arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini duydum ve vücudunun tüm gücüyle kalçalarıma çarptığını hissettim. Arkamı döndüğümde kollarını belime doladın ve yüzünü karnıma gömdün. Hiçbir şey söylemedin ama söylemene de gerek yoktu. Ve bir sarılma için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Sonra kaçıp evine geri döndün, ama ellerime katlanmış bir kâğıt tutuşturmadan önce değil; veda etmek için son bir çizim. Ve bu seni son görüşüm oldu.

Ama babanın haklı olduğunu biliyorum.

Gelecekte bir gün, bundan on ya da yirmi yıl sonra, geçmişinizi merak edeceksiniz. Kaçırılmanızla ilgili Wikipedia makalesini okuyacak, davanızı çevreleyen tüm söylentileri keşfedecek, hatta resmi polis raporundaki bir iki tutarsızlığı bile fark edeceksiniz. Maxwell'lerin bu kadar çok insanı nasıl bu kadar uzun süre kandırdığını ya da yirmi bir yaşındaki bir bağımlının tüm bulmacayı nasıl bir araya getirdiğini merak edebilirsiniz. Spring Brook'ta gerçekten ne olduğuna dair sorularınız olacak.

Ve o gün geldiğinde, bu kitap bekliyor olacak. Ben
de bekliyor olacağım.

TEŞEKKÜRLER

Will Staehle ve Doogie Horner'ın bu kitaptaki resimleri çizmeyi kabul etmelerine çok sevindim - elimde bir sözleşme, bir taslak ya da resimlerin ne olabileceğine dair net bir fikir bile yokken. Bu projeye olan inancınız, harika çizimleriniz ve karantina sırasında bana eşlik ettiğiniz için teşekkürler çocuklar.

Dr. Jill Warrington bağımlılık, iyileşme ve reçeteli ağrı kesiciler hakkında değerli görüşlerini paylaştı ve kızı Grace beni bazı utanç verici ilk taslak hataları konusunda uyardı. Rick Chillot ve Steve Hockensmith bana yakın okumalar ve iyi fikirler verdi. Nick Okrent peri masalı araştırmasında yardımcı oldu. Deirdre Smerillo yasal sorularda yardımcı oldu. Jane Morley bana mesafe koşuları hakkında bilgi verdi. Ve Ed Milano bağımlılık ve iyileşme konusunda ek perspektifler paylaştı.

Doug Stewart harika bir adam ve harika bir edebiyat ajanı. Beni Zack Wagman ile tanıştırdı, bu kitabı geliştirmek için birçok akıllıca yol öneren müthiş bir editör. Ayrıca teşekkürler: Maxine Charles, Keith Hayes, Shelly Perron, Molly Bloom, Donna Noetzel ve Flatiron Books'taki herkese; Little Brown UK'den Darcy Nicholson'a; Brad Wood ve Macmillan satış ekibinin geri kalanına; Sterling Lord Literistic'ten Szilvia Molnar, Danielle Bukowski ve Maria Bell'e; Gotham Group'ta Rich Green ve Ellen Goldsmith-Vein; Abner Stein'da Caspian Dennis; Dylan Clark Productions'ta Dylan Clark, Brian Williams ve Lauren Foster; Netflix'te Mandy Beckner ve Liya Gao.

Her şeyden önce aileme, özellikle de dadılık yapan anneme, kros koşucusu oğlum Sam'e ve eli kalem tutmaya başladığından beri resim yapan kızım Anna'ya minnettarım. Onlar olmadan bu kitabı yazamazdım. Ya da bu kitabın ithaf edildiği ve tüm sevgimi taşıyan eşim Julie Scott olmadan. XOXOXO.

Sanat

GIZLI RESIMLER

Will Staehle ve Doogie Horner ile bir röportaj

Jason Rekulak tarafından

2020'nin başında yakın arkadaşlarım Will Staehle ve Doogie Horner'ı arayıp alışılmadık bir teklifte bulundum: "Resimli bir gizem romanı yazmak istiyorum ve resimleri sizin çizmenizi istiyorum. Ne dersiniz?"

İkisi de evet dedi, ki bu bir mucizeydi, çünkü o zamanlar resmettiğim gizemin ne olabileceği hakkında çok az fikrim vardı. Elimde sadece birkaç basit parametre vardı: Resimlerin ipuçları içermesini istiyordum, bu yüzden dikkatli bir dikkati ödüllendiriyorlardı. Sanatın kitap boyunca değişmesini veya gelişmesini istedim, böylece görüntüler taze ve şaşırtıcı kaldı. Ve (pratik amaçlar için) illüstrasyonların siyah-beyaz olması gerektiğini biliyordum, çünkü yayıncılar tam renkli bir romanı basmaktan çekineceklerdi.

Yani asıl hikâyeyi bilmesem de *Hidden Pictures*'ın biçimi hakkında çok şey biliyordum. Beş yaşında bir çocuğun ürpertici resimler çizmesi fikrinde karar kılmadan önce bir düzine farklı konsept üzerinde beyin fırtınası yapmış olmalıyım. Korku filmlerini her zaman sevmişimdir ve çocukların ürkütücü resimler çizmesi klasik bir korku filmi mecazıdır. Hikâyemi *The Turn of the Screw*'den esinlenerek yazabileceğimi fark ettim ve sayfaları hazırlamaya başladım.

Bir yayıncıyla sözleşmem ya da bir anlaşmam, hatta bir anlaşma vaadim bile yoktu. Ama ben ilk taslağımda tökezlerken Will ve Doogie resimler çizmeye başladılar. Hepimiz editörlere tüm ipuçlarını içeren eksiksiz bir taslak sunmaya kararlıydık. Ve eğer bu iki adam bana eşlik etmeye istekli olmasalardı *Saklı Resimler*'i bitirebilmemin hiçbir yolu yoktu.

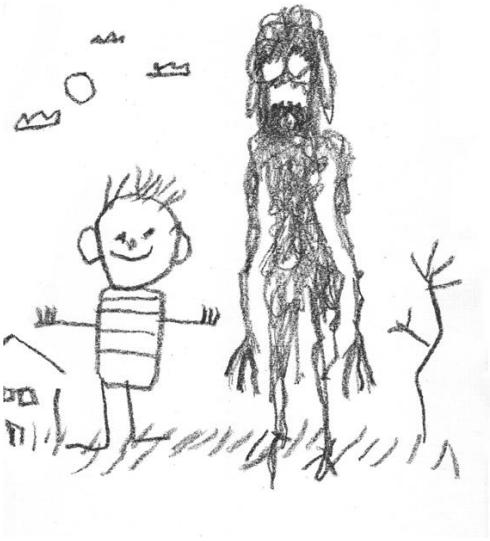
Üçümüz roman üzerinde yaklaşık bir yıl çalıştık; tüm kelimeleri ben yazdım, Teddy tarafından yaratılan tüm resimleri Doogie çizdi ve "Anya" tarafından yaratılan tüm (daha olgun, sofistike) resimleri Will çizdi. Nihai kitapta elli dört resim var, ancak bu mükemmel elli dörde ulaşmak için çizerler üç yüze yakın (veya muhtemelen daha fazla; benimle hiç paylaşmadıkları taslaklar olduğundan eminim) resim yarattılar. Reddedilen illüstrasyonların birçoğu kendi başlarına mükemmel bir şekilde ürpertici ve üçümüz geçenlerde bunları tartışmak için oturduk.

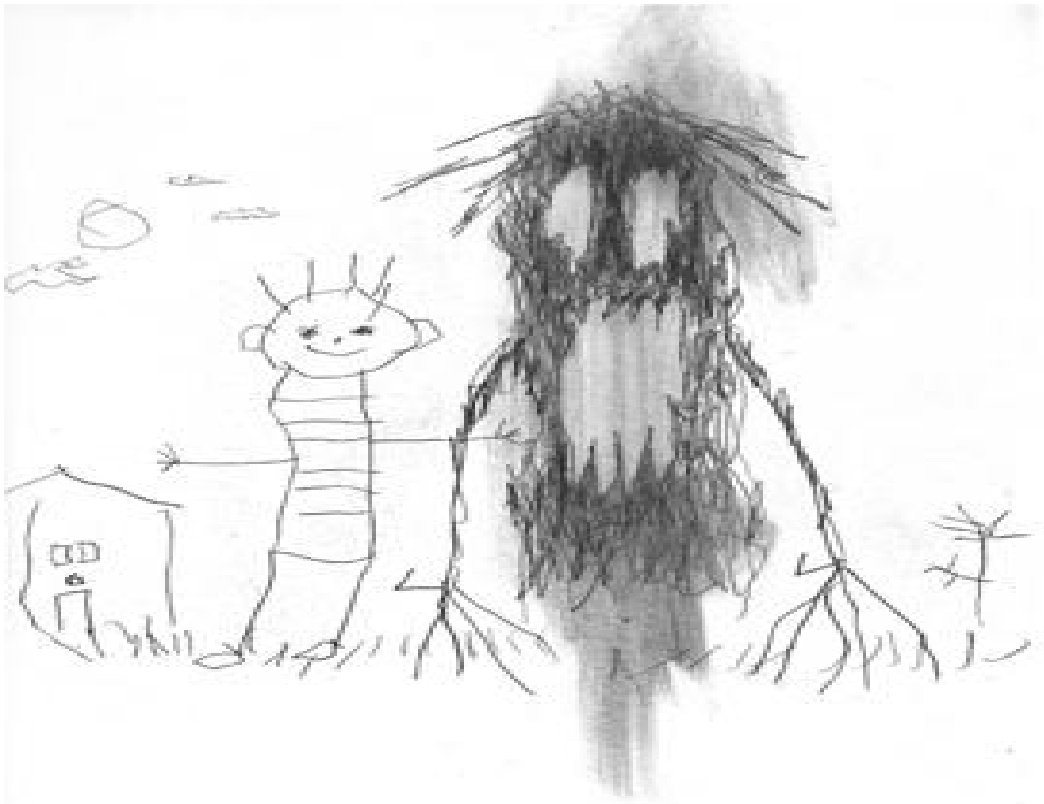
Jason Rekulak: Doogie, uzun yıllar sanat yönetmeni ve profesyonel illüstratör olarak çalıştın. Nasıl oldu da tüm iyi alışkanlıklarını bir kenara bırakıp beş yaşında bir çocuk gibi çizmeye başladın?

Doogie Horner: Sağ elimi kullandığım için sol elimle çizerdim. Bu benim motor öğrenmemi büyük ölçüde ortadan kaldırdı. Ayrıca, oğlum Kirby o sırada beş yaşındaydı, bu da yardımcı oldu.

Yani Kirby sana ilham mı verdi?

DH: Her zaman. Gerçek çocukların sanatına bakıyorsunuz ve hepsi güzel. Hepsi ilginç. Dans için de aynı şey geçerli; her çocuk iyi bir dansçıdır. Yani evet, oğlumun sanatını gözlemledim ve onu neyin iyi yaptığını analiz ettim. Tek şey özgüven. Her çizgi iddialı bir şekilde ortaya konuyor. İkincisi, sanat herhangi bir yargılama ya da beklenti olmadan yapılıyor. Bir çocuk kötü sanat yapmaktan korkmaz ve iyi sanat yapmayı ummaz. Korku ya da umut olmadan yaratırlar.

Bir çocuk gibi çizmeye çalışırken ihtiyacınız olan zihniyet budur. Neredeyse tüm çocukların yaptığı küçük, özel seçimleri taklit etmeye çalıştım: Sayfanın alt kısmına yerin üst kısmı gibi davranırlar. Saçları tek tek teller halinde çizerler; aynı şekilde çimenleri de. Ve gördüklerini değil, düşündüklerini çiziyorlar. Bu mantıklı mı bilmiyorum ama demek istediğim gözlemden yola çıkmıyorlar. Nesnelerin ne olduğuna dair kendi anlayışlarına göre çiziyorlar.

Anya karakteri ile romanın imza canavarını tasarlama fırsatınız oldu. Onun görünümüne nasıl ulaştınız?

DH: Bu tasarımı başarabilirsek tüm kitabın işe yarayacağını biliyordum. Buradaki zorluk, çocukların çok basit çizmeleriydi. Dolayısıyla tasarımın basit ama yine de belirgin ve güçlü olması gerekiyordu. Yüzündeki gölgelendirmenin rastgele karalamalar gibi tesadüfi görünmesini sağlamaya çalıştım. Bir sürü versiyon çizdim.

Çizmesi en zor illüstrasyon hangisiydi?

DH: Anya'nın görünmeyen bir katil tarafından boğulduğu resim [8. Bölümde]. Bu illüstrasyonun net bir şekilde okunabilmesi için ellerin bir çocuğun asla çizemeyeceği bir tutuş pozisyonunda çizilmesi gerekiyordu. Çocuklar elleri her zaman düz çizer, çizgilerin yayıldığı bir daire şeklinde. Bu çizimin elli versiyonunu yapmış olmalıyım.

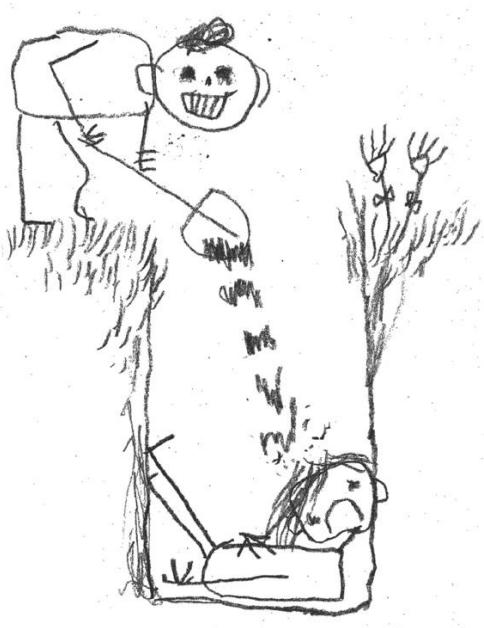

Kitapta en sevdiğiniz illüstrasyon var mı?
DH: Mezar kazıcı [Bölüm 7'de]. Çok ürkütücü. Onu çizerken, çok geç saatlere kadar ayakta kalarak, düşünmeden hızlıca bir sürü resim çizerek ve Stooges'un "I Wanna Be Your Dog" şarkısını tekrar tekrar dinleyerek bir trans hali yaratmaya çalıştım. Bu uygulama beni garip bir yere götürdü. Resimler gerçekten kafamın içine giriyordu. Bir süre kendimi normal hissetmedim ama sanırım şimdi daha iyiyim.

Ben o kadar emin değilim! Ama vites değiştirelim. Will, Stephen King ve Michael Crichton'dan Madeline Miller ve V. E. Schwab'a kadar düzinelerce çok satan yazar için kitap kapağı tasarladın. Kapak tasarımından iç illüstrasyon çizmeye geçmek büyük bir değişim mi?
Will Staehle: Evet, kesinlikle. *Hidden Pictures*'ın iç tasarımını yapmak benim için gerçekten farklı bir deneyimdi. Kapak tasarımları üzerinde çalışırken amacım, mağaza içi hızlı bakışlar için ilginç bir paket içinde kitaptan küçük bir tat vermektir; bu nedenle çalışma ikonik ve basitleştirilmiş olma eğilimindedir. Ancak iç mekan sanatında amaç anlatıya yardımcı olmaktır ki bu da çok detay odaklıdır. Dolayısıyla bu bana bazı farklı kaslarımı çalıştırma imkanı verdi!

"Cinayet Dizisi" olarak adlandırmaya başladığımız şeyden siz sorumluydunuz - cinayetin hikayesini anlatan yirmi bir illüstrasyonluk döngü

Flora'nın kaçırılması ve Margit'in öldürülmesi. Tarza nasıl yaklaştınız?

WS: Başlangıçta soruna mantıklı bir şekilde yaklaşmaya çalıştım ve ele geçirilmiş beş yaşındaki bir çocuğun çalışmasının neye benzeyebileceğini merak ettim. Yetenekli bir lise sanatçısının seviyesinde bir şey hayal ettim.

Ancak bu ilk parçalar bir araya geldikçe, biraz düz ve karikatürize hissettiler. Ben de başka seçenekler denedim. Sanatı daha karamsar ve sinematik bir yöne itmek istedim ve daha katmanlı, ürkütücü ve kolajlı bir tekniğe yöneldim. Bu yeni görünüm tarz olarak büyük Dave McKean'in siyah-beyaz çizimlerine daha yakındı.

İki yönü sizinle paylaştığımda, sizin de daha koyu stili tercih etmeniz beni rahatlattı. Sanırım doğru seçimi yaptık!

İllüstrasyonlardan özellikle zor ya da zorlayıcı olan var mıydı?
WS: Evet, çoğu! Her zamanki çalışmalarımdan çok farklı bir tarzdı. Bunun da ötesinde, kapaklarımın çoğu "tek seferlik" parçalar olduğu için tüm görsellerde tutarlı bir görünüm yakalamak da zordu.

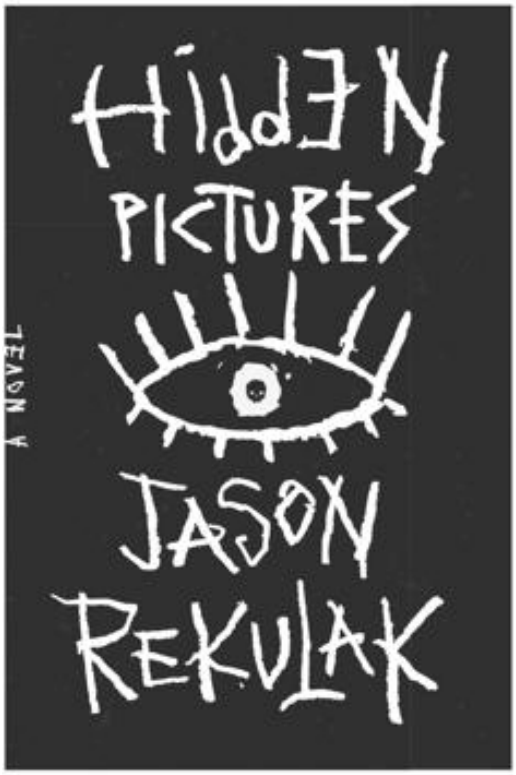
Dizide favori bir illüstrasyonunuz var mı?
WS: İki tane var. Ted Maxwell'in [15. Bölüm'de] ormandaki uzun çekim silueti bunlardan biri. Bu görüntünün ikonik olmasını seviyorum. Diğer favorim ise Ted'in cesedi ormanda sürüklerkenki hali [11. Bölümde]. Bu pozu hazırlamak ve uygulamak gerçekten zordu ama bence jestler ve gölgelendirme gerçekten işe yaradı.

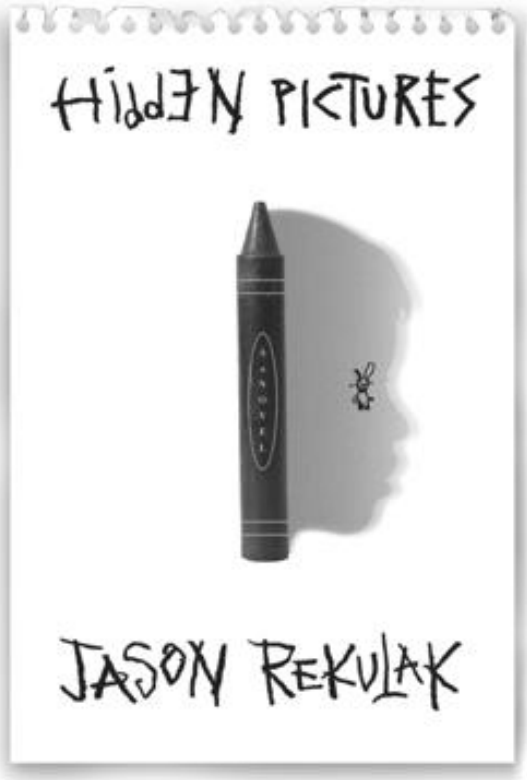

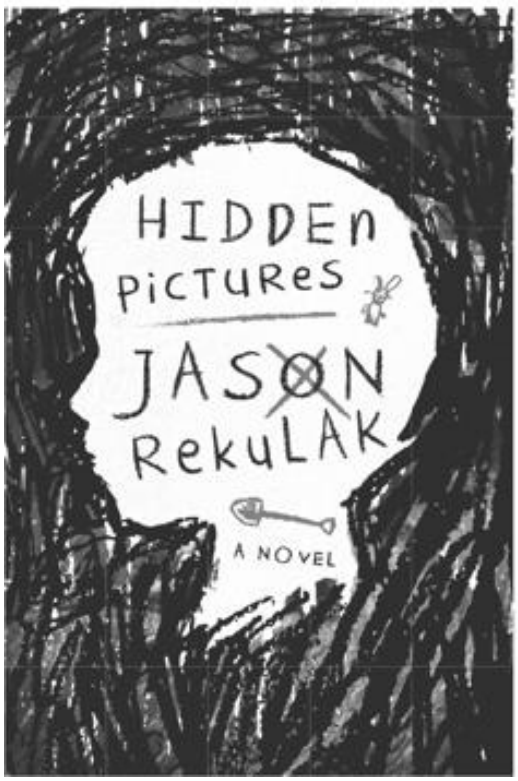

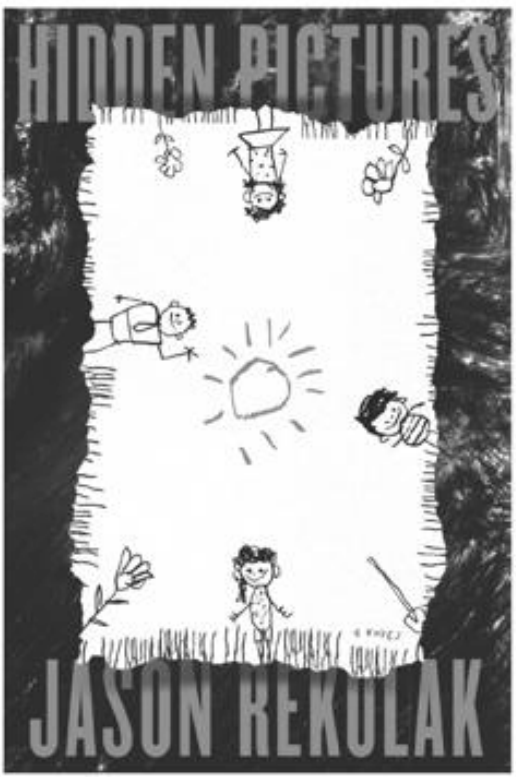
En sevdiğim kitap kapaklarının çoğunu siz yaptınız; bu yüzden Flatiron *Hidden Pictures'*ın kapağını sizin yapmanızı kabul ettiğinde çok heyecanlandım. İnsanlara bu işe nasıl yaklaştığınızı anlatabilir misiniz? Ve belki bazı alternatif versiyonları paylaşır mısınız?

WS: Kişisel olarak tanıdığınız bir yazar için kapak projesi üstlenmek her zaman biraz streslidir. Açıkçası onlar için en iyi çalışmanızı yapmak istersiniz. Bu yüzden *Hidden Pictures* için çeşitli görsel yaklaşımlar denedim. Başlangıçta, "gizli resimler" konseptine eğilmek için bazı optik illüzyonlarla oynadım. Bu kompozisyonlardan biri *neredeyse* nihai kapak oldu.

HIDDEN
PICTURES
JASON
REKULAK

HIDDEN PICTURES
JASON REKULAK

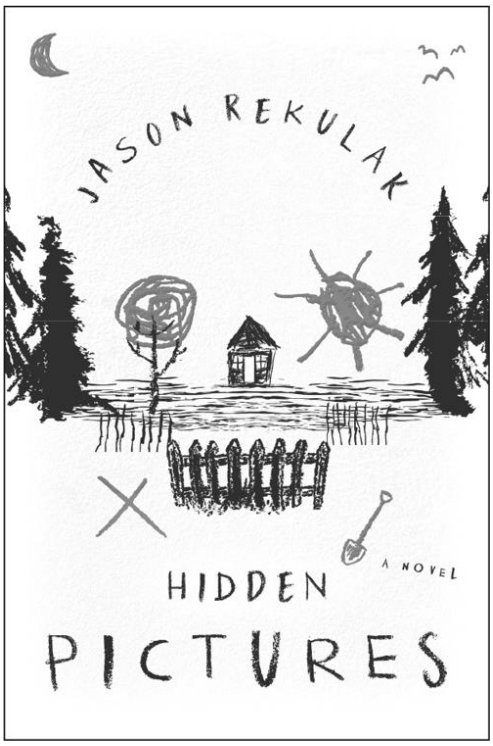

HIDDEN
PICTURES
JASON
REKULAK
A NOVEL

HIDDEN PICTURES
JASON REKULAK

Ayrıca Teddy'nin siluetlerinin yer aldığı bazı kapaklar, her türden bir kapak ve son olarak da şu anda elinizde tuttuğunuz kapağı denedim. Karamsar ve gerçekçi arka plan görüntüsüyle yan yana duran başlıktaki çocuksu simgeleri seviyorum. Ayrıca ormandaki pastel boya ile çizilmiş ağaçları da hep sevmişimdir. İnce bir göz kırpma, ama onları fark edenler için hoş bir ayrıntı.

Onları gördüm!

Hepimiz onları gördük! Bu ağaçlara bayılıyorum. Ve teşekkürler çocuklar, siz olmadan bunu asla yapamazdım.

JASON REKULAK TARAFINDAN DA

İmkansız Kale

Övgü için

GIZLI RESIMLER

Yirmi Beş Dile Çevrilen Uluslararası Bestseller 2022 Goodreads Choice Ödülü Sahibi

"*Hidden Pictures*'ı okudum ve bayıldım. Dili anlaşılır, sürprizler gerçekten şaşırtıyor ve elinizden bırakmanıza izin vermeyen, başarılması zor bir iticiliğe sahip. Ve resimler müthiş!"

-Stephen King

"Gerçekten harika."

***-The Times* (Londra)**

"Bay Rekulak'ın acayip derecede verimli bir hayal gücü var." ***-The New York Times***

"Sinsi bir mizah ve yaratıcı bir tehditle sınırlarını zorlarken türün ayırt edici özelliklerini benimseyen sürükleyici bir korku hikayesi. Profesyonel ipucu: e-kitabı atlayın ve kendinize basılı bir kopya alın."

-The Philadelphia Inquirer

"Unutulmaz [ve] dolambaçlı... Elinizde bir içki ve yüzünüzde bir gülümsemeyle havuz kenarında okunmak üzere tasarlanmış gibi görünen bir roman."

-Esquire

"Kısmen hayalet hikayesi, kısmen sosyal eşitsizlik hicvi [ve] gerçek kağıttan atlama korkusu."

***-The Guardian* (Londra)**

"Sürükleyici bir doğaüstü gerilim... Rekulak beyaz, varlıklı X kuşağına ayna tutuyor ve sınıf, travma ve korku gelenekleri hakkında sivri sorular soruyor."

-Publishers Weekly

"Patlayıcı üçüncü bölüm bu hikâyeye heyecan verici bir son katıyor. Paranormal mükemmellik."

-Booklist

"Zekice yazılmış, tüyler ürpertici ve ustaca kurgulanmış *Gizli Resimler* son yıllarda okuduğum en iyi yeni gerilim romanı. Türün klasiklerinden biri olmaya aday."

-Ransom Riggs, *Bayan Peregrine'in Evi'*nin çok satan yazarı *Tuhaf Çocuklar*

"Birkaç gün boyunca hayatım Jason Rekulak'ın yıllardır okuduğum en iyi ve en yaratıcı hayalet hikâyelerinden biri olan *Gizli Resimler*'i tarafından tamamen ele geçirildi. Hasarlı ama hala savaşan Mallory Quinn kalbimi çaldı ve doğaüstü mucizelere dalması hayal gücümü ele geçirdi. Çok güzel ve karanlık bir roman. Tekrar okumak için şimdiden heyecanlanıyorum."

-Joe Hill, "The Black Phone" ve *NOS4A2* kitaplarının çok satan yazarı

"*Hidden Pictures* bir hayalet hikâyesi değil, kendini beğenmişlik duygumuzu kemiklerimize vuracak kadar derinden kesen bir neşter. İntikamcı ruhlar, sınıf savaşı ve hatta resimlerle dolu mükemmel bir yaz gerilimi. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

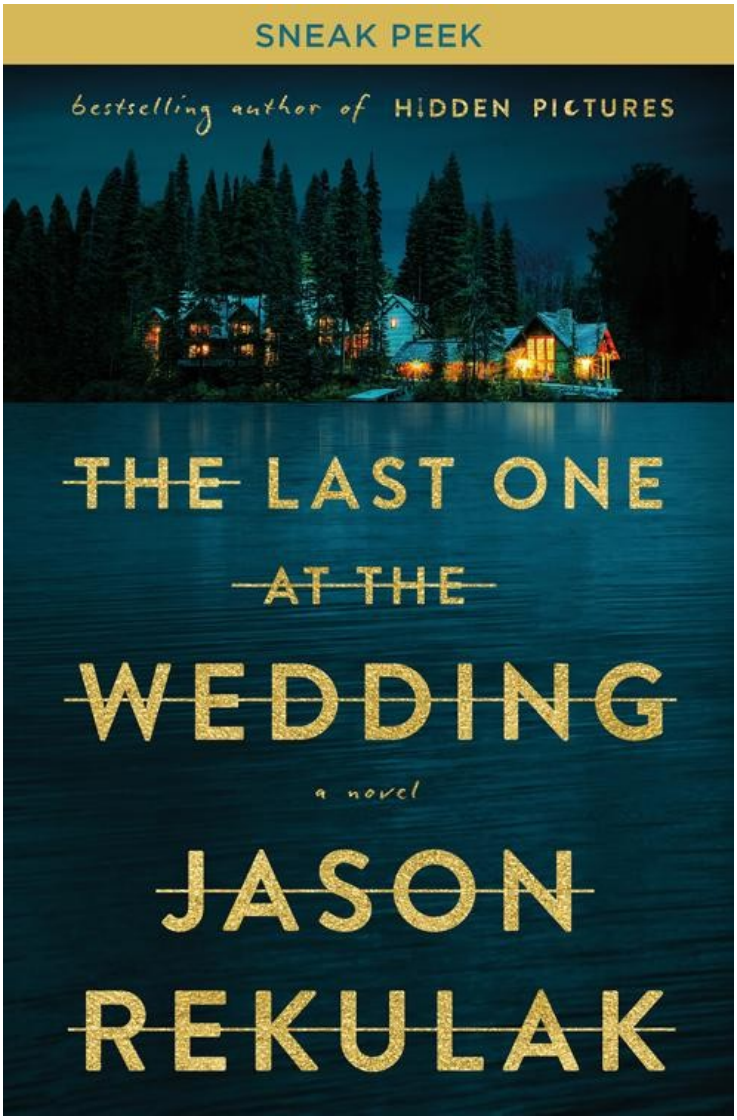
-Grady Hendrix, *The Final Girl Support Group* kitabının çok satan yazarı

"*Hidden Pictures*, türün kurallarını yıkarken ve yenilerini icat ederken bile bu kuralların farkında olan nadir cevherlerden biri. Okuması çok zevkli, hem edebi hem de görsel açıdan harika yeni fikirlerle dolu. Bu, bitirdikten uzun süre sonra arkadaşlarınız görsün ve size paylaşma şansı versin diye dışarıda bıraktığınız kitaplardan biri! Jason Rekulak uzunca bir süre hepimize hikâyeler anlatacak."

-Scott Frank, Akademi Ödülü adayı senarist ve Emmy *The Queen's Gambit* filminin ödüllü yönetmeni

Bu ciltsiz baskı, daha önce hiç yayınlanmamış yirmi illüstrasyon içeren bir röportaj olan "*Gizli Resimler* Sanatı "nı içeriyor!

*Düğündeki Son Kişi'*nin ön gösterimi için okumaya devam *edin!*

I. DAVET

1.

Telefonumda BİLİNMEYEN ARAYAN yazısı yandı, bu genellikle bir tür dolandırıcılık anlamına gelirdi ama sanırım konuşmak istiyordum çünkü yine de cevap verdim: "Alo?"

"Baba?"

O kadar hızlı kalktım ki dizlerim mutfak masasına çarptı ve kahve pastırmalı yumurtamın üzerine döküldü. "Maggie? Sen misin?"

Cevap verdi ama kelimeleri çıkaramadım. Sesi zayıftı.
Sanki her an onu kaybedecekmişim gibi hat tısladı ve çatırdadı. "Dayan tatlım. Seni zar zor duyabiliyorum."

Mutfak, arama yapmak için evimdeki en kötü oda. Asla bir ya da iki bardan fazla sinyal alamazsınız. Telefonu oturma odama taşıdım ve düzelttiğim, zımparaladığım ve boyadığım bazı kerestelere takıldım. Geceleri vakit öldürmek için küçük bir marangozluk projesiydi; eninde sonunda bir sehpaya dönüşecekti. Ancak işi bitirmek için kendimi asla motive edemedim, bu yüzden halımın her yerinde vidalar ve talaş vardı.

Dağınıklığın üzerinden seke seke geçtim ve koridordan Maggie'nin çocukluk odasına doğru koştum. Arka bahçemize ve eski Lackawanna demiryolu hattına bakan küçük bir penceresi vardı - ve cama yaslandığımda sinyal üç bara çıktı.

"Maggie? Bu daha mı iyi?"

"Alo?" Sesi hâlâ milyonlarca kilometre öteden geliyordu. Sanki denizaşırı bir yerden arıyormuş gibi. Ya da uzak bir vahşi doğanın derinliklerindeki bir kulübeden. Ya da bir yeraltı garajının dibine gömülmüş terk edilmiş bir arabanın bagajından. "Baba, beni duyabiliyor musun?"

"İyi misin?"

"Baba? Alo? Beni duyabiliyor musun?"

Telefonu kulağıma dayadım ve evet, EVET, onu duyabiliyorum diye bağırdım. "Neredesin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ve hat kesildi. ARAMA

BAŞARISIZ OLDU.

Üç yıldır ilk konuşmamızdı ve bir dakika bile sürmemişti.

2.

Ama artık numarası bendeydi. Sonunda ona ulaşmanın bir yolunu bulmuştum. GERİ ARA tuşuna bastım ve meşgul sinyali aldım. Tekrar denedim, iki-üç-dört kez: meşgul-meşgul-meşgul. Çünkü beni arıyordu. O kadar heyecanlıydım ki ellerim titriyordu. Kendimi aramayı bırakmaya zorladım ve telefonun çalmasını bekledim. Yatağın ayak ucuna oturdum ve sabırsızlıkla kızımın yatak odasına baktım.

Tüm eski eşyaları hâlâ buradaydı. Hiç misafirim olmadı, onlardan kurtulmak için hiçbir nedenim olmadı. Liseden kalma tüm posterleri hâlâ bantlıydı: One Direction ve Jonas Brothers ve bir ağaca asılı sırıtan şapşal bir tembel hayvan. Spor kupalarıyla dolu bir raf ve doldurulmuş hayvanlarla dolu büyük bir hasır sepet vardı. Çoğu gün kapıyı kapalı tutuyor ve odanın varlığını görmezden gelmeye çalışıyordum. Ama arada sırada (itiraf etmek istediğimden daha sık) içeri girip devasa puf koltuğuna oturuyor ve hepimizin hala burada olduğu ve hala bir aile gibi davrandığı zamanları hatırlamama izin veriyordum. Colleen ve benim küçük ikiz yatağa nasıl sıkıştığımızı, Maggie'nin aramıza nasıl yerleştiğini ve İyi Geceler Goril'i okuyarak nasıl güldüğümüzü hatırlardım.

Telefonum tekrar çaldı.

Aynı BİLİNMEYEN ARAYAN.

"Baba? Bu daha mı iyi?"

Şimdi sesi netti. Şimdi yanımda oturuyor, Aslan Kral pijamalarını giymiş ve yatmaya hazır olabilirdi.

"Maggie, iyi misin?"

"Ben iyiyim baba. Her şey yolunda."

"Neredesin?"

"Evimdeyim. Yani, dairemde. Boston'da. Ve her şey yolunda."

Devam etmesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Belki de nereden başlayacağını bilmiyordu. Ve ben de bilmiyordum, gerçekten. Kaç kere

Bu anı hayal etmiş miydim? Duşta dururken bu konuşmayı kaç kez prova etmiştim? Şimdi nihayet gerçekleşiyordu ve ağzımdan kaçırmayı düşünebildiğim tek şey şuydu: "Kartlarımı aldın mı?"

Çünkü Tanrım, bu çocuğa o kadar çok kart gönderdim ki: Doğum günü kartları, Cadılar Bayramı kartları, Öylesine kartları. Her zaman on ya da yirmi dolar harçlık ve küçük bir notla.

"Aldım," dedi. "Aslında bir süredir aramak istiyordum."

"Çok üzgünüm Maggie. Bütün bu durum-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam. Pekala." Kendimi Rescue 911'deki rehine arabulucuları gibi hissettim. Bir numaralı hedefim Maggie'yi telefonda tutup konuşturmaktı, bu yüzden daha güvenli bir konuya geçtim: "Hâlâ Capaciti'de misin?"

"Evet, daha yeni üçüncü yıl dönümümü kutladım."

Maggie o işle çok gurur duyuyordu. Capaciti tarafından tam da sorunlarımızın başladığı dönemde işe alınmıştı - ve kimse burayı duymadan çok önce. O zamanlar, çok gizli yeni bir teknolojiyle dünyayı değiştirmeyi vaat eden binlerce Cambridge start-up'ından sadece biriydi. Şimdi üç kıtaya yayılmış sekiz yüz çalışanı var ve George Clooney ile Matt Damon'ın oynadığı bir Super Bowl reklamı yayınladılar. Şirket hakkında bulabildiğim her şeyi okudum, her zaman kızımın ismine bir göz atmayı ya da en azından hayatı ve kariyeri hakkında bazı bilgiler edinmeyi umuyordum.

"Bu yeni Chevrolet'ler harika görünüyor," dedim ona. "Fiyatlar düşer düşmez-"

Cümlemi yarıda kesti: "Baba, bazı haberlerim var. Evleniyorum."

Bilginin kafasına girmesi için duraksamadı. Sanki daha fazla tutamıyormuş gibi detayları dökmeye başladı. Nişanlısının adı Aidan'dı. Yirmi altı yaşındaydı. Ailesi New Hampshire'daki evlerinde bir resepsiyon düzenliyordu. Ve ben tüm bu süre boyunca ilk bombaya takılıp kalmıştım.

Evleniyor muydu?

"...Ve olan biten her şeye rağmen," diye devam etti Maggie, "orada olmanı gerçekten çok isterim."

3.

Adım Frank Szatowski ve elli iki yaşındayım. United Parcel Service için paket arabası kullanıyorum. Mahallenizde dolaşan ve içi internetten gelen ürünlerle dolu olan büyük kahverengi kamyonları bilirsiniz. UPS onlara paket arabası diyor. Çünkü bazı yerleşim bölgeleri kamyonlara izin vermiyor, ya da bana öyle söylendi. Genç yaşta, ordudan ayrılır ayrılmaz şoförlüğe başladım ve kısa bir süre önce, 25 yıl boyunca hiç kaza yapmadan çalışan UPS şoförlerinden oluşan seçkin bir grup olan Onur Çemberi'ne dahil edildim.

İyi kazanıyorum ve işim giderek zorlaşsa da işimi seviyorum. 1997'de işe başladığımda kolilerin çoğu hala kutuydu. Kaldırabileceğiniz en ağır şey bir Gateway bilgisayar olabilirdi. Bugünlerde, unutun gitsin. Herhangi bir vardiyada, şilteler, dosya dolapları, yapay Noel ağaçları, düz ekranlar, hatta pinpon masaları taşıyoruz. Ve araba lastikleri, Tanrı aşkına, bunlar en kötüsü. İnternetten araba lastiği satın alabileceğinizi biliyor muydunuz? Dörtlü paketler halinde, birbirine bağlanmış ve kartonla paketlenmiş olarak gönderiliyorlar, bu yüzden lanet olası şeyleri yuvarlayamıyoruz bile.

Yine de, yeterince fazla mesai yaparsam, genellikle yüz bin dolar kazanabiliyorum. Jeep'imin tamamı ödendi, ipoteğim bitmek üzere ve VISA ya da MasterCard'a tek kuruş borcum yok. Birkaç yıl içinde, tam emekli maaşı ile emekli olmaya hak kazanacağım. Hiç üniversiteye gitmemiş biri için hiç de fena değil, değil mi? Eşim vefat edene ve Maggie'yle yaşadığım sorunlar başlayana kadar, kutsanmış olduğumu söylerdim. Kendimi dünyanın en şanslı piçi gibi hissederdim.

Şimdi ne olduğunu dinleyin:

"Düğüne üç ay var," dedi Maggie bana. "Temmuz'un yirmi üçü. Son dakikada aradığımın farkındayım ama-"

"Orada olacağım," dedim ve sesim çatallaştı çünkü ağlamaya başlamıştım. "Tabii ki orada olacağım."

"Tamam, güzel. Çünkü davetiyeleri yarın postalayacağız ve - önce aramak istedim."

Ve sonra konuşma kesildi. Sanki benden bir şey söylememi bekliyordu ama ben cevap veremeyecek kadar tıkanmıştım. Elimi yumruk yapıp göğüs kemiğime vurdum, hüngür hüngür ağlamamak için üç sert darbe indirdim. Hadi Frankie. Kendini toparla! Bebek gibi davranma!

"Baba? Hala orada mısın?"

"Bana Aidan'dan bahset," diye önerdim. "Müstakbel damadım. Onunla nerede tanıştınız?"

Bana hikayeyi anlatmaktan mutluluk duydu: "Bir kostüm partisinde tanıştık. Cadılar Bayramı'nda. Ben The Office'ten Pam olarak gitmiştim. Aidan da Jim olarak gelmişti. O ortaya çıkar çıkmaz herkes birlikte durmamızı istedi. Diziden sahneler yapmaya başladık ve onun taklidi tamamen yerindeydi."

Anlattığı hikâyeye odaklanmakta zorlandım çünkü hesap yapmakla meşguldüm. "Geçen Cadılar Bayramı'nda mı tanıştınız? Altı ay önce mi?"

"Ama sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi geliyor. Bazen konuşuyoruz ve yemin ederim aklımı okuyabiliyor. Sanki telepatik bir bağlantımız varmış gibi. Sen ve annem hiç böyle hissettiniz mi?"

"Tabii, sanırım? İlk tanıştığımızda?" Ama sonra yaşlandık ve akıllandık ve bunların sadece gençlik aşkı belirtileri olduğunu fark ettik. Bunu belirtmeye zahmet etmedim. Maggie'nin sesindeki mutluluğu, umudun ve iyimserliğin tatlı müziğini duymayı seviyordum.

"Aidan ne iş yapıyor?" "O bir
ressam."

"Sendikada mı?"

"Hayır, ev boyacısı değil. Sanat yapıyor."

Destekleyici görünmeye kararlıydım ama bunun bir falsolu top olduğunu kabul etmelisiniz.

"Yaşamak için sanat mı yapıyor?"

"Peki, galerilerde birkaç işi var mı? Ama şu anda ismini geliştiriyor. Ününü arttırıyor. İşler böyle yürüyor. Ayrıca MassArts'ta ders veriyor."

"Bunun için ne alıyor?"

"Pardon?"

"Ne kadar kazanıyor?"

"Sana söylemeyeceğim."

Neden olmadığını anlayamıyordum ama derin bir nefes aldığını ve sinirlendiğini duydum, bu yüzden zorlamamaya karar verdim. Belki Maggie haklıydı. Belki de müstakbel sanatçı kocasının maaşı beni ilgilendirmiyordu. Ayrıca, hâlâ aklımda bir sürü başka soru vardı:

"İlk evliliğin
mi?" "Evet."

"Çocuk var mı?"

"Sıfır çocuk ve sıfır borç, endişelenme."

"Peki ya annesi?"

"Onu seviyorum. Şu anda bazı sağlık sorunları mı var? Bir sürü migreni var.
Ama yeni bir ilaca başladı ve gerçekten yardımcı oluyor."

"Peki ya babası?"

"Fantastik. İnanılmaz."

"Ne iş yapıyor?"

Maggie tereddüt etti. "O kısım biraz karışık." "Nasıl karmaşık?"

"Karmaşık değil. Sadece şu anda yapmak istediğimden daha fazla bir konuşma."

Bu da ne demek oluyor şimdi?

"Bu basit bir soru, Maggie. Hayatını nasıl kazanıyor?" "Başlık şu: Evleniyorum ve senin de düğüne gelmeni istiyorum. düğün. Yirmi üç Temmuz'da New Hampshire'da." "Ama bana babasının ne iş yaptığını söyleyemezsiniz?"

"Sana anlatabilirim ama daha çok soru soracaksın ve benim gitmem gerek. Saat 10'da elbise provam var ve terzi tam bir psikopat. Eğer bir dakika geç kalırsam, tüm randevuyu yeniden planlamamı ister."

Belli ki telefonu kapatmak istiyordu ama ben bir kez daha zorlamaktan kendimi alamadım: "Aidan'ın babası hapiste mi?"

"Hayır, kötü bir şey değil."

"Ünlü mü? Aktör mü?" "O bir aktör değil."

"Ama o ünlü?"

"Sana söyledim: Bu işe bulaşmak istemiyorum."

"Bana sadece adını ver, Maggie. Google'da aratırım."

Hat bir an için kesilmiş gibiydi. Sanki arama kesilmişti ya da belki de biriyle görüşmek için telefonun sesini kapatmıştı. Ve sonra geri döndü:

"Bence bunu akşam yemeğinde konuşmalıyız. Ben, sen ve Aidan. Boston'a kadar arabayla gidebilir misin?"

Ve tabii ki Boston'a kadar gidebilirim. Maggie'nin istediği buysa, Kuzey Kutbu'na kadar gidebilirdim. Cumartesi akşamı saat yediyi önerdi ve bana Fleet Caddesi'nde, Eski Devlet Binası'nın yakınındaki bir İrlanda barının adını verdi. Sonra konuşmayı bitirip elbise provasına gitmesi gerektiğinde ısrar etti. "Bu hafta sonu görüşürüz. Dört gözle bekliyorum."

"Ben de" dedim ama bir özür dileme girişimi daha yapmadan aramayı sonlandıramazdım: "Ve dinle Maggie, her şey için çok üzgünüm, tamam mı? Son birkaç yıldır kendimi çok kötü hissediyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. İşleri daha iyi idare etmeliydim ve keşke-"

Ve sonra yumuşak bir klik sesiyle
kesildim. Çoktan kapatmıştı.

4.

Karım beyin anevrizmasından öldü, şu saatli bomba gibi şeylerden biri. Colleen eskiden Michaels'da çalışıyordu, sanat ve el sanatları mağazası. Bir an bir öğretmene parıltılı yapıştırıcı ararken yardım ediyor. Sonra bir bakmışsınız, yere yığılmış, ışıkları sönmüş. Holy Redeemer'a giderken ambulansta ölmüş. Otuz altı yaşındaydı. Size anlatacağım tüm o korkunç şeyleri düşündüğünüzde, birçok açıdan bir trajedi. Çünkü karım bir palavracıyı bir mil öteden tanırdı. Bu belanın geleceğini benden çok önce anlamıştı.

Annesi öldüğünde Maggie sadece on yaşındaydı. Tam da ergenliğin ve kadınlığın zirvesindeydi ve bir ebeveyni kaybetmek için en kötü yaştı. Colleen yerine benim anevrizma geçirmiş olmayı dilediğimi hatırlıyorum, çünkü karım Maggie'yi gayet iyi yetiştirebilirdi ve Teamsters'tan aldığım emekli maaşım da onların geçimini sağlayabilirdi. Bunun yerine kız kardeşim Tammy'nin yardımlarıyla idare etmek zorunda kaldım. Altı mil ötede yaşıyordu ve bana tonlarca yardımda bulundu; faturaları ödeyebilmem ve masamıza yemek koyabilmem için Maggie'yi her zaman doktor randevularına, dişçi randevularına, kontakt lens taktırmaya, OB-GYN taramalarına, dermatoloji kontrollerine ve daha milyonlarca şeye götürüyordu. Hayatın stresli bir dönemiydi ve bir sürü hata yaptığımı ilk ben kabul ediyorum. Tek kızınız sizinle konuşmayı kestiğinde, üç yıl boyunca size sessizlik muamelesi yaptığında çok fena batırdığınızı bilirsiniz. Ama bu konu hakkında daha sonra konuşacağım. Maggie'nin önceki sözde "erkek arkadaşının" hikayesini anlatmadan önce, size yeni nişanlısından ve neden anında şüphelendiğimden bahsetmek istiyorum.

Büyük sürpriz duyurusunun ertesi günü Maggie beni aradı ve planlarında bir değişiklik olduğunu söyledi: "Onun yerine bizim eve gelmen gerektiğini düşünüyoruz. Burada yeriz."

Aidan'la zaten birlikte yaşadıklarından bahsetmemişti ama çok şaşırmamıştım. Boston'da kiralar acımasızca pahalıydı ve Aidan muhtemelen bir oda arkadaşı edinerek bir servet tasarruf etmişti. Ayrıca Maggie eski dairesinden her zaman nefret etmişti. Viktorya döneminden kalma bir kahverengi taşın bodrum katında küçük, rutubetli bir stüdyoydu ve burası gümüş balıklarıyla dolup taşıyordu - dev kaşlara benzeyen uzun tüylü böcekler. Her duş aldığında Maggie'nin küvetine düşerlerdi ve Maggie onların şişmiş boğulmakta olan bedenlerinin etrafında step dansı yapmak zorunda kalırdı. Kızım sırf rutubetli daireden uzak durmak için tüm hafta sonlarını Capaciti ofislerinde geçirdiğini iddia ediyordu. Eminim kira kontratını bozup Aidan'ın evine taşındığı için çok heyecanlanmıştır.

Ama yine de bir restoranda buluşmak için bastırdım. "Bu özel bir durum. Yemek yapmanı istemiyorum."

"Ben yemek
yapmıyorum." "Aidan
mı pişiriyor?"

"Biz hallettik baba. Sadece gelmen gerekiyor."

Neler olduğunu anladığımı sanıyordum. Ufukta büyük bir düğün göründüğü için çocukların çek defterlerine baktıklarını ve masrafları kıstıklarını düşündüm. Google'da "Sanat öğretmenlerine ne kadar ödüyorlar?" diye arattım ve size bir şey söyleyeyim, hiç de iyi değil. Medyan maaş kırk bin dolardı ve bu Boston gibi bir şehirde çok fazla gitmez. Kırk bin dolar size birkaç kutu kuru fasulyeden fazlasını getirmez.

Maggie'ye istedikleri restoranda tüm yemeğin parasını ödemek istediğimi söyledim. "Çin, İtalyan, ne isterseniz. Biraz savurganlık yapalım."

Ama evlerine gelmem için ısrar etti. "93. karayolunun hemen dışında. Zakim Köprüsü'nün yanında."

"Bir köprünün yanında mı yaşıyorsun?"

"Tam olarak yanında değil. Ama penceremizden
görebilirsiniz." "Peki orası güvenli mi? Cipim iyi olacak
mı?"

"Her şey yoluna girecek, baba. Aidan üç yıldır burada yaşıyor ve hiç sorun yaşamadı."

Sorularımın aptalca olduğunu düşünüyor gibiydi ama dürüst olalım: Bugünlerde radyoyu açtığınızda başka bir cinayet, araba kaçırma ya da rastgele ateş açma haberi duymadan edemiyorsunuz. Ve "93. Yolun hemen dışında" kulağa pek de iyi bir mahalle gibi gelmiyordu. O otoyol gün boyu trafikle boğuşurdu ve parası olan hiç kimse yakınında yaşamayı tercih etmezdi.

Yine de bu endişelerimi kendime sakladım ve Maggie'den bana adresi mesaj atmasını istedim. Açık fikirli davranıyordum. Kızımla her yerde buluşmaya hazırdım.

5.

Birleşik Devletler Ordusu'ndaki dört yıllık görevim dışında, tüm hayatımı Pocono Dağları'nda 6.000 nüfuslu küçük bir ilçe olan Stroudsburg, Pennsylvania'da geçirdim. Burada neredeyse herkes turizm sektöründe çalışıyor. Kayak, yüzme, ata binme ve kilometrelerce uzanan yürüyüş parkurlarının yanı sıra restoran ve mağazaların bulunduğu güzel bir şehir merkezi var. Kışın her yeri pırıltılı ışıklarla süslüyorlar ve Lifetime Noel filmlerine benziyor. Mart ayında itfaiye araçları, gaydalar ve lise bandosunun katıldığı yıllık Aziz Patty Günü geçit töreni düzenlenir. Ve her Temmuz ayında canlı müzik gruplarının sahne aldığı ve sokaklarda dans edildiği dev bir açık hava müzik festivali olan "Stroudfest" düzenlenir. Dünya çapında bir seyahat destinasyonu olduğumuzu iddia etmiyorum - Wolfgang Puck'ın yakın zamanda burada bir restoran açmayacağını biliyorum - ama Stroudsburg temiz ve uygun fiyatlı ve okullar oldukça iyi. Diğer tüm küçük kasabaların iflas ettiğini duyuyorsunuz ama biz bir şekilde idare ediyoruz.

Boston evden uzun bir yoldu ve yola çıkmak için sabırsızlanarak erkenden ayrıldım. Connecticut yolunun yarısında yeni Chrysler Reactor ve Capaciti'yi haritaya koyan ürün olan Miracle Battery'nin reklam panolarını görmeye başladım. Amerika Birleşik Devletleri'nde satılan EV'ler arasında en iyi menzile sahip - yüksek sesli müzik ve klima patlamasıyla bile tek bir şarjla 800 milden fazla. Her reklam panosunda aynı slogan vardı - SÜRÜŞÜN GELECEĞİ TEMİZ - ve her birinin yanından geçtiğimde biraz gurur duydum. Çünkü Maggie pazarlama departmanında çalışıyordu ve tabelaların hazırlanmasına yardım ettiğine ya da en azından yardım eden kişileri tanıdığına inanmak hoşuma gidiyordu. Tüm bu devasa pahalı reklamlar her gün milyonlarca sürücü tarafından görülüyordu ve kızım da bu reklamlarda bir rol oynamıştı. Keşke annesi hayatta olsaydı da bunu görebilseydi.

Saat ikiyi biraz geçe ucuz bir otel aramak için Boston'un yaklaşık bir saat batısındaki Worcester'da durdum. Otoyolun hemen kenarında 69 dolara boş yer ilanı veren bir Super 8 vardı ve müdür bana erken giriş izni vermekten mutluluk duydu, bu yüzden etrafta alışveriş yapma zahmetine girmedim. Oda açıktı.

Tavanda su lekeleri ve mobilyalarda sigara yanıkları vardı, ama yatak sağlamdı ve banyo temizdi, bu yüzden bir anlaşma yaptığımı hissettim.

Şehre gelirken çiçek almak için Sam's Club'da durdum. Her zaman kasaların hemen yanında bu güzel küçük buketlerden bulundururlar. Sonra mağazaya girdiğimde Pepperidge Farm Milano kurabiyeleri almak zorunda kaldım, çünkü Maggie'nin her zaman en sevdiği kurabiyelerdi. Ve iki küçük yangın söndürücü çünkü 10 dolara indirimdeydiler ve her zaman fazladan birkaç tane kullanabilirsiniz.

Tüm bu hediyeler biraz abartılı mıydı? Belki de. Ama yine de genç olmanın ve işe başlamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum ve Maggie ile Aidan'ın bu yardımı takdir edeceklerini düşündüm.

Saat altıda Charles Nehri'ne ulaşmıştım ve kendimi Boston trafiğinde tamamen sıkışmış buldum. Zakim Köprüsü'nde uzun ve acı verici bir sürünme oldu ama trafik diğer tarafta daha iyi hale geldi. İlk çıkışa girdim ve nehri bir mil kadar takip ettikten sonra yol devasa bir çelik ve cam kulede son buldu: Beacon Plaza. GPS hedefime vardığımı söylüyordu ama bir hata olduğunu hemen anladım. Zor Ölüm filmindeki gökdelene benziyordu. Farlarım tüm büyük kiracıların listelendiği bir tabelayı gösteriyordu: Accenture, Liberty Mutual, Santander Bank ve kulağa hukuk firması gibi gelen bir sürü isim. Cumartesi gecesiydi, bu yüzden katların çoğu karanlıktı. Ama lobinin pencerelerinden bir kadın gördüm, bu yüzden cipimi yükleme alanına bıraktım ve yol sormak için içeri girdim.

Kendimi bir katedrale giriyormuş gibi hissettim - camdan ve cilalı taştan inşa edilmiş geniş bir boşluk. Normal bir günde, binlerce kişinin işe giderken bu lobiden geçtiğini hayal ettim. Ama şimdi sadece ben ve odanın ortasında, sunağı andıran yüksek bir masanın başında duran yalnız bir genç kadın vardı.

"Bay Szatowski?" diye sordu.

Buna inanamadım. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Margaret bize geleceğinizi söyledi. Fotoğraflı bir kimliğe hızlıca bakmam gerekiyor efendim. Bir ehliyet yeterli olacaktır."

Sarışın, minyon ve çok güzeldi, mavi bir takım elbise giymişti. Cüzdanıma uzandım, dikiş yerlerinden yıpranmış, parçalanmak üzere olan yıpranmış bir deri cüzdan. "Burası bir apartman mı?"

"Karma kullanım. Çoğunlukla ticari. Ancak Aidan ve Margaret'in yaşadığı üst katların hepsi konut."

Pennsylvania ehliyetimi uzattım ve Olivia (yakından isim etiketini görebiliyordum) onu büyük bir saygıyla tuttu. Sanki Bağımsızlık Bildirgesi'nin orijinal bir parşömen kopyasını paylaşmışım gibi. "Teşekkür ederim Bay Szatowski. Asansör D sağınızda, sizi üst kata çıkaracak."

"Arabam yükleme alanında," diye açıkladım. "Orada-"

Sol tarafımda genç bir adam belirdi, sanki y o k t a n var edilmiş gibiydi. "Aracınızla ben ilgilenirim Bay Szatowski. Binanın altında bir garaj var."

Hangisinin daha inanılmaz olduğunu bilmiyordum - lobideki herkesin adımı zaten biliyor olması mı, yoksa hepsinin kusursuz bir şekilde telaffuz ediyor olması mı? Eğer biraz Polonya kanı taşıyorsanız, S'nin sessiz olduğunu ve Zuh-TOW-skee olarak telaffuz edildiğini bilirsiniz. Ama ortalama bir insan yine de S'yi telaffuz etmeye çalışır. Bana Bay Sizza-TOO-skee ya da daha kötüsü diyorlar. İnsanların bu kelimeyi ne kadar farklı telaffuz ettiklerine inanamazsınız.

Anahtarları istemek için elini uzattı - ancak tüm hediyelerim hala Jeep'te bekliyordu, bu yüzden onları almak için onu dışarıda takip ettim. Genç adam bana telefon numarasının yazılı olduğu bir kağıt verdi ve ayrılmaya hazır olduğumda aramamı, böylece aracın beni bekleyebileceğini söyledi. Cüzdanımdan bir dolar çıkarıp ona vermeye çalıştım ama param radyoaktifmiş gibi geri çekildi.

"Benim için bir zevk efendim. İyi akşamlar."

Lobiye döndüğümde Olivia beni yine kalp eriten bir gülümsemeyle karşıladı. Bu kadının bir Cumartesi gecesi resepsiyon masasının arkasında ne işi vardı bilmiyorum. NFL için amigoluk yapıyor ya da Victoria's Secret için modellik yapıyor olabilirdi. "İyi akşamlar efendim."

"Teşekkür ederim."

Şık metal duvarları olan dar ve siyah bir kutu olan D Asansörüne adım attım. İlk kez düğmeleri olmayan bir asansöre biniyordum - kontrol paneli yoktu, bu yüzden nasıl "gideceğini" anlayamadım. Sonra kapılar kapandı ve asansör yine de, görünüşe göre kendi özgür iradesiyle gitmeye başladı. Kapıların üzerinde küçük bir ekran titreyerek canlandı ve geçen katların numaralarını saydı: 2-3-5-10-20-30-PH1-PH2-PH3. Sonra asansör yavaşlayarak durdu ve kapı açıldı.

Arkasında güneş, siyah balıkçı yaka ve siyah pantolon giymiş, elinde uzun saplı bir bardak beyaz şarap ve dünyanın tepesinde duruyor.

"Baba!"

Bu bir serap mıydı? Numaralandırılmış kapılar ve saksı bitkilerinden oluşan bir koridora varmayı bekliyordum. Bunun yerine birisinin oturma odasına ışınlanmıştım, aydınlık ve cömertçe döşenmiş, şehrin siluetine bakan dev cam duvarları vardı. Baş döndürücü, kafa karıştırıcı ve biraz da sahte hissettirdi, sanki bir televizyon dizisinin setine gelmiş gibiydim.

"Daire nerede?"

Güldü. "Burası daire." "Burada mı yaşıyorsun?"

"Şubattan beri. Nişanlandıktan sonra Aidan beni yanına taşınmam için davet etti." Asansör kapısı kapanmaya başlayınca eliyle kapıyı kapattı. "Hadi ama baba. İnmen gerek."

İleriye doğru dikkatli bir adım attım, yönümü şaşırmıştım, zeminin beni destekleyeceğinden tam olarak emin değildim. Neredeyse kızımı tanıyamayacaktım. Maggie küçük bir kızken insanların erkek fatma dedikleri türden bir kızdı. Tulumları, spor formaları ve benim dolabımdan aldığı flanel gömlekleri tercih ederdi. Ama sonra lisede tam tersi bir yöne saptı, kabarık eteklere, çiçekli sundresslere ve çılgın ikinci el mağaza keşiflerine yöneldi. Şimdi yeni bir görünüm daha benimsemişti ve bu saf Cambridge Ivy League'di - akıllı ve şık, şehirli ve sofistike. Saçlarını uzatmıştı - sırtının yarısına kadar iniyordu, daha dolgun ve daha fazla katlıydı, sanki ona gerçek para yatırmış gibiydi. Ve gözlerinde çocukluğumdan beri görmediğim bir ışık vardı. Şarkı söylemeye hazır bir Disney Prensesi gibi görünüyordu. Ya da daha basitçe söylemek gerekirse: Kızım sırılsıklam aşık görünüyordu.

"Maggie, harika görünüyorsun."

İltifatı elinin tersiyle itti. "Ah, hadi ama." "Ben ciddiyim! Kendine ne yaptın sen?"

"Sadece dairedeki ışıklandırma. Bu bina herkesi süper model gibi gösteriyor. Sana sarılmama izin ver."

Kollarını belime doladı ve yüzünü göğsüme bastırdı ve o kadar mutlu oldum ki ağlamaya başlayabileceğimi düşündüm. Çünkü bu çocuk bana her gün sarılırdı. Altı yaşındayken, halının üzerinde süründüğü, hırlayıp hırladığı ve ayak bileklerimi ısırdığı Sarılma Canavarı adlı bir oyun oynardık ve onu tekrar bir canavara dönüştürecek tek şey

Küçük kız, kolları ve bacakları çırpınarak onu yerden kaldıran bir canavar kucaklamasıydı. Muhtemelen on yıldır bu oyunu düşünmemiştim ama anım birdenbire aklıma geldi.

"Burada olmana sevindim," dedi omzuma doğru yumuşak bir sesle. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Ve yine tıkandığımı hissedebiliyordum. Bir şey söylersem sesimin kesileceğinden ve koca bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum. Bu yüzden hemen ayrıldım ve ona hediye çantamı verdim. Yangın söndürücüler kafasını karıştırmış gibi görünüyordu ama çiçekleri çok sevdiği belliydi.

"Çok güzeller," dedi. "Hadi onları suya sokalım."

Daha önce hiçbir daireye asansörle girmemiştim, bu yüzden yönümü bulmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Oturma odası" kulenin köşesini saran geniş bir açık kat planının sadece bir parçasıydı. Dış duvarlar tamamen camdı ve şehir silüetinin panoramik manzarasını sunuyordu. İç duvarlar ise yüzlerle kaplıydı - her yaştan kadın ve erkek, hepsi siyah-beyaz fotoğraflanmış ve izleyiciye bakıyordu. Bu insanların hiçbiri süper modellerle karıştırılamazdı, çünkü yüzlerinde çok fazla kusur vardı: kırışıklıklar ve lekeler ve sarkık göz kapakları, çarpık dişler ve seyrelmiş saçlar ve sivri çeneler. Başka bir deyişle, market alışverişi yaparken ya da iş çıkışı otobüse binerken görebileceğiniz türden sıradan insanlara benziyorlardı.

"Bunlar Aidan'ın," dedi Maggie gururla. Daha yakından baktım ve her bir fotoğrafın aslında siyah-beyaz, gümüş ve gri tonlarında ustalıkla işlenmiş birer tablo olduğunu fark ettim. "Birkaç tanesini sattı ama bunlar en sevdikleri, o yüzden elimizde tutuyoruz. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Dürüst olmak gerekirse, biraz ürkütücü olduklarını düşündüm. Tüm bu yüzler soğuk ifadeleriyle dışarı bakıyor, sanki kendi istekleri dışında fotoğraflanmış gibi görünüyorlardı. Ama yine de, eğer birkaç ürkütücü yüz lüks bir çatı katı dairesinin kirasını ödüyorsa, sanırım onlarla yaşamayı öğrenebilirdim. "İnanılmazlar Maggie. Çok yetenekli."

Beni bir köşeden, resmi yemek alanından geçirdi ve iki lavabosu, mermer tezgahı, paslanmaz çelik aletleri ve bir sürü küçük bilgisayar ekranı olan son derece modern bir şef mutfağına götürdü. Kısa boylu, siyah saçlı bir kadın ocağın üzerinde durmuş bir tencereyi karıştırıyordu ama beni karşılamak için işini yarıda kesti. "Merhaba Bay Szatowski. Ben Lucia."

"Lütfen bana Frank deyin. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Lucia harika bir aşçı," dedi Maggie. "Onu izleyerek çok şey öğrendim."

Lucia kolayca kızardı - hâlâ oldukça gençti - ve aileyle nasıl bir akrabalığı olduğunu anlayamadım.

"Sen Aidan'ın kız kardeşi misin?"

Sanki ona iltifat etmişim gibi daha da kızardı. "Hayır, sadece bu gece hepiniz için yemek yapma zevkini yaşıyorum."

Maggie, Lucia'nın Boston'da prestijli bir Michelin Yıldızı alan birkaç restorandan biri olan Estrella'da eğitim aldığını ve şimdi özel şef olarak yeni bir kariyere başladığını, misafirleri için evlerinin mahremiyetinde yemekler hazırladığını açıkladı. Ve ancak o zaman Aidan'ın bu kadını akşam yemeğimizi hazırlaması için tuttuğunu anladım.

"Size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Biramız, şarabımız, kokteyllerimiz, maden suyumuz var-"

"En kolayı neyse," dedim ona.

Lucia sabırla gülümsedi, nasıl devam edeceğinden tam olarak emin değildi ve ben onun işini zorlaştırdığımı fark ettim.

"Bir biraya ne dersin?" Maggie önerdi.

"Mükemmel," dedim.

Lucia bizi rahat etmemiz için cesaretlendirdi; çiçeklerle ilgileneceğini ve birayı bir dakika içinde getireceğini söyledi. Maggie beni oturma odasına geri götürdü ve Aidan'ı dışarıda, verandada beklememizi önerdi. "Trafiğe takıldı ama yakında evde olur."

Ufuk çizgisine bakan büyük pencerelerden biri aslında bir kapıydı ve Maggie'nin eliyle hafifçe dokunmasıyla yana doğru kayarak adım attığımız bir açıklık oluşturdu. Dairenin kendisi gibi, veranda da binanın köşesini sarıyordu ve her türlü şezlong, kanepe, masa ve ateş çukuruyla donatılmıştı. Ama tabii ki gözlerim doğrudan manzaraya gitti. Şehri hiç bu kadar yüksekten görmemiştim. Boston'a bakmanın yepyeni bir yoluydu, Fenway Park'ın, Faneuil Hall'un, limana yanaşmış üç direkli gemilerin Tanrı'nın gözünden bir görüntüsüydü, her şeyi minyatür bir model gibi önümde serilmiş görebiliyordum.

"Tanrım, Maggie," dedim. "Bana Aidan'ın zengin olduğunu söylememiştin-" Zengin kelimesini kullanmadan durdum. Hemen bir sonuca varmak istemedim. "Ne kadar kira ödüyorsun?"

"Aidan kiranın para kaybı olduğunu düşünüyor. Burayı yatırım amaçlı bir mülk olarak satın aldı."

"26 yaşında bir resim öğretmeni nasıl yatırım amaçlı bir mülk edinir?"

"İşte bu yüzden yüz yüze görüşmek istedim. Aidan'ın soyadı Gardner. Babası Errol Gardner. Kim olduğunu biliyor musun?"

Son üç yılımı Capaciti hakkında bulabildiğim her şeyi okuyarak geçirmiştim, bu yüzden elbette Errol Gardner hakkında her şeyi biliyordum. Mucize Pil'in arkasındaki adam, şirketin CEO'su ve elektrikli araçlar konusunda dünyanın en açık sözlü savunucularından biriydi. Errol Gardner'ın Wall Street Journal ve Forbes'da profilleri yayınlanmıştı ve hatta Başkan Biden'ın konuğu olarak Beyaz Saray'ı ziyaret etmişti. Belki bir Jeff Bezos ya da bir Elon Musk kadar tanınmıyordu ama Amerikan otomobil endüstrisini izleyen herkes için Errol Gardner çok önemliydi.

"Errol Gardner'ın oğluyla mı evleniyorsun?"

"Onu seveceksiniz. O gerçekten ayakları yere basan biri." "Errol mu? Yoksa oğlu mu?"

Güldü. "İkisi de! İkisi de harika."

Kendimi sabitlemek için tırabzanı kavradım. O ana kadar Maggie'nin geleceğini net bir şekilde anladığımı sanıyordum. Kreş, çocuk bakımı, ev ödevi, araba paylaşımı, dans dersleri, spor antrenmanları ve bitmek bilmeyen faturalar, faturalar, faturalar arasında hokkabazlık yaparken geleneksel şirket merdivenlerini tırmanacağını hayal ediyordum. Maggie ve Aidan'a elimden geldiğince yardım edeceğimi düşünmüştüm; onlara arada bir fazladan yüz dolar gönderirdim, sırf katkıda bulunmak için. Ama şimdi burada, Charles Nehri'nin kırk kat yukarısında, onun geleceğini yepyeni bir perspektiften görüyordum. Kendimi evimden yüz milyon mil uzakta, Mars'ta duruyormuş gibi hissediyordum.

"Bu inanılmaz Maggie. Neden bana daha önce söylemedin?"

Ufuk çizgisini, yüzlerce yüksek binayı, binlerce insanı ve yanıp sönen küçük ışıkları işaret etti. "Bunu telefonda tarif etmek çok zor. İlk elden görmeniz gerekiyor."

Önceki dairesini düşündüm, gümüşbalıklarıyla dolu küvetiyle rutubetli bodrum stüdyosunu. "Talmadge Caddesi'ndeki o çöplükten sonra güzel bir değişiklik."

Bunu sadece bir şaka olarak söyledim, ama bu sözle ilgili bir şey onu rahatsız etti.

"Çöplük değildi. Sadece biraz küçüktü."

"Nefret ediyordun," diye hatırlattım ona. "Oraya hapishane hücresi demiştin."

"Sadece dramatik davranıyordum," dedi omuz silkerek. "O kadar da kötü değildi."

Lucia bana bira dolu buzlu bir bardak getirdi ve geldiği gibi hızla ortadan kayboldu. Maggie kadeh kaldırmak için beyaz şarabını kaldırdı.

"Yeni başlangıçlara," dedi.

Bardakları tokuşturup içtik ve ben özürlerimi daha fazla tutamadım. "Beni aradığına çok sevindim Maggie. Yaşadığımız tüm o sorunlar - bilmeni isterim ki, her şey için suçu ben üstleniyorum."

Elini sallayarak sözümü kesti. "Baba, bunu senin için kolaylaştıracağım. Geçmişe sünger çekelim, tamam mı? İkimiz de hata yaptık. Ama bütün geceyi olanları yeniden tartışarak geçirmek istemiyorum."

"Özür dilemeye çalışıyorum."

"Özrünüzü kabul ediyorum. Üzerinde durmamıza gerek yok. Her şey halloldu."

Bana yerleşmiş gibi gelmedi. Olanları konuşmanın ve her şeyi masaya yatırmanın iyi olacağını düşündüm ama Maggie gelecek hakkında konuşmak istiyordu. "Sana sadece düğünü anlatmayı tercih ederim. Onun yerine bu konuşmayı yapabilir miyiz? Senin için sorun olur mu?"

Ve tabii ki benim için sorun yoktu. Tüm detayları duymak için sabırsızlanıyordum. Maggie, Gardner'ların her şeyin parasını ödemekte ısrar ettiklerini, çünkü daveti New Hampshire'daki "yaz kamplarında" vermek istediklerini ve davetli listesinin hızla 300 kişiye yaklaştığını söyledi. Aidan'ın annesi lojistiği düzenlemesi için bir düğün planlayıcısı tutmuş, ancak tüm yaratıcı seçimleri Maggie'ye bırakmıştı: davetiyeler, yer ayarları, masa örtüleri, orta süsler, Maggie'nin dikkatini gerektiren binlerce küçük karar vardı ve Maggie her zamankinden daha fazla bunalmış hissediyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Teklifi takdir edilmiş ama hiç de pratik değilmiş gibi gülümsedi. "Pek sayılmaz. Sadece gelmen gerekiyor." Sonra dairenin penceresinden nişanlısını görmüş olmalı ki bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "İşte geliyor. Seninle tanışacağı için gergin, o yüzden nazik ol, tamam mı?"

"Elbette nazik olacağım-"

"Ve morluklardan bahsetme. Daha yeni soyuldu ama bu konuda konuşmak istemiyor."

"Az önce soyuldu mu?"

Ayrıntılara girmeye vakit yoktu çünkü cam kapı açıldı ve Aidan Gardner bize katılmak için dışarı çıktı. İlk aklıma gelen, böyle güzel bir dairede yaşamak için çok genç göründüğü oldu. Aidan'ın

Geniş göğsü ve omuzları bir yetişkine aitti ama yüzünde hâlâ genç bir çocuğun izleri vardı. Saçları muhtemelen parmaklarıyla taradığı dağınık kahverengi bir topuzdu. Kıyafetleri gündelikti ama pahalı görünüyordu - beyaz bir V yaka üzerine mavi bir spor ceket. Kızımın yatak odasının duvarındaki erkek grubu şarkıcılarının tercih ettiği türden bir kıyafet.

Ve şüphesiz yakışıklıydı, eğer sol gözünün etrafındaki koyu halkayı görmezden gelirseniz.

"Nihayet!" dedi Maggie ve nişanlısını kucaklayıp öperek selamladı. "Uzun zamandır bekliyorduk."

Aidan ve ben el sıkıştık. Tutuşu kaya gibi sağlamdı. Eğer bu çocuk gergindiyse, ben kesinlikle hissetmedim.

"Bay Szatowski. Sizinle tanışmak bir zevk

efendim." "Bana Frank deyin, lütfen."

"Özür dilerim geciktim. Paralı yolda bir kaza oldu ve - aslında hala görebilirsiniz." Aidan şehrin karşısındaki otoyol şeridini işaret etti; kırmızı fren lambalarının yanıp söndüğü kısa bir iz görebiliyorduk. "O karmaşanın içinden mücadele ederek geçtim."

"Bunun için endişelenme, Aidan. Manzaranın tadını çıkarıyorum. İnanılmaz bir şey."

"İstersen akşam yemeğini dışarıda yiyebiliriz?" Aidan Maggie'ye döndü. "Tabii üşüyeceğini düşünmüyorsan?"

Maggie bu fikre bayıldı ve Aidan dönüp pencere camına vurarak Lucia'ya işaret etti. Lucia aceleyle dışarı çıktı. "Evet?"

"Akşam yemeğimizi burada yiyeceğiz,"

dedi Aidan. "Elbette."

"Ben de kuru vermutlu bir Old Forrester Manhattan alayım." Beni işaret etti. "Frank, bir bira daha ister misin?"

Tüm bu heyecan içinde, ilk işimi çoktan bitirmiş gibi görünüyordum. "Elbette, ama daha kolay olacaksa kendim de alabilirim."

"Lucia getirecek. Hadi oturalım."

Balkonun kenarında dört kişilik bir masaya geçtik. Hepimiz yerlerimizi alırken, yüzüne bir kez daha baktım. Saç çizgisinin kenarında daha önce fark etmediğim bir kesik vardı ve Aidan bunu fark ettiğimi fark etti.

"Bunun için üzgünüm," dedi yüzünü işaret ederek. "Darmadağın olduğumu biliyorum."

Maggie onun koluna sempatik bir el koydu. "Sorun değil, tatlım. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Babanla ilk kez tanışıyorum ve bir kafes dövüşünden çıkmış gibi görünüyorum. Bunun hakkında konuşmalıyız."

"Sadece sen rahat edersen," dedim ona. "Maggie bir tür soygun olduğunu mu söyledi?"

Aidan, Chicago'daki bir galeride beş resminin sergilendiğini ve açılış gecesi resepsiyonunda çok geç kaldığını anlattı. Oteline gitmek üzere yola çıktığında saat gece yarısını geçmişti ve kendini karanlık ve ıssız bir sokakta bulmuştu. Üç adam yolun karşısına geçerek ona yaklaştı; içlerinden biri silah taşıyordu. Cüzdanını istediler ve Aidan hiç soru sormadan hemen verdi. Sonra adamlardan biri yine de ona vurarak kaldırıma düşürdü ve diğerleri de onu tekmelemeye başladı.

"Bu korkunç, Aidan. Çok üzgünüm."

Lucia içkilerimizi getirdi ve Aidan Manhattan'ından uzun bir yudum almak için durakladı. Alkol sinirlerini yatıştırmış gibiydi. "Çok daha kötü olabilirdi. Çünkü kaldırımda başımı korumaya çalışırken bir arabanın geldiğini duydum. Bir taksi şoförü. Olanları gördü ve kornaya basmaya başladı, adamlar da kaçtı."

"Polisler onları yakaladı mı?"

Utangaç görünüyordu. "Polisi aramadım. Aramam gerektiğini biliyorum. Ama o sırada gerçekten geç olmuştu ve erken bir uçuşum vardı. Sadece eve gitmek istedim."

"Cüzdanın olmadan eve nasıl uçtun?"

"Pasaportum oteldeydi. Ve diğer her şey için telefonumu kullandım. Apple Pay için Tanrı'ya şükürler olsun."

Maggie onun elini tutup kucağına çekti ve bana döndü. "Artık tüm hikâyeyi biliyorsun, o yüzden başka bir şeyden bahsedelim, tamam mı? Biraz daha neşeli bir şey?"

Konuyu değiştirdiğim için mutluydum. Aidan'ın resimlerine iltifat ettim ve ilham kaynağını nereden bulduğunu sordum. Konularını Boston şehrinde dolaşırken gördüğü "karakterler" olarak tanımladı - öğretmenler, Uber şoförleri, barmenler, fedailer, hemşireler ve kasiyerler. Yüzler konusunda olağanüstü bir hafızası olduğunu iddia ediyordu. Bir yüzü zihninde "kilitlemek" için bir dakikalık dikkatli bir gözlemin yeterli olduğunu ve daha sonra benzerliği tuvale aktarmak için günler harcadığını açıkladı.

"İnanılmazlar, Aidan."

Kadehini selamlamak için kaldırdı. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim. O kadar iyiler ki, fotoğraf bile olabilirler."

Maggie sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, o dudaklarını büzerek gülümsedi. "Baba, bu aslında bir iltifat değil."

"Elbette öyle."

"Aslında bu Aidan'ın en sinir olduğu şeylerden biri. İnsanların resimlerinin fotoğrafa benzediğini söylemesinden nefret ediyor."

"Ama var!"

"Hayır, yok. Bu görüntüleri asla bir kamerayla elde edemezsiniz. İltifatınızı bir de Aidan'ın bakış açısından düşünün. Bir iPhone ile aynı görüntüyü elde edebilecekken neden bunca saatini resim yaparak harcadı?"

"Sorun yok," dedi Aidan ona.

Hatamı düzeltmeye çalıştım: "Sadece çok gerçekçi olduklarını kastetmiştim, Aidan. Tüm bu insanların ruhlarını yakalamışsın gibi hissediyorum."

"Minnettarım Frank. Ve alınmadım. Tamamen anlıyorum."

Aidan son Manhattan'ını da içti ve pencereden Lucia'ya işaret ederek bir tane daha istedi. İkinci içkisinden sonra biraz daha rahatlamış görünüyordu ama üçüncüyü istediğinde biraz şaşırdım. Gergin miydi yoksa benimle yemek yeme ihtimalinden mi rahatsız olmuştu anlayamadım.

6.

Saat yedide Lucia birçok küçük tabakta yemek getirmeye başladı ve yemeği aile tarzında servis etti. O kadar çok yemek vardı ki hepsini takip edemedim. Maggie ve Aidan vegan beslenmeyi deniyorlardı, bu yüzden masada gerçek et yoktu, sadece mantar, patlıcan, pancar, kavrulmuş kabak, havuç ve daha fazlası vardı, hepsi de daha önce hiç tatmadığım şekillerde hazırlanmıştı. Koca bir tabak sebzenin bir insanı doyurabileceğini düşünmezsiniz ama altıncı ya da yedinci yemekten sonra tıka basa doydum.

"Lucia, sen bir sihirbazsın," dedim ona. "Eğer bana her gece yemek yaparsan, anında vegan olurum."

"Teşekkür ederim Frank," dedi yine kızararak. "Tatlı için yer ayırdığınızdan emin olun."

Yemek boyunca konuşmanın çoğunu kızım yaptı. Bana nişan yüzüğünü gösterdi, süslü bir altın kordon üzerinde kocaman bir armut kesim pırlanta ve bunun Aidan'ın babasından kalma bir aile yadigârı olduğunu açıkladı.

Büyükanne. Ve düğün resepsiyonları hakkında büyük bir heyecanla konuştu. "Rustik" ve "kır tarzı" olacaktı, bol bol kır çiçekleri ve açık hava etkinlikleri olacaktı. Zaman zaman nasıl hissettiğini anlamak için Aidan'a bakıyordum ama o tüm konuşmayı nişanlısının yapmasına izin vermekten mutlu görünüyordu. Belli ki Maggie kararları veriyordu ve o da sadece gezintiye çıkmıştı. Sanırım pek çok genç erkek düğünleri hakkında aynı şekilde hissediyor, ama ben onu da konuşmanın içine çekmek istedim.

"Balayına ne dersin?" diye sordum. "Herhangi bir yere seyahat edecek misiniz?"

"Kararsızım," dedi. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

Ona Colleen ve benim her zaman Carnival Cruises'un büyük hayranları olduğumuzu söyledim. Yeni evliler olarak Bahamalar'a altı gecelik bir gezi yapmıştık ve tüm mürettebat bize VIP gibi davranmıştı. Su kaydırakları, çift masajları, Broadway kalitesindeki tiyatro prodüksiyonları gibi tüm olanakları anlatmaya çalıştım ama çok uzun konuşmuş olmalıyım ki Maggie'nin beni dinlemeyi bıraktığını fark ettim. Apple saatindeki bir mesaja bakıyordu. O aptal şey akşam yemeği boyunca çınlayıp durmuştu.

"Özür dilerim," dedi aniden ayağa kalkarak. "Birini aramam gerekiyor. İşin içinde bir şey var."

"Saat sekiz buçuk," dedim. "Sekiz buçukta kim hâlâ çalışıyor?" Aidan,

"Capaciti asla hareket etmeyi bırakmaz," dedi ve ben de onun Super Bowl reklamındaki şirket sloganını alıntılayarak. "Devam et, Margaret. Bizim için endişelenme. Baban ve ben takılacağız."

"Beş dakika," diye söz verdi ve daireye girmeden önce alnına hızlı bir öpücük kondurdu. Aidan son Manhattan'ını da bitirdikten sonra Lucia'ya bir tane daha almasını işaret etti. Doğru saydıysam dördüncü içkisiydi.

"Her zaman böyle midir?" diye sordum.

"Sadece haftanın yedi günü," dedi iyi huylu bir omuz silkmeyle, sanki onun çalışma alışkanlıklarıyla çoktan barışmış gibi.

Ve sonra konuşma kesildi. Aidan'ı konuşturmak için birkaç kibar yönlendirme denedim. Ailesi ve Mass Arts'taki öğretmenliği hakkında sorular sordum ama cevapları kısa ve üstünkörü oldu; sessizce oturup kokteylini yudumlamaktan mutlu görünüyordu. Bana hiç soru sormadığı için hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyorum; beni biraz tanımak isteyebileceğini ya da en azından Maggie'nin çocukluğu hakkında sorular sorabileceğini ummuştum.

Bunun yerine Maggie elinde yeni bir kadeh şarapla balkona dönene kadar sessizce ufuk çizgisini seyrettik. "Son kesinti, söz veriyorum." Aidan her şeyin yolunda olup olmadığını sordu ve o da sandalyesine çöktü. "Her şey yoluna girecek."

"Belki de babana iyi haberi vermelisin."

Gözlerinde hızlı bir panik parıltısı oldu - ve sonra başını çok bilinçli bir şekilde salladı. "Daha çok erken."

"Ama o senin baban-"

"Biliyorum ama zaten bir şey söylememe konusunda anlaşmıştık."

Ve bu noktada Maggie'nin iyi haberinin ne olabileceği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Ne zaman bir kadın ve erkek altı aylık bir flörtün ardından aceleyle nikâh masasına otursa, genellikle tek bir neden vardır. Parmağımı kalbimin üzerine koyup kimseye söylemeyeceğime söz verdim ve sonra Maggie'nin haberini fısıldayabilmesi için öne doğru eğildim. "Sırrın ne?"

Derin bir nefes aldı. "Capaciti havacılık ve uzay sektörü için yeni bir bölüm mü açıyor? Ve ben de ekipte olacağım."

"Sadece takımda değil," dedi Aidan. "Bu büyük bir terfi. Kendi personeli ve her şeyi olacak."

Şaşkın şaşkın bakmış olmalıyım ki Maggie tüm bunların ne anlama geldiğini açıklamaya başladı. Tamamen elektrikli hava yolculuğunun önündeki en büyük engelin geleneksel lityum pillerin muazzam kütlesi olduğunu söyledi. Mucize pilin gerçek mucizesi inanılmaz kapasitesi değil, son derece düşük ağırlığıydı. Plan, daha büyük yolcu havayollarına genişlemeden önce kargo uçuşları için daha küçük uçaklarla başlamaktı. "Ve bir sonraki bölüme bayılacaksınız," dedi. "UPS ile görüşmelere başladık bile. Geçen ay Armando Castado ile bir araya geldik ve o da tamamen bizimle aynı fikirde."

Kutsal Meryem Ana. Sürprizlerle dolu bir gecede en büyük bomba bu oldu. Armando Castado 1990 yılında UPS'de ön yüklemeci ve paket arabası şoförü olarak çalışmaya başlamış, daha sonra yükselmiş ve İcra Kurulu Başkanı olmuştu. Onunla şahsen tanışan birini hiç tanımamıştım. "Armando Castado ile konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz? Aynı odada mı bulundunuz?"

"Evet, ona senin Onur Çemberi'nde bir sürücü olduğunu söyledim. Bundan gerçekten çok etkilendi. Adınızı hatırlayacağını söyledi." Parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun, bir fotoğraf çektik!" Telefonuna uzandı ve görüntüyü çağırana kadar ekranı kurcaladı ve

bana gösterdi. Ve evet, orada kızım Armando Castado ve bir düzine sırıtan yöneticiyle birlikte.

"Buna inanamıyorum Maggie." Birdenbire alkolün etkisi üzerime çöktü ve kendimden geçtim. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Benim adıma mutlu olduğunu söyle," dedi. "Çünkü ben çok ama çok mutluyum baba. Ve düğünümüze geleceğin için çok mutluyum."

Masanın benim tarafıma doğru yürüdü ve bana sarıldı, ben de kendimi tutamadım, birkaç damla daha gözyaşı akıtmış olabilirim. Ben gözlerimi silerken Aidan kibarca başka tarafa baktı ve sonra Lucia kahve getirdi ve tabii ki şimdiye kadar tattığım en iyi kahveydi.

Ve sanırım kapıdan çıkarken tuvaleti kullanmak için durmasaydım gece yüksek bir notla sona erecekti. Lucia tuvaletteydi, Maggie de beni kısa bir koridordan geçirerek koridordan ya da bitişik yatak odasından ulaşılabilen ebeveyn banyosuna götürdü. "Sana biraz yemek artığı hazırlayayım," dedi. "Benimle mutfakta buluş."

Banyo, Real Housewives McMansion'larda görebileceğiniz kadar büyüktü; iki lavabo, devasa bir duş kabini ve LeBron James'in sığabileceği büyüklükte bir küvet vardı. Tuvaleti kullandım ve sonra ellerimi yıkamak için lavabolara gittim. Tezgâhın üzerinde her türlü güzellik ve kozmetik ürünü vardı. Aztek İyileştirici Kili. Kömür aromalı diş macunu. Bambu lifli diş ipi. Bir iki dakika boyunca her şeye göz gezdirdim ve birisinin eski moda Barbasol yerine neden Dr. Bronner'ın Organik Tıraş Jeli için fazladan para ödediğini anlamaya çalıştım. Ancak Maggie'nin yeni hayatının büyük bir kısmının bana garip ve yabancı geleceğine karar verdim - USB kablosuyla lavabonun kenarında şarj olan son teknoloji elektrikli diş fırçası gibi.

Etrafı kolaçan etmeyi bitirmiştim ve tuvaletin hala çalıştığını fark ettiğimde gitmeye hazırdım. Suyun kesilmesi için bir dakika daha bekledim ve sanırım hayatım boyunca bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacak kadar çok tuvalet tamir etmiştim. Ya sineklik çürümüştü ve değiştirilmesi gerekiyordu ya da belki de (umarım) şamandıra topunun indirilmesi gerekiyordu, çünkü bu kolay bir çözümdü. Porselen kapağı çıkardım, bir kenara koydum ve sorunun aslında doldurma borusunda olduğunu fark ettim - taşma vanasına giden küçük kauçuk hortum. Bir şey onu yerinden oynatmıştı, ben de yerine taktım ve çocukları bir tesisatçının yüz dolarlık ev aramasından kurtardım.

Sonra kapağı değiştirmeye gittim ve işte o zaman dibine tutturulmuş, birçok koli bandı şeridiyle sabitlenmiş siyah bir plastik torba fark ettim. Mutfak çöp tenekesinde bulabileceğiniz türden bir plastik torbaydı, kesilmiş ve küçük bir kese şeklinde kesilmişti. Parmağımla dürttüm ve içinde çek defterimle aynı boyut ve ebatlarda sert bir şey hissettim.

Sonra kapı çalındı, yüksek sesle ve ısrarla.

"Baba?" Maggie sordu. "Her şey yolunda mı?"

YAZAR HAKKINDA

Jason Rekulak, on iki dile çevrilen ve Edgar Ödülü için finalist olan *The Impossible Fortress*'ın yazarıdır. Uzun yıllar boyunca bağımsız bir yayınevi olan Quirk Books'un yayıncılığını yapmış ve burada *New York Times*'ın en çok satan kitaplarını satın almış ve editörlüğünü yapmıştır. Ailesiyle birlikte Philadelphia'da yaşamaktadır. E-posta güncellemeleri için buradan kaydolabilirsiniz.

Bu Flatiron Books e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için buraya tıklayın.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
İthaf

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28 Bir
Yıl Sonra

Teşekkür Gizli Resim
Sanatı
Ayrıca Jason Rekulak
tarafından *Hidden*
Pictures'a Övgü
Alıntı: *Düğündeki* *Son Kişi* Yazar
Hakkında
Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

GIZLI RESIMLER. Telif hakkı © 2022 Jason Rekulak'a aittir. Orijinal çizimler © 2022 Will Staehle ve Doogie Horner tarafından yapılmıştır. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Flatiron Books, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.flatironbooks.com

Kongre Kütüphanesi ciltli baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Rekulak, Jason, yazar. | Staehle, Will, illüstratör. | Horner, Doogie, illüstratör.
Başlık: Gizli resimler / Jason Rekulak; Will Staehle ve Doogie Horner tarafından çizimler.
Açıklama: Birinci Baskı. | New York: Flatiron Books, 2022.
Tanımlayıcılar: LCCN 2021055576 | ISBN 9781250819345 (ciltli) | ISBN 9781250870261 (uluslararası baskı) | ISBN 9781250819369 (e-kitap) Sınıflandırma:
LCC PS3618.E57275 H53 2022 | DDC 813/.6-dc23 LC kaydı
https://lccn.loc.gov/2021055576 adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-250-81935-2 (ticari ciltsiz kitap)

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk olarak ABD'de Flatiron Books tarafından 2022
yılında basılmıştır İlk Flatiron Books Ciltsiz
Baskısı: 2023

eISBN 9781250819369

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.